فاقصص القصص لعلهم يتفكرون

قصص الانبیاءؑ

(منظوم)

مصنفہ

مولوی نور الٰہی صاحب چک ۶۵۹ گ.ب ضلع لائل پور

— ناشر —

کتب خانہ شرف الرشید شاہکوٹ

قیمت ۳ روپے ۵۰ پیسے

فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ۝

نورِ ہدایت (مع چٹھی)

المعروف

قصص الانبیاء (منظوم پنجابی)

مصنفہ

مولوی نور الٰہی صاحب چک ۶۵۹ گ ب ضلع لائلپور

ناشر

کتب خانہ شرف الرشید، شاہکوٹ (شیخوپورہ)
پاکستان

قیمت :- تین روپے پچاس پیسے

فہرست مضامین کتاب ہذا "نورِ ہدایت"

بھار بھار زمیں پہ پا کے ہین پہاڑ ٹکائے
لعل پتھر تھیں کڈھ دکھائے خوبی پاک تعالےٰ
وچہ پہاڑاں دے گاننڑں کیسے رنگ سوہانے
کاہیں چیل تے ڈکھ دیاراں اخروٹ بادام سوہائے
حکموں تن کہ دریا چلن قدرت قادر والی
سمندر اندر لکھ کروڑاں بیڑے بنے لئے
کئی کئی رنگ پانی دے اندر رکھے جادو جائے
موتیاں تے ہور لکھاں چیزاں رتن لئی لیاون
سری موسم جس دم آوے نظر نہ آوے گرمی
چوداں طبق اکٹھے ہو کر بدی صورت بناون
ہر ہر جون ہزار اٹھاراں رنگ برنگیاں شکلاں
مٹی دے وچہ پا اگ پانی ساتھ ہوا رلائی
اک قطرے تھیں کرے تکمل سرتوں پیر تائیں
ہر ہر کم ضروری وچوں ایہہ ضروری جاناں

حکم بھو پانی ہیں نوں کسے کے جاں چاہے لنگھائے
سخت پتھراں تھیں پانی کڈھے قدرت بھید نرالا
درخت عجائب ہر ہر چیزوں بندہ خالق جانے
زیرہ گوچھیاں تے کوٹھ بوٹی قیمت خوب پوائے
ہر ہر چیزوں ویکھے بندہ رب دی صفت نرالی
وچہ قرآں احسان جتائے قہروں غرق کرائے
چٹا کالا نیلا پیلا تھاں بتھاں وگائے!
ہر ہر اندر صنعت خالق غوروں نظری آون
گذری عمر نہ واپس ملنی سمجھ کریں دل نرمی!
صفت اندازا اندازیوں باہر آخر عاجز آون
خالق خلقاں ماپے سب نوں سمجھ نہ پاون عقلاں
ونفخت فیہ من روحی جان جسم وچہ پائی
طاقت عقل تے نک کن اکھیں دتے سمجھاں پائیں
مطلب صفت ثنا دا میرا ایہو تینوں مناناں

در بیان توحید

عشق حقیقی جس نوں ملدا اکھل نصیبا جائے
اپنے آپ جہان نہ بنیا صانع اُستاکاری
وہم گمان موہوم ہستی دا چھوڑ تصور سارا
قابض قادر قائم اکمل نور زمیں اسمانی
پنج حواس کہن دے اندر چھپیں عقل پیارے
اِک دوجے دا کم نہ جانن ہرگز سمجھ نہ سکے
اکھ ویکھے کن سن دے باتاں سب اپنا کم کردے

معرفت علم عمل دی طاقت کوشش تھیں ہتھ آئے
کی ہاں کون آیا ہیں کتھوں سوچ کیوں نہ تاری
بے مثال زوال نہ اسنوں ہے جس ذات پسارا
لافانی دی کجھ حقیقت سمجھ نہ سکے فانی
ستواں قلب نورانی شیشہ وکھو وکھی کارے
گکھ نہ بولے زبان سکے کن سنگھے نک
جس دے اکم وہو کر سکدے دوجے نہیں دم بھردے

عقل تمیز نہیں کر سکدی اپنا آپ نہ جانے
صفات اس دی وچہ غور کرن بھئیں عقل پائے رشنائی
کرنا غور صفات ربی تے ذات اندر نہ کرنا
عالی ذات خداوند والی ہیں ہاں کون سلانویں
ہے ہمیشہ ذات خدا دی ہے بھی اوہو سارے
جیہڑا آپ ہووے خود فانی کیا پیدا کر سکے
جو خود آپ نہیں تے کائی کیا وجود دکھائے
ممکنات جمیع جامع گر بود نابود ایہائی
ہستی ذات خداوند والی نیست عالم سارا
ذاتاں صفتاں مطلق ہستی ہے رب پاک تعالیٰ
ظاہر باطن ذات ربیدی ہیں توں مطلق ناہیں
مطلق ہستی وچ سمائے اپنی خبر نہ پائے
صفات رہے بھئیں عالم ظاہر باطن ذات ربانی
آپے سب کجھ کرنے والا نہ جمیا نہ جایا
ہر ہر اندر رلیوں جیوں کر جان جسم وچہ ہوئی
فقط اظہار سببوں کثرت آپے شہر بازارے
پہلاں اک اکلا ظاہر باطن عالم سارا
اول آخر خود ہی مالک آپے باطن حاضر
ہے جلوہ لکھ ڈھنگاں اندر بھانویں نظری آندا
بھانویں رکھ بھانویں پت شاخاں تخم اصل بھئیں سارا
ظاہر بیج نے رکھ پوشیدہ بیج باطن رکھ ظاہر
یا بجھوں کامل پیر تینوں سمجھ کدائیں آئے
دنیا ما فیہا دی غمیوں راز ملے چھٹ جائیں

ہووے واقف کیونکر ذاتوں اعلیٰ شان ربانے
چند ویکھن بھئیں بڑھے بینائی سورج اکھ جلائی
قلب صفائی جس دم ہوئی راہ حقیقت چڑھنا
جس دم اپنی مطلب کھلن تا ئم ذات سنائویں
کن کہن بھئیں رب العالم کیتے ظاہر سارے
عاقل ایسے خالق کولوں سمجھ دوراڈا تسے
بے نمود کیا کر سکے آخیر نمود کہائے!
جو نابود دن نظر آئیگا صفت خالق دی آئی
بے وجود سبھو جگ فانی محض عدم بیچارا
اول آخر ہستی عالم کہے نہیں مت والا
مطلق ہستی پاک خداوند دیکھیں ہر ہر جائیں
جس جس طرفے نظر وگائے اوہو نظری آئے
ذات وچہ اندر کوئی نہ داخل ہر گز شک نہ آئی
بھاہر ظاہر اندر باطن غیر نہ اس دا آیا
ذرے ذرے اندر چمکے شیر روغن نوددی
اس دے باجھ نہ پہلوں پچھوں ہن بھی اوہو سارے
ظاہر عالم ہن باطن ہویا دوجا نہ کوئی یارا
جان جسم دا مالک خود ہی غیر نہ اس دا ناظر
پھر بھی اوہ وچہ رنگ اپنے دے اپنا آپ تکاندا
وچوں پھل تے خار نکل دے غوروں کریں نظاما
پتے پتے اندر سیدا نظر نہ آوے باہر
طالب صادق ہو کر ڈھونڈیں خودی خود دن پھر جائے
غفلت مرضوں ملن شفائیں وحدت غوطہ لائیں

ملیا رہبر کامل جس نوں اُس سلامت بیڑا
پاک عشق جنہیں چڑھے خماری غیر نہ دے وکھانے
ظاہر ہوون کارن مرضی جس دم خالق آئی
کُنتُ کنزاً مخفیاً فاحببتُ اَن فرمایا
میں ساں چھپیا ہویا خزانہ چاہاں پچھانیا جاواں
مزا وحدت دا کثرت اندر رنگ نئے بدلائے
عالم پردہ اُس دے منہ دا ہر کوئی نہیں پچھانے
اپنی خبر نہ رہی جنہاں نوں اس نوں یار بناندا
جھکوں مستی توڑے ہستی میں تیں بھل سدھائے
جے توں ہے میں بعد مرن پھر کیوں نہیں بول سناندا
بدن بیمار ہووے جاں تیرا قبضیوں ہوندا باہر
ڈیوے دل دے اندر ہوئے نشہ خودی دا چڑھیا
تیری ہوندی تے کیوں جاندی چھوڑ اوہ تیرے تائیں
جان جسم وچہ شور ہے کس دا کون کرے گفتاراں
دن تے رات بدن دے اندر کی ہوون کاراں
منہ کمر نک اپنا سمجھیں پیروں سر تک بھائی
ملکیت مورکھ پاک ربیدی ہست شہنشاہ آیا
توں چاہیں جو اوہ نہیں ہونا ہونا اوہ جو چاہے
نور اس دے نوں اپنا سمجھیں توڑیں فطرت کاراں
مطلق عدم توں خود نوں جانیں نفس صلاح ضروری
ظاہر باطن اکو سمجھے اک کہے اک جانے
دیکھ اس نوں گم اس وچہ ہووے اپنا آپ مٹائے
لازم دیکھ تعین دے وچہ ہے جو اک برادر!

خوف طوفانوں شر شیطانوں کرسی امن بسیرا
آہیں سرد ہووے رنگ زردی نینوں نیر وگائے
صفت کمال ویکھن دی خاطر مخلوقات بنائی
اَن اُعرفُ فخلقتُ الخلقَ حکم حدیثوں آیا
مخلوقات کراں میں خاطر ظاہر ظہور بناواں
پُرانا جاماں کیا ضرورت پھر نہیں پہنائے
ہووے جس دے نال محبت اس تھیں پردے چانے
حکمت کھا کر کتھیں چھپ جاندا ہجر النبہ لاندا
ہر گز غیر نہ نظری آئے ایویں عمر وہائے
ہوش کریں توں ہر گز ناہیں اپنا ہون بتاندا
اپنا آپ ہوندا جے تیرا کیوں دُکھ سہندوں ظاہر
تیری جان جنہوں توں آکھیں کون کھڑے کڈھ اڈیا
دعوے میں من گھڑت تیرا ہے تے توں ہر گز ناہیں
خود بیمار نہیں تتھ صحت دعوی خود مختاراں
بدن اعضا گنے تد ہوسن دسیں بال شماراں
خود خبر نہ خود دی تینوں چشماں کور خطائی
کریں یقین نہیں توں کائی ہے اوہ پاک خدایا
مطلق ہستی نور الٰہی نور اوسے دے سائے
مطلق ہستی دا اوہ وارث کیوں نہ کریں وچاراں
جاں بیماری روح دی جائے ہووے قرب حضوری
سے پریہاں اک نہ ہووے باجھوں وچہ سمانے
اِلّا اللہ دے اندر دوہی ہستی غرق کرائے
باپ ہے باپ تے بیٹا بیٹا تے مادر ہے مادر

ظاہر ذات پچھانویں لکھ دتگیں حفظ مراتب جانوں
لوہے تھیں تلوار بنی ہے لوہا نام بلایاں !
مٹی تھیں لکھ برتن ہوتے نام لکھاں درلکھاں
تعین نام لیاں نہ مٹے سمجھ لویں اسراراں،
اصلی واحد اکو معنے تعین تھیں دو ہوون
سورج چن ہوون اک جیکر نہ دن رات دوپہراں
موہوم ہستی ایہ نفس امارہ مار کابل ہو جاندے
قرب حضور حضوری حاصل قسمت تھیں ہتھ آئے
ممکن واجب وچہ حل ہویا سمجھ نہ لیسنا گویا
قدیم ظہور محدث اندر ہو رہ نہ دوجا کائی
جاں تک روح دی تابعداری کرے نہ نفس امارہ
صدق اخلاصوں فانی نفسوں پاویں سرّ نہانی
جے کر ہمت کرنوں ڈریں نہیں ہے ضروری مرنا
خلقت ربدی وچہ تفاوت ہرگز سمجھ نہ لینا
پہلے مسلم کریں نفس نوں پھر دعوے اسلامی
احد دے وچہ میم ملی جاں احمد نام رکھایا
احد احمد وچہ فرق اک میمیں اول آخر نشاناں
احد احد پہلاں وانگوں نہ کجھ کمی زیادے
احمد نبیاں ندی سرداری بنا جو شرع اخیراں
امر شریعت ادب ضروری سکھے مرد سچاواں

نشان جیہڑی وچہ نظری آئے بلاوا دسے ناموں
ذات لوہا پر نام ضروری ملسی نام سنایاں
نام لیاں بن پتہ نہ لگے مٹی ذات بے نشاناں
وحدت وچوں کثرت مطلب ہین ایہو کاراں
سردی چن تے گرمی سورج کم علیحدہ سوہن
بہت مثالاں سمجھیں قالاں اک نہ ہمت تہراں
ہر دم وچہ رضا دے راضی علیشان تھیں چپت چاندے
نفس امارہ فانی ہو کر وچہ اس دے مل جائے
جدا جدا اتحاد ہویا ناہیں نہ ممکن واجب ہویا
اصل قدیم حادث کجھ ناہیں اوہو ہر ہر جائی
تاں تک دل نوں ہے بیماری ملے نہ راز اشارہ
بے نشان نشان ملے گا کریں وچاراں جائی
چھپیا کافر نفس امارہ گمان اسلاموں کرنا
ہر ہر پہن میٹھا ہے زہر روحی تھیں من کہنا
ریا کاری تجے دنیا حرصوں سمجھیں باتاں خامی
میم احد وادنگ بدلایا نور ظہور کھنڈایا
میم اندر تقسیم ہویا سب جو کجھ وچہ جہاناں
اول آخر قائم دائم رہے ہمیشہ آبادے
دعوا الا اللہ راہ دکھلایا کل خلائق پیراں
حضرت علی نبی فرمایا شاہنشاہ فقراواں

اصحاباں نوں سرور عالم تاکید شریعت کردے
حسن امام حسین شہزادے سر سجدے لہے دھردے

نعت حضور پر نور محمد الرسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم

مخفی تھیں جاں ظاہر ہووَن پاک خداوند چاہے
لیے خاطر کل پیارے مطلب خاص ربانا
خود خداوند اتے فرشتے پڑھن درود دعائیں
خاص محبت تیرے حکموں چنڈری گھل گھمائے
فرمایا سرور رب دا دوست میرا دوست آیا
میں بھی تو جاں پاک ربیوں بندہ اُسدا جانوں
حکم حضور اپر جو کوئی صدق دل عمل کمائے
زیارت جیسی دیویں جہانی ہووے نہ نعمت کائی
بندہ ایہ جو رب دا بندہ صاحب دے وہاں جہانال
ضائع جاسن عمل عبادت ہرگز نہ منظوری
کھانا کھاون حضرت دے گھر یار جدوں بن جاندے
کار کسے نوں پوے ضروری در حضرت پر جاون
ماواں وانگ نکاح نہ جائز حرم حضور جو آئے
جس پانی تھیں وضو کریندے یار تبھے پر پاندے
پسینہ بغل مبارک والا خوشبو باجھ شمار دل
پھٹے کپڑے جسم جنہاں دے ڈھیلے نکل جاندے
تھوڑا کھانا تھوڑا پانی جس نوں تھوڑ لگاندے
جنگل حاجت حضرت جاون پہر دیوں کچھ پاندے
جانوراں نوں فخر ہزاراں گلی مراداں پاندے
نور وجود نہ سایہ ڈھلا ہر سایہ سب پہ پایا
چھپیا ہویا اثر دعا تھیں سورج فیر چڑھایا

سر جیا نور پیارے والا خاص ہادی آہے
صلی اللہ علیہ وسلم پڑھ درود دعا نا
کیہا امت پڑھے تیرے تے ہرگز بھلنا ہیں
اُدھو مومن امتی تیرا پاک اللہ فرمائے
تابعداری رب دی ایہی ہے ابراک سنایا
کرو شریک نہ وچ عبادت، حکم اساڈا مانوں
ورد درود ہمیشہ رکھے پاک زیارت پائے
اصحاباں نوں قدر نبی دا تن من کرن فدائی
بلند آواز نہ کرو نبی دے ولوں اللہ دا فرماناں
عملاں دی پرواہ نہ سانوں رکھو ادب ضروری
کھانا کھا کر جلدی جاؤ پاک اللہ فرماندے
اولوں باہر رہن کھلوتے جاں نماز خود کرون
نبی صاحب دے بعد وصالوں منع اللہ فرمائے
قطرہ گرن زمین نہ دیندے ایسا شوق رکھیندے
عنبر کسے دے چہرہ شادی ملیا بہتر عطر ہزاروں
مجذوب جاندے لب برکت منہ تھیں فوراً صحت پاندے
بھانویں ہوون لکھ کروڑاں سارے ہی رج جاندے
بول بچھانا زمین منگدی نظر نشان نہ آون
سورج گرمی اثر نہ کردی سائے دیکھ ورھاندے
دندیاں تھیں ظاہر جے ہووَن عرش فرش چمکایا
حضرت علی نماز گزاری وقت گیا مٹھ آیا

اُنگشت اشارہ چن دو پارہ معجزات دکھایا
صلے اللہ علیہ وسلم پڑھ مخلوق سنایا!
جادو کرنے والا آکھن بے نصیب نکارے
شان رسول نہ معلم ہویا بھگھڑن کراں مارے
نہ کوئی ہویا نہ کوئی ہوسی شان رسول گرامی
نور الٰہی نور محمد ہوئے عرش کلامی
جبرائیل پیغام لیا دے دعوے رکھ غلامی
صدقے جائیے بات سنائے کرے سلام مدامی
براق تے تھم بنا تا روندے عشق فراق جلائے
پچھانہ بول نہ کرے سواری ادب حضور رکھائے
تاج شفاعت آپ خداوند رحمت تھیں پہنایا
نفسی نفسی سب پکارن خوفوں دل لرزایا
مختاری سرداری جنت سرور دے ہتھ آئی
شراب طہور پلاون تھیں جس وچہ پاک صفائی
طفیل انہاں دیدار الٰہی ہووے تابعداراں
جس تھیں ودھ انعام نہ کوئی لذت باجھ شماراں
یار سیاں سوہنے مکھڑے والی ہر دم طلب دیداروں
نور الٰہی چمک دکھائے قرب ملے سرکاروں
کس نوں لکھی طاقت صفت لکھن دی وچ زمین اسماناں
آپ خداوند صفتاں کردا مالک کل جہاناں
عزرائیل نمانیاں وانگوں آ آواز سنایا!
وصل پیغام لیایا حضرت ڈر ڈر کے فرمایا
رحمت عالم عالم اندر رحمت بے شماراں
ہر ہر جا گھر وقت مصیبت بخشاون اوگنہاراں
جو کل خوبیاں سب نبیاں وچ کل انہاں وچ آیاں
امانت دار محبت خلقوں خلق کرے وڈیایاں
بعد خداوند افضل سب تھیں پاک محمد عالی
صلی اللہ علیہ وسلم صفت بے انت کمالی

فضیلت حضرت ابوبکر رضی اللہ عنہ

محمد بن اکرم کرن روایت نقل کتاب بنائے
غلام حضرت اک ابوبکر دا کھانا روز کھوائے
جاں تک پچھ پچھون نہ کھاون کتھوں کھانا آیا
بغیر پچھے تھیں اک دن حضرت لقمہ منہ وچہ پایا
کہے غلام نہ پچھیا حضرت اج بن پچھیاں کھاؤ
حضرت کیہا کجھ سنایا لیا ندا کیویں سناؤ
یار میرے دا ایہ ولیمہ کھانا اوتھوں لیایا
سن کر حضرت قے کریندے لقمہ باہر کڈھایا
کہن رسول خدا فرمایا غذا حرام جو کھاندا
عمل قبول نہ ہوون اس دے نہ او جنت جاندا
حضرت انس روایت کردے شان صدیق سناندے
ہمراہ اصحاباں طرف طائف سن تشریف لیجاندے
قبرستان آیا اک رستے بیٹھ گئے دل گھبرایا
کنگھی پھیرن لگے داڑھی بال زمین پر گرایا

برکت بال اُس قبرستانوں رب عذاب اُٹھایا
جنگ بدر وچہ کئی اصحاباں شہادت درجے پائے
ابوجہل ہمراہ کفاراں قتل ہویا اُس جنگوں
وطنی راہ وچہ ملنے آون اہلاں خبر پچھاون
کہندی لڑکیا پچھیں جاکر اپنے باپ احوالاں
حضرت پتہ شہید ہویا ہے لڑکے باپ پیارا
عُمر ولی نوں پچھے لڑکا حضرت بول سناون
عثمان غنی نوں لڑکا پچھے بابل پتر بتانال
مائی بیٹا علی ولی تھیں آکھن خبر بتاؤ
صدیق اکبر نوں جاکر دو نہاں تاں پھر عرض سنائی
لڑکے باپ زندہ کر رب نے اُنہاں ساتھ ملایا
جبرائیل جناب الٰہوں آ سلام سنایا
فرشتے آدم جن صدقوں شک نہ دلیں لیاون

روز حشر تک پاک خداوند سب پہ فضل کمایا
آخر اللہ فتح نبی دی اُس میدان کرائے
پاکر فتح محمدی لشکر آون رل مل سنگوں
سمیت بچے اک عورت آئی خبر خاوندی پاون
پاک محمد سرور تائیں لڑکا کرے سوالاں
غم دی خبر نہ دسی سرور کہن عُمر پچھ یارا
عثمان غنی تھیں پچھیں لڑکے اُوہ تدھ پتر بتاون
علی اسداللہ پاس ول پچھیں عثمان ولی فرماناں
طرف صدیق بھیجن اسداللہ اُسنوں خبر پچھاؤ
نکلیا مونہوں پچھے آون سُنے بیٹا مائی
دیکھ ایہ حالت پاک محمد ایہ کی راز خدایا
بول صدیق اکبر دا رب نے پورا کر دکھلایا
جبریا پیراں تہ ہو نویں پاک اللہ فرماون

فضیلت حضرت عُمر خطاب رضی اللہ عنہ

نیتوں مرد اک عُمر ولی نوں رستے نظری آیا
عُمر ولی نوں دیکھ شرابی لگا دیون گالاں
عرض کرن اصحاب ولی نوں کیوں چھڈا اس تائیں
غصیوں نفس نہ مرضی متاں حضرت نے فرمایا
سائیہ دیکھ عُمر دا شیطان غم تھیں دوڑ نگھائے
نبی جے ہونا ہوندا کوئی پاک نبی فرمایا!
مصافحہ ساتھ عُمر دے کرسی میرے بعد الٰہی
علی اسداللہ کہن راہیں اک منزل خوب دسائی

ارادہ کیتا کوڑے لانواں شرع شریف سنایا
فوراً چھوڑ شرابی دتا پھر نہ کرن خیالاں
گالیاں تساں نکالے حضرت کیوں نہ کرو سزائیں
حکم خدا رسول بجا لانواں اپنا دخل نہ پایا!
کہنے خوف ولی دیوں ڈردا پاک نبی فرمائے
بعد میرے حق عُمر ولی دا محبت ساتھ سنایا
حضرت کعب روایت کردے کہے رسول خدائی
ٹوکری وچہ کھجوراں لے کرسی اک بڈھی آئی

محفل اندر پاک نبی دی عمر ولی ورتائے
میرے حصے بھی دو آیاں دیہو ہور ستایا
کھانواں لذت بے حد پاواں قدرت ربدی پائی
بعد فجر پھر اوہو بڈھی ٹوکری آن رکھائے
اینویں ہر اک دے ہتھ اندر دو دو ہی پکڑا دن
جے تدھ رہائیں خوابے اندر محفل پاک نبی تھیں
سن کر بات عمر دی مینوں پیاں خوب وچاراں
اک دن سورج گرم تپائی حضرت کرن سلامی
تیزی گم گئی ہو سورج پیا اندھیر خدائی
حضرت عمر ڈٹھا ول سورج جھل سکیا اوہ ناہی
دعا عمر تھیں چڑھیا سورج شان حضور غلاماں
سنی وفات جہاں عمر ولی دی پہاڑ کریندے زاری

دو دو پہر اک دسے ہتھوں رکھن ہر لیوں ہر کوئی کھائے
حصیوں ودھ نہ گھٹن ہرگز عمر جواب بنایا
گیا نماز پڑھن میں مسجد حالت عجب بنائی
ہو ہو خوابے دے وانگر عمر ولی ورتائے
مینوں بھی جاں دو پکڑایاں ہور منگاں فرمادن
منگیاں ملیاں ودھ حصے تھیں پھر منگ ودھ دیتھیں
تماہ میری دی گل حقیقت ایہہ واقف اسراراں
گردن موڑ ڈٹھا ول سورج عمر بہادر سائی
سبھے پچھن اصحاب نبی تھیں سرور بات سنائی
خوش ہو کر نہ کہن جد تک دسے نہ نور الٰہی
اک تھیں اک ودھیارا ہندے رکھو یاد تماماں
کہن اصحاب نہ جھلی جائے جدائیاں دی دشواری

فضیلت حضرت عثمان غنی رضی اللہ عنہ

ابوہریرہ کرن روایت کہے رسول خدائی
شرم رکھائے رب رسولوں ذوالنورین پیارا
رقیہ بی بی فوت ہوئی جاں سرور نبی سوہارے
ام کلثوم دی بعد وفاتوں سرور نے فرمایا
انس بن مالک کرن روایت کر کے نقل سنائی
قیامت تیکر بعد وفاتوں ظاہر رب کھائی
ادب سکھاون کارن حضرت کن غلام پھڑیندے
عثمان غنی مریداں کر کے سوچ غلام ستایا
جھل کر پکڑیا کن تیرا ایں میرا پکڑ غلاماں

شرم ملائک جس تھیں کردے شرم مینوں بھی آئی
عقد عثمان وچہ بیٹی سرور دی رقیہ نام سوہارا
ام کلثوم بیٹی دا کیتا عقد اُس ساتھ دوبارے
عقد تیجی دا بھی کر دیندا جے ہوندی بتلایا
عثمان غنی دی وچہ زندگانی رب تلوار چھپائی
کدی میان اندر رہ گیتی رہے ہتھیں پکڑائی
ہائے تکلیف غلام نوں پالے پھر اُس نوں فرمیندے
آ تیری تے دل میرے تے اثر بڑا ہی پایا
کہے غلام نہ پکڑاں حضرت رب تھیں منہ جھلاماں

کر مجبور تو کردے تائیں اپنا کن پکڑ آیا!
کہے غلام میں ڈرلاں ربّے تیں جیوں تُوں کن دبایا
حق میرا جو تیں پر واجب حضرت آکھ سنایا
غلام سدا ابو عبداللہ شان عثمان بتاون
خود پانی لے وضو کریندے عجز نماز گزارن
پئی رہے نت سوچ بیراں پر ایسا شوق الٰہی
حفظ قرآن حافظ خود ہو کر پھر بھی پڑھن قرآنوں
کہن ویکھاں فرمان ربانا حکموں عمل کماواں
پر جبریلے اُپر لکھیا نام عثمان ولی دا!
ہمراہ جنت وچہ سرور کہیا ذوالنورین ہوے گا
میرے مُوسے دلیچکاراں محل عثمان ولیدا
تن سو برس زمین اسماناں کیتی گریہ زاری

نرمی سانھ نہ پکڑیں ہرگز خوب نہیں فرمایا
اے آقا او خوف مینوں بھی شرم نساں تھیں آیا
رو رو آکھن بخش دتا میں جا آزاد کرایا
بہت غلام کنیزاں اُنہاں نیندوں نہیں جگادن
قرآن پڑھن وچہ دو نہیں رکعتیں ہرگز نہیں وسارن
پنج ہزار درود پڑھیندے عادت روز بکانی
کسے تُھپیا کیوں اُتوں پڑھدے خلاف حلقہ طعنہ دی شاہ لو
ہر دم ڈر دا پاک الٰہی رو رو عجز سناواں
ساق عرش تے بُوہے جنت نام عثمان جلی دا!
دوست سب پیغمبراں جیوں کر مینوں ایہ سو ہے گا
سرور کہیا جنت اندر لے حد شان ولیدا
حضرت عثمان شہید دی پھول سُرخی رنگ کھلاری

فضیلت حضرت علی رضی اللہ عنہ

صفت علی دی کرے خداوند صاحب نے فرمایا
کرن روایت ابو جعفر ایہ حضرت گئے بازارے
لیا کر کہن جو مرضی لے آکھ غلام سنایا
سرور کہن میں شہر علم دا عَلی دروازہ جس دا
ستائی بار بکے راہ مولے دوست خاص الٰہی
دین نبی دے جو انکاری کفروں لڑنے آون
حضرت ابو طالب دے خوف اگہاں سینے دھڑکن
ابو طالب دی بعد وفا آؤں کافر کرن صلاحاں
جبرائیل الامین آیا سرور حکم بتایا!

ہر دن ستر بار علی دا فرشتیاں فخر سنایا
دو قمیص خرید لیاؤ کرے غلام پکارے
پکڑ غلام لیا جو مرضی رہنا حضرت پایا
علم اساں دا سکھنا چاہے دروازہ لنگھے جس دا
تن سو سٹھ لڑائیاں لڑیاں کیتی کفر تباہی
علی کرم اللہ قتل کریندے کھا شکستاں جاون
ریاست حیدر معظم مکہ غالب ہو نہ سکن
کرئیے قتل نبی دے تائیں ہر دم رکھن چاہاں
غار حرا تشریف لے جاؤ پاک اللہ فرمایا

بستر اپنے پر کے سلاؤ کیہا وحی دکیلے ۔ چادر تیری لے چھپ جائے جاؤ اس وسیلے
علی اسد اللہ نوں فرمایا حضرت حکم ربانا ۔ علی کیہا میں لیٹاں بستر حضرت توں ٹر جانا
ہیں واری توں رہیں سلامت فکر نہیں زندگانی ۔ تیرے پائیچھ نہ بھاون میں نوں ہرگز عیش جہانی
پاک نبی دے بستر اُتے لے چادر سُوں جاندا ۔ سپر در بیدی کر کے سرور طرف غار سدھاندا
لین پچھان کافر آ بیندل کہن نبی نوں لوڑد ۔ کر کے تل محمد سرور پھر منہ اس ول موڑد
علی نبی رب دوہاں بچایا پاسوں قوم کفارے ۔ سو مبلہ علی دا کر دا اندازہ جان نبی تھیں وارے
سرور پڑھ نماز عصر دی گود اسد اللہ سوندے ۔ ایسے حالت چھپیا سورج شاہ علی پھر رودے
ہوئے بیدار پچھاون حضرت کی غم پہنچا پیارے ۔ عصر نماز گئی لنگھ سرور فکر پئے دل بھارے
نماز علی دے پڑھنے کارن سورج رب چڑھایا ۔ دیکھو شان علی حیدر دا وقت گیا مڑ آیا
رتبہ حضرت شاہ علی دا طاقت کون سنائے ۔ حسن حسین اماماں والا نام لواں دکھ جائے

فضیلت حضرت حسن رضی اللہ عنہ

غسان بن عمران بتاون حسن پیدائش پائی ۔ قمیص ہوٹی اک سرور عالم اُنہانوں پہنائی
وقت عصر اک عورت کہندی بچہ ننگا میرا ۔ جنت خاتوں کرتہ دیویں تیرا شان اُچیرا
کُڑتا دتا جنت خاتوں اُس لڑکے گل پایا ۔ رب جنت تھیں بھیجیا کڑتہ حضرت حسن پہنایا
قد حضرت دا جتنا چڑھدا اُتنا کڑتہ چڑھدا ۔ نہ پھٹدا نہ میلا ہوندا رنگ دنوں دن چڑھدا
ابو طالب دے جعفر دے گھر عبداللہ پیدا ہویا ۔ اُس دے تائیں جنت خاتوں ایہ کرتا پھر دھویا
ابوہریرہ کرن روایت سوال اک عورت کر دی ۔ عمر جوانی حسن عجائب آکھے فاقے مر دی
حضرت حسن اندر گھر ہیسن خادم نوں فرمایا ۔ ست درم تے بکریاں ویہہ اِسنوں دیہو سنایا
کہے غلام اے آقا میرے دیواں کھانا کھائے ۔ اِتنا مال کیوں اِس دینا بھید نہیں ہتھ آئے
کہے امام اِس حسن جوانی دیکھ ڈراں پھیر دل دے ۔ نہ پھس جائے فتنے دے وچ امیر نے چھپ پل دے
کرے نکاح پھر ساتھ کسے دے رزق منگن چھوڑے ۔ بچ جائے ایہ کار گناہوں حسن رہے دن تھوڑے
ساتھ غلاماں مل کر حضرت چکی پیہندے دانے ۔ مالک ہو کر ساتھ غلاماں مل کر کھاون کھانے

عبداللہ بن مہاد بتاون نماز جماعت پڑھاندے
پچھیا اج کیوں حضرت اتنا سجدے دیر لگایا
حضرت حسن تائیں تیج واراں دشمن زہر دوایا
وقت وصال قریب ہویا جاں حسین کریندے زاری
کہن معلوم اساڈے تائیں حسن تے زہر پلائی
کہے امام حسین بتاؤ بدلہ اُس تھیں لے ساں
شان میری دے لائق ناہیں ظاہر دشمن کرنا
وقت قیامت جے کر رب نے کیتی بخشش میری
زہر دتی جس مینوں اللہ پکڑ نہ میرے پاروں
عشق خداوند اندر ہر دم رہن ہنجوں نت جاری
ہُن کجھ ذکر حسین ولی دا تھوڑا آکھ سناواں

سجدے اندر سرور عالم اک دن دیر لگاندے
آکھن حسن اسوار ہوئے سن اُترے تاں سر چایا
چھیویں واری زہر اتہاندا دل تے جگر جلایا
زہر بجھائی کس دتی تینوں دس حقیقت ساری
مگراں نہیں بتاساں ہرگز رکھاں بھید چھپائی
دشمن ظاہر کرنا چاہیئے حسن کہن نہ کہہ ساں
صبر کریں اے بھائی میرے ہر اک نے ہے مرنا
کہہ کے قسم ربے دی آکھاں کرساں عرض گھنیری
تاں جنت وچہ داخل ہوساں رحم ہووے سرکاروں
ریش مبارک سی تر رہندی اندر عمراں ساری
دھوڑاں اتہاندیاں ہوڑیاں والی اکھیں اندر پاواں

فضیلت حضرت حسین رضی اللہ عنہ

واقعہ اک حمیدی اندر ایویں لکھیا پایا
دن نوں روزہ رات عبادت وچ قیام کھلوندے
ایسے حالت روزے کھولن ست دن رات لنگھایا
حکموں گولی سالن لے کر حضرت پاس جاں آئے
حضرت دیکھیا گولی طرفے کمر جلن دے پاروں
عاجز گولی تائیں حضرت کراں معاف سنایا!
سرور نبی محمد روضے آ زیارت کردی
احمد بن اسمٰعیل بتاون فرشتہ شان کمالا
پانی اندر اک جزیرے گریا غضبیں قہرا رول
امام حسین پیدائش پہلوں وحی فرشتہ آیا

معاذ بن جبل اصحاب نبی دے غربت وقت لنگھایا
چھوڑن روزہ ساتھ پانی دے کھانے پاس نہ ہوندے
لگا پتہ حسین ولی نوں حضرت گھریں بلایا
سالن گرم پھسل کر پاؤں کمر اوپر رڑھ جائے
ماری خوف بچاری روندی معاف کرو بھُل کاروں
خوش ہو درہم دتے دس اُس نوں نالے آزاد کرایا
دلوں بھلاؤں مخلوق کمالوں ایسے حالت مردی
شستی حکم ربے دے وچہ ہوئی پھر جل رب تعالیٰ
گریہ زاری کردا رہندا اور دکھاندے پاروں
اللہ سرور عالم طرفے دے خوش خبر پہنچایا!

جدوں جزیرے اُپر وں لنگھیا درد آواز سنائی
کہے مصیبت میری اُپر کرو دعائیں جبرائیل
جبرائیل اُٹھا کر اُس نوں پیش حضور لیایا!
امام حسین پیدائش ہویا جبرائیل خوشی سنایاں
ہتھ اُٹھا کر نبی اللہ دا اُس حق کرے دعائیں
ہتھ حسین آٹے تھیں پھر کر بازو اِس پر لائے
اُہو درجہ ہیلے والا پھر اُس نے سی پایا
حسین علی دے ہتھ لگایاں کوڑھیاں ملن شفائیں
خاص آزمائش رب دی اندر صابر شاکر بھارے
پُت بھتیجے جنہیں ٹورے پاک شہادت کارن
کربل دیاں شہیداں تائیں مومن یاد رکھاون
اللہ جانے دل نہیں کردا صفت اونہاں دی موڑاں

جبرائیل ہن پچھیا بڑے تیرا حال کیسائی
لے چلیں دربار محمدؐ فضلوں ہون نہ دیراں
دردا اُس دے دا درد ھوالا سارا آکھ سنایا
فرشتے درد رنجانے دے حق حضرت کرو دعایاں
رب فرمایا دست میرے نیاں تد ھو رضائیں
ایہو عمل کیتا پھر حضرت صحت فرشتہ پائے
حق حسین دعائیں کردا اُڑا اسمانے آیا!
شان حسین دکھایا رب نے ملیاں غموں رہائیں
مر دنیا لے عذر لے نہ قول نگاراں دیدیا لے
عزیز برادر رکھم اُنہاں تھیں جان جتنے سب وارن
اعلیٰ زندگی زندیاں نالوں پاک اللہ فرماون
پاک شہیداں یاد کراں نت سدا اُنہاندیاں لوڑاں

فضیلت حضرت غوث الاعظم عبدالقادر جیلانی

ماہ رمضان مبارک اندر دنیا اندر آئے
وقت زمانے غوث اعظم دے سخت جہالت آئی
مردہ دین نبی دا ہویا تھوڑے مومن آئے
اسم محی الدین تداں ہی خلق پکاراں کردی
سخی بہادر عادل اکمل غفلت ڈُبے تارے
اعظم اسم بزرگی خوبی حد حساب نہ کائی!
مجبور کتا ہی خدمت آئے ولی دعاؤں ہوئے
قوم نصارا غلبہ بھارا آیا اُس زمانے
جس قبر تھیں چاہے علٰے مردہ دے جوائے

شیر نہ پیتا روزہ رکھیا رب دے فرض بجائے
کفر کفاراں بت پرستی ہوئی ہر ہر جائی
برکت پیر پیراں اندی پاروں دین زندہ ہو جائے
علی اسد اللہ دی اولادوں آل نبی سرور دی
رحمت بخشش پاک رب دی ملے مراتب بھارے
قدم بقدم اُنہاں دے چلیاں ہووے دلیں صفائی
اندر عشق حقیقی روون ہنجوں ہار پروئے
کہن عیسائی مذہب سچا نہ کوئی عیسے شانے
دیہو ثبوت محمدؐ سرور کد ایہہ کم دکھائے

پکا دھو ہو ثبوت اسانوں مننے دین تساڈا! / تہاں تے جیکر آکھراں عیسائی مطلب خاص اساڈا!

دین نبی دسیے عالم ڈر کر وچہ بغداد دے آئے / عرض کرن یا حضرت صاحب عیسائیاں شور مچائے

حضرت سن کرامت اُتھاں آندی ساتھا انہاں کہے مرادن / مسلم خیراں تائیں ہم کہ پیر پیراں فرمادن

قبر دکھاؤ کوئی اسانوں بن غلام محمدی / انشاء اللہ ایہہ کم کرساں ملے انعام محمدی

قبرستاں اندر عیسائی لے حضرت نوں جادن / حکم ربے تھیں زندہ ہوند مُردیاں نوں فرماون

قبرستانوں لاشاں سبھے زندہ رب کرایاں / حق گواہی سُن انہاں تھیں خلقاں حیرت کھایاں

کلمہ پڑھدے پاک عبید اہو باں دیس صفایاں / پیر طفیلوں دین محمدی مُردیاں زندگیاں پایا

ہم قربان میراں جی کنوں جیہڑے قدم ٹکاون / دل دے دیدے روشن ہو کر قرب حضوری پاون

اسم مبارک یاد کرن نوں میں کجھ ذکر سنایا / شان بیان کرن دے لائق قدر نہ میرا آیا

مدح پیر خود

پنڈ مُوہڑہ وچ ہندوستانے مرد خدا اک آیا / امرتسر دی ضلع تحصیلوں زہد کمال کمایا!

غلام رسول اک عالم حافظ عالماں گھر سارا / گرد بگرد دے اندر جنہاں ایہہ ہر جا پکارا

اُٹھن بیٹھن مسجد اندر پڑھن پڑھاون شاگرداں / مندر رجاگن رہن اتھائیں کرن وظیفے ورداں

بے نماناں کرن نمازی وعظ کلام پیاری / خلق محبت روشن چہرہ ہر دم سفر تیاری

حق دا راہ سمجھاون لوکاں خلق مرید چوفیرے / ہتھ دیوں وچہ ہتھ پیر اندرے چاہتے غفلت جیہڑے

عمر چالیہاں برساں پھول ملیا مست قلندر / اللہ رکھے سدا سلامت روشن باہر اندر

دیدہ سجن وچہ ہر دم تاری نینیں جھڑی لگائی / کسے نہ سرحول جی ٹپیا یا بھلی کار کمال

دل دردی تھیں آہیں نکلن زردی چہرہ آیا / صورت جوہنی نے من موہنی کرماں والی جایا

ساقی مست قلندر دم دم کردے ذکر الٰہی / خلق کمالا حضرت والا بہرے نور الٰہی!

صفت کی دساں صفتوں باہر محبت غیر ہٹایا / جیں سبق اک الف پکایا دوئی دور کرایا

ظاہر کرنا نہیں اجازت باطن رمز چلائی / مشہوری دی خواہش نہ کائی بھیرد حال چھپائی

ساقی مست قلندر یا خلق زیارت آوے / بے مراد مراداں پاون جیں حق دعا منگاوے

نام عبداللہ ساقی تائیں رب دتیاں توفیقاں ۔ وصل الٰہی اندر تاہنگاں ہر دم رہن اڈیکاں
ظاہر اکھیں نور مبارک کر چھڈیا قربانی ۔ شعیب پیغمبر والی حالت تلخ ہوئی زندگانی
دل دیاں اکھیں روشن پاسوں پاون فیض ہزاراں ۔ نور ہدایت ملے یقینوں واقف ہوا اسراراں

دعا مصنف در بارگاہ الٰہی!

اے اللہ وچہ سخن بندے دے فضلوں برکت پائیں ۔ بخش محبت فضل کرم تھیں غفلت پردہ چائیں
کر تو رسول مخمور سینے نوں راز نیاز دکھائیں ۔ رات دنے وچہ ہر ہر دم دے اندر خوف رکھائیں
نفس شیطان دو دشمن بیرے کر کے فضل بچائیں ۔ ساتھ ایمان رکھیں وچہ دنیا ساتھ ایمانے جائیں
فضل کرم تھیں سخن میرا ایہ رہے قیامت تائیں ۔ عمل کماون فیض اٹھاون سارے شہر گرائیں
یارب جو کوئی شوقوں پڑھسن لفظوں عمل کرائیں ۔ غیر محبتوں روک انہاں نوں اپنی طرف لگائیں
آل اولاد جو کنبہ میرا طاقت بخش انہاں ہیں ۔ ہون نہ غافل یاد تیری تھیں سب پر رحم کمائیں
دوست میرے خاصے عامی ساتھ رسول ملائیں ۔ بعد وفات جو یاد کریں گے انہاں بھی بخشائیں
عشق اپنے وچہ ماریں مینوں دعا ایہو نت میری ۔ وچہ آزمائش ثابت رکھیں دے کر آپ دلیری
مطلب ایہے دیدار تیرے دی ہور مشکل سب کالس ۔ دوزخ خوف تے جنت خوشیاں رکھاں لالچ در سارا
ہر دم وچہ محبت تیری ہنجوں ہار پرو نواں ۔ وچہ ہجر دے شوق وصالوں داغ دلیلاں ہوونال
مرنا نہیں اوتا دنیا اندر مسافر وانگ تیاری ۔ مستغرق وچہ وحدت ہو کے نکلے جان پیاری
دنیا بندی خانے اندر ڈاہڈے دشمن گھیرے ۔ دایا اک تشفیعن پڑھاں کر مدد شام سویرے
جو بندہ دکھے میری گیتی کیسے قسم رب سائیں ۔ لطف خزانے تھیں اوہ پاون سارے نیک دعائیں
اندر نزعی وقت نزع دے بخش لقا حضوری ۔ رہے زبان پر کلمہ جاری فضلوں کر منظوری

سبب بنانے کتاب دے عرض مش دانا نواں پیر سابقہ حال

مطلب شعر کرن دا میرا کرساں عرض کلاماں ۔ عالم ہو نہ کرے ہدایت دوزخ اگ لگاماں
لگے زور نگاہ دے جتنا کرے نصیحت چاماں ۔ غفلت بھلیاں یاد کرائے نبیاں دا ورثارا

اپنے ذمے ل فرض اداِئی حکم قرآن سنائے
پہلیاں اُمتاں والے حالے جیوں ہنرائیں ہیاں
فرقے جہاں انعاماں والے رحمت بخشش پائی
کم نیک اجیہے زندگی اندر راہیہ مرہاں بھی پانئے
ہدایت کارن عالم عامل لکھاں لکھن کتاباں
دے بھی نبی دے باغ بہاروں میں بھی بوٹا لاواں
تفسیر قرآن اسلام کتابوں ذکر حدیث کراساں
حکم شریعت بات طریقت ذکر قیامت جلالاں
نیں کوئی دعوے علم عمل دا ہرگز نہیں کریندا
حضرت یوسف دکنے ویلے عشق تحریداں آئی
سخن عشق وچہ نامہ لکھن ملک کماتا میرا!
پیر بھائی اک پیر میرے دا میرے پاس پیارا
عاماں پاسوں چھپیا ہویا خاصاں بات کریندا
بُت شکن اُس نام خلیلی کیتا اُس سوالا
اکبر علی گوہر تے نتھو منشی حتو سارے
مستری محمد حسین سخن دا قدر کراون والا
ذکر سا سب تھوڑا تھوڑا پیغمبراں اُمتاں حالے
ہر شے اصل جو ظاہر باطن سارا نور پسارا
پیر کامل ہتھ جا بیعت ہویں قول الست ہزاریں
جے انعام کیا تہ فضلوں کُل مراداں پانویں
ہر اک مالکن اندر پورا فضلوں رب کراسی
نہر دیتاں بہتر ملے نظارا خود وچہ نظر لکھائے
چمکے نور محراب انکھیں وچہ چمکا تارے مالے

خوف دوزخ دا خوشی جنت دی پوری بات بتائے
نافرماناں قہر قہاروں کی کجھ سریں وہایا یال
صالحین صدیق شہیداں نبیاں ذکر ابہائی
بنائے مسجد کھوہ لگائے قرآن حدیث پڑھاندے
پاون فیض ہزاراں پچھوں نہیں حساب ثواباں
میوہ کھاؤ عمل کماؤ میں حق کرو دعانواں
عشق کلام ہجر دے دردوں بھی کجھ ذکر لکھاں
ظاہر باطن پڑھن ثواباں جنت دوزخ تاناں
کم علمی وچہ خاص پنجابی سخن گواہی دیندا
گاہک ہو دن اک بدھی صاحبزادی سورت لیائی
رب عشاقاں ساتھ ملاکر کرے اتھاں سنگ ڈیرا
وحدت سخن کلام مؤثر عشقے دا ونجارا
خوش خلقی وچہ خلقت راضی خود تھیں خوشی لبیندا
منیاں حکم نہ موڑن ہوندا لکھیاتاں ایہ حالا
مولوی محمد حسین سخن دے سمجھی راز اشارے
پیر کامل دا طالب صادق آکھے لکھو حالا
نور قرآن تے نور الٰہی نور محمد والے
نور ہدایت ذکر انبیانواں نام کتاب پکارا
عجز نول منگ انعام رہیئے تھیں وحدت غوطہ ماریں
دنیا تے مافیہا اندر نہ کجھ فکر رکھانویں!
نیکاں بندیاں ساتھ ملاکر جنت دید دکھاسی
وچہ اثبات نفی خود ہووے ہستی وہم اڑائے
صبح کلمہ پھر ہو گیا اُس دا جاں جثہ سب دا لے

خدمت وچہ فقیراں مخفی نور خزانے پاوے | اپنا آپ گیا جس ویلے عرش اللہ وچہ دل دے
اک گھٹ شوق شرابوں بھر دی ساقی آپ پلائی | یا بھید وصل دے اُس دستا ہیں جلوت رہی نہ کائی
دین دنی دے مطلب پاوے واہ پیراں تاثیراں | موہوم ہستی تھیں ملن بنا ہنوں جالے چک گیراں
دو جگ اندر اک اکیلا اول آخر والا! | اکو ظاہر باطن دسے پی پریم پیالا!
مو طالب وچہ عشق حقیقی غفلت مرض گوائیں | برکت کامل پیر سچا نوں جو چاہیں سو پائیں
ازلی وعدہ عشق جنہاندا قسمت تھیں مل جاوے | ربّ دے فضلوں نہے بہانہ راز حقیقت پلّے
بھلائی پورہ پنڈ پورہ بانوالہ پچھلا پتہ حوالا! | تحصیل ضلع سی امرتسر ڈاکخانہ ڈاک وڈالا!
کر حکمت رب آن جلّ مکّے سُننے وانگ دسائے | پھر رب کر دا چنگا کر دا بیعت کسے نہ پائے
پردیساں وچہ کرے گذارہ جس بے ازمائش ساری | اپنا ہنا یاد کرایا پھیری موت پیاری
حال رہائش وانگ مسافر اپنا پتہ بتانواں | رہاں ایتھے یا کدھر جاواں جالے رب سچا نواں
ضلع تحصیل لائل پور اندر چھلیپورہ پنڈ آیا | چک سو ناٹھ نمبر چک والا گ ب پالی لایا
ڈاکخانہ ڈجکوٹ ایتھے دا جے کوئی بنالوڑے | موت نقارہ ہر دم وجے زندگانی دن تھوڑے
ستّر سالاں عمر اندازہ غفلت ننگ سدھائی | لا تقنطوا من رحمۃ اللہ اکو آس لگائی
اتفاقاً جے بعد مرن دے یاد ایہ عاجز آوے | قبر اُپر یا گھر وچہ بیٹھا فاتحہ بخش پچاوے
مر سوالی جیوندیاں دے رب سبب بنائے | مردے کسے دے مٹھا ٹکڑا یاں عاجز بخشیا جاوے
میری طرفوں السلام علیکم نصیحت آکھ سناواں | بھوتھ بیاں فضول کلاموں بخشے رب پناہواں

نصیحت

اے انسان انسان ہوندا کرے شکر ادائیاں | بہترین امت وچہ آیا عمل کرے نیک کمائیاں
نافرماناں کارن دنیا دیکھیں سخت ایذائیاں | پاک کلام اندر پڑھ ویکھیں مر گئے ساتھ ہمرائیاں
نسخ قبر تے حشر دہاڑے گھاٹیاں مشکل آیاں | درد عذاب دوزخ دے اندر کرن ملک جلائیاں
جے جہان بنا نداسانوں کی ہیں ہمدردائیاں | کھول اکھیں کس مطلب آئے منیں سب فرمائیاں
سورج چند زمین اسمانے ہر شئے تیرے کارن | جیہیں گائیں بکرے گھوڑے ترتم حکموں مارن

اپنے وعدے پاک خداوند پورے کر دکھلاندا ہر حالت وچہ حکم تبدیلیں جاندا وقت وہاندا!
پیغمبری دعوے چھوڑ پیغمبر اُمت محمدی چاہندے سانوں سارا نہ اُمت والی انعام نہیں تھماندے
چھوٹی عمرے ماں پیو بھائی سب ہے سمجھاندے بڑی عمرے اُستاد عالم بھی وعظ کلام ستاندے
پڑھدیاں سُندیاں بڈھے ہوئے عمل نہ نیک کمائے گریہ زاری کر کے یاری کدے نہ حال سنائے
بد قسمت نے غفلت پردے ہرگز دلوں نہ جائے صُمٌّ بُکمٌ عُمیٌ ہوئے نفس شیطان بھلائے
عاقل بالغ زور جوانی کیا کیا رنگ دکھائے کر کمزور بڑھیپا دے کر ہر حالوں آزمائے
صحت کدے بیماری دے کر دُکھ سُکھ جوڑ بنایا امیر غریب عمر وچہ کر کے ہر ہر رنگ دکھایا!
شوہنی صورت خوبی والا گل پیدائش نالوں! احسن تقویم ہے حق انساناں پائی صفت کمالوں
مُنہ سر کن انکھیں دل تیرا امر دل باہر نہ جائے منع کیتا جس باتوں تینوں خراب خیال نہ آئے
جے خوش ہووے رب رسول تیرے تے رحمت پھیرا پائے قُرب انعام ہر دے جاں حاصل غیر محبت جائے
کن انکھیں مُنہ مالک نہ تُوں جان تے جسم آلہی تُوں ہیں ہرگز نظر نہ آئے عارف جان ایہا ئی
ہر ہر میم مروڑی اندر نوری الف دسائے نفس شیطان کجھ طاقت نہ پھر اُس کول ہے پائے
جے مُدھ اپنی مرضی کیتی مخفی راز نہ پاویں! کام کرودھ لوبھ ہنکار خودی دلیل وضع جالو
نبیاں ولیاں کوشش کیتی خلق بچے اُس نار دل سواءٌ علیھم رب فرمایا لائی مُہر قہار دل
پھر بھی نبی ولی خود ڈردے رہے ہمیش ڈراندے قدم بقدم انہاندے چلیں جو طریق بتاندے
عاشق صادق دوست رب دے پھر دے حال چھپائی ظاہر باطن روشن نوروں عاماں سمجھ نہ آئی

فضیلت فقر مذمت اہل دُنیا ذکر جہیز بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا

عشق جنہاندے دلنوں لُٹیا دُنیا دا غم ناہی دُکھ سُکھ دی پرواہ نہ انہاں چاہن دید الٰہی
چھوڑ شاہی تُوں کرن فقیری پھر دے مست دیوانے طلب سجن وچہ سب کجھ بھلا عاجز حال نمانے
قید عشق نفیں نہیں خلاصی کدی کسینوں ہوئی زندہ مُردہ فرق نہ جاپے حال کی جانے کوئی
دید سجن دی لذت ایسی نہیں خلاصی منگن! ساقی کاسہ ہور پلاویں منگن ناہیں سنگن!
دن تے رات جدائی وصلوں ہسدے روندے رہندے دل وچہ یار رسایا ایسا پلک وسار نہ بہندے

جان پیاری کر دے واری رہندا عذر نہ کائی
لوں لوں رچیا نور الٰہی تھیراں حسب بھلائی
نیند اکھاں تھیں دُوری پکڑی ہندی گریہ زاری
نحن اقرب تھیں رب نیڑے انہاں سمجھیا ہویا
بات عشق دی دخل عقل تھیں کیہڑا احد بتائے
اگ اندر اگ ہووے جس دم عاشق نام رکھائے
نام اساں دے اگوں پچھوں لکھدر لکھاں ہوسن
عشق خرید لیئو کر سودا ایسے کارن آئے
دُوئی دُور کیتا ہے ساڈوں ہووے نہیں حضوری
وانگ پتنگاں دے ہٹ نار رسم عشاقاں آئی
باہجوں عشق عبادت کرنی کس گنتر وچہ آئے
عشق شہادت اکبر والی جھلیں تیغ ضروری
خلقت مُشاہدت والیاں نہ انہاں نوں لوڑاں
طالب صادق بن کر ڈھونڈیں ہو کے بھر مرداناں
فانیاں چھوڑ تکیں دل باقی ایہ کم جانے چنگا!
اُس دی مرضی باہجوں اک دم خلقت نہیں نکلاں
ساڈے جیسے ہور بتھیرے صاحب تائیں بندے
نقبر امیراں تھیں ودھ درجے سرور نبی بنائے
اسمانی تارے جیوں زمینوں روشن ظاہر آون
نبی شہید فقیراں باہجوں ہور نہ اوہ گھر پاون
ذوالقرنین سکندر شاہوں ہور جو گل امیراں
کہن حضور محمد سرور حشر اندر فقرا الوان
کرو سفارش جس دی چاہو راضی کراں تُساں نوں

سرنذرانہ نہیں بہانہ گردن پیش جھکائی!
عورت بیٹے مال پیو سجن بھلی ہور آشنائی
آکھن اوگنہار اسیں خود چنگی خلقت ساری
جان جسم سب حاضر کر کے انجوں ہار بیٹھیا
اگ سمندر اندر عاشق شو قوں چھال لگائے
درد منداں دے بے درداں نوں راز نہیں ہتھ آئے
سوہنی صورت نازک جُثے سب قبراں نوں ہوسن
رکھدے نفس بھی ہے بد ترین خنقول مر جائے
نوروں سایہ سمجھ دیوے باہجھ نوروں ہی دوری
خوف نہ موتوں ساتھ خوشی دے جان عزیز جلائی
ہے نامرد بھالویں لکھ واری چلے ہزار رکھائے
لوہا گرم نرم جیوں سٹوں مرسی نفس غروری
وچہ درگاہ منظور ہوئے جو لوڑ رہ گئی ہوراں
رکھ آسانہ ہونا سانہیں لک جوانال!
بھیجیا اُس نے سدیاں جانا حکم منیں بن بندا
اُس نوں چھوڑ جانا ہے کدھر کس دا کرنا ماناں
نہ پرواہ کچھ بے پرواہ تو ں فضل جہاندے مندے
سُرخ یاقوتوں جنت ملسی ایسا ہور نہ کائے
نچلے جنتی انہاں تائیں ایویں پیئے دسا دن
دل ادھا سب جنتیاں تھیں فقرا گیرے جاون
یوسف نبی سلیماں تھیں بھی پہلوں جان فقیراں
رب فرمادے نبیاں والگوں اسیں تساں نوں چاہنواں
طفیل تساڈے بخشاں گا ہیں نہ پرواہ اساں نوں

سردار دو عالم نے فرمایا خشک کھاں دے پار دل
بہت حرام کھاون تھیں ہوون بے حد ظلم گناہاں
سرموں حب دنیا دی ہووے رب دی یاد بھلاوے
سرور کہیا اک زمانہ میری امت آوے
قرآن کہی دیکھو دیکھی پڑھسن عامل ہوسن تھوڑے
دینوں دنیا اعلیٰ سمجھن عورت قبلہ جاسن
پر کھے جاسن فقر تے عالم جبیاں الفیاں والے
نیت سب دی اللہ جانے معلم راز دلاں دے
ابن مسعود روایت کردے پاک رسول الہیٰ
جسم مبارک اطہر اُپر لگے نشان چٹائی
رحمت عالم آکھن مینوں بستر نرم نہ لوڑاں!
دنیا سمجھ مسافر خانہ کوئی آوے کوئی جاوے
فاطمہ حضرت خاتوں سرور شادی جدوں کرائی
صدیق فاروق غنی عثمانے سلمان اسامہ تائیں
تکیہ چمڑے رنگے ہوئیدا چھل چھوہاریوں بھریا
اک مسواک مٹی دے برتن چکی اک رکھائی
چھل چھوہاریوں ہی اک جھاڑو سیوں نقش انگوٹھی
مٹی تھال پیالے مٹی ہانڈی مٹی والی!
ابوبکر صدیق نوں سرور آکھن سوہاں جہاناں
شادی عالی چادر سر پہ باراں گنڈاں والی
اتھیں بی بی دانے پیہندی پڑھے قرآن زبانوں
دنیا قید مومن دے کارن پاک نبی فرماوے
باتاں تن پسند اس دنیا سرور پاک سنایا

سختی دل دی ہے ہو جاندی بہت گناہ شمار دل
بھلے موت حرام کھاون تھیں دنیا حرصوں چاہاں
سب گناہواں دی جڑھ دنیا حب سرور فرمائے
رسم اسلاموں نام ایماںوں صرف باقی رہ جائے
نیچے فاسق وڈے کاذب نیکیاں تھیں منہ موڑے
پیٹ بڑے تے فعل شیطانی نفسانی خواہش مانن
خواہش نفس مسائل کر کے فرقے کئی نکالے!
محشر اندر ظاہر ہوون جو رہے عمل کماندے
سرور نیند رکرے خاطر چٹائی ہیٹھ بچھائی
بستر نرم بچھاون کارن میں پھیر عرض سنائی
دنیا فانی دے سب عیش ول میں اپنا منہ موڑاں
غم خوشیاں سب سفنے والکوں اس وچ جنم لائے
جو کجھ داج دتا سی بیٹی بات حدیثوں آئی
جہیز اُٹھاون حکم سناون جدا جدا اشیائیں
لکڑیاں دی جُتی عامہ تے اک چوکی دھریا
ست پیونداں والی چادر چھوہاریاں چھل بھر چٹائی
اک پیالا لکڑ دا سندا تسبیح گٹ کولوں ہوئی!
دیکھ جہیز روون اصحابی صدیق اکبر بے حالی
بہت جہیز ایہ دنیا اندر جلدی ایتھوں جاناں ل
سردار دو عالم دی ایہ بیٹی جس دی شان کمالی
کر تغیر دیے تھیں سوچے رووندی خوف سماکوں ل
حکم اشتد حبا للہ دسے وچہ عمر لنگھاوے
اک خوشبو تے دوجی عورت نیک ہووے فرمایا

ٹھنڈ نماز اکھاں نوں پاندی تیجی بات بتانی ‏ — ‏ پھر صدیق کہن بھی منوں ترن باتوں حُب آئی!
رہاں تکیندا سجناں تینوں ہر دم شوق کماوں ‏ — ‏ کراں جہاد تیرے سنگ رل کے کہیں تے خرچاں مالوں
حضرت عمر کہن ترن میں بھی باتاں دُنیا چاہواں ‏ — ‏ نیک باتاں دا حکم کراواں بد بولوں دک ہٹاواں
عشق امانت توڑ چڑھاواں عہد جو کر کے آیا ‏ — ‏ عثمان غنی ترن باتاں آکھن میں بھی شوق رکھایا
کھُلاواں کھانا تے میں پہلاں دعا سلام پکاراں ‏ — ‏ نیندر لوک کرن جاں راتیں میں نماز گزاراں
علی اسد اللہ نے پھر کہیا ترن دُنیا ندیاں باتاں ‏ — ‏ عاشق صادق منتظراں سنگ ہووے ایہہ پیر ساتھاں
نیک عملاں دی کراں ہدایت دیکھاں عیب چھپاواں ‏ — ‏ عائشہ بی بی کہن پسنداں باتاں ترن سناواں
کراں بھروسہ اللہ اُپر خلقوں تنہا رہنا ‏ — ‏ جو رب دیوے کراں قناعت ایہہ ہے میرا کہنا
جنت خاتوں بیٹی سرور عالی شان سنائے ‏ — ‏ دل میرا بھی ترن باتاں نوں اللہ جانے چاہے
طاقت ہووے مال اپنا میں رب دے نام لٹاواں ‏ — ‏ وقت ندامت زاری کرنی فاقیوں صبر رکھاواں
وحی کرے رب اے محبوبا میں بھی ترن سناواں ‏ — ‏ ترن باتاں دُنیا ندیاں سانوں پیر محبوب بتاواں
عمر جوانی کرے جو توبہ جو دل خوف رکھاون ‏ — ‏ اوہ اکھیاں جو خوف محبتوں گریہ زار کراون

مسواک اور وضو کی فضیلت

سرور عالم نے فرمایا ہے مسواک ضروری ‏ — ‏ کیتی فرض نہ رب العالم نہ ہووے مجبوری
اک مسواک اک بن مسواکوں جو نماز پڑھاون ‏ — ‏ ستر نمازاں بن مسواکوں نہیں برابر آون
مسواکوں صاف کرو منہ اپنا صفت خداوند کرنی ‏ — ‏ درود شریف تے کلمہ طیبہ آیات قرآنی پڑھنی
دو غلام ثواب آزادوں کھانے بعد کرائے ‏ — ‏ تھوہر اتار نہ بانسوں ہووے منع نبی فرمائے
تھوڑی تھوڑی محنت اُتوں عقبے ملسن شاناں ‏ — ‏ حکم شریعت چلن پیارو خوشیاں دوہاں جہاناں
حضرت ابوہریرہ آکھن ہے ضحاک بتایا! ‏ — ‏ پاک نبی دے پاس بیٹھے ساں اک اعرابی آیا
کرنا وضو ثواب وضو دا حضرت آکھ سنایا! ‏ — ‏ تاں پھر پاک نبی سرور نے سبھناں نوں سکھلایا
ہر ترن پانی ہاتھ دھووے شخص جہڑا ترن واری ‏ — ‏ پہلے جیڈا ہے ترن تیں نکی فرمایا نبی غفاری
ہو گناہ معاف دوجے تھیں تو درجہ ہے تیجے ‏ — ‏ غیبت جھوٹھ کرے کرولی تاپاکی دور ہٹیجے

خوشبو مُشکوں مُنہ ودھ اُس دا اللہ دور ہٹاوے
مُکھ چمکاں مُنہ تے پاوے نور قیامت پائے
ایہو پردہ اُس دے تائیں دوزخ کنوں بچائے
حرام عذاب دوزخ دا جیہوں پانی جدوں لگائے
جتنیاں بالاں تے تھیں ملسن جنت خانے
رب فرماوے میں ہاں راضی کسے باتوں نہ ڈرنا
سجا پیر دھوون تھیں اللہ کرسی نور عطائی!
حساب قیامت پیر کھبے تھیں کرسی رب آسانی
قدم قدم تھیں بدیاں اُس دیاں لاہ رب معاف کرا سی
تکلیف وضو تھیں سردی موسم سرد پانی تھیں پائے
دھو شریعت اہل طریقت ہر ہر وقت رکھائے
حضرت علی حیدر فرمایا جو سردار عشاقاں
دھو کھہ بغض عداوت عقل حسد دلاں چھوڑے
غیبت جھوٹھ تے تہمت شر کوں دھو زبان رکھائے
دھو جسم دا مال حراموں کپڑے نہیں پہنائے
نمازوں پہلاں مؤمن تائیں پاک اللہ فرمایا!
مسح سرے دا پیر گٹے تک ذکر قرآنے آیا

تک وچہ پانی پایاں ملسے جنت وچہ چوبارے
شفاعت قابل دھبے کولوں تیجھوں پردہ آئے
سجا بازو دھوون پاروں اجر زیادہ پائے
دُعا قبول کرے رب عالم سر دا مسح کرائے
مسح کناں تھیں وقت نزع دے غیب آوازہ پائے
ویہہ غلام آزاداں درجہ گردن مسح کرنا!
پلصراط اندھیرا رستہ نور کرسی روشنائی
کر کے وضو جاں قدم اٹھاندا انبار نیکی تھائیں
دھو محبت جانے ول جالم اُلفت نال ملاسی
اس دے پیچھے عرش لئندے ملن قیامت سائے
ترک محبت غیراں کر کے قرب حضوری پاندے
پنج وضو تھیں تھیں چیزاں سر دم رکھیا کالے
باجھ محبت رب رسولوں غیراں کتھیں منہ موڑے
دھو شکم دا مال حراموں بہت پرہیز کرائے
وَلِبَاسُ التَّقْوٰی وچہ قرآنے اللہ حکم بتائے
مُنہ تھیں کہنی بازو تائیں دھوون حکم سنایا!
لازم ایہ تعظیم وضو کر پڑھ صلوٰۃ سنایا!

آذان وامام کی فضیلت دے فرائض مؤذن

ابو ہریرہ کرن روایت پاک رسول بتائے
اُس دی خاطر استغفاراں ہر اک چیز کرادے
قدوراز قیامت اندر سب تھیں ہوگ تہاندا
اصحاب اک عرض کریندا حضرت مینوں حکم بتانا

اذان مؤذن پڑھنے ویلے آواز جتھوں تک جانے
مؤذن دی تصدیق کراون رب اُس نوں بخشاوے
اذان للہ جو شوقوں دیندے بندے عقیدہ نیک جنہاں دا
جس دے پاروں درجہ پاکر جنت ملے ٹکانا!!

اُذاں جایا کریں جو مُومن رلن جماعت بتایا
ایہ بھی حضرت مُشکل مِنول پھیر حضرت فرمایا
قاسم کہن نبی فرمایا سُن آواز جو آون
مُوذن وِچہ دس باتاں ہوون حق ثواباں پائے
شوقوں پڑھے آذان صحیح کرنہ احسان جتائے
کرے ہدایت نیکی کارن بدیوں منع کرائے
جاں تک مقتدی نہ آون اُوہ نہ امام کرائے
آذان اقامت مغرب دی تھیں بیزاری پائے
چھت مسجد پر اک دن حضرت حکم اذان کرایا
در اسماناں کھول دتے رب سُنن ملائیک سارے
ہر اک دی آذان سُنیندے پاک نبی فرماندے
چند باتاں جو فرض اماماں تھوڑا ذکر لکھاواں
پاک نبیدا خاص مصلا جا نماز پڑھاون
سب نبیاندے حال قرآنوں پڑھو کیا بتلاندے
قرآن مجید قرأت فضول کرے نہ بہتا تھوڑا
چیز حرام شُبہ ہے جس وچہ سخت پرہیز رکھائے
مقتدی تنگ نہ آون جس تھیں آیت اوہ پڑھائے
مقتدیاں حق بخشش منگے پڑھیاں استغفارا
مسافر مسجد کرے حفاظت کھاناں اوس کھوائے

اُس کیہا ایہ مُشکل تاں پھر بنیں امام سنایا
صف پہلی وچہ کھڑا ہویا کر جنت دیکھدایا
ثواب برابر کل جماعت باگے نام لکھاون
وقت نمازوں واقف ہووے بلند آواز رکھائے
ہور آذان کہے جے کوئی مختصر نہیں لیائے
لحاظ نہ مُشلے کرے امیراں رکھے خوف خُدائے
جا گھر رُکے جماعتوں اُس دی جھگڑا آہیں پائے
مقرر جگہ نہ رکھے کوئی عذر نہ ظاہر کرائے
بلال اذان ختم کر چکے پاک نبی فرمایا
کہے صدیق بلالوں سُن دے کوئی جے ہور پکارے
مُوذن رعناں ساتھ شہیداں پھرن سیر کراندے
شان امام اندازیوں باہر طاقت نہیں بتاواں
حسد یا طمع نہ رکھے بدلے وعظ سناون
حکم سناون دی مزدوری آپے رب رکھائے
کامل یقین کہے تکبیراں رکوع نہ سجدہ سوڑا
کپڑے بدن صفائی رکھے خود دیوں نفس بچائے
استغفار گناہوں کر کے شروع نماز کرائے
شفیع اُنہاندے کارن ہووے کر دے عاپکاراں
قرآن حدیث احکام شریعت امر نبی سمجھائے

مسجد میں جانا اور جمعہ کی فضیلت

سرور عالم نے فرمایا عرش اللہ دے سائے!
سردی وضو کرن مسکیناں دین یتیماں کھائے

قیامت نوں تن فرقے ہوسن جنہاں نہ غم کائے
اندھیرے مسجد اندر جاون رب دا خوف رکھائے

صف لیاوے مسجد کارن جاں تک ٹٹے تائیں
مسجد صاف کرن تھیں اللہ گناہ معاف کراندا
مسجد کرے سفارش محشر خاص نمازیاں کارن
خلف ابن یعقوب بتاون کردے ذکر الٰہی
دیکھا اُس حضرت باہر جاکر بات جواب سنایا!
خلف کہا ہے حکم نہ رب دا مسجد بات کرن دا
ابوہریرہ کرن روایت مسجد اندر جائے
پچھی آکھنے جنتی مسجد جو تیار کراوے
ہُن کجھ حال جمعہ دا لکھاں دل وچ تبرک آیا!
دن جمعہ دا وقت نماز دے اذان سنائی جائے
خرید و فروخت چھوڑ دو ہر کم جے کر سمجھ رکھاؤ
دن جمعہ دے پاک خداوند نظر کرے تن واراں
رات جمعہ دی حکم کرے رب ملکوں سال بناواں
سرور عالم نے فرمایا روز جمعہ جاں آئے
اچھے کپڑے پہن گھراں تھیں جامع مسجد جائے
ہدیہ اُونٹ ثواب جمعہ پہلاں مسجد اندر آیا
مُرغی پچھے بنجویں انڈا عمل ثواب لکھایا
اک جمعہ تھیں دُوجے تائیں معاف گناہ رب کردا
حضرت ابوہریرہ کہندے روز جمعہ جاں آئے
امام جگے جد خطبہ پڑھنے کر دا بند کتاباں!
روز جمعہ دے جنت اندر جبرائیل پکارے
اک سو بیس صفاں ہمراہے چلن ساتھ حضوراں
پچھے جنتی گھوڑیاں اُپر آگے حضرت جاسن

ستر فرشتے اُس دن تاکر اُس حق کرن دُعائیں
کلمہ جاری رہے زبان پر پتر ایتھوں جاں جاندا
باتاں دُنیا کرن نہ مسجد رب دا ذکر پکارن
مسجد اندر بیٹھیا آیا بات ضروری کائی
کھول نہ جواب دتا وچہ مسجد کسے سوال کرایا!
بہت ڈراں میں خوف رنے تھیں دن نزدیک سر ندا
باہجوں نفل نہ پڑھیاں بیٹھے پاک نبی فرمائے
ان دے بدلے محل جنت وچہ پاک نبی فرماوے
خاص غریباں کارن رحمت حج ثواب پایا
دوڑو ذکر خدا دی طرفے جو ایمان لیائے!
بہتر ایہ تساڈے کارن ہرگز دیر نہ لاؤ!
اک نظر تھیں او گنہاں بخشے سٹھ ہزاراں
دروازے جنت کھول دیہواج رحمت بارش پاون
کھانا کھائے باہر جائے داتن غسل کرائے!
حق شفاعت اُس پر میری پاک نبی فرمائے
ہدیہ گائیں دُوجے تائیں تیجے بکری پایا!
کرسُستی جو پچھوں آیا ایہ ثواب نہ پایا!
ہو تو جہ خطبہ سُن کر خوف رنے تھیں ڈردا
جمعہ جو مسجد بندہ آئے فرشتہ نام لکھائے
سُن دا وعظ بیٹھے چُپ کر کے کارن دب دایاں
سردار دو عالم شاہ جہاناں ہون براق سوارے
بیچ صفاں گل نبیاں اُمتاں تُوسید پُر نوراں
شہید ولی سب مومن عاشق عالی درجہ پاسن

شیریں سخن بلند آواز وں حمد دا ورد پڑھاون
ہر ڈوئیں درجے اُمت سرور اک اُمت سبھ ہمال
پاک محمدؐ نوں رب آکھے منگ جو مرضی چاہیے
ظاہر ہو کر پاک خداوند پھر دیدار دکھاسن
صاحب نصیب تکن ہر ویلے اکھیاں نا ہیں جھمکن
یا پھر دیدار وں اک ساعت ہفتے عاشق کرن گزارہ
اندر دن دے دو دو واری جنت وچہ لگاسن
مہر وار دوناں دن جمعے دا پاک رسولؐ سنایا!
التحیات پڑھن دے ویلے جیوں نماز پڑھاون

حکم رب تے تیئں ملک پرندے ساتھ آواز سناون
اُس دن رب عطا کریسی نظری آون سہیاں
سرور آکھن سب کجھ دتا پاک جمال کرائیے
تکن تکن ہوش نہ رکھن ہے بیہوش تکاسن
دنیا عقبے تے دن راتیں ایہو خواہش رکھن!
مچھی پانی باجھ نہ جیوے منگن دید نظارہ
کوئی دن اٹھویں کوئی مہینے سال کرن تجلی دساسن
اک ساعت وچہ ایسی اس دے جو منگیا سو پایا
ایہو بن خطبے بیٹھیاں سناں بولن رسول جاوان

ذکر کلمہ شریف روزہ و اعتکاف و زکوٰۃ و صدقہ کی فضیلت

حضرت ابو ہریرہ کہندے پاک نبی فرماون!
بنا کر لوح رب قلم بنائی لکھیں حکم سنایا!
آخر تیک جو ہوون والا لکھیں رب فرمایا!
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ لکھ پاک رب نے فرمایا!
اِتنی مدت پچھوں رب نے آکھیا قلم لکھا توں
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللہ لکھ دیا حکم جبار دوں
ہیبت تھیں بیہوشی پائی ست ہزاراں سالاں
ست ہزار برس رہی سجدے کردی گریہ زاری
ہور بزرگ نہ ہویا کوئی تیرے باجھ خدایا
اُس نوں پیدا جے نہ کردا تینوں بھی نہ کردا
ربوبیت نوں ظاہر نہ کردا نہ کرنی ہور پسارا
ستر ہزار سالاں پھر لکھیا ایہا اسم پیارا

جس نے کلمہ پڑھیا صدقوں معاف گناہ ہو جاون
قلم کہے پھر عاجز ہو کر کیہ لکھاں خدایا
جو جو حکم کرنا ایں لکھاں عجز وں قلم سنایا
ستر ہزار برس تک ایہا کلمہ قلم لکھایا!
عجز وں قلم کہے رب میرے لکھاں جو حکم بتاویں
لکھن لگی جاں قلم محمدؐ ہیبت پئی وچکار نعل
ہوش آئی تاں ست ہزاراں لکھی سال بحالاں
لکھ کر نام رسول اللہ دا عجز وں قلم پکاری
لازم ادب کہے رب خالق لے قلم تدھ آیا!
سارا نور ظہور تمامی صدقہ اُس سرور دا
اُس دی خاطر عالم سارا اوہ محبوب ہمارا!
اُس تھیں بعد لگا کر لکھیا کلمہ طیب سارا

چالیس ہزار تے ایک کلمہ ہر تساں کر رہی کھاندی
کراماً کاتبیناں نوں بخشش کر کے کلمہ لکھن لگایا!
کس دی عمر ہووے سے من جتنی کون ایہ رتبہ پائے
پاک خداوند کہن قلم نوں امت سرور والی
جیہا ثبات غنی ہے لکھیا کلمہ نفس امارے
کلمہ طیب دے حرف چوی نے چوی گھنٹے دن راتے
جو بندہ اخلاص اندر پڑھے کلمہ طیب والا!
اُس دے ہر دم تے ہر ساعت گناہ ہو دن جو سارے
اس طرح جو ضرب لے پڑھے طیبوں لاوے
موہوم ہستی دا قائل کلمہ پردہ خودی جلائے
عاشق شاہ منصور جہاں نے سر سولی لٹکائے
راز فقر دا کلمے اندر بھجھ بہتر ول اسرارے
کلمہ پڑھیاں کفر اندھیرا ہر گور رہندا ناہیں
ہن کجھ ذکر روزے دا لکھاں خاص امانت جانی
حضرت انس کہے اک تحفہ بھیجیا پاک رسولاں
بابے آدم منع درختوں پھل غلطی ہتھیں کھایا
ذریت اُس دی آپ اساڈے اللہ پاک رکھائی
بیس رکعت تراویح پڑھیاں ملے ثواب گھنیرا
تراویح سنت پاک نبی دی پڑھو ضرور دلی نال
حضرت عمر روایت کردے پاک نبی فرمایا!
ماہ رمضان مہینہ آوے خوب تیار ہو جاؤ
اس دی عزت لساندی عزت نفع عبادت آیا
قرآن تلاوت ذکر الٰہی نفل نماز گزار!

عرض کرے اے پاک خدایا شفقت میں تساندی
عرصہ عمر دراز میری دا لکھنے وچ دہایا!
کس نوں طاقت لکھے اتنا ایں برابر آئے
کلمہ پڑھے مومن اک واری ہیں تیں درجہ عالی
پڑھ کر عاشق کلمہ صدقوں اپنا تن من وارے
چوی ہزار دا سی ساہ ہندا دن تے راتے
خاص الخاصوں سمجھ پڑھیندا پاوے درجے اعلیٰ
کلمہ طیب ساڑے ایویں جیوں لکڑی اگ لائے
شوق الاہوں دل تھیں شعلہ اٹھدا جسم کملائے
پڑھ کلمہ گم گئے نہ لبھے راز جہاں نے پائے
انا الحق کہیا ہو واصل اپنا آپ بھلائے
نور الٰہی عالم اندر جس دے کل پیارے
وقت نزع دے ساتھی کلمہ جو چاہیں سو پائیں
ایہ امانت صدق دے تھیں مومن توڑ چڑھائی
تیس روزے کیوں ہوئے مقرر مطلب کیا اصول
اتنے مہینے رہیا اُس دا پاک نبی فرمایا!
کہیا اعرابی بیشک بہی حضرت بات سنائی
تیس ہزار گناہ رب بخشے جنت کرے بسیرا
صدقے خیر خیراتاں کریو ہو کر ہشیاراں
ماہ رمضانوں اک دن پہلاں پڑھ خطبہ سمجھایا
کرو عزت رمضان مہینے کپڑے صاف رکھاؤ
سب مہیناں تھیں دو حصے درجہ عمل بڑھایا
محشر اندر کرے شفاعت روزہ روزیدار د

کُل مہیناں بتیں سرداری ماہ رمضانے پائی
ماہ رمضانے پاک خداوند قید شیطاناں کردا
قدر معلوم ہویا جد روزے کہن ہمیش رکھاندے
رات اُنیہری ماہ رمضانوں رو دن فرشتے سارے
قبول دعائیں صدقے ہوئے سمنے پاک گناہوں
مُدھ پسند جو چند بندے نے خاوند اساں بنائیں
ابن عباس روایت کردے پاک نبی فرمایا
نو لکھ برساں وقت دیہاڑے جلسی اندر ناراں
مہینے یاراں ہر برسائیوں رو کو نقصان بھائی
شہوت نظر دل دیکھیاں روزہ الکھیاں اٹھ جاندا
پیر ہتھ حکم شریعت جلن روزہ ہتھ پیراں دا
سر پیراں تک کل اعضاواں روزہ اک اک لوں
قالو بلیٰ جواب الستوں دم دم پیاس ستائے
جہاد نفس تیں عاشق مرداں ہر دن روز دیداراں
اعتکاف بیٹھن دا درجہ تھوڑا ذکر سناواں
حضرت انس کہے بن سُنیاں عالم دے سرداروں
للہ عمل ہووے جس نیت دکھاں نہ کرنا
اک دن رات اللہ دے ذکروں ثواب عمل تحقیق یاں
پنجھو برس ہر پردے رستہ پاک نبی فرمائے
حضرت زہری کہن تعجب اعتکاف جو لوک چھوڑیندے
کیسے خلیفے چھوڑیا ناہیں کردے دارو داری
فخر نہ دل وچہ مُول لیائے گر کے عمل بھلائے
صحبت بیوی ساتھ نہ کرنی حکم قرآنے آیا

جیوں کر سب نبیاں تھیں افضل پاک رسول الٰہی
دن تے راتیں بخشش کردا جو سائل اُس در دا
کھانا سونا مُڑنا بہنا لکھے عبادت جاندے
روزے داراں دی تکلیفوں کھیانی سوہارے
پیتا سینگار لگا کر حوراں آکھن یا کہ الٰہوں
دروازے بند رب دوزخ کردا کھولے جنت جائیں
بغیر عذر اک روزہ چھوڑے دوزخ جلے سنایا
ڈھال دوزخ دی روزہ جانوں وزیوں سب دیداراں
بارھویں دے وچہ رکھیا جاوے کھاؤ حلال کمائی
چغلی جھوٹوں لوں ہے نہ روزہ سمجھو منہ کتا ندا
دیس صفائی خودی گوائی چھوڑ خیال غیراں دا
چُک امانت پوری کرنی ایہ ہے مرد کمانوں
سینے چمکے نور الٰہی غفلت پردے چائے
اسم الٰہی یا ہیجوں بھائی ہور نہ بھاون کاراں
لازم شرطاں جو جو آیاں اوہ میں لکھ بتانواں
تو شہید ثواب اعتکافوں اک دن رات یاروں
مطابق سُنت مؤکدہ ہوئے خوف الٰہوں ڈرنا
اُس تے دوزخ جے وچکاراں ترن پیے ہوجاون
دنیا عقبٰے کہے دعائیں رب قبول کرائے
وقت وصال قریب نبی الٰہی اعتکاف کریندے
دس دن آخر ماہ رمضانوں کرو عبادت بھاری
مسجد اندر حکم بیٹھن دا رب دی یاد پکائے
دس سو سال عبادت درجہ رب دی طرفوں پایا

خواہش نفس امارہ والی دنیا دے کم چھوڑے
سمجھے مردہ آپ اپنے نوں دن زندگانی تھوڑے

پڑھے قرآن تے عمل کمائے ایہہ ثواباں پائے
کنزالعباد حق مکلفاں دے لکھیا دسیا جائے

نماز مغرب تھیں پہلوں کھانے ضروری رات بنائے
تھوڑا سووے بہتا جاگے خوشبو تیل لگائے

سنت چیزاں تھیں باہر جائے اجابت شاہنشاہے
غسل وضو تے کول پخانہ جمعہ جنازہ چلائے

حکم زکوٰۃ بیان کراں کجھ بنا پنجواں اسلاموں
تو دو چوں کڈھ ڈھائی دیوے سبھے ہین آراموں

حضرت ابو ہریرہ آکھن پاک رسول سنائے
ہووے غنی زکوٰۃ نہ دیوے قہر دلاں رہا جائے

غیبوں اگ لگے گھر ساڑے مال سارا جل جائے
کرے تجارت مال جہازاں پانی غرق کرائے

ڈاکو چوری یا کر زوری اُس دا مال لے جاون
سخت بے عزتی کرکے اُس دی جانوں مار گواون

مقدمہ کاری پوے بیماری نجائز مال لیوے
اس نہ رب دیوے اُس تائیں دوزخ وچ سٹیوے

اُس دا مال اولاد بری جا کرن خرچ ازائیں
راگ نشہ تے کنجر وغیرہ حاکم کھان غذائیں

بعد مریاں ایہہ پکڑیا جائے رب حساب پچھائے
مسکین یتیم نہ بیوہ ڈنا زکوٰۃ نہ خرچ کرائے

سردار دو عالم نے فرمایا بخل جو مالوں کرے
دشمن بن گئے جان اپنی دے مصیبت دوزخ جردے

حال قاروں خداوند عالم وچ قرآن بتایا!
تن وچہ تھیں اُس دے تائیں غرق زمین کرایا

انکار زکوٰتوں تہمت پا رو دل دنیا حرص لگائی
ہے نصیحت غنیاں کارن سوچ ساتھ دانائی

ظاہر عزت دیکھ قارون نے جنہاں دل للچایا!
غرق زمین جاں ہوندا ڈٹھا توبہ توبہ سنایا

راہ مولے دے کرے جو صدقہ گل مصیبت ٹلّے
دعا مسکین یتیماں دی تھیں پیندی برکت ملّے

ابن عباس کہن میں سنیا کہندے نبی الٰہی
کعبے والیاں پر دیاندے سنگ چمبڑیا بندہ کائی

آکھے حرمت کعبے پاروں یارب بخشیں مینوں
سرور کہیا حرمت مومن زیادہ دساں تینوں

کہن لگا اے نبی خدا دے میرا عیب وڈیرا
سرور عالم کہن کیا ہے خاص گناہ جو تیرا!

یا حضرت میں بہت غنی ہاں تے ہے کنبہ بھارا
سوال سوالی کرے جے مینوں تن من سڑدا سارا

میں تھیں فاسق دور ہو جاویں کہیا نبی خدائی
تیری اگ نہ میں دل آوے کھا کر قسم ستائی

پڑھیں نمازاں رکھیں روزے سال ہزار بتاؤں
جے توں للہ خرچ نہ کریں دوزخ جلیں سناواں

سردار دو عالم نے جبرئیلوں صدقہ اجر پچھایا!
دکھو دکھ ثواب سناواں جبرائیل بتایا!

امیر یا ظالم تائیں جتنا دیوے اُتنا پاوے
بیٹا غنی تے مال ہوو عاجز جیہا اُنہاں دیندا
لُولے لنگڑے اندھیاں تائیں یا مُردے پر لایا
جو عربی دا علم پڑھیندے خاطر عمل کماون
بیچ یا تاں دروازے جنت لکھیاں حضرت پایا
کرنا صبر مصیبت اندر دل رووے مُنہ تے
حکم امیری ہوندیاں ہویاں عاجز ہے تماتاں
ہو غریب سخاوت کردا خُفیہ دن تے راتاں
حضرت ابو موسےٰ جو اشعری کہن حضور سنایا
سرور عالم نے فرمایا منگنے والیاں تائیں
فاقے والیاں کھاناں دیوے کپڑے ننگیاں یاردل
سخی سخاوت کرنے والے رب نوں بہت پیارے

صحیح سلامت بندہ ہووے دس حصے ودھاوے
بدلے اک دے ست سو وا فر پاک الله بخشیندا
اک بدلے ودھ تو سو یا سی جبرائیل سنایا!
اُنہاں نوں اک دیون والے نوں گنھ وافر پاون
عمل کماؤ جنت جاؤ دساں اُوہ میں بھایاں
قرض غریباں کرے معافی کارن فخر نہ دسے
رکھے پیار غریب یتیماں کرکے خوف ربا تاں
اکھواں نہیں احسان جتاون کردے رہن خیراتاں
جو بھکھے نوں کھاندا ہووے بہت ثواب بتایا
جے کر شرک نہ کیتا اُنہاں بخشش دیوے سائیں
پیاسیاں تائیں پانی دیوے بہتر حج ہزاروں
سرور عالم حاتم ڈٹھا نہ اک سخیاں سارے

عورت کا حق خاوند پر خاوند کا حق عورت پر

حضرت ابو ہریرہ آکھن کہے رسول خدائی
ادا نہ کرسی ہے بدنیت اوہ ہے جیہا زانی
حضرت اعمش کرن روایت بیندہ حق عوراتاں
وضو نماز روزہ سکھلاوے سُنت فرض بتائے
خُلق محبت رکھے اُس تھیں امر نہی سمجھائے
کپڑا اتھرح خلاف نہ دیوے جس تھیں جسم دسائے
غیر شریعت گھرنوں امیراں روکے جاون کولوں
بہت فرائض مرداں ذُمے حق عوراتاں آئے
بیوی نیک ہووے جس بندے ناحق چھوڑ نہ دیوے

عورت ساتھ نکاح کرے جو کرے نہ مہر ادائی
ہو کر غنی نہ قرض اُتارے دوزخ جان جلائی!
ذُمے خاوند جو جو آیاں لکھ دساں توں باتاں
جہالت دُنیا تھیں اُس روکے قیامت خوف دسائے
صحبت بد عوراتاں دی تھیں اُس نوں روک ہٹائے
تماشہ میلہ شہر سینما جاون منع کرائے
بھانویں اوہ ہمسائے ہوون کرے نہ میلوں جھولوں
وصف جو نیک بتاوے بےشک بدی نہ ظاہر کرائے
طلاق دیوے اسباب لیوے کجھ سب کجھ ناہیں لیوے

عُمر ولی دی خدمت اندر اک اصحابی آیا
گھر حضرت بھی جھگڑا ہندا اسن کر واپس جاندا
عُمر ولی نوں بات اس دی دا کوئی پتہ بتاندا
کہے سُنا دن جھگڑا آیا جھگڑا گھر وچ تیرے
در گزری تیں وقت گزاراں حضرت عمر بتایا
کیا حق حضرت ہیں سمجھاؤ پھر حضرت فرمایا!
اس دی وجہ حراموں میرا باز رہے دل یارا
کپڑے میلے صاف کریندی پالے بچیاں تائیں
قوم قریش شریف گھراناں آکھ بتلی سرور دی
خاوند ذمے خاص حکم کے غلام کنیز گھر اندر سے
آپ جو کھائے اُنہاں کھلائے عورت کرتے تاکید اں
عورت اُوہ جس نہیں محبت رب دے ساتھ کرائی
سرور عالم کہن جو عورت رب دی قسم اُٹھا کے
سونا چاندی مال اسباباں ماپیاں کنوں لیائے
جو اُس نیک اعمال کمائے ضائع رب کرائے
باجھ حساباں دوزخ اندر رب اُس تائیں پائے
ساتھ محبت خاوند تائیں پانی گھُٹ پلائے
قیامت اندر سب تھیں پہلاں رب نماز پچھائے
حضرت حسن امام بتاون کیہا نبی خدائی
جاں تک واپس آنہ آکھے کر مرضی جو تیری
حیض نفاسوں پاک ہوئی جو کردی ہے انکاراں
بناسنگار اُتارے اُپر دی اجازت چاندی
نہ نماز نہ روزہ رکھے عمل نہ نیک کمائے!

اپنی بیوی کراں شکایت دساں حال دہایا!
دل وچ آکھے نہ ہن دساں گھر اپنے نوں آندا
بُلا کر حضرت اُس دے تائیں گزریا حال پچھاندا
یا حضرت میں واپس آیا حیرانی دل میرے
خاوند اُپر حق بیوی دا بہت زیادہ آیا!
بیوی دا حق میرے اُپر دساں جو کجھ آیا!
میرے گھر دی کرے حفاظت کم کریندی سارا
ہانڈی روٹی گھر پکائے گوڑیاں لگ اساہیں
پنج سو نفل درود بھی پنج سو پاک نبی پر پڑھدی
ماتحتاں تکلیف نہ دیوے جو بے قدر سدائندے
مرنا یاد کرائے اس نوں روزہ خوشیاں عیداں
ایمان سلامت جو لے جائے بہتر مردوں بھائی
نیکی نیری کری نہ دیکھی خاوند کہے سُنا کے!
تُوں ہیں کون ایہ میرا سب کجھ غصے ساتھ سنائے
کیوں خاوند نوں کیہا ایسا لفظ بے ادب سنائے
نیک اعمال قبول نہ ہودن سرور حکم بتائے
روزے نفل عبادت اندر حیل کر سل وہائے
دُوجا حق خاوند دا عورت پاسوں پچھیا جائے
گھر خاوند تھیں عورت نکلے عمل قبول نہ کائی
چاہے مار چاہے رکھ مینوں بخشیں غلطی میری!
کرنی مار مناسب اُسنوں کرے نہ جیکر کاراں
غیراں تھیں ہس بات کریندی خاوند بہت ستاندی
حفاظت کرے نہ ستر اپنے دی اردو شرح بتلائے

جس تے رب رسول تے خاوند راضی جنت جائے
لازم غسل جنابت پچھوں پاک کرے خود تائیں
باہجھ اجازت گھر وں نہ جائے کسے ولے دیہاڑے
خاوند دے ماں باپ قریبی خدمت ادب بجائے
حضرت انس کہن میں سنیا حضرت عمر خطابوں
فرشتے اُس گھر آون ناہیں جاں سر لئے نہ چادر
ہزار برس وچہ دوزخ جلسی سمجھو ایسے پاروں
جے بد نظروں غیراں طرفے ویکھن قصد کرلئے
چند باتاں سمجھن دی خاطر عاجز لکھ دکھایاں

جس دروازے جنت والے چاہے رب لنگھائے
سستی کرے نہ وچہ نمازاں کسے نہ شرک دا ئیں
گھر تھیں چیز چرائے ناہیں لڑے نہ کڈھے گالاں
پنجاں گا دن ڈھول وجا دن نہ کریں الائے
جاں سر عورت کھولے گھر وچہ دھودن کا رن یوں
نامحرم جو وال دکھائے عذاب کرے رب قادر
زانی دا کی حال ہووے گا ڈریئے رب جبّاروں
آتش میخاں ٹھوکن اکھیں عمر ولی فرمائے
عمل کماؤ فائدے پاؤ منور رب فرمایاں!

لڑکے کا حق والدین پر اور والدین کا حق لڑکے پر

مفتاح الفتوح عقیقہ بابت کسے سوال سنایا!
قربانی وانگ عقیقہ جانوں کھاؤ تے کھلاؤ!
معرفتہ الحقوق اندر ایہ لکھیا والد دا حق آیا
بکرے دو لڑکے دی خاطر حکم حدیث بتائے
ہڈی بکرے دی نہ توڑو جوڑاں تھیں کٹواؤ
سنت چوداں دن اکیں پچھوں عقیقہ کرو بتاون
سُن عمر تھیں ابوہریرہ ایہ روایت کردے
شرع مطابق نام رکھائے حلال کھوائے کھانا
حضرت عمر کہن اک لڑکے باپ میرے ول آیا!
لڑکے نوں منگوا کے پچھیا بات کیا بتلانویں!
میں کیہا شرک نہ زانی عورت گھر وچہ نہیں رکھائے
امر نہی تھیں روکے اس نوں نیکی طرف لگائے

حضرت امام اعظم دے تائیں انہاں حکم بتایا
مسکین یتیم فقیراں تائیں تے حق دار دلاؤ
ستویں دن دا لڑکا لڑکی عقیقہ کرو سنایا
لڑکی بدلے اک بکرا ذبح کرایا جائے
کٹ اعضا دیہو کوئی دائی خویشاں حق پچاؤ
صرواں برابر سونا چاندی حق غریب لیجاون
لڑکے دے حق چار پیو پر حکم نبی سرور دے
علم قرآن ادب سکھلائے کرے نکاح جوانا
لڑکا میرا حکم نہ منیں اس نے آکھ سنایا!
لڑکا کہندا کی حق نیں پر حضرت جی سمجھانویں
اچھا نام رکھائے لڑکے فقہ قرآن سکھائے
لڑکا کہندا یا حضرت ایہہ نہ کوئی حکم بجائے

اک سو درموں کنجری سے کراس نے گھریں بسائی
لڑکے باپ کیہا ہیں لڑکا سچ یا جھوٹ بتائے
میرے پاسوں چلیا جانویں تاں میں جھڑک ہٹایا
سرور عالم نے فرمایا لڑکیاں ادب سکھاندے
ہردم رحمت اُنہاں اُپر اللہ پاک بھیجائے
خاوند مُرے پچھوں جو عورت حق اُن بچہ پیندی
بغیر عقد جس نفس اپنے نوں بدلیاں روک ہٹایا
ماں پیو دی خدمت کرنی لڑکیاں آکھ سناواں
عبداللہ بن عمرؓ فرماون لڑکا کوئی آیا
حضرت پچھیا ماں پیو تیرے زندہ ہین یا ناہیں
سرور کہندے جا کر خدمت لے اجازت آئیں
بھانویں کتنی کرے عبادت پاک اللہ فرمائے
پڑھے نماز زکوٰۃ نہ دیوے قبول نماز نہ ہوئی
اُس دا شکر قبول نہ کرساں پاک اللہ فرمایا!
حسن بصری وچہ بیت الحرم کرن طواف بتائے
زنبیل تلے رکھ کر سچ بھائی ہین اُس آکھ سنایا
خاطر سچ لیایا اس نوں حق ادائی کرساں
میں کیہا جے ایس طرح ہی لیا نویں ستر وارے
جنت ماں دیاں قدماں ہیٹھاں خدمت جنہیں ہتھ آئے
اصحاب نبی دے حضرت حارثؓ نے بیمار بناون
سرور عالم پچھیا اُس نوں کہندا اگ دسائے
ماں میری ناراض میرے پر نہ کر دی گفتاراں
حضرت کہندے ماں اُس دی نوں آکھے بخش گناہوں

نام میرا نہ اچھا رکھیا قرآن نہ فقہ پڑھائی
انہاں باتاں تھیں لڑکا سچا اُس دا باپ بنائے
ہو شرمندہ چلا گیا اوہ کیتی تے پچھتایا!
کما کر روزی حق حلالوں بچیاں نہیں کھواندے
سلام تے برکت اُس دے اُپر روز بروز نازل ہوئے
اولاد اپنی دے پالن خاطر صبر شکر تھیں رہندی
درجہ پاوے جنت اندر پاک نبی فرمایا!
من لیوں گے قسمت والے ہوندا قدر سداں نوں
پاک نبی نوں بعد سلاموں حکم جہاد بھیجایا!
کہندا لڑکا زندہ دونویں حکم کیہا فرمائیں
جے اوہ خوش ہو بھیجن تینوں لڑن کفاراں جائیں
حکم نہیں میاں پاک نبی دا مینوں ناہیں بھائے
میرا شکر گزارے بھانویں ادب نہ ماں پیو کوئی
ہر اک حکم نہ منے جاں تک نہیں قبول سنایا
زنبیل کاندھے پر طواف کریندا اک بندہ فرمائے
کہے زنبیل اندر ہے مائی ادبوں بوجھا چایا
شام ملک تھیں چک لیایا نہ تلے نہ ہرگز دھرساں
پھریاں سب زمین پر بھی نہ حق اک رات اُٹھا سکے
پاک محمد سرور عالم رب دے حکم سنائے
وقت نزع نہ کلمہ آوے خبر حضور بھیجاون
یا حضرت جاں پڑھن لگاں ہین غضب سلطان آئے
کر و سفارش دیوے معافی رو رو کہے پکاراں
یا حضرت دل چاہے تاہیں آیا حکم الٰہی

کھا کر قسم کہے رب عالم کہیں نہ میرے تائیں
حکم لبیے واسن کرمائی بخشے حارث تائیں!
ابوذر غفاری آکھن سرور کہندے آہیے
رسول اللہ دے ساتھ گیا ہیں آ قبر پر رو دن
جبرائیل پیغام لیایا رون تساڈے پارون
کہن انصار عذابوں روندے میری اُمت بندہ
کرن دعا پھر نسندہ ہویا الامان کردا
دتی ہیں تکلیف مائی نوں حضرت معاف کراویں
سرور کہیا ماں ہوا تا جے نہ زندہ رہندی!
ساتھ بڈھی کئی بندے سن کر سرور خدمت آون
بڈھی کہندی وچہ نمازے ہیں سر سجدے پایا
نہ راضی رب تیں پر ہووے دردوں آکھ سنایا
تیر اس دی پر کن لگاویں سرور نے فرمایا!
یا حضرت میں بخشیا اس نوں بڈھی آکھ سنایا

مال اس دی نہ جاں تک بخشے ہیں بھی بخشاں ناہیں
زبان پر کلمہ جاری ہویا ملیاں جنت جائیں
جتھاں مُردیاں کوئی نہ وارث ملن اُنہاں نوں جا لیے
ہیں پچھیا کی باعث حضرت کہن عذاب اس ہو دل
وچہ اسمان فرشتے رو دن کر کر آہ پکار دل
کہے جبریل دعا کرو رب کر دیوے اس لعدہ
یا حضرت اگ اگے پچھے ہیٹھوں اُپر دل سڑدا
جا ابوذر حضرت کہیا ماں اس دی سد لیاویں
تدھ غلامی کدی نہ ہندی جان عذاباں سہندی
کریں معاف مائی اس لڑکے پاک نبی فرمادن
بیہوش نشے ہتیں ماریا اس تے توڑیا ہتھ سنایا
معاف کراں نوں نہ دل چاہیے اس تیں دکھ پایا
رو رو آکھے بخشیں مائی میں نوں اگ جلایا
طفیل حضور عذابوں چھٹا جنت رب بچایا!

بیان موت وقبر فناہ تمام مخلوقات نفخہ صور دوبارہ اُٹھنا

موت فرشتہ روح مومن دی طرف علیین پجاندا
رب اپنی دی طرفے جانویں نوں اج ہو خوشحالاں
حضرت حسن روایت کردے کہے نبی سرداراں
تن سو سٹھ تلوار وجے جیوں وقت نزع فرماون
عبداللہ بن عمر و فرمادن میرا باپ بتاندا!
!! عقل زبان ہے تاقائم رہندی چاہیے حال بتایا
کہندا اسیں تُوں لوکاں تائیں ہُن خود حال بتائیے

اے مطمئنہ نفس تیرے پر رب راضی ہو جاندا
ہووا قبر وچہ جنتوں کی وے پاویں خوشی کمالاں
ابوہریرہ وقت نزع دی تلخی کریں شماراں
مومن نزع لقا الٰہی ہو قربان سداون
مرن لگا کوئی سختی موتوں کیوں نہیں حال سناندا
وقت نزع جاں آیا اُنہاں ہیں پھریا دکرایا
موت حقیقت سن کرایا اسیں بھی عبرت پلیئے

باپ کہے منہ چھوٹا بیہا ہیگی بات وڈیری
رمنوی جبل پہاڑ مدینے مونڈھیاں جیوں چکایا
پیٹ اندر رکھ کنڈے واراں زمین اسمان چھپایا
تن باتاں تھیں حال میرے دی حالت سب بدلائی
افسوس رہندا اجے اُس دم مرداود زمدیو چہ جاندا
جنگ دوراں قوماں دے اندر بے کریں سر واندا
ہُن معلوم نہیں رب میرا کی ورتے ورتارا
سرور پاک نبی فرمایا وانگ مسافر رہنا
حضرت ضحاک روایت کردے پاک نبی فرمایا
کہندی روح آتار آہستہ نزع تھیں گھبرایا
پانی پاک ملنے ویلے تسماں رب دیاں پائے
بعد غسل جاں کفن پہناوے کہے نہ زور لگاویں
آخر دا دیدار جُدایاں روز قیامت میلے
مال اولاد یتیم بیوہ نوں رب سپرد کراواں
پنج واری ہر دن دے اندر قبر آواز کراندی
تنہا سخت ڈرونی جاگھ ساتھ نہیں لیاویں
مٹی پتھر میرے اندر ہتھیں فرش بنانا!
زنبور بچھو سپ کیڑیاں دا گھر خود تریاک لیانا
قبر اُنہیں کیہا یا حضرت عمل قرآن بتایا
فرش قبر دا نیک عمل سب ایہ تریاقی بناون
قیامت نوں دم نفخے ہوگے اسرافیل ملائیک
اک تھیں مرنا دوجے اُٹھنا جو سب وچ جہاناں
نفخے دی آواز وں ہر نوں خوفوں دل لرزائے

بطور نمونہ انشاءاللہ گرساں کمی گھنیری!
روح سوئی دے نکیوں نکلے ایویں اندازہ آیا
دو نہاں دے وچہ واسا میرا حالہ نظری آیا!
جد دل آرادہ قتل کیتا میں خاتم نبیاں سائی
اسلاموں بدلی حالت میری رحمت ربدی پاندا
نماز جنازہ سرور عالم میرا آپ پڑھاندا
پڑھ کلمہ پھر جھول روح نے کیتا قبر کنارا
غافل رہو نہ دنیا اندر ماتوں میرا کہنا!
انگوٹھی پگڑی کپڑے میت آتارن جد ول سنایا!
اجھول جن انساناں سب نوں اُس دا بول سنایا!
ہتھ جسم پر پھیر آہستہ مہر روح نزع کرائے
خویش عزیز دیکھن منہ میرا سب نوں آکھ سناویں
لحد رکھن تھیں پہلاں تھوڑا اٹک جاؤ اس ویلے
نہ تکلیف دیو کوئی اتھاں کرکے عجز سناواں
سرور عالم نے فرمایا کریو عمل بتاندی!
سخت اندھیرے ہیں وچہ میرے لئے کر دیا آویں
ہیں فقر گھر میری طرفے خرچی لے کر آنا
اصحاب کہن یا حضرت اِس تھیں واقف حال کرانا
قبر چراغ نماز عبادت جو دن رات پڑھایا
زہری چیزاں کارن کلمہ پاک نبی فرماون
فرق دو نہاں وچہ چالی سالاں گزرے وقت خلائق!
گلیاں سڑیاں ہڈیاں زندہ کرسی رب یگانال
سخت بھونچال زمین ہلادے ماں بچہ بھل جائے

حملاں والیاں حمل گرن گے بیہوشیاں خلقاں پاون
خوف الاہوں جھدے بیٹے جھٹ بڈھے ہو جاون

نفخہ موت سُنے جاں شیطان نخرؤں دِل گھبرائے
پشیمانی حیرانی اندر غم دے غوطے کھائے!

کعب احبار روایت کردے وفات آدم جاں آئی
کہن شیطان نہ میرے تائیں کرے مخول الٰہی

رب فرمایا جنت جاسیں کریسیں عیش آراماں
عذاب جو وقت نزع گمراہاں شیطان ساتھ تماماں

حالت موت اُوہدی دکھلاویں آدم عرض کرائے
فرمایا آخر جس دن آسی اک آواز سناوے

نصف خلائق اُس آوازوں سُن بیہوشی پاون
تن دناں تک ہوش نہ آوے زندہ جو رہ جاون

اس آوازوں عقل آوارہ خبر وجود نہ رہسی
اک دو جیول دیکھن گے رب ملک الموتے کہسی

زمیں اسمان پیدائش سب دی بخشی قوت جانویں
میرے غضب قہار جلالوں عذاب ابلیس پچانویں

اوّل آخر جاں قندان دا خلق عذاب جو ساری
چار گناں ودھ سب تھیں کرناں ڈاڈی کریں خواری

قہری ستر ہزار فرشتہ تیں ہمراہ سدھاوے
اک زنجیر اک بیڑی دوزخ ہر اک ساتھ لے جاوے

رب تہ نطی دی ستر ہزاراں انکڑ و جان نکالیں
مالک دوزخ توں رب کیہا دروازہ کھول دکھالیں

رب دا حکم بجاون پورا دھمکی دین شیطانے
ہو بیہوش آواز کرے گا ہن بیہوش جہانے

ہوش کرے پھر جھڑک سناون پھر بیہوش سدھائے
پہلے واگوں فیر آوازہ دہشت پاروں آئے

ملک الموت اس کہے خبیثا موت مزہ اج آئے
فرعون اخیر زمانے سارے توں گمراہ کرائے

موت عذابوں شیطان ڈردا اپنا آپ چھپائے
اہندے پڑھدے سجدہ ہر جائے اگوں موت دسائے

وچہ دریا دے غوطہ لائے دریا باہر نکالے
کوئی جگہ چھپانے ناہیں ہوئے تد سنبھالے

قبر آدم پر کرے پکارے باعث آج تمہارے
مردود لعین ہویا ہیں ظالم ہوئے دشمن سارے

اہل نطی تے اہل سقر منہہ عزرائیل پیالہ
دگنا چگنا کہے پلاساں کرکے مندا حالہ

عذاب نزع دی تنگی اُسنوں دم دم سخت جلاندی
مرضی باجھوں پاک خداوند جان نہیں نکلاندی

حضرت آدم تداتائیں پاک اللہ فرمائے
ویری دا اج حال دیکھو سخت سزائیں پائے

حالت اس دی ویکھ دونویں پھر سجدہ شکر بجاندے
کہن انعام اساں پر تیرے ساتھیں گئیں نہ جاندے

تر ساتر ساکر حکم رب تھیں خبیثاں جان نکالی!
مردود لعین جانے جیول نکل رہا جانے رب والی

پہلے نفخ جیول مرسے جاں خلقت پاک اللہ فرماوے
زندہ جو کوئی رہیا بیتا ڈا اسرافیل بتاوے

جبریل یا میکائیل زندہ یا عرش اٹھاون والے
عزرائیل تے میں بھی زندہ اے رب ذوالجلالے

کوئی نہ رہسی توہیں رہسیں حیّ قیّوم خدایا
حکم دیتا رب ملک الموت مارا انہاں فرمایا

حضرت عزرائیل سبھاں نوں ذائقہ موت چکھایا
مُڑ کُل فانی رب فرمایا خود بھی مریں سنایا!

جنت دوزخ دے وچکاراں عزرائیل آ جاندا
جان اپنی خود جسموں کڈھسے چیخ آوازہ آندا

جے کُل خلقت زندہ ہوندی اُس چیخوں مر جاندی
موت وقت تے ملک الموت تے تلخی موت ستاندی

لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ مالک کون مُلک دا!
جواب نہ آوے رب فرماسی مالک زمین فلک دا

لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ تِکرکرسی رب پکارے
اسرافیل تے عرش ملائکو زندہ ہو دربارے

حکم رب تھیں کرناہ اندر روح تمامی آون
اسرافیل پھوکا دے حکموں روح نکلسے جاون

نک دے رستے وچ جسم دے داخل ہندے جاون
پھٹسے زمین قبر تھیں نکلن طرف ربیدی آون

مرد عورتاں سب ننگے ہوسن کرسن گریہ زاری!
اتھرو خشک ہوون لہو نکلے اکھاں راہوں جاری

اک اک اُپر دو سو اسّی مقرر فرشتے ہوسن
ستر ہزار سالاندی مُدّت اِکّے جگھے کھلوسن

سوا نیزے پر سورج ہوسی پسینے غرق لوکائی
شفقت نظر نہ ویکھے اللہ مدد کرے نہ کائی

بعضیاں پیٹ بعضے مُنہ تائیں تنگ پسینیوں آسن
حکم رب تھیں کُل خلائق محشر طرفے جاسن

قیامت کی سختیوں اور پُل صراط سے گزرنے کا بیان

حضرت عائشہ کہن میں پچھیا اکدن پاک رسول
دوست یاد رکھے گا دوست وچ قیامت ہولوں

کہن حضرت تن وقتاں باجھوں کمن یاد پیاسے
وزن عمل جاں ہووَن لگن یاراں یار دسالسے

جنت دوزخ جانوں پہلاں کس ہتھ ملن اعمالاں
جس ہتھ سجے کھڑ کھڑ ہسن کھبیوں برے حوالاں

دوزخ تھیں اک صورت نکل طرف انساناں آئے
یاراں یاراں نوں بھل سدھاون جاں اُوہ شکل دکھائے

آکھے تن بندیاں دی خاطر مینوں رب بنایا!
مشرک ظالم منکر محشر جنہاں رب بھلایا

پکڑ پچھاں کھڑے وچ دوزخ حکموں رب تعالے
معاذ رازی دے بیٹے میکنے کہن قیامت حالے

محشر اندر کُل خلائق جمع کرے رب باری
نیکی بدی حساب کراون جو عمراں دی ساری

جیسا عمل تویں پکڑاون نیک سبے بد کیسے
سرور اُمت بخش کر وہن حکم ہووسن پھیر ربّے

حساب اُمت سُن بدن مبارک لرزیا شاہ نجھاناں
مُتکھر ہُونی بے رحماں نوں اللہ پاک بُلاوے
جنہاں ماں پیو دُکھیے گھلے کُل بدکاراں تائیں!
رحمت عالم کرن ارادہ چاہون عرض سناون
یتیم غریب ستائے انہاں نہ سن رحم کراندے
نیکیاں! انہاں دیاں اُنہاں کراں عدالت پوری
حضرت عکرمہ کرن روایت روز حشر جاں آئے
پھر عورت تھیں منگے نیکی ناہیں دلیساں کہسی
ہائے افسوس آوازاں کرسن اُس دن وانگ نکاری
ابو ہریرہ کرن روایت پاک نبی فرماون
ابوالبشر شفاعت کرنی عذاب کیویں ٹل جائے
نوح نبی نوں آکھو جاکے اوہ اج بخشاون
ابراہیم خلیل کہو جا پاس خلیلے آئے
کہے خلیل نہیں کہہ سکدا زور آور سرکارے
کلیم اللہ نوں آکھن جا اوہ آکھن آکھ نہ ہوئے
روح اللہ دے پاس آون سب آکھن کر دلداری
چلو اکٹھے ہو سب چلیئے حبیب خدا دربارے
سخی سید دربار دو عالم آسب عرض سناون
آدم نوح ولوں نوح خلیلے خلیل بھیجن ول موسے
اوّل آخر دے سب بندے سُن آئے ول میرے
حق شفاعت کبر ہے تیرا پاک اللہ فرمایا
محبوبا من لواں نہ موڑاں تکلیفاں حشر ہٹایاں
ذرا ذرا بھر لیکھا ہوئے رب عدالت کرسی!

نیکیاں والے جنت جاون ملسن عالی شاناں
حاسد زانی غیبت والے سُود خوراں منگواوے
پکڑ پیشانیوں گھٹن فرشتے دوزخ کرن سزائیں
نہیں شریراں کر وسفارش پاک اللہ فرماون
حق جنہاں دے کھا دے انہاں اج دوا ہمانے
نہیں نیکی تاں بدیاں انہاں یار دوں جلن ضروری
باپ بیٹے تھیں نیکی منگے ناہیں دیاں ستائے
غرض آزمائش سب دی کرکے دوزخ طرفے ہوسی
گنہگاروں رویاں دُنیا اندر بخشے گا رب باری
خوف قیامت تھیں ڈر خلقت آدم عرض سناون
ہیں خود غلطی تھیں شرمندہ حضرت آکھ سنائے
نوح نبی تھیں کرسن عرضاں اوہ نہ ذمہ چاون
کر وسفارش دوست رب دے گرمی حشر چلائے
کلیم اللہ نوں عرض سناؤ کر دیوے کجھ چارے
حضرت عیسیٰ تائیں آکھو وسیلہ ہو کھلوئے
کہے روح اللہ پیش نہ جاندی سرورد ی سرداری
رحمت عالم نبی محمدؐ عالم کُل سنبھالے
سجدے پیا آکھن یارب ہُن ایہ کدھر جاون
خوف تیرے تھیں نہ دم مارن موسے بھیجے ول عیسیٰ
شرم رکھیں ہیں کراں شفاعت فضل چاہیدے تیرے
سب نبیاں تے خلقت سب نوں ل تیرا شان دکھایا
کراں حساب کہے رب عالم نیکی تے بدیاں
اے بھائیو محمودؔ غور کرو ہُن ہر کوئی عملاں پڑھسی

فضیل بن عیاض بتاون ذکر مصابیح آیا!
اٹھاراں ہزاراں سالاں پینڈا اگوں گناہ ہردا
کل خلایق اس راہ گزرے سوال پہلے پر کردے
احکام ارکان نماز دوجے پیتیجے زکوٰۃ پچھاون
غسل دھوپل چھیویں اُپر حق ستویں حقداراں
حضرت اوس کہن پل رستہ سخت کافر مہو لال
ہوا بجلی دے وانگوں لنگھن بعضے مرد خدائی
بُریل حال برے اُس جائی شمار عذاب آئے
اک تو برس رہن اندھیرے پشیمانی حیرانی
رحمت عالم سرور انبیا صلے اللہ فرماون
سب خطرے تھیں تھوڑا خطرہ وقت نزع دا آیا

پل ست پلصراط بتاون اک دا طول سنایا
چھتی ہزار پلاں پر چھتاں رب دوزخ پر کردا
تصدیق ایماناں ہر انساناں رب دے ساتھ امر دے
پھر تھے اُپر سوال روزے دا پنجویں حج سناون
مال ہودے حق پچھیدے تے سب رشتے داراں
تلواروں تیز باریکی والوں اُپر ترکھیاں سولاں
کئی پرندیاں وانگ اُڈن کئی گھوڑے جیوں دھائی
فرماں بردار جو رب سولاں نہ غم اُنہاں کا سے
آپس اندر ٹکراں کھاون تلخ ہوئی زندگانی
جنت جاون اندر رستے لکھاں خطرے آون
پنجاہ ہزار برس دن محشر مؤمن گھڑی دسایا

فضیلت نماز اور درود شریف

فرض نماز ہو دن تھیں پہلاں نماز دو وقتی آئی
حضرت گیاں معراجے ڈٹھے ملک عبادت کردے
پیاری بہت عبادت لگی عرض کراں رب سایاں
رب فرمایا اُمت کہنا پنج نماز گزارن !
عبادت ملکاں ست اسماناں پڑھسے جو در خیریاں
حضرت حسن کہن میں سُنیاں کہے رسول خدائی
حضرت ابن عباس حضور دوں سُن کرا یہہ فرماون
سُبحانک اللہ تیں سال عبادت اک ثواب سی
سمع اللہ جاں پڑھے نمازی بخشیا جائے عاصی
اَللہ اکبر تیں ... سبحان ربی گناہ دا جم دے پایا

پڑھنوں سورۃ تھیں اک پہلا اک بھیا تھوں بھائی
قیام رکوع تے سجدے اندر التحیات یہہ پڑھدے
ایہہ انعام مینوں بھی بخشیں ہویاں قبول دعایاں
حکم اساڈے یاد رکھن سب ہرگز نہیں وسارن
کرن پڑھے تے کرن پڑھسی کر آزمائش لیساں
بعد توحید نماز بخشن گے وچ قیامت جائی
اللہ اکبر پڑھے نمازی معاف گناہ ہو جاون
اعوذ پڑھن تھیں وقت نزع دا بہت آسانی آسی
ملسی نیکی چار ہزاراں بدیوں ہوگ خلاصی!
اُحد پہاڑ برابر سونا غریباں جیوں ورتایا

سَمِعَ اللہ تھیں رحمت نظر دل ویکھیگا رب شاداں
اَلتَّحِیَّات مِٹھن دے پار دل ثواب جہاد سنایا
اٹھ دروازے جنت کھلے چاہے جس تھیں جائے
ہر دن پنج غسل جو کردا میل بدن نہ رہندی
وقت نماز دے سرور عالم حضرت انس بتایا!
حضرت ابوہریرہ تائیں پاک نبی فرمایا
چار ٹپہ ہے اک قصداً چھوڑے حکم نبی سرور دا
رحمت تھیں محروم ہوئے اوہ جو دو چھوڑن والے
چھ ہاں کتاباں دا اوہ منکر چار نمازاں چھوڑے
پاک محمد سرور کہیا گلیاں وچہ بازارے
فرشتہ کہتا ہے رب ساڈوں شکر نہ بیل بنایا!
اونٹ کہن نہ شیر بنایا بے حد حمد بجایا
گدھا کہے نہ کتا کیتا لکھ پڑھاں شکراناں
سور کہے لکھ حمد اللہ نہ کیتا بے نمازی
سرور عالم نے فرمایا بے نماز جو مردا
حرام کمائی بے نمازاں نہ رل کھاؤ کھانا
حضرت ابوہریرہ کہندے پاک نبی فرماون
دل کردا گھر ہیں انہاں دی جا کر اگ لگاواں
سن آذان نہ آون جیہڑے کرے لاپرواہی
تکبیر اولے نہ ضائع کریو پاک نبی فرمانا!
فجر نمازوں پچھوں حضرت کہن وحی سی آیا!
نشتر حج عمرہ دا اسنوں ثواب اعمال لکھایا!
ساتھ امام جو سجدہ کردا درجہ بہت ثوابوں

حرف قرآن غلام اتنے ہی سجدے یوں اجر آزاداں
دروازے بند رب دوزخ کردا اسلام نماز کرایا
نمازوں معاف گناہ سب ہوئے سرور نبی سنائے
پنج معراج نمازاں تائیں حدیث نبی دی کہندی
نماز و میت کرن اساڈوں بہت تاکید کرایا
جماعت ساتھ نمازاں پڑھنا بے حد اجر بتایا
بغیر چھری نہ قتل ہویا اوہ ایڈ دلیری کردا
چھوڑیاں تن تکلیف نہیں جھلو جیل دی منہ کالے
پنج چھوڑن تھیں غضب خدا تا دوزخ اندر لوڑے
تعریف خداوند کرن فرشتے روز بروز پکارے
شکر نہ ساڈوں اونٹ بنایا گیاں آکھ سنایا!
شیر کہے نہ گدھا بنایا تیرا شکر خدایا
کتا کہے نہ سور بنایا شکر کراں رحماناں
وچہ کافر مومن فرق نمازوں کہیا سرور قاضی
امتی مول نہیں اوہ میرا دوزخ اندر سڑدا
کرو نصیحت انہاں تائیں بھلیاں نوں راہ پانا
وقت نماز جماعت نہ حاضر جیہڑے نظری آون
میں ناراض نہ کراں شفاعت دوزخ پان سزاواں
لعنت کرن زمین اسماناں تے جو خلقت آہی
اونٹ ہزار کرے جیوں صدقہ کعبے جا سنایا!
تکبیر پڑھے جو ساتھ اماماں رب دا حکم بتایا
ساتھ امام رکوع دا بدلا ستو دینار دنڈایا
ستو غلام آزاد کرے جیوں آسانی ہوگ حسابوں

زمیں آسمان روون تن دن تتوں پاک نبی فرمایا ۔ کرسی عرش تے لوح قلم بھی کہن آکھ سنایا
گریہ زاری تیہاں دیلے غسل جاں زانی کرے ۔ تکبیر اولے دے فوت ہو دن تھیں غضب رب تھیں سوے
اسمان اجازت منگے رب تھیں پر انہاں گرجاناواں ۔ کہے زمین کہیں اے اللہ انہاں غرق کراناواں
صبر کر دتے بخشش منگن پاک اللہ فرمائے ۔ زندگانی وچہ کرن جے توبہ مہلت دتی جائے
رکوع سجود نمازاں اندر عجز دل سیس جھکایا ۔ کہے نماز تیرا رب حافظ دیسی شان سوایا
بے نہ اچھی طرح پڑھائی کرے نماز سنائی ۔ برباد کرے رب تیرے تائیں ضائع وقت گمائی
بابجھوں عشق نہ ذوق دلے نوں نہ ذوق لطف نہ آئے ۔ نہ انعام معراج ہوئے گا ہے شور بہن دیہاڑے
وچہ قرآن کہے رب عالم نماز دکھے بڑ پائیوں ۔ برکت پاک نماز نمازی بھیار ہے خطا یوں ل
پاس اولیاواں اٹھ سکھیں تصحبت بچیں پانویں ۔ وچہ نماز نہ بابجھ خدا دے ندھیراں خیر رکھانویں
دیکھے مینوں پاک خدا دتے میں اُس نوں دیکھاں ۔ قرب حضوری ملدی اُس نوں لکھی جیہڑیاں لیکھاں
نفس امارہ مارن کارن نیت بنھ کھلوئے ۔ بے عذر اہو وچہ دربارے عجز دل نم چھم روئے
لرزے بدن خدا دے خوفوں آہ نکلے دل اندر دل ۔ ذکر الاہوں نفس امارہ ذبح ہووے دین کر دل
دید طلب وچہ دن نے راتیں نہ نیندر بھر سوندے ۔ منگن دے مل پریم نشے وچہ طلب الہی وچہ ہوندے
عین عشق قصائی چھری چلائی سمجھ لوے گا آپے ۔ فضول کلاماں بابجھوں حالاں سر لوے تاں پاپے
یعقوب قاری داذکر سناواں نماز پڑھن الکاری ۔ دیکھیا کسے جوانہاں اوپر ول چادر کسے اتاری
دیکھیں والا کسے آوازہ چادر اوڑھ دوبارے ۔ جے بدوعا کرن حق تیرے ملن نہ بھر چارے
پھر بندہ اُوہ چادر اوڑھے خوف ڈیلوچہ کھائے ۔ بعد نماز دواج حضرت تائیں چادر ذکر سنائے
عرضاں کردا دیہہ معافی کیتا رنج تساں نوں ۔ حضرت کہن آتارن اوڑھن چادر خبر ساں نوں
مرد نمازی پڑھن نمازاں بطور مثال سنایا ۔ ذکر درود شریف بتاناواں کرنا عمل بنایا
نقل کریندے ابو ہریرہ جیہوں سفیان بتایا ۔ ابن عباس طواف کریندیاں بندہ اک دسایا
جاں اوہ قدم اٹھاوے تاں ہی درود نبی پر پڑھدا ۔ ابن عباس کہن میں پچھیا تسبیح تہلیل نہیں کردا
برکت خاص درود دی کی کجھ ہے توں کی نفع اٹھایا ۔ کہندا اجہ کہے رب تیں پر توں ہیں کون سنایا
میں کہیا نام عبداللہ میرا باپ عباس بتایا! ۔ کہندا ایہوں وچہ زمانے شرف بڑا توں پایا

نہیں تے میں منہ ہانپے حالوں ہرگز نہیں پتاندا ۔ کہن لگا پھر میں رنگ والد وچ ارادیوں جاندا
پہنچ اک منزل رستے اندر بیمار ہویا پیو میرا! ۔ علاج کرن دی خاطر اوتھے میں لگا یا ڈیرا
پاس پیو دے طرف سرہانے بیٹھا میں اک راتیں ۔ مسافر وچہ پردیس بیماری سیاں غمدیاں باتیں
باہجھ اللہ کس کوک سناواں کون سنے فریاداں ۔ غم اپر غم میں نوں مل دے رونواں ہوناشاداں
اچانک پیو دے منہ دی طرف تکال میں نظر اٹھائی ۔ قبض ہوئی روح چھوڑ جسم نوں منہ پے پئی سیاہی
انا للہ و انا الیہ راجعون میں پڑھدا ۔ منہ اُس دے پے چادر پاکر میں مراقب کردا
ڈٹھا شخص اک وچ مراقب اوہ کوئی نور الٰہی ۔ صورت خوب لباس پاکیزہ خوشبو اُس تھیں آئی
چودھویں دے چن کولوں وافر اُس دا نور نظارا ۔ حسن اُس دے دا سورج پردا چھپ کے گزرا
صورت جنت قربانی ہودن خلق شیریں گفتاراں ۔ صفت اُس دی سن بھلا شاعر خبر نہ رہی اشعاروں
خالق سر چہار ہمیشہ اُس نوں تکدا رہندا ۔ ٹرُدے تائیں منہ تے تائیں جاں اوہ اٹھدا اہندا
تعریف کرن دی طاقت کتھے باہر حد بیانوں ۔ بے خود ہودے جو کوئی دیکھے ملک تویں اسماناں
بات جناواں مرد جے دی جس نے خواب سنایا ۔ اوہ کہے شہنشاہ ٹُردا ڈر دا پاس میرے تے پیو آیا
باپ میرے دے منہوں چادر سہنا آن اتارے ۔ دست مبارک برکت والا پھیریا منہ پیارے
چمکیا چہرہ باپ میرے دا اڈ گئی رنگ سیاہی ۔ پاس اُنہاں میں ادبوں آکر عجزوں عرض سنائی
جان لگے میں پلا پھڑیا حضرت نام بتاناں ۔ تیرے پاروں پاک خداوند پیو نوں دتیاں تاب
میں نوں کہن لگا پھر سوہنا میں نوں نہیں پچھانیں ۔ صاحب قرآن ہاں نام محمد بن عبداللہ جانیں
آکھن خرچ فضولی یاروں منہ پئی سیاہی ۔ پر بہت درود دسی پڑھدا ایں پر اج اُس مرد جا ہی
حکم ربے تھیں مدد دیتی مددگار ہماری! ۔ جو کوئی پڑھے درود میرے پر کرساں مسیاری
میری اکھ کھلی تے ڈٹھا چہرہ باپ پیارے ۔ اوہ سیاہی نظر نہ آئی سفید ہوئے رخسارے
بزرگ کلام درود پڑھاں میں اوسے ان دا یارا ۔ پاک محمد سرور عالم دے نگٹے سبق پیارا!
رحمت کرے رب امام حنبل پر جاں کیتا کوچ جہانوں ۔ ابوالحسن نوری نے خادم خواب ڈٹھا پر شاناں
امام تائیں اُس پچھیا خادم حال کیا ہیں تیرے ۔ امام کہے رب بخشیا میں نوں کرکے فضل گھنیرے
خادم پچھیا کس عملوں بخشیا عرض سناواں ۔ آکھن برکت پاک درود دی کثرت پڑھیں بتاواں

پھر حضور کہن اے عائشہ بات دساں اک تینوں
کون نہ دیکھے کہے صدیقہ سرور آکھ سنایا
جو درود پڑھن تھیں بھُلا بھُلا جنت راہوں
سرور پاک محمدؐ کہیا جبرائیل بتایا!
ذوالنورین عثمان بتاون درود نہیں جو پڑھدا
حضرت انس روایت کردے پاک نبی فرمایا
رات تے دن وچہ لوک جو اُٹھے کم درود پڑھیندے

ہے افسوس قیامت دے دن جو نہ دیکھن مینوں
کہن بخیل جنہاں نے میں پر نہیں درود پڑھایا
سٹ شعود درود پڑھے تو خالق نہیں وساہ کوئی ساہوں
اجہ ملے گا ستر ہزار دل جس اک وار پڑھایا
عمل عبادت رہے زمین پہ نہ اسمانے پڑھدا
ابوہریرہ ٹردیاں راہے بیٹھے جے کوئی آیا
تو دفعہ بھی ناہیں پڑھدا سمجھیں اوہ اُجڑ جیندے

فضیلت علم اور عالم کو دوست رکھنے کا درجہ!

شہر علم دا میں ہاں کہیا سرور نبی سوہارے
اَنَا مَدِیْنَۃُ الْعِلْمِ وَعَلِیٌّ بَابُہَا حدیث نبی فرمائی
وچوں اُنہاں دیوں گیاراں بندیاں ایہہ صلاح بنائی
آکھے آن سلام علیکم اُنہاں تھیں اک آکے
حضرت علی کہن اُس تائیں علم افضل ہے مالوں
اوہ گیا مڑ دوجا آیا کہندا وجہ بتانی
مال حفاظت تُوں ہیں کردا خود ہی فرق پچھانی
حضرت کہن ہے دوست رب کردا دیندا علم جنہاں ہیں
اوہ گیا پھر چوتھا آیا کہے دلیل کیائی
خرچیاں علم نہیں کم ہندا بلکہ زیادہ بڑھدا
حضرت کہیا بخیل بنے اینوں مال داراں مشہوری
دلیل کیا ہے اِس دے اُپر چھیویں عرض گزاری
صاحب علم شفاعت کرسن کارن اُو گنہاراں
مالداراں مرگیاں پچھوں حضرت نے فرمایا

میرے علم شہر دا بوہا حضرت علی پیارے
حسد ول خارجیاں دے تائیں ہا رنج دلاں بھائی
پچھے بات علی اسد اللہ دے جواب کیائی
علم افضل یا مال ہے افضل حضرت کہیں سنا کے
علم وراثت پاک نبیاں مال قارون دبالوں
حضرت کہن ہے علم حفاظت کردا تیری جانی
اوہ گیا پھر تیجا آیا کہے دلیل بتانی
مال دیوے اوہ سب دے تائیں کرے دوست تاہیں
خرچیاں مال کیہا پھر حضرت گھٹنی سمجھ ہو یائی
اِس دی کیا دلیل ہے حضرت کہہ نبیڑاں گل کردا
اچھا نام علم تھیں نکلے پڑھنا علم ضروری
مالداراں پچھے ہو گ قیامت کہیا حضرت بھاری
کس دلیلوں ستواں پچھے کرے شفاعت یاراں
نام اُنہاندا ختم ہو جاندا کسے نہ یاد رکھایا!

علمدل نام عالم دا زندہ رہے قیامت تائیں
مالداراں دے دشمن بنتے علی کرم اللہ کہندے
ایویں نانویں پھیر کے پچھیا حضرت نے فرمایا!
پھر دسویں نے عرض گذاری حضرت نے سمجھایا
گیارہواں بھی آکرے سوالاں دلیل کیا بتلائی
عالم رداہناں نوں کرکے تو جارب کراوں
حضرت پر ایمان لیائے جہیڑے عقیدے گندے
مننے علم عمل جو کردا پاک رہے تئیں ڈردا
بعضیاں نیت پڑھن پڑھاون دی نیا کاہل آئی
پڑھن نماز نہ روزے رکھن نہیں سخاوت کردے
کوئی پٹواری تے گرداور جاہن بنیا لوٹاں
ڈاکٹراں تے وچہ وکیلاں کوشش سخت کراون
بعضے بعضے عالم بھی ہو دنیا حرماں کردے
بھاویں افسر بھاویں عالم کھالئے حق حلالوں
برا کسے ہن کہندا ناہیں چنگے ہن تئیں سارے
اک عالم اک عابد حضرت کتنا فرق بتاتاں
صدیق اکبر فرماون مینوں شغف رات ایں آیا!
ننھے براں دی شکل جماعت مینوں نظری آئے
ہن پچھیا ایہ کون گناہی سرور نے فرمایا
چار وقت دی نیندر رہندی پاک لوکاں فرمایا
فرض نماز نیندر رہندیں جہیڑے وعظ اندر سن جاندا
پاس میت دے تے وچہ قبراں ہساناہن جاندے
بازار اندر جا ابوہریرہ لوکاں نوں فرماون

پھر پچھیا اٹھویں اُنویں یا حضرت سمجھائیں
عالم رہسی ہن دوست بنتے غیر خواہی وچہ رہندے
مال ہمیشہ رہسی ناہیں علم رہے بتلایا
مالوں دانوں سختی ہوندی علموں دل چمکایا!
کہندے حضرت مالوں بندے دعوے کرن خدائی
حضرت کہندے اک سوالوں جواب لکھاں ہی دن
علی ولی دی برکت علموں ٹٹے کفر دل جندے
پڑھ کر علم عمل نہ کردا جا دوزخ وچہ سڑدا
افسر بن کر بیٹھے ہیلک شرم نہ کردے کائی
بے انصاف کرن بیرحمی تاہیں رب تھیں ڈردے
پلٹن پولس بنیاں جے افسر بنتی دولت جوڑاں
دین نبی دا عالم ہونداں کم ہی محرق رکھاون
کوئی کم للہ کرن نہ ہرگز نسا اجرت گھر بھردے
رب نبی دے حکم منے تاں بیشک مرد کماوں
بداج زمانہ دساں پیندا اہو رہے جو کارے
سرور انبیاء فرمایا جیوں کر میرا وچہ انساناں!
ہتھ پکڑ کر حضرت جیوں دوزخ سی دکھلایا!
پیاون پیپ لہو تے انہاں دوزخ اگ جلائے
اے صدیق علماواں تائیں نہاں دکھ سچایا!
وقت نماز دا تھیں پہلاں فجروں بعد بتایا
منبرے وقت حق دے جاگے ہنسے قرآن پڑھاندا
مجلس ذکر رب دے اندر بھی نہ ہاسہ پائیے
کیا کردا اُتھے مسجد جا دو میراث حضور ونڈا دن

پھوٹا بازار بازاری معظل مسجد طرفے بھیجے
حضرت اساں میراث دیکھی نہ ڈٹھا نظری آیا
ایہہ میراث نبی دی ابوہریرہ کہندے!
مال تمہارا منہ سالم محبت جے اولاد تکاوے
وانگ عبادت درجہ ملا پاک نبی فرماوے
الباہلہ باہلی آکھن پاک رسول بتاوے
کہن حضور رضا جو چاہے سلام کرے مہا لال
کہن حضور رحمت دل تیکر مخنت کر کہو مہا تاں
بات نبی تیں سن اسد الله رہندے گھر نوں آئے
حدیث نبی دی علی بتا کر کہن جدوں بہا تاں
سردار جنت دیاں سن کر دوہاں نول عرض سنائی
شہر گراؤں پڑھن پڑھاون تیرے حکم سناون

ابوہریرہ دیکھ نظری آیا ابوہریرہ کہندے
کہن قرآن تے ذکر کریندے پھر عالم سنایا
آکھن سچی بات تساں دی پر اسیں غافل رہندے
جنت نظروں ویکھے کعبہ نظر عالم ول بادے
جنت بیٹھیاں اک گھڑی تے سو سال عبادت پاوے
عابد خود اک جنت جائے بہت عالم بخشاوے
کیہڑے یار پچھن اصحابی کہن علم جس کاراں
سال ہزار دا عمل کمایا منافع اُس دا جاناں
جنت خاتوں حضرت عائشہ ردن سبب سمجھائے
اُنہاں وانگیاں عمل ہوسے لگتے حور وچہ اُجاڑاں
عالم علم زیادہ کرنا پڑھن جو ہر ہر جائی!
راہ ہدایت پاون شوقوں عذابہ کنوں نہ جاون

دوزخ کے سات طبقے و مذمت اہل دوزخ کا بیان

عبدالله بیٹے عمر سناون جندے دوزخ جاون
پھر دوزخ وچہ داخل کرکے سخت ہتھوڑیاں لاون
دوزخ دی گہرائیوں باہر لیا کر مار کراندے
ایسا کرکے لعنت برسی جو عذاب نہ پاوے
حکم مطابق ڈنگ کریں نہ ہتے نہ ہتھ لاوے
چالی سال پیا اپ نہائے بھجدا بسیرا آوے
دوزخ تیں کڈھ دنیا بھیجیں کہن بھار نہ اٹھاں
مونہہ ہار بنایاں وتیاں جتنی دیر لگاوے!
کھا کر قسم کہن عبدالله دل آوازاں جاون

بدو طرف ہر دل فرشتے پکڑ ہتھوڑیاں آون
چالی سالاں غوطے دے کر پھر اپر کڈھ تارن
پہلے واگوں غوطہ دیون اندر اگ جلاندے
سینہ پھوٹ کر اک کماون اندر اگ جلائے
کہن غافل دوزخ تائیں رب اساں نوں چھوڑے
ہمیشہ دوزخ اندر جل سو پاک الله فرماوے
پھر حکم قبول نہ کیتا کریں حیل پھر چاہویں
اتنی دیر جواب نہ ملسی چپ سڑو فرماوے
شالی گذرے دی اون ساہنے دوزخ وچ تاون

ہزار برس فریاد کرن گے نزدیک سُنے پکاراں
مہروں بھی نہ اہرملے گا جلن جہنم ناراں!
سخت پیاس جلن تھیں رو کر منگن بارش پانی
ظاہر باطن واقف حالوں اللہ پاک سناون
اے اللہ سب تینوں معلم بارش طلب کراون
کرن اُمیداں بارش برسے ہویاں قبول دعائیں
دو ہزار اں سال اک ڈنگوں زہروں اثر نہ جاوے
جلدے سینے یا نوں بارش ٹھنڈ دیس پے جائے
سمجھن بارش ٹھنڈ کرے گی دیس اُمیداں لا یاں
سال ہزار اثراں زہروں ڈنگ اکوار جلایاں
کُفر فساد وں باز نہ آئے کر دے نا فرمانی
حکم رب دے تھیں اگ جلائی اک ہزاراں سالاں
سُرخی رنگ ہویا پھر اُس دا پھر سال ہزار جلایا
رنگ سیاہ ہویا پھر اُس دا جل کے وانگ انگاری
چمک سُوئی دے نکّے جتنا دوزخ ہوں ہو جاندا
دوزخیاں دا بکڑا لٹکے وچہ زمین اسماناں
دوزخیاں نوں جکڑن کارن جو زنجیر لگاون
کسے عذاب جے مغرب ہوسے سختی اُس دے یاروں
تھوہر سیاندیاں سرپاں وانگوں دوزخیاں دا کھانا
بھیس بدل جبریل آیا سی انس روایت کردے
عقوبت دوزخ دی میں دیکھی جبرائیل سنایا!
حال چھپاں دا کہہ چُپ ہویا پاک نبی فرمایا
جبرائیل کہے نہ پچھئیے حضرت کہن بتا دے
مہروں ابہر ملے چُپ ہوون تکر برس ہزاراں
فریاد مہر ہے اکو جیہا ہوون نہ چھٹکاراں
منگدے رہن برس ہزاراں اسے اگ بجھائی
رب فریاد کیا سناون جبرائیل بتاون
بدل گھٹاں دوزخ دے اُپر حکم رب دے تھیں چھاون
قہر دے بچھو بدلوں گرگر لڑن آ نہاں ہیں
پھر سال ہزار کرلین عرضاں سبب بارش آئے
بدل کالا دوزخ اُپر حکم رب دے تھیں چھلے!
گردن اُونٹ جیڈے سپ بدلاں گر لڑن کدا یاں
کراں عذاب عذابوں اُپر رب قرآن سنایاں
کدی آرام نہ ملے انہاں نوں اندر دم میں جہانی
سرور عالم نے فرمایا پیدائش دوزخ حالاں
رنگ سپید ہویا سی اُس دا پھر سال ہزار تپایا
کھا کر قسم حضور رب دی کہی حقیقت ساری!
تیزی گرمی تھیں سب عالم جل بل کے مر جاندا
مر جاون بدبو اُس دی تھیں جو کجھ وچہ جہاناں!
اک گز ٹکڑا اگر سے پہاڑ ہیں گھل زمین پر آون
مر جاون سب مشرق والے ایسا قہر قہاراں!
گرم پانی تے پیپ لہو دا جو سے اُنہاں پلانا
پچھیا سرور کیوں جبرئیلا شکل آیوں بن ہردے
ست دروازے دوزخ دے نے پہلا ایتھاں آیا
جبرائیلا اُٹھوں کیوں ستویں تائیں حال سنایا!
آکھیا مرے جو تدبیر بنا بھجوں اُمتی لوک نسکدے

گناہ کبیرہ بہت جہاندے وچ جہنم جاون
سر مبارک جبرائیلے اندر گود اُٹھایا
کہن حضرت غم اُمت میں نوں روندے گھر نوں آئے
سرور انبیاں بات نہ کردے سب اصحاب بلاون
اوڑھ چادر پھر جنت خاتون خبر والد نوں آئی
قُرۃ العین کیہا سرور نے کھول دتا دروازہ!
اے بابل ہن واری جاواں حال کیہا فرمایا!
ورد کتاباں پڑھ کر حضرت دُعا اُمت حق کردے
پاک خداوند کیہا سرور تیری اُمت تائیں
دنیا اُتے دُکھ دے بندے چاہن موت قبولن!
مار بندوق مرن خود آپے چاقو پیٹ لگاندے
اگ اندر کئی چھال لگاون طریقے مرن کئی نے
جان اپنی نوں آپ جو مارے سخت عذابوں ہوا
قسم قسم عذاب دوزخ خدا تائیں انت شماراں
کئی کتاباں وچ جے لکھے کریئے استغفاراں
سمجھیں سچ تاں سنبھل وہلا کر لے موت سہاراں
تھوڑا تھوڑا ذکر کراں میں سوچ ہتی واراں
پیر میرا فرمائے منزل توڑیں ہستی تائیں
جسم اپنے دے وال برابر کر ٹکڑے کھاویں
آپنے آپوں نکل جلدی پکڑا قلندر رہا!
ہتی دوزخ سمجھ پیارے ایہا محمدیاں سوالاں
سب اٹھوائیں اندر ہستی ساتھ لیجا فریق تائیں
جیوں ہستی سر ہستی اندر پھل جاون سب کاراں

تام اُمت داغم کر سرور ہویا بیہوش سدھاون
ہوش آئی تاں حضرت تائیں جبرائیل پچھایا
ترے دن گھروں نہ باہر نکلے اصحاباں تے پچھلے
صدیق اکبر سب یار تمامی رو رو حال وکھاون
سلام وعلیکم چادر ماندے آبا نوں فرمائی
بی بی چہرہ دیکھ بابل دا غم تھیں کرے آوازہ
اُمت میری دوزخ جاسی سرور آکھ سنایا
جنت خاتون تے اصحابی آمین آمین پڑھدے
جس ایمان ذرہ بھر ہویا عذاب کراں گا تائیں
ڈبن پانی مہرہ کھاون گل رسّا پا جھولن
گڈی موٹر ہیٹھاں آکر جان عزیز گواندے
دوزخ اندر جان نہ نکلے کیہا جبرائیل وحی نے
ہتھیں جان ہمیش نکالے رہے ایویں ہی کردا
سردی گرمی سخت پہاڑوں کئی جہاں کاراں
لیا ایمان قرآن پیغمبر نوں لویں گفتاراں!
تابعدار جو رب رسولاں اُنہاں سدا بہاراں
زیادہ لکھیاں ہی نہ سمجھن جنہاں اندھل ہاراں
وچ بقا نہ خالی ہوسیں ہوگ خلاصی تائیں
مجلس عاشق صادق اندر کھڑا ہویا فرمانویں
پچھ کجھیا سکھ نکلن دا ہو جائے تدھ ہتلا
ہتی ساتھ شریک رہیدا استیوں قہر زوالاں
کٹ کٹ کھاندے رہن ہمیشہ پاسیں سخت سزائیں
طلب جنت نہ ڈر دوزخ دا طلب ہمیدا ایہال

فضیلت جنت اور اہل جنت کی!

سرورِ عالم نے فرمایا لوک جو جنت جاون
چہرہ سورج وانگوں چمکے ہر گھر چانن لائے
اوپر والے روشن چندوں ایتھے جو وانگ ستارے
اساں بھی پڑھی نماز تے روزے وانگوں تساں رکھائے
ایہ رکھن مُکھڑے تُسیں رج رکھو تُسیں ہیڑا ایہ تے
رکھ نوکر رہو دے بیٹھے تساں محنت سارا ل
تسیں جمع کر مایہ خرچ کر بندا یہ جاگن تسیں سوندے
کیویں للچدے انہاں دا سوچ کر دو شرماؤ!
حضرت عکرمہ نے فرمایا ہوسن عمر جواناں
سٹھ گز لمبے بارہ چوڑے بہشتی ہر دیتا دن
ستر وار ستر رنگ مُڑے گھڑی گھڑی بدلا دن
ایہ و پلک سرے دے باہجوں والی نکد ہمیر ہوسن
ذکر حدیث مبارک اندر جس کھانے نوں کھاون
کئی طرح دے کھانے کھاون کئی طرح دے پانی
بول بجانہ کوئی نہ حاجت پسینہ خوشبو دار ال
اک اِٹ سونے دوجی چاندی اذفر مشکوں گارا
زعفران مٹی جیہے اُس دی یاقوت موتی دار روڑا
سونے چاندی جڑھاں درختاں شاخاں موتیاں کیا ل
جس پھل چاہن کرن اشارہ آپے مُنہ وچہ آئے
بہشت نہراں وچہ شہد دل شیر دل کوثر تے کافور دل
حضرت وہب روایت کردے جنت حد جو آئی

سدا آرام رہے گا اُو تھے جو کجھ چاہن پا دا
ہیٹھاں والے اُپر دیکھن جو علیین آئے
ہیٹھاں والے اُپر لیاں نوں کرن آواز نہ پکار
اُپر والیاں طرفوں اللہ آپ جواب سنائے
تسیں پہنچ آ یہ ننگے پھر دے تسیں تارے ایہ
ایہ کر محنت کماں کھلاون پینہ نہ عیش بہارا
تسیں غافل آیہ یاد کر دے تسیں سوایہ روند
عزت دیکھ انہاں دی باشلے کیوں دل نوں ترسا
جنتی مرداں عورت سولاں سالاں عالی شاناں
چھ گز چوڑا اتے یہ گز لمبا عورت قد سنا دن
شیشے وانگ بدن دے وچہ چلی چہرے نظر آئی ول
نہ کوئی غم تکلیف نہ کاراں دُنیا دے وچہ جہ سن
پہلے قصے مزہ جو آئے ہر دو جیدا پا دن!
اک گھٹ دے وچہ ساٹھ بند دسی بڑھ کر لذت جانی
جو گھر جنتیاں کول حسن ہتی زینت داراں ل!
نمونے حوراں نوں حالہ بہشت لبے نوں سار
لباس بدن پاکیزہ ہوسن میل نہ کدھرے بجو ر
پھلاں پھلاں تیس بھریاں ہیریاں بہت عجیب بیلا ل
کھٹڑا ٹھا یا میٹھا ہو دے کھانے لذت پائے
تسنیم رحیق بھی نام نہراں دے پاک شراب طہور دل
پاک خداوند پا جھ نہ جانے چوڑائی لمبائی

درجے اٹھ تے اٹھ دروازے جنت رب بنائے
زکوٰۃ والے وچ جنہے مومن جو تھے روزیداراں
غصیوں معاف کرن کمزوراں اوہ چھیویں تھیں جاون
غیر محرم پر نظر نہ کردے اوہ اٹھویں تھیں آون
دارالخلد جا ملدیا بھلا عاملاں ملن ٹکانے !!
دارالسلام تیجا یا قوتوں صابر فقرا جائے !
سفارش رشوت مُل نہ چاہی حق عدالت کردے
دارالقرار سفید موتیا پنجواں جنت خاناں
چھٹا جسم زمرد سرخوں غلام کنیز شہیداں
خالص نوروں جنت الماوےٰ ستویں نام سنایا
جنت الفردوس ہے نور الہٰی اٹھواں چمک دکھائے
سرور عالم نے فرمایا طوبےٰ رکھ وڈیرا
اک لکھ ستر ہزاراں شاخاں ساتھ عرش لگ جاون
میوے رنگ برنگیاں لذتاں جیہا جیہا من کھاون
نصف کباب نصف بن گوشت پکا پکایا کھانے
ساتھ ہوا دے پتے مل کر عجب آواز سناندے
ابن عمر فرمایا لعبہ حور اک جنت آئی
تھمیر گندھایا آب حیاتوں نور شکل چمکائی
وچ دریا سب ٹھا دے جیکر ہو سب مٹھا جائے
حکم تھیوے پاک رب دا شکل میری اوہ پائے
کنگن سونے دے دس تھیں دس انگوٹھیاں ہتھاں
چادر گتی جے اسمانوں ظاہر رب کرائے
خادم جنت رب بنائے غلماناں شکل پیاری

نبی شہید سخی سب پہلے نمازی دوجے آئے
ماں پیو خویش جنہاں خوش رکھے تیجواں اونہاں کا راں
ستو لول رب رسول قیامت پر ایمان لیاون
اٹھ درجے جو جنت والے دساں جیویں ستاون
دارالمقام سونے دا دوجا سخی جنہے سب جانے
سبز زمردوں عدن چوتھے وچ قاری زاہد رکھائے
سخی حاکم پر شانالوے قدم ادھر اودھر دھردے
موذن حافظ پاک حرم تھیں ریادن اس وچ تھاناں
مالک اپنے راضی رکھے ہکموں نیک سعیداں
یاد خدا وچ جاگن راتیں متقیاں ہتھ آیا!
عالم عامل نبی اودھے وچ اللہ پاک رکھائے
جڑھ موتی تھیں شاخ زبرجد دیا پتر گھنیرا
کوئی گھر ایسا جنت وانہ جس پر سایہ پاوان
پرندے آ پر طوبےٰ بیٹھے کرن اشارہ آوان
جنہ کھاوان پھر ہوندے زندہ جڑھ طوبےٰ بہ جاندے
کدی نہ سُنیا ایسا گے اندر دلاں پر پاندے!
کیسر مُشک عنبر کافوروں اللہ پاک بنائی!
خلق ہووے سب عاشق اُس تے جے دید دکھلائی
اُپر اُس دے لکھیا ہویا جے کوئی اسنوں چاہے
دو ہزار کندھیا تو چہ اک کرہ پیندا پاک نبی فرمائے
جواہر موتی ٹلخال پیراں تو اُسنوں عجب سہانے پال
سورج چند ستاریاں حاجت دنیا نہیں دکھلائے
کمروں سر تک مرداں صورت باقی عورت ساری

خدمت مرد عوراتاں اندر ہوشیار کراون
غلماں انہاں دی خدمت نوں پاک اللہ فرماون

حضرت اُنس کہن جاں جنتی جنت بیٹھے جاون
ہر اک ساتھ فرشتے ستر جنت داخل کراون

بالاخانے پر جاں ویکھن حوراں نظری آون
اپنا اپنا خاوند لے کر گھر دے اندر جاون

کہن حبیب میرا اُمت نوں میں ہیں راضی ہاں تیں تھیں
کدی ناراض نہ ہوسی اُس تھیں کہنے ہو خوش میں تھیں

ستر گھر وچ تخت ہوون گے ستر فرش تخت پر
ہر فرش پر ستر زوجہ کرسن خوشی تخت پر

بیبیاں نیک جو رب رسولاں کیتی تابعداری
بہت بلند مراتب پاون حوراں پر سرداری

حضرت صہیب روایت کردے پاک نبی فرمایا
دیسی رب دیدار جنت وچ پختہ عہد کرایا!

جنت اندر مشغول کرسن غیب آوازہ آوے
وعدہ اللہ پورا کرسی حجاب اٹھایا جاوے

ظاہر ہو کر پاک خداوند جیوں جمال کراسن
دید طلب دے جتنے عاشق رہن وجد نہ آسن!

سرور کہیا قبضے جس دے جان مُحبت سب میرا
اُس دی قسم اُٹھا کر آکھاں ویکھن لطف گھنیرا

نعمت نازنہ حوراں جنت فیر ہے کس لیکھے
اکھیاں تاں لے نیں نظارے ہور کیہ کوئی دیکھے

چمک اکھاں وچ نور الہی جاں پائے چمکارا
بے مثل دا کرے نظارا سب تھیں کردے کنارا

حد حسن دی باہر عقلوں کون حساب لگائے
لکھ سورج اک ذرے واگوں تکے تے شرمائے

مائل ہوسن گھائل ہوسن نور الہی ڈٹھے!
نہ زباناں نہ سرباں دا حل پاہجے جھمبری دسے گھٹے

جنتی اکھ خداوند ویکھن اپنی اکھ لگا کے
دل دے کے ہو بیل جاون جھڑن زمین غش کھا کے

دیکھ حیرانی جنتیاں نوں پاک جمال الاہوں
صورت حسن اندر گم ہوون اس کے نال نگاہوں

ویکھنا خاطر دید الہی ہنجھوں مینہ برسائے
کالیاں راتاں ہجرے وچ جیہڑے غم دے ستے ہائے

اسیں اوہ اساں عاجز بندے جنہاں ہجر ستائے
پاک رب تے سنگ لج دل میٹھے شربت وصل پلائے

ذکر انبیاں نوں ذکراں کجھ قصہ پاک قرآنوں
میل دسے نوں صاحب والا نام جنہاں پریشانوں

نور محمد صلی اللہ علیہ وسلم دے شرف میں

حضرت جابر بن عبداللہ انصاری کہے سچا نوال
اے سید سردار دو عالم مال پیو فدا کراواں

ہر اشیا کُل پاک خداوند پہلاں کیہا بنایا
جابر نوں سردار نبیاں اپنا نور بتایا

میرے نور دوں اک لکھ برس پچھوں پاک الٰہی
نور نبیاں ظاہر کیتے تے جو خلقت آہی !

سیر کریندا اندر میرا سی جہاں کوئی چیز نہ آئی
لوح قلم تے جنت دوزخ حور فرشتہ کائی

زمین آسمان سورج چند تارے تے قوم جن انساناں
پاک خداوند نور میرے تھیں پیدا کرے جہاناں

پھیل گیا سب نور چوفیرے تیں دی حد نہ آہی
کیتا سجدہ نور میرے نے اگے پاک الٰہی !

کرے ارادہ پاک خداوند اس تھیں خلق بناواں
حصے چار کرے اس نور دوں چیز تمام بناواں

قلم بنائی پہلی حصے تھیں دوجیوں لوح بنائی
عرش تیجے تھیں پیدا کیتا سی پھر پاک الٰہی

چوتھیوں حصے چار کرے پھر خالق سر منی آئی
پہلیوں نور مومن دیاں اکھیں کیتی نور صفائی !

دوجیوں نور مومن دے دل لا معرفت الٰہی
نور زباں تیجے تھیں کیتا کلمے کرن پڑھائی !

فرمایا حضرت پاک رب نے نوں میرا نور پیارا
ایسا نور پیارا ناہیں جیہے عالم سارا

چوتھی قسم جو نور میرے دی امانت رب ٹکائی !
عرش اپنے پر پاس رکھ دے بہت محبت آئی

نور میرا جد ملیا اصل سبھاندی پاک نبی فرمایا !
جس دن سرجیا حضرت آدم اس وچ نور رکھایا !

حضرت آدم سنے آوازہ عرض کرے رب میرے
کس دی ایہ آواز میرے وچ کردی ذکر ہے تیرے

اے آدم فرمایا رب نے تسبیح نور پڑھیندا
خاتم نبیاں سب تھیں افضل محمد آواز سنیندا !

تیری پشتوں پیدا کرساں اوہ محبوب ہمارا
کلمہ لکھیا ویکھ عرش پر پڑھیں زبانی سارا

حضرت آدم طرف عرش دے نظر مبارک پائی
کلمہ طیب سطر نورانی پڑھیا لذت آئی !

نوں مڑ پچھیا اثر وجود دے یا رب کون ایہائی
نام اپنے دے نال لایا محمد رسول الٰہی !

اولاد تیری وچہ سید انبیا پاک اللہ فرمایا
اس دی خاطر خلقت ساری نے میں پیدا بنایا

بھل گئے جاں حضرت آدم نافرمانی ہوئی
ڈھکے ڈھوڈے بخشش والا کتے نہ لبدی ڈھوئی

روندیاں جھراں جاری ہویاں فرش زمین پر آ کے
ڈاڈھا عاجز اک دن ہو کے کرے عرض سنا کے

برکت عزت نبی محمد بخش خطا رب سائیاں
عاجز بھلا او گنہارا کریں معاف خطایاں

کہیا کر قسم خداوند عالم آدم نوں فرمایا
پیارے نبی محمد خاطر بخشاں حکم سنایا

کل زمین آسمان جو عالم جیہے کہ فضل بخشاندا
وسیلہ سرور رحمت عالم موڑیا مول نہ جاندا

حضرت آدم پاس ملی بی بی حوا امانت پائی
نور خزانہ دوہاں جہاناں پھر دی شکم اٹھائی

بی بی حوا پہلے اس تھیں پیدائش جوڑا ہوئی!
ایہ کرامت نور محمدی اللہ پاک دکھائی!
سردار دو عالم نے فرمایا اندر پشتاں پاکاں
کشتی حضرت نوح سلامت برکت نور ہمارے
حضرت اسمٰعیل نبی نوں کرد ذبح نہ کر دی!
کہے خداوند نور اساڈا پاس تساڈے آیا!
مرضی رب دی چاہن جیہڑے اُنہاں راہ دکھائے
راہ سلامت دے خداوند طفیل حبیب الٰہی
نور کیہا رب سرور تائیں روشن بہت کمالوں
نور سورج دا گھٹدا بڑھدا اوہ نہ گھٹنے والا
اس عالم تھیں پردے ہویاں چمکے نور حضوری
نور محمدی پیدا کر کے حکم خدا فرمایا!
نبوت درجے ایس طفیلوں دیاں اللہ فرمائے
اِذْ اَخَذَ اللّٰہُ مِیْثَاقَ النَّبِیّٖنَ ازلی عہد کرایا
دنیا دے وچہ آ سب نبیاں نبوت نبی سنائی
فائدے جتنے سب نبیاں نے طفیل حضور دے پائے
اصل نبوت سرور انبیا نبی محمد عالی!
نبوت سرور کنوں نبوت نبیاں درجہ آیا
درخت جڑھوں جیوں شاخ پتیاں نوں ناہے حاصل ہوون
اولاد آدم تھیں حق تعالےٰ عہد لیا ارواحاں
سب تھیں اوّل روح محمد ہاں توں سب سنایا
پھیر روح نبیاں تے کل روحاں کر اقرار پکائے
مواہب لدنیہ دے وچہ لکھیا حضرت حوا نائی!

لمے پر شیث نبی اک ہوئے دُوجا ساتھ نہ کوئی
حضرت شیث پیشانی اندر نور کرے رُشنائی
پاک رحمان وچہ نور اساڈا کر دا روشن خاکاں
برکت نور خلیل نبی نوں نار ہوئی گلزار ے
امانت نور اساڈا اُس وچہ حکم رب تھیں ڈر دی
قرآن مجید تے سرور عالم حق پیغام لیایا!
کڈھ اندھیر دلاں طرفے چانن نور ذریعے آئے
ایماناں سینہ روشن ہووے جاندی کفر سیاہی
سورج تھیں کئی حصے بڑھ کر اوہ بے مثل شاہاں
سورج چھپ کر ہون اندھیرے نور حضور اُجالا
حیاتی برکت اُس عالم تھیں بلدی شمع کافوری!
طرفے نور تمام نبیاں کریں دھیاں سنایا!
نور نبیاں نور محمدی اُیہ ایمان لیائے
نبوت ہی گواہ پیغمبر قرآن اندر فرمایا!
اے قوموں ایہ سچ گواہی محمد رسول الٰہی
سرور انبیا کے نبی تھیں تاہیں فیض اُٹھائے
جڑھ سب نبیاں نور محمدی جیوں درختے والی
ذات نبی تھیں ذات نبیاں شرف بزرگی پایا
جڑھ محتاج نہ پتیاں ڈالاں جڑھ پر رکھ کھلوون
دیہو گواہی ایہا اپنی ہاں رب تساں تھیں پچھا ہاں
مقتدا امام سبھاندے بھار توحید اُٹھایا!
مقتدی ہون پیش اماموں نہ کوئی فعل کرلئے
کر سجدہ رب صلی اللہ علیہ و اُول آپ ہی جدوں نکا ہی

حق مہر دی کرو ادائی کہن فرشتے نوری
کہن صفی اللہ کی دیواں کیا اوہ چیز منظوری

کہن فرشتے تُوں تِن واری دعا درود پُچاویں
اللّٰھم صلِّ علیٰ محمدٍ اِشرو قول آکھ سناویں

حضرت آدم شوق کمالوں پڑھ درود پُچایا
ہو گیا مہر ادا ہُن تیرا کم کاں آکھ سنایا

قسمت والی مائی حوّا ملیا مہر عجیبہ!
جنت وچ دیدار الٰہی ہووے مہر نصیبہ!

ظاہر حُسن صدیق یوسف نُوں رب عطا فرمایا
حضرت زمانے والے والیاں تائیں حُسن دکھایا!

وسہندیاں سارے گئے بھُل خود نوں کھان ملبنے کائی
دل اٹھویں نوں ہوشاں آون ایسی لذت پائی

کرو دیدار جے حضرت یوسف اتنا حسن رکھائے
حبیب محمد پاک ربے دا کون حساب لگائے

لکھ یوسف بھی تاں اُس جیہا اوہ ہے نور الٰہی!
حمد دی برکت حشر دیہاڑے سختی رہے نہ کائی

ہے لنداز طفیل جنہاں دے خلقت بخشی جائے
ہفت اقلیم شاہی تھیں بہتر عاصیاں ڈھیچ پائے

نفسی نفسی ہر سل رو رو اُس دن کہن بکائے
باجھ شفاعت پاک محمد کسے نہیں چھڑکائے

لے پڑ ڈٹھے باجھ ترجانے کیا اوہ نور حضوری
ویکھ عاشق پئے تڑپن ہجر وچ منگن وصل ضروری

دیکھے نُور رہے پھر قائم کس دا یہ طاقت ہوئی
جس ڈٹھا پھر ادھر مُٹھا ہو سعل غرض نہ کوئی!

اے سید سردار نبیاں تُجھ بِن کوئی نہ میرا!
شمس ستارے چاون ماہے تک تک گئے رُخ تیرا

تساں غلاماں والی دے جے کرو غلام غلاماں!
تُساں طفیل ہووے رب راضی پھر دیندا انعاماں

بیشک صفت نبی سرور دی سینے نُوں ٹھنڈ پاندی
اپنی بولی اندر ہر ہر خلق درود پُچاندی!

میں عاجز نوں والی تساں ٹھاہر صول شعر بناواں
دُنیا جتنے آل طفیلوں بخشن یار ستے چا ہماں

بیان عزازیل علیہ اللعنۃ

قصص الانبیاء دے وچ لکھیا شیطان پیدا اُس جالا
صورت وڈ قسم وچ دوزخ کیتی حق تعالیٰ

شیر الک تے بجھیار دل دوجی دم آہیں ہمسایا
جمیا عزازیل انہاں تھیں رب تدبیراں ڈھویاں

برس ہزار کیتا اُس اُتھے سجدہ کہ فرماون
پھر برس ہزار کیتا ہر طبقے اندر زمین بتا دن

زمین دُنیا پر آیا تک ہوم درجہ رب چڑھایا
زبر جد سبز دل سطے دو بازو وانگ اسمان سدھایا

برس ہزار ایہہ وچ سجدے اوہ پہلے اسمانے
خاشع نام ہوئی مشہوری ہوئے فضل ربانے

چڑھ گیا فیر دوجے اسمانے عابد نام سدایا
برس ہزار رہیا وچہ سجدے صالح نام بلاون
نام ولی اُس جائی اُس دا پھر پنجویں چڑھ آیا
چڑھیا فیر چھیویں اسمانے ہر سجدے وچہ پایا
برس ہزار کرے پھر سجدہ کھلیاں رحمت ہالاں
سجدے تھیں سر چا کر آکھے اے میرے رب سائیں
دعا منظور کرے رب عالم لوح محفوظ پچھایا
کوئی عبادت چھ لکھ برساں رب دی خاص کراسی
مردود ابلیس کہے گی خلقت نام تمام جہانے
عزازیلے قول رب فرمایا جو نہ حکم قبولے
عزازیل کہیا اُس لعنت دیہ ہزار رب سائیں
عبداللہ بن عباس جماں ون پڑھے انہاں نت حرفاں
جو نہ کرے اطاعت رب دی لعنت اس پر رب دی
جا جنت وچہ عزازیلا حکم کرے حق تعالےٰ
نوری ممبر چاڑھ جنت وچہ وعظ کرے ہے درساں
اکتالی کس فرشتے باناں کدے جو ہون خطایاں
رد ہووسے اک لوح محفوظوں نظر فرشتیاں آیا
کہن اک سجدیوں منکر ہو کر مردود ہوسے گا کوئی
عزازیل انہاں تھیں سن کر کردا عرض الاہی
ملائک سن کر ایہ گل اُس دی کر جاندے چپ سارے
کشت و خون فساد جو جناں دنیا اُپر پایا!
بے اجازت حکم رب تھیں اُپر زمین دے آیا
کوہ کافاں وچہ جیہڑے نٹھے بعضے قتل کرائے

برس ہزار رہیا پھر سجدے چڑھ تیجے تے آیا
ہزار برس پھر چوتھے اُپر سجدے وچہ دہاون
برس ہزار کیتا پھر سجدہ عزازیل سدایا
برس ہزار گیا لنگھ اوتھے پھر ستویں پر آیا
چڑھ عرش معلےٰ سجدہ کیتا برساں چھ ہزاراں
قدرت ویکھاں کراں عبادت لوح محفوظ دکھائیں
نظر کرے وچہ لوح محفوظے لکھیا حرف دسایا
اک سجدے تھیں ہوا انکاری ضائع سب کھڑا اسی
چھ لکھ برس کھڑا رہیا روندا پڑھ کر حکم ربانے
کیا ہزار ایں قول جدائیں ایسے اُس بھولے
لکھے اِس قول رب فرمایا ہرگز بھلے ناہیں
لَعْنَۃُ اللّٰہِ مَنْ نَا اَطَاعَ اللّٰہ باناں ہزاراں برساں
معنے عربیوں کراں پنجابی سمجھ آوے جو سب دی
سال ہزار جو دنیا دا الا اک دن جنت والا!
ملک مقرب وعظ شنیدے اک ہزاراں برساں
عزازیل شفیع کراں گے بخشے رب بڑیاں
رد دن تھیں پچھے تمامی عزازیل پچھایا!
خوف دلاں وچہ پے گیا سارا ں ملکی ہناں تھیں ڈھوئی
میریاں وچہ نصیباں کرنا ایہ جس ڈر دن خطائیں دا
عزازیل کہے کر اللہ منوں رستہ سمارے
مار کراں برباد اُنہاں نوں دیویں حکم خدایا
چار ہزار ملائیک نوری اپنے ساتھ لیایا
زمیں فسادوں پاک کرائی پاک اللہ فرمائے

بیان حضرت آدم علیہ الصلوٰۃ

فرمایا رب فرشتیاں تائیں خلیفہ زمین بناواں
ایہ کرسن خرابی وچہ زمیں دے ظلم کریسن کارے
اس وچہ حکمت رب فرمایا علم تساں ایہ ناہیں
مٹی مٹھ لیا جبریلا اللہ حکم کرائے
جا ہیں مٹھ بھراں ہیں مٹی قسم زمین کرائی
مٹی تھیں رب کرے خلیفہ اولاد جو اس تھیں ہوئے
میں عاجز پر او سب ہوسن جھل نہ سکاں قہراں
میکائیل آئے پھر حکموں سن زاری مڑ آئے
عزرائیل تاہیں پھر تے جاویں حکم سنایا
جیں دی قسم کریں توں مینوں میں اس حکموں آیا
حال معلوم خداوند عالم ملک زمیں دے وانا
عزرائیلا روح قبض کریں توں سبھناں دی فرمایا
مٹھ مٹی حکم رب تھیں طائف کے وچکار سال
ودیں ایہ حالت ہوئی صلابہ چہ تھے سالوں
اٹھویں سالوں آدم صورت اس تھیں بت بنایا
آدم صاحب بت دیکھ زمیں پر دیکھیا نظر خمار دل
بت آدم پر لکھ سنہرے جاندا آکھے رب سائیں
عبداللہ بن عباس بتادن عرش معلے جائیں
جبریل کر قطرہ عرق اس جائیوں اپر زمین دے آیا
حکم الٰہی جبرائیلے قطرہ عرق اٹھایا!
معطر کر پیشانی آدم ملیا جبرا ئیلے

فرشتے کہن اسیں سر حالوں پڑھیے حمد ثنا تواں
اک دو رحید احوال کران گے عیب کریسن بھارے
میں خود جاناں تسیں نہ جانوں دساں خبر تساہیں
جبرائیل زمین پہ آیا ہن کعبہ جس جائے
میں عاجز مٹھ بھریں نہ زمیں تھیں واسطہ نام خدائی
بہت انہاں تھیں عاصی ہوون رب عذابیں ڈھوئے
جبرائیل سنی گل اس دی آ گئے کر جہراں!
اسرافیل آون مڑ جاون واسطہ زمیں سنائے
عزرائیل زمین پہ آیا قسم زمین کرایا!
کر رہی عجز زمین ہزاراں اوہ بھر مٹھ لیا یا
کراں خلیفہ اس مٹی تھیں کیہا حق تعالےٰ
جیسل جیوں حکم کراں گا تینوں ذمے تیرے آیا!
رکھ دتی گل مٹی ہوئی برسیاں رحمت باراں
خمار ہوئی وچہ برس چھوہندے بدلی پہلی جالوں
سے ستر ہزار فرشتہ دیکھن عزازیل بھی آیا!
داخل بت اندر ہو مڑ یا گری تک شمار دل
تابعدار بنا دے اس کا حکم متاں گا ناہیں!
سرور عالم روح تسبیحاں پڑھدا اللہ تائیں!
روح انور تھے سرور عالی شان بنایا!
مشک عنبر تے خاکوں قطرہ کر کے جمع رلایا!
ملیا نور رہیا وچ چنداں بت آدم اس جیلے

دن چالی تھیں پچھوں آدم روح پیدائش پایا!
بُت آدم وچہ جان پچاؤ فرشتیاں جان اُٹھائی
اَیُّہَا الرُّوْحُ اُدْخُلْ فِیْ ہٰذَا الْجَسَدِ ایہ آوازہ آیا
اے اللہ روح عرض کریندا کثیف قالب اندھیرا
اُدْخُلْ کَرْہًا وَّاخْرُجْ کَرْہًا فیر آوازہ آیا
کھولیاں اکھیں حضرت آدم جان حلق وچہ آئے
ہتھ ٹکا کر حضرت آدم اٹھن قصد کرایا
خُلِقَ الْاِنْسَانُ عَجُوْلًا حکم قرآنے آیا!
یَرْحَمُکَ اللّٰہُ رب دی طرفوں جواب حضرت نے پایا
حکم رب دے تیں حضرت آدم اُپر تخت بٹھایا
ایہ سجدہ تعظیمی آیا سارے سجدہ کردے
سجدہ کرن سر ملکاں جھکے شیطاں کھڑا دسایا
رب فرمایا اے ابلیسا سجدیوں کیوں انکاری
اپنے ہتھ دوہاں تھیں اس نوں میں ہے آپ بنایا
اَنَا خَیْرٌ میں ہاں بہتر آکھ شیطان سنایا
رب فرمایا نکل جا اوتھوں مَردُود لعین تُمھاری
لعنتے کہن ایہناں نوں نکل کیہا رب تعالے
منقلب الاحوال صورت بدلی سینگ اکھیں آیاں
چھ لکھ برس عبادت اُس دی اڈ گئی وانگ ہوائیں
علم دتا رب ناماں والا حضرت آدم تائیں!
کہن فرشتے پاک تعالےٰ بہو نقصوں تیں پاکی
ظاہر باطن جانن والا توں ہیں پاک خدایا!
حکم ہویا پھر حضرت آدم توں سب نام سنائیں

عقرب چوہاں فرشتیاں تائیں اللہ نے فرمایا!
فرشتے دیکھن سب اسمانوں آپہنچے اس جائی
جان آدم ست بار وجود گھر دی دخل نہ پایا
جسم نورانی میرا اس وچہ کیوں کر ہوگ بسیرا!
جان دڑی پھر نک تھیں راہوں دخل دماغے پایا
حلقوں سینے سینیوں دُھنی سب اعضاں وچہ جائے
کار شتاب ہوے گا بندہ ملکاں نے فرمایا
جان پئی چھک آدم آکھی اَلْحَمْدُ لِلّٰہ فرمایا
اُٹھے حضرت آدم زمینوں حلہ تاج پہنایا!
ملکو سجدہ کرو آدم نوں اللہ نے فرمایا
صرف ابلیس نہ سجدہ کیتا منکر ساتھ غرور دے
دوبارہ سجدے اندر جا دن رب دا شکر بجایا
یا تکبر توں ہے کیتا سمجھیں درجہ بھاری
جیہڑی گھڑی جس تیرے تائیں سجدہ بولن حکم کرایا
ناروں میں ہوں خاکوں اس نوں توں ہیں دوہاں بنایا
نکلن تھیں نہیں ہین مراداں اصل جلنے رب باری
لعنتے کہن فرشتیوں نکل جا ابلیس منہ کالا!
درگاہ رب تھیں راندہ گیا پایاں سخت سزایاں
مان نہ کوئی بات کسے دا بے پرواہ رب سائیں
نام تیجے رب دتو ملکو جے ہے علم تساں ہیں
جیوں توں دسیا اوہو جانا غیب نہ جاندی آکھی
توں حاکم خود دائم قائم تیرا بھید نہ پایا
ہر اک نام سنایا حضرت سوہنی نال ادائیں

زمیں اسماناں دیاں سب چیزاں ہور جو دیس چھپایاں — کہے فرشتیاں پاک خداوند ساتوں خبراں آیاں

بارا شیطان کہیا اے اللہ ڈھل دیویں میرے تائیں — جتھاں تک مُردے زندہ ہو دن زندہ رہاں تدائیں

گوشت پوست بندے اندر بالوں ڈھل خدایا — دیہاں ڈھل قیامت تائیں اللہ نے فرمایا

گمراہ کراں گا بندیاں تائیں قسم شیطان اٹھائی — پچھے ہوئے جو بندے تیرے اُدھے ڈھل نہ کائی

سجیوں کھبیوں اگوں پچھوں کرساں لوک بہتیری — ہتھیاں اُپر قابو پاساں بات حق ہو میری!

پاک اللہ فرمایا تینوں ستے بتر سے ہمراہیاں — سچی بات کہاں ہم جاتی بھرساں دوزخ جایاں

حکم ہتھے بیٹھیں تخت حضرت زا فردوس جنت وچ آیا — باہجھ ہم جنس اُداس طبیعت راز خداوند پایا

حضرت تائیں نیندر آئی قدرت اللہ والی! — کھبی پسلی بیٹھیں کڈھ حوا بی بی پاس بٹھائی

صفت اوہدی دی کرن نہ جائز وافر حسن جمالوں — زریں ہنئے تاج سرے پر بیٹھی تخت آ دا بوں

خوابوں جاگے تے پھر لاگے منس نظر وچ آئی — حکموں ہویا نکاح دوہاں دا جوڑی رب بنائی

پھر اندر تسبیح الٰہی درود حضور پڑھایا! — نور محمد شہرت اندر میں چمکے ذکر لکھایا!

رب فرمایا کرو عبادت میں معبود تمہارا — میرا اوہدا شریک نہ کوئی ہے جو عالم سارا

میوے جنت کھاؤ دونویں پیو ٹھنڈے پانی — عیش کرو غم ایتھے ناہیں نہ تکلیف اٹھانی

اک درخت دکھا رب کہیا اس دے پاس نہ جانا! — پاس جانے ظلم کماؤ جیتا ہسیں بھلانا

شیطان دشمن ظاہر تساندا پاک اللہ فرمایا! — جنت تھیں نہ باہر کڈھائے کرو خیال تایا!

ابلیس لعین اتھاں دی طرفے جا دل قصد کریندا — اسم اعظم تن یاد کیتے سن پڑھ سمت چار اڑیندا

پہنچ گیا دروازے جنت سوچے اندر جاواں — سپ تے مور فریب بھل ٹرے اندر آ میں کھاواں

آدم حوا اگے جا کر قسماں پیا اٹھاندا — تسیں کہاں میں کراں نصیحت سچن خاص تساندا

شجر درختوں میوہ کھاؤ رہو جیتا سدائیں — رہو ہمیشہ جنت اندر رب نکاسے نایدا!

قسم فریبوں کرے تسلی بی بی نوں بھرمایا — گندم دانے تن نکالے اک منہ اندر پایا!

دو حضرت ول لے کر آئی حضرت کہن کیسا ئی — شجر درختوں میں کھل آندا بی بی عرض سنائی

اک کھادا دو تیری خاطر کہے آدم نہ کھانواں — شجر کیتا رب منع سے تائیں نہ سر ظلم اٹھانواں

آخر وچہ محبت کھلے کھا سٹے اوہ دانے — نافرمانی ہوئی رب دی کھسنے تخت شاہانے

تاج لباس بدن تھیں جھڑیا ہو گئے ننگ منگے
ستر چھپاون پتر ڈھونڈاون شرم کنوں دل لگے

اُہو جنت دے سب بوٹے ٹھنڈیاں چھاواں کردے
میوے رنگ برنگ کھواون دیون نہ تپتے ڈردے

عود انجیر سدھ جنت ادب تھیں اگے سیس جھکاون
ہر نوں بندیاں انہاں درختوں صحت اللہ فرماون

باغندے جنت کہن آوانال حق حوا تے آدم
رب دے نافرمان ہوئے نے ایس سن ہو دل نادم

رب فرمایا دوہاں تائیں میں تساں حکم سنایا!
نزدیک نہ جاناں منع درختے سخت تاکید کرایا

کیہا تساں نوں پکا دشمن خاص شیطان تساڈا
آکھن اے رب جان اپنی پر ظلم کمایا ڈاڈھا

جے نہ بخشش رحم کریں گا سانوں بہت خسارے
رب فرمایا اُتر دو دشمن ہاک دو جیہے سارے

بی بی حوا حضرت آدم مور تے سپ شیطانے
پیچھے کڈھ جنت تھیں دتے کر دو زمین نکالے

ٹھہر دو وچہ زمین دے جا کر جتنا وقت تساڈا
کر دریافت منع سنے گا تینوں حکم اساڈا

اُپر زمین دے زندہ رہسو زمیں اُپر ہی مرسو
وچوں زمین نکالے جاسو جھڑکر سو سو پھیر سو!

سراندیپ جزیرے اندر جو وچہ ہندوستانے
ایتھے رب اتاریا آدم حوا شہر اسانے

سپ اتاریا اصفہانے مور اتر سے سیستانے
کوہ دماوندے وچہ سٹیا مردود لعین شیطانے

چالی سال گناہ اپنے تھیں حضرت آدم روئے
اک روایت روندیاں سوندیاں تن سو برسال گزرے

گریہ زاری دن تے راتوں ہنجھراں جاری ہویاں
جاتل خرما لونگ اُس رونوں سطراں نہ کھلیاں

سرمہ وسمہ مہندی ہوئی رودن حوا سیارسل
جو دریا وچہ ڈگے آنسو مروارید شماردن

پیغام الٰہی جبرائیلے اک دن آن سنایا
کمناج لے حضرت آدم طریقہ رب سمجھایا

جا کر نیت رب دی وچہ حضرت کرن طواف چو پھیرے
میدان عرفات گئے پھر حضرت اُتھے لائے ڈیرے

جبل رحمت پر بیٹھیاں ہویاں نظری حوا آئی
چنے طرفوں ٹردی آوے تینیں جھڑی لگائی

آ نزدیک دوہاں رل رودن پچھن حال دیہایا!
آدم طرف اسمان تکایا رب حجاب اُٹھایا

عرش الٰہی نظری آیا مخفی راز دسایا
ہو متوجہ پڑھے کلاماں لوں لوں ذوق سمایا

حضرت آدم دے دل فضلوں پا دتیاں تاثیراں
جنہاں باتاں تھیں بخشش پائے دسیاں رب نظیراں

ذکر ہابیل و قابیل بیٹے آدم علیہ السلام

نور محمدی شرف اندر ہیں قوریہ ذکر سنایا پاک محمد صلی اللہ دے پاروں رب بخشایا!
حضرت آدم بی بی حوا اگوں دساں حال سراندیپ آئے رل دونویں حکم جیہوں حق تعالٰے
جبرائیل خدا دے حکموں سارے کم سکھائے ہر ہر قسم اشیا ضرورت حضرت پاس لیائے
حملوں بیٹا بیٹی جوڑا بی بی حوا جائے پت قابیل تے دھی اقلیماں انہاں نام رکھائے
دوجے حملوں بیٹا بیٹی پیدا رب کرائے پت ہابیل تے بیٹی غازہ نام انہاندے آئے
اکتالیس حمل سن حوا اولاد جنہاں تیس ساری اک روایت اک سو ستی جنیئے وار وواری!
ہابیل قابیل تے لڑکیاں دوہاں عمر جوانیاں والی حکم ربے تھیں جبرائیلے شادیاں رسم بتایاں!
بھین قابیل نوں ساتھ ہابیلے ہابیل دی بھین قابیلے حکم شرع تھیں عقد دیہہ کر دسیا جبرائیلے
حضرت آدم بیٹیاں نوں سن رب دا حکم بتایا سن قابیل کہیا نہ منناں صاف جواب سنایا!
بھین میری اقلیماں سوہنی کرسے قابیل نہ دیساں آدم کہیا حکم ربے دا ہرگز نہیں موڑیساں
آخر حضرت آدم حکموں اقلیماں ہابیل نکاحی غازہ بھین ہابیلے سندی ساتھ قابیل بیاہی
حسدوں کہے قابیل ہابیلے بھین میری نوں کھوہسیں میں خود خدمت اندر رکھاں جھنڈ نکاحوں توڑیں
حکم ربے تھیں باپ نکاحی آکھ ہابیل سنایا ضد نہ کرساں حکم انہاں دا نہ چھوڑاں فرمایا!
حضرت آدم ایہ سب حالا سنئے اندر آیا! کرن تسلی خاطر اس دی قربانی کر دسایا
کرو منا پر ربے نا موں قربانیاں تسیں رکھاؤ نذر جنہاں دی منظوری ہوئے اوہ اقلیماں پاؤ
کر قربانیاں رکھن پہاڑے منگن فیر دعائیں کر منظور اساڈیاں نذراں اسے ساڈے رب سائیں
ہابیل والی قربانی اُپر اگ پئی اسمانوں رہیا نشان نہ ساڑ گئی کر نذر قبول اسمانوں
نذر قابیل قبول نہ ہوئی اُس نے بول سنایا قتل لاقتلنک ماراں تدھ بتایا!
کہے ہابیل جو خدتی ظالم ربے پسند نہ کردا صابر شاکر دی منظوری جو صاحب یقین ڈردا
قسم خدا دی مارن مینوں جے توں ہتھ اٹھانویں میں نہ ماراں ہرگز تینوں جے توں ڈر چلانویں
ناحق خون عمل وچہ تیرے میرا لکھیا جاسی نزع قبر پل حشر جہنم تینوں اگ جلاسی

حضرت آدم حج گئے سن قابیل کریندا چارے
کیویں کر ماراں سمجھ نہ آوے مارن ہے سال آیا
چھوڑ ہتھوں سر پتھر مارے مار غائب ہو جاندا
ہابیل نیندر وچہ ماریا سر پر مر گیا اوہ بچارا!
لاش بھائی دی کندھے چائی پھرے قابیل اٹھائی
شہید مرد دی لاش بے ادبی نہ مرلاوں بھائی
پنجیوں منجوں زمیں پٹیندا کوا نظری آیا!
جٹ قابیل زمیں دے تائیں لاش ہابیل چھپاندا
دنیا اندر خونی ظالم بے انصاف گنہگاری
خون ہاریل جو کل خلقت کریسی رب سزائیں
غیبوں اک اسوار قابیلے نیڑے تھیں آ مارے
واپس جیوں حضرت آئے ہابیل نہ نظری آیا
آکھیوے مورت ہابیلوں واقف حال کرایا!
جبرائیل قبر دکھلائی حضرت لاش لیائے
اک سو بیس اُس وقت بیٹے سن آدم گنتر آئے
کہن بیٹا دل میوے منگے کریں عاقی میرے
توں بے عیب بیٹا رب منے حضرت نے فرمایا
حکم پدر تھیں شیث نبی نے منہ دعا اٹھائے
جبرائیل جنت تھیں میوے لیا کر پیش لکاون!
جوڑا جوڑا ہور ہوے سب شیث اکلے ہوئے
حضرت آدم کرن وصیت اے میرے فرزندو
چپ ہو گئے وصیت کر کے موت آدم نوں آئی
غسل دیون تے پڑھن جنازہ دفن قبر وچہ کردے

ہابیل نیندر وچہ نظری آیا بکریاں دے واڑے
شیطان بھیس بدل کر جلدی ہتھ وچہ ٹپ لیایا
سمجھ قابیل مارن دی آئی اوہ دیں پتھر چاندا!
قابیل ظالم مل دو نسخ لیا کر کے خونی کارا!
کلر شور زمیں اوہ ہوئی خون گرے جس جائی!
غیبوں کوا بھیج خداوند سمجھ دفن سکھلائی
دفن کیتا اُس مردہ کوا حال قابیل دسایا!
دیکھ ہمدرد کوے دا کوا ہر نادم پچھتاندا!
سب خونیاں دا سر پہلا خونی خلق جو ساری
ہر ہر ساتھ قابیل بھی شامل جو عذاب اُنہاں ہیں
ہوئے زندہ پھر اوہ مارے تیکر حشر دیہاڑے
سب توں تھیں پتر نہ لگا رب توں عرض سنایا!
قابیل ہابیل مٹے نوں پتھر مار گناہ سر چایا
گھر وچہ دفن شہید کرایا اجر صبر تھیں پائے
بیمار ہوئے اک روز آدم پھر حضرت شیث بلائے
کیہا شیث منگو تو رب تھیں در جے گماں وڈیرے
گیا ہیں ٹل جو پھلے ناہیں پھل میوں ثمر مایا!
دعا برکت رب شیث نبی دی سبھی منظور کرائے
شیث نبی دی خاطر آکھن حور بھی اک لیا دی
حضرت شیث نکاحے حوروں سب سیہیاں ٹہوئے
نیہوں شیث نبی دا کہنا اے میرے دل بندو
ہجر پدر وچہ بیٹیاں سبھناں گریہ زار کرائی!
مختصر ہیں ذکر سنایا شوقوں رہنا پڑھدے

بیان حضرت شیث علیہ السلام

سب بھائیاں تھیں وڈے آہے کوئی فرد جیوں ثانی
شراکت بھایاں ساتھ برابر حصہ جنس ونڈاون
یاد خدا وچ ہر دم رہندے شریعت حکم بتاون
امانت نور محمد جو رب آدم وچہ ٹکایا!!
سو ہبۃ اللہ دے وچہ تکیا آدم نے سمجھایا
کریں حفاظت نور محمدی خوبیاں خوب بتاون
پیو تھیں درجہ اعلیٰ بیٹے شان بزرگی پائی
اِک تیں محل جنت وچوں مینوں رب کڈھایا!
اولاد میری ہوگی پیغمبر عالی شاناں والے
جنت دی ملکیت اُنہاں جنت باہر دل پایا
اِک خطاؤں چودھیں طبقیں شہرت میری ہوئی
اُمت محمدی دنیا اندر کرسن لکھ گناہاں
باہر گنہ کر گھر وچہ آون توبہ کرن معافی!
حضرت شیث ہوون متعجب سن والد گفتاراں
گھر وچہ شیث نبی دے بیٹا رب عطا فرمایا
جہاں فانی تھیں شیث نبی پھر عقبے طرف سدھندا
قلبتاں نام اُس بیٹا دین پیو پر قائم!
آخر کر دا کوچ جہانوں طرف خدا دی جاندا
وقت اُس اندر وچہ زمانے ثانی ہور نہ کائی
حشمت عظمت انہاں برابر ہور نہ دوجا ثانی
ابجد نام تے ادس ہادن بیٹا مہلائیلے

حضرت شیث پیارے رب دے چہرے چمک نورانی
لے پر ظاہر کار کرشمے پڑھدے لئے پڑھاون
کتاب بھیجی رب کرے پیغمبر نیک ایمان لیاون
حکموں نور اوہ شیث نبی ول بطور امانت آیا
بیٹا شیثا ایہ نور محمدی پاس تیرے جو آیا
شیث نبی سن حیران ہوئے والد کنوں پچھاون
کہے آدم اُس اُمت بہتر ساڈے تالوں آئی
بے انداز گناہ اُس اُمت پھر بھی جنت پایا!
ہارن جیسے اُمت اُس دی اُمت بھاگ ورلے
عارضی جنت لیا مینوں وچوں باہر کڈھایا!
غفلی آدم رتبہ تقویٰ پردہ رہیا نہ کوئی
کسے نہ ہرگز معلوم ہوسی دیسی رب پناہاں
بیٹا شیث آدم فرمایا شان تنہاں دی کافی!
نور محمدی کرے تعظیماں کر دے جان نثاراں
نوش اُس دا سی نام رکھایا جیوں ول بھائی آیا
دین پیو پر نوش گزائی دل بھی رہ کر مر جاندا
ہزاراں لوک ایمان لیاون کرن نصیحت دائم
مہلائیل اُنہاں دا بیٹا بے حد حسن رکھاندا
خلقت مشرق مغرب والی کرن زیارت آئی
کئی فرزند تنہاں جیڈا اس بھی چھوڑی دنیا فانی
سب بھایاں وچہ قدروں عالی ظاہر دین وسیلے

مطابق عادت خلق ہوئی فیر دل تھنے کرکے
صورت مہلائیل بناون فرزند سمیں دے پارسل
رفتہ رفتہ عالم اندر رسم گئی ہو جاری
گمراہاں دے دیس اندھیرے کفر سیاہی پائی
واعظ نبیاں اثر نہ کردی گونگے بولے اندھے!
کیتے نبی شہید کناراں ولیاں انت نہ کائی
مارے گئے جو راہ اللہ پر ہوراں وانگ نہ مردے
مر گئے موت آون تھیں پہلاں عشق جنہاں نوں آیا
خاص کلام قرآن پیارا دسے شان تہاں دی
دوست رب دیاں خوف نہ کوئی نہ غم انہاں تائیں
حرص وصل دی وانگ نزع دے تلخی تلخ دیبندی
ہنگا بھلا موٹا تازہ بے درداں دے بھانے
وحدت دے دریا دا تارو اپنا آپ نہ پائے
اول آخر ظاہر باطن اکو سبق پکاون

دور دوں آون خالی جاون نہ مہلائیل دسانوے
آخر شیطان دلانوچہ پادے پوجن بُت پیار دل
اغنوح نام ادریس اس قوموں کرسے پیار رب دی
مہر ازل دی ٹلدے ناہیں آپ خدا وندلائی
ہور کسے کد طاقت ہوئی کفروں توڑے جندے
بیدیناں جھوٹاں دل تے دنیا زینت لائی
کھاندے پیندے سیر کریندے دمل دنیوچہ ترسے
رضا الٰہی وچہ ہردم راضی ہور خیال بھلایا
رب راضی اوہ رب پر راضی قسمت واہ انہاندی
نفس اپنے دے دشمن ہو کے نبیاں رب رضائیں
آہیں شوقوں لین الفسے تن من سب جلیندی
اپنے بھا سمجھ انہاں نوں راز کیا پر پانے
صحیح ہویا جس لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ گیا سمائے
جو دمیں لبھیں نور الٰہی جلوے نظری آون

بیان حضرت ادریس علیہ السلام

واعظ نبیدیوں توڑ بتاں نوں لوک ایمان لیائے
ادریس پڑھاون بہتے پارسل نام ہوئی مشہوری
کرن عبادت پاک رب دی بے حد درجے پائے
کہن فرشتے پاک اللہ ہادیہ اجازت جائیے
حق بناون تے سمجھاون خلقت حکم زبانے
پیراہن سیون کار انہاندی موہنوں ذکر کراون
اک دن ملک الموت اپنا آدم بھیس بنایا

بے نصیب ازل دے جیہڑے ہتھن نہ موں ہٹائے
معجزہ علم نجوم انہاں دا کجھ خاص ضروری
عمل انہاں اسماناں اُپر بدل بن بن جائے!
ادریس پیغمبر دوست تیرے اسیں زیارت پائیے
سورت مریم ذکر انہاندا صفت لکھی قرآنے
محنت ناہیں لین کسے تھیں نہ احسان جتناون
وانگ مسافر امر الٰہیوں دروازے پر آیا

روزے دار پیغمبر رب دا جنتوں کھانا آوے
قدم اُپر رکھ قدم مسافر رہیا عبادت کردا
ادریس نبی نے ٹھان مسافر چل جنگل نوں جا بیٹھے
حضرت کہن قول حق ملاقوں کھادا رات نہ کھانا
چل دیاں باغ پیا اک نظری تن انگور دسائے
اگے جاندے بکری ڈٹھی کہے ذبح کر کھائیے
تاں دل اکر دو لوں ڈردے شک نبی نوں پیا
کہے مسافر ہیں فرشتہ عزرائیل بُلا دل!
ملک الموت کہے رب حکموں میں ہی کتھاں حالاں
عزرائیل کیہا نہیں تیری جان نکالن آیا!
تاں دل بھولوں ساتھ میرے توں حضرت نے فرمایا
ملک الموت کیہا کل روحاں قبض کراں ہر ایتھیں
جس دی موت آوے رب طرفوں میں کر ستھ نکالاں
آکھن حضرت تاں رہیا سناساں ڈیکھں جے موت پیالہ
کراں عبادت بہت رب دی ہووے شوق سوایا
یارب بدلیاں پاتاں جائیں فرشتے عرض کرایا
کڈھیں جان جیویں اوہ راضی میں راضی فرمایا
عزرائیل دعا پھیر کردا خالق مالک میرے
مُردہ جسم رب زندہ کیتا ادریس پیغمبر والا
ادریس نبی نوں کہے فرشتہ جان کڈھن دا حالا
ادریس نبی فرمایا جیویں کر سر توں پیراں تائیں
کیہا ملک الموت منوں ہے قسم خداوند والی
حضرت کیہا عزرائیل چل دوزخ دل جاواں

حضرت دین مسافر تائیں نہیں مسافر کھاوے
سخت ہوئے حیران پیغمبر دیکھن جاں وہ ان پڑھدا
ٹردیاں راہوں کنک دسائی کہے مسافر کھائیے
طلب حلال کریں ہُن کیوں توں چل اگرے بانا
کھاون قصد مسافر کردا حضرت منع کرائے
کہن حضرت ایہہ چیز بیگانی ناہیں کھانی چاہیئے
واسطے پاک رب دے دسیں کون کوئی ہیں کہا
نکالیں جان جہاناں دی توں حضرت آکھ فرماون
حضرت کہن میرے دل آیا لگن موت جہاناں
کراں زیارت تیری کیا سوئیں مطلب پایا
انہاں دناں وچ بھی تدوں کیتے ذائقہ موت چکھایا
بند ماندے ہتھا نوچ روح نکلی قالب ہوئے چیویں
میں ادریس کراں میں دوست جائیں سچیاں قالاں
پچھاں عبرت دیکھ دوزخ نوں خوف کھاں حق کمالی
ملک الموت کہے بن حکموں دخل نہ میرا آیا!
جیا ہے موت پیغمبر تیرا آسکم الد فرمایا
کڈھی جان ادریس نبی دی حکم بجا لیایا
کر زندہ ادریس پیغمبر کر فضلاں مُڑ پھیرے
دعا منظور فرشتے ہوئی کی مشکل حق تعالےٰ!
کیوں کر نظری آیا تینوں دسیں بھید نرالا!
آتاری کمل زندے دی جائے سمجھ اندازہ پائیں
حضرت تیری بہت ٹکھالی میں ہے جان نکالی!
قدرت خدا دا ڈرھے زیادہ عبادت بہت کرالاں

حکم رب تے عقلیں لے فرشتہ دوزخ پاس لیجاندا
طبقے ست جو دوزخ والے ہر اک جگہ دکھاندا

حضرت کہندے عزرائیلا جنت بھی دکھلائیں
کراں عبادت بہت زیادہ تو قبول چاہیں جائیں

عزرائیل جنت دے بوہے حکموں لے کر آیا!
حضرت کہن نسیح دی تلخی سال ڈاہڈا گھبرایا!

ہن دوزخ دی گرمی میرا دل تے جگر جلایا
اک پیالا پانی جنت پیواں دل وچ آیا

کہے فرشتہ عہد کریں توں جے کر واپس آون
حکم ربے تینیں اندر جاکر کرلے پیون کھاون

ادریس نبی کر عہد ٹھہرایا واپس پھر کر آنے
طوبے ہیٹھ اُتاریا جوڑا جنت تکھ سد علنے

تکھ دروازہ جمیب تُرا آون جوڑا اپنا چاون
پھر جنت وچ جاکر حضرت درخت اُپر چڑھ جاون

عزرائیل آوازاں مارن یا حضرت ہُن آئیں
آو دیر نہ لاؤ ہرگز چھوڑیں جنت جائیں!

کل نفس ذائقۃ الموت حضرت آکھ سنایا
موت مزہ ہاں میں چکھ مٹھا نہ کول تُر گئے آیا

مرگ جلائے جو رب فرمائے نہیں نکالیا جاسی!
نہ تکلیف تے نہ غم اُس نوں جو جا ہے سو کھاسی

کہن حضرت کیوں عزرائیلا مینوں باہر نکالیں
عزرائیل کہے یا حضرت ایجے نہ جنت بھالیں

جتھے تک نبی محمد مرور جنت جاسن ناہیں!
حرام جنت کل نبیاں اُپر حکم خدا وند سائیں

عزرائیلا میرا ایہہ اُہو وسیلہ کہساں
اُس دا ملک اُمت اُس دے داہو کہ خادم رہساں

غلماں بھی ہن رہندے ایتھے سمجھ مینوں غلماں نوں
ورنہ جنت پاک محمد شاناں باہجھ بیانوں

رب فرمایا عزرائیلا رہن دیویں ایہہ تائیں
ورفعنٰہ او اساں اٹھایا مکانا علیا جائیں

پیچھے اولاد ادریس نبی دی ہجروں کرسے زاری
باپ پیارا گرسے کتارا کون کرسے غم خواری

بن انسان آیا پھر شیطان بُت بنا کر دیندا
بیین صورت ادریس نبی دی صرف بات کریندا

گئے اس زمانے مُشرک پھر اُس بُت پوجاون
چار سو برس بعد اس عرصے حضرت نوح پھر آون

بیان حضرت نوح علیہ السلام

میلاں شکنام انہاں دا پھر نوح لوک بلاون!
قوم دے مٹنے ناری ہو دن زاری بہت کراون

سمجھیا میں جیہہ رب فرمایا نوح قومیں وچہ آیا
ساڑھے نو سو برس انہاں وچ وعظ کلام سنایا

کل تمانے چین آکھی ایمان لیاون سارے
ہر ہر پہاڑے اُپر پہاڑے چڑھ کر کرے پکارے

لَآ اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ معبود نہ رب سوائے!
مشرق مغرب کل عالم وچہ پہنچ آوازاں جاون
اک دن گردن حضرت اندر رسا پا کھچاون
ہوش آئی تے پاک رب نوں حضرت عرض سناندا
بڑے بڑے ہو کافر ظالم اندر قوم اُنہاں دے
نشان نبوت کی وچہ تیرے مٹے تیرا کہیا!
لوک غریب کیتے عاجز مجلس تیری بہندے
حضرت کہن عدالت ربدی منکر ملن سزائیں
کرے غریباں رحمت بخشش ہون معاف خطائیں
ربدا حکم سناون بدلے اجر منگاں کجھ ناہیں!
اے اللہ میں انہاں بلاواں تے ایہ جان پریسے
انکوں ربدا حکم سناون منکر مار کراون
بیوی منکر کہے نبی دی مارو نہیں دیوانے!
ہو کر تنگ پھر کہن ربے نوں کھاں انہاں تھیں راں
دعا منظور ہوئی دربارے وحی پیغام لیایا!
اک ساہ رکھ پیٹ کراؤ جاں پہر بروے دیہاڑن
بیس برس وچہ قوم کفاروں جمیاں کوئی ناہیں
بیس برس دے پھول حضرت کٹ درخت چراون
کہن حضرت تسیں ٹھٹھا کردے اسیں بھی ٹھٹھا کرساں
جدوں تیار ہوئی پھر کشتی ہویا حکم رباناں
کھانا دانہ لے نہ ٹالاں ہر اک جنس رکھاناں
حکم ربے تھیں ظاہر ہویا نکلیا تنور پانی!
پانی اک تنور دے وچوں جو نسل باہر آوے

اَنَا رَسُوْلُ اللّٰہِ میں رسول خدائے
کہیں منکر انگلاں پاون مارن کارن آون
اس تکلیفوں تن دن تائیں حضرت ہوش نہ پاون
دن تے رات اس قوم اپنی نوں میں پیا سمجھاندا
توں بھی ساڈے جیہا دسیں خوبی کیا سناندے
کھانا پینا اکم کریندا بالکل ساڈے جیہا!
تیرے تے انہاں دے اندر کیا نمر نگی کہندے
فضلوں آپ پہچانے تس نوں اوہ رحمت سائیں
خاندانی سردار غروروں چاہے کرے سزائیں
چودھویں طبقیں رازق سب دا اجرتیرے میں تائیں
سخت ایذائیں دیوان منوں نہ حکم تیرے
خون بدن تھیں کپڑے سارے لالو لال بساون
کملا کملیاں یا ناں کردا نائیں عقل ٹکانے
منکر اک نہ چھوڑیں زندہ کرنا غرق گفاراں
کارن کشتی رکھ لگا نویں اللہ نے فرمایا!
کٹ تیار کرو پھر کشتی حکم جلیل جبریل آ دس
تا بالغ سب بالغ ہوئے حکمت سی رب سائیں
ویکھن کشتی بن دی کافر ٹھٹھے بہت کراون!
جلدی بدلہ پالو گے عذاب آوے جاں عرشاں
ورنہ سینہ چھپائے ہر نے جوڑا اُپر چڑھا کاں
پیغمبر سب دا رکھے حکموں جو ہو حکم ربانا!
اہل ایمان چڑھے سب کشتی ڈٹھی غضب نشانی
آیا بارش بے حد ربے منکر موت دہائے

بسم اللہ مجریہا و مرسہا توں پڑھن زبانی !
ایسے حرف چلے کشتی ایسیوں کھڑی کرانی !

یارب سائیں اساں بچائیں منگن پئے دعائیں !
باجھ عبادت کار نہ کوئی پڑھدے حمد ثنائیں !

اس کشتی نوں فخر ہمیشہ رہگی زینت ملی سفر دی !
وانگ پہاڑاں عظمت موجوں سبھناں لیکے تردی

کنعان بیٹے نوں حضرت کہندے کشتی اندر آ تویں
کہے آبا نہ خوف پانی دا چڑھساں پہاڑ اچائیں

حضرت کہن عذاب الٰہی ہر گز بچیں نائیں !
مدد کرے چھڑالے کہڑا غرق کرے جس تائیں

کوئی نہیں اج بچاون والا باجھوں حق تعالے !
جس پر فضل کرے گا آپے اوہو قسمت والا !

رب فرمایا مینہ برسایا ابر دل کھول دہانے !
دتے چلا زمین تھیں چشمے پانی پھرے جہانے

کنعان بیٹا پھر حضرت نوح دا چڑھے بلند پہاڑے
پانی آ چا گیا پہاڑ دل چالی گز رتہارے

پاک خداوند حضرت تائیں ڈبدا پتر وکھایا !
حضرت دیکھ کہیا رب میرے وعدہ تدھ کرایا

تیرے اہل بچاساں فضلوں مردا بیٹا میرا !
کر کے فضل بچانویں اہلوں فضل چاہیدا تیرا

رب فرمایا قول نہ جانے کہنا میرے تائیں
منع کراں میں کراں نصیحت جاہل ہوویں نائیں

نافرمان ایہ بیٹا تیرا خالی گیا ایمانوں
اہل کیا جو حکم ہٹایا چلیا قدم شیطانوں

اس طوفان پانی دے اندر ڈب گئی قوم کفاناں
ڈب موہا کنعان نبی دا قسمت دتیاں ہاراں

حضرت کہیا خالق سائیں مینوں دیہ پناہیں
علم تیرے نوں میں نہ جاناں بھل دیاں مڑناہیں

جے کر رحم نہ بخشیں مینوں میں نقصان اٹھاواں
بھلیاں بخش کرم کر بخشیں ہر دم رحمت چاہنواں

زمیں آسماناں حکم کریندا اللہ پاک جہاناں !
اے زمینے پی جا پانی ٹھہر ہیں اسماناں

جودی نام پہاڑے لگی کشتی نام دیارے
اتریا پور بیڑی دا بھریا سجدے شکر گذارے

رب فرمایا رہیں سلامت برکت کراں ودھیرے
بہت ودھانواں نسل تیری نوں وسدے چار چوفیرے

آدم ثانی نوح نبی دا پھیلی نسل بہتانے
حضرت نوح دی بعد وفاتوں پھر گئے ہور زمانے

اکثر قدم شیطاں پر ڈھدے بت پرستی کردے
حضرت ہود آئے رب گھلے حکم اوہناں پہ پڑھدے

بیان حضرت ہود علیہ السلام

حضرت ہود خداوند بھیجیا عاد قومیں وچہ آئے
قوم اپنی نوں حضرت کہندے عبادت کر خدائے

حاکم اُس دے بابجھ نہ کرئی ہور تسا ڈا آیا
نصیحت کرن بلاون اُنہاں طرفے خالق باری
جسم بلندی اتے درازی دے طاقت ازمائے
چار سو گز جو بہت لمیے سن دو سو گز جو وچلے
قوم کہے نہ پاس اساڈے تول کوئی ستر لیایا
کہن حضرت جو حکم سناواں منگاں نہ مزدوری
ٹبیاں اُچیاں محل بناؤ کر مضبوط اوچیاں نواں
دنیا دے وچ شغلاں پے کے ضائع عمر گواؤ!
نہراں باغ زمین تے چشمے مال عورت فرزنداں
سخت عذاب تساڈے پاروں ہن ڈراں رب نے
دین جواب پیغمبر تائیں ایہیں برابر جاناں!
باپ پیو دادے ٹرے رستے ٹرنا ڈٹھا جیویں انہاں نوں
رب رسول حکم نہ منے قحط پیا جگ سارے
ریت سرخ رنگ ٹبا اُچا جا کر برکت والی
دعا بارش نوں جاون اوتھے قوم کفار لکالے
حاکم مومن کہے انہاں نوں ایمان نبی تے لیاؤ
پاس نہ ہود دعا نواں لگے ہر گز تینوں آکھ سناواں
لگے فیر دعائیں منگن بدل ظاہر آ دن!
غیب آوازہ انہاں آیا ابر پسند کراؤ
بدل سیاہ پسند کراون جاوے نال انہاں دے
وہب بن منبہ فرماون ریح العقیم ہوا ہے
ستر ہزار فرشتے اُس پر محافظ رہن سدائیں
گھتاں وانگ پہاڑ اڑائے ڈھن زمیں اسماناں

جھوٹھے بُت جہان دے تائیں ہے کر رب پوجایا
رکھو یاد جو حضرت نوح دے بعد تساں سرداری
کرنا یاد احسان خداوند شاید بھلا ہو جائے
خالق خلقت عجیب بنائی ستر گز جو ٹھگلے
اپنے معبوداں کیوں چھوڑاں تیرے کہے سنایا
بہلہ دلیں العد میں فعل سنو بات مزوری
اونہاں جاندیاں کر دو منزا خالق تی نہیں سناواں
کیا ہمیشہ زندے رہسو فرزندل ٹرسے سداؤ
شکر کرو جس دے تے خالق جس ہو دانش منداں
جے نہ رب دے حکم قبولے دوزخ مل نکالے
سمجھاویں یا نہ سمجھاویں ہے اساں بُت پوجانا
پچھے تیرے اوہ لگ جاون ہووے خوف جہاں نوں
ترن برس بند بارش ہوئی جاون پیش نہ چلے
وچ مصیبت جاون اوتھے کرم کرے رب عالی
حاکم اُس جگہ دے پاسوں اجازت طلب کرے
بارش ہدے قہر نہ آوے عرضاں ہو دسناؤ
کراں دعائیں خود اس جائیں ساتھا پریجاواں
قبلے طرفوں چٹے کالے سرخی رنگ دساون
چٹا کالا لال تمامی جس چاہوے جاؤ
لے چلے نوش ہو دل جتے منسے لیکھ جہاں دے
ستر ہزار زنجیر دل بدھی زمیں ستویں اُس جا ہے
قیامت دے دن چھوٹن مسئول حکموں اسماں میں
فناہ کرے گی ہر اک تائیں رہن نہ نام نشاناں

ایسا پھوک جو دیہہ کرناہ دے اندر اگلی جھوک کٹے
قالو ھٰذا عارض ممطرنا آکھن بارش آئی!
ہولی ہولی بدل وچوں ہوا جد ول سی وگی
ٹھہر و ذرا کیہا پھر حضرت مرسو یا ہنر ایاں
اک طرفے ہو رہندے سارے لتاں زمین دیاں
کہن ہوا کی کرے اساڈوں تھوڑی تنگھ آئے
سخت آندا آئی اک ایسی جل ٹبی زور ہواؤں
کوئی نہ بچیا قوم کفاروں نافرمان نبی دا
حضرت مؤمن جمع کراکے لیک چو طرفوں باری
نور الٰہی مؤمن اندر سینہ روشن کردا
مَنْ کَانَ اللّٰہُ لَہٗ اللہ جس دا ہویا
نہ ڈبے نہ سڑدے ہرگز اہنم نہ کردی پھی!
تا لوں بلی کیہا میشا توں ہن بھی حال کرے
رب رسول عشق جنہاندے دل وچہ ڈیرا لایا!
کر کجھ ذکر نبیاں سنڑا اجر رب تے تھیں منگاں!
بعد اک عرصے ہود نبی نے پیتا اجل پیالہ!
تھوڑی مدت پچھوں خلقت ہوئی بہت کھادی
شیطان ہمیشہ بندیاں دشمن اندر دلاں دے پایا

شومی شرارت تھیں جنتی تکھے اپر انہاندے آئے
جلدی منگو جو اوہ ایہہ ہے کیہے جناب الٰہی!
آکھن حضرت ہود دا دیکھیں ٹھنڈ ہواؤں لگی!
سنڑیاں سارا اوہ تلے پیلے جھپے جاں نوچ کھایاں
طرفاں جیں پہاڑ کا وٹ بچتے زناں بیٹھا ون
متکبر تے منکر ظالم نہ سن خوف خدائے
کڈھ بنیادوں محل درختاں کردی صفن صفاؤں
رہے امن وچہ مؤمن سارے جنہاں نیک عقیدہ
آخر مولا لکے سزا یا حق وعدے رب باری
برکت اُس دی باہجھ رتے تھیں ہوراں تھیں نہیں ڈٹھا
کَانَ کُلٌّ کرکے سب کوئی اس دا ہویا
لیا حضرت عشق جنہاں نوں انہاں قسمت اچھی
نور ایمان انہاندی بھائیں پاسلے وچہ گھر دے
اوہ دل عرش اللہ دا بنیاں پر دل ستھر نہ آیا
طفیل پیاریاں بخشے مینوں کہندا ناہیں سنگاں
مؤمن رو رو دفن کرادن سخت جدائی حالہ
قوم ثمود بڑی متکبر ہے سن بڑے فسادی
بت پرستی پکڑی طاقت صالح پیغمبر آیا!

بیان حضرت صالح علیہ السلام

کر پیغمبر بھیجیا صالح اللہ نے فرمایا
کہندا نہ کوئی پوجا لائق باجھ خداوند سائیں
حکم امانت خالق دا نہ کمی زیادہ کرساں

بھائی انہاندے پاس انہاندے ساڈا حکم سنایا
واحد اوہ شریک نہ کوئی چھڈو ہوراں تائیں
پیغام پہنچاوان دی مزدوری اوپر تساں نہ دھرساں

ایہ مزدوری جو ہے میری خالق اُپر ہوئی
کھیتی مال ہور دولت نہراں تے ایہ باغ بہاراں
نرم غذاآواں خوب پوشاکاں عیش خوشی نت کرنا
پہاڑ تراش نہایت پختہ گھر مضبوط بناؤ
حق تساڈے تُہاجو ہووے کرو نہیں اوہ باتاں
قوم کفار کہے اے صالح اثر جادو ہیں ہویا
جے پیغمبر کوئی نشانی پھیر ساڈوں دکھلاؤ
لگے کہن پہاڑ اس وچوں ڈاچی کڈھ دکھاویں
متوجہ ہو کر رب دی طرفے کردا انبی دعائیں
جیوں کر آہتاں آکھ سنایا اُسس موافق ہوئی
جیوں کہیا رب تیویں کیتا پیغمبر فرمایا!
بُت پجاری قوم نکاری نہ ایمان لیائے
قوم ثمود دی ست قبیلے کہوہ انہاں اک آیا
ختم ہویا سبھ چشمہ پانی ہر حیران سناون
جھگیاں گھاس نہ لبھیں ڈر کر بکری مجھیں گائیں
ہو گھبرا آئے ول حضرت سب حال ابتلایا!
دن دُوجے دودھ پیو سالے حکموں عمل کماؤ
قائم رہنا وارا انجے پر پھیر کوئی مشکل ناہیں
کجھ وقت تک قائم رہندے پھر حضرت فرمایا
سخت شرارت قوم جنیاندی باقیاں کرن زیادہ
ڈاچی پانی پیندی تائیں اک نے تیر لگایا!
ڈاچی گرسی تے حملہ کرسے بھاگ جہانے ماڑے
حضرت کہندے تن دن پچھوں تغیراں آسو نامے

غصے ہو کر جس نوں پکڑے نہیں چھڈاوے کوئی
قسم بقسماں شیریں میوے کھاؤ لذت داراں
سبھے چیزاں چھوڑ جانا ایتھے ہے ضروری مرنا
ہر آفت تھیں اس وچہ بچساں خطرہ نہیں رکھاؤ
منوں حکم خداوند تعالیٰ چھوڑ دو بُریاں ساتھاں
سانوں معلم ہویا تیرا عقل گیا ہے کھویا!!
حضرت صالح نے فرمایا کیا جیسا ہو بتلاؤ
جنگلیاں گن بچہ دلیوے تاں سچا کہلاویں
عرض قبول نبی درگاہے پڑھ صلا حمد ثنائیں
پتھر پھٹیا بوتی نکلی نکل دیاں ہی سوئی
حجت رہی نہ مول تسادی جو کہیا سو پایا!
واحد ہو نال شریکے، بناول اندھیاں کون دکھائے
پیندے پانی مُکتے ناہیں جاں بوتی منہ پایا!
ہن کیا کرساں پانی باجھوں کیویں کر وقت بہاون
گھاس نشان نہ چھوڑے بوتی کھا جائے سب تائیں
حضرت کہندے اک دن پانی وارو تساں آیا
اک دن بوتی چڑھسے چشمے اہندے نال پچاؤ
مارن بوتی قصد کرو جے مر سو پاؤ سزائیں
ہو بد نظمی نبی پیا تہاں اک دن متا پکایا!
پی شراب ڈاچی نوں مارن کارن ہوئے آمادہ
دوجے نے تلوار چلا کر بھیجوں پیر کٹایا!
ڈاچی ہر گئی تے اُس بچہ چھپیا نس پہاڑے
آکھن منکر کیا نشانی پیہلاں موت اتارسے

فرمایا دن پہلے سرخی رنگ مونہاں پر آنے — دن دوجے منہ زرد ہوئیگا سیاہ تیجے ہو جانے
فرمایا ایں کیویں مرساں پھر حضرت فرمادن — جبرائیل دی اک چیخوں جاناں نکل جادن
حضرت صالح تھیں سن منکر گھر اکٹھہ پٹادن — ہمراہ زناں فرزنداں مل کر اس وچہ آتر جادن
ہار چے کر پاس سرہانے لے کئیں روئی پاندے — اس تھیں سمجھی اوہ چیخ نہ جانے سن تدبیر دوڑاندے
جیویں نشان بتائے حضرت سچ مچ اوہو پائے — دن تیجے حضرت نوں مارن گھر حضرت دے آئے
غضب الٰہی نازل ہویا وحی فرشتہ آیا — چھت دیواراں گھراں ہلایاں ہر اک باہر کڈھایا
چیخ ماری اک جبرائیلے مر گئی قوم کفاری! — مر کے مٹی رل گئے ظالم پائے قہر قہاری
شہر حجر وچہ ڈگے ہونے ویکھن لوک ہکاناں — رب منظور نشانی رکھن عبرت اہل ایماناں
اہل ایماناں نال سمیدراں فضلوں رب بچائے — حب نبیاں دی رکھن والا کتے نہیں غم کھائے
حضرت صالح حکم رب دے تھیں شہرستان وسیہ آئے — شام ملک وچہ اہل ایماناں آکر ڈیرے لائے
دوست رب دا عمر بقایا ایتھے کر کے پوری — گئے جہان بقا دے اندر جتھے جان ضروری
جامع مسجد سی بنوائی اس دی راہنی باہی — کر جنازہ دفن کیتا سی صالح نبی الٰہی!
بعد اوہناں کجھ مدت پچھوں خلق بہتیری ہوئی — بت پرستی دیوں خلقت شیطان ظالم ڈھوئی
نمرود ہویا وچہ شاہ زمانے جس دا راج چوفیرے — قوت شوکت حشمت لشکر رکھے بہت وڈیرے
کوفہ جس ہن بابل کہندے رکھے تخت ابتھائیں — آکھے فخروں اہل رب میں ہی سجدہ کردا سائیں
اس ظالم تے قوم اس دیوں رب خلیل پہنچایا! — ذکر مبارک کراں انہاں دا جیوں کر لکھیا پایا!

بیان حضرت ابراہیم علیہ السلام!

وچ کچہری شاہ نمرود دے نجم ساحر رہندے — پیٹ مائی اک لڑکا آسی پیو دی پشتوں کہندے
تباہ ہووے گا اس دے ہتھوں راج حکم سبھائے — کہندا اگے تک پیٹ مائی وچہ پشت پیو تھیں آئے
کہن نجومی تن دن تائیں ہوسی ہو دن والا — شاہ نمرود اوہ تن دن تاکر دا بہت سنبھالا!
نگراں کوشش گئی بے فائدہ ہوراں دخل کیائی — پیٹ مائی وچہ آگیا لڑکا ڈھلکے ڈھو خدائی
کہے نجومیاں تن دن پچھیوں ٹلیا وقت پاتا ہیں — کہن نجومی کیا غضب نہ ٹلیاں تیں وا ایں!

حکم کرے شاہ محلاں والیاں بچے جمدیاں جاون
مائی حضرت نوں حمل نہ ظاہر کیتا خالق سائیں
وقت اُس اندر ستھے لُٹ کے والے گئے بچالے
جس غارے وچ چھپیاں حضرت نور دل روشن ہوئی
غار مُونہیں پر پتھر دے کے مڑ دوستی گھر نوں آئی
درد جدائی دل نا ہیں نکلن اک دن ویکھن آئی
بچڑا اُٹھایا سینے لایا اندر دل اگ بجھائی
مرقع پاک قصنا دے ویکھ خوشی تھیں آئے
والدہ ابراہیم نبی دے اک دن بی بی کہندی!
بیٹا تیرا غار پہاڑے چل تینوں دکھلائیے
خوشی خبری سُن باپ حضرت دا جنگل اندر آیا
اک دن اپنی مائی تائیں حضرت نے فرمایا
مائی کہندی باپ تیرا ہے رب میرا جو آیا
نمرود شاہے دا ہے رب کیہڑا حضرت نے فرمایا
اُس زمانے تاریاں پوجن سورج بُت پوجائے
کر مغرب مُنہ تاریاں طرفے سجدہ کرن پوجائے
جدوں ستارہ غائب ہویا کہن نہ ایہہ رب میرا
چند اسمانے چڑھیا جس دم چانن تیز لگایا!
غائب چند ہویا جاں نظروں کہاون قسم الٰہی
چمکیا سورج ویکھ حضرت نے دے خیال ڈرایا
بہت بڑا ایہہ تدوں ظاہر تیری نور دسایا
قوم میری دیں بہت بیزاری پوجن شرک کمایا
مال ہمراہ گئے دریا دے تینج فضیلی الٰہی!

زندہ ہرگز رہن نہ دیہا بالکل والے حیا دن!
جو کرنا اُس ہونا ناں او ہو کون روکے اُس تائیں
وقت جنیے مائی حضرت آ جاندی وچ غارے
چانن دیکھ لپیٹیا کپڑے دیکھے ہور نہ کوئی!
شاہ ظالم تھیں ڈر کر بی بی رکھیا بہت چھپائی
دو اُنگلاں دودھ شہد دیاں بھریاں پاکے چکھائی
اُونوں چھوڑ گھر اندر آئی بھید نہ سمجھے کائی
گزرگیاں ست برساں ہنیں نزدیک آئے تے جلدے
تینوں بات سناواں تخفی جیہڑے دل رکھندی
ڈر نمرود دوں ظاہر نہ کیتا ہن اُس گھر لیائے
بہت پیار دل ساتھ خوشی ہوئے گھر دے وچ لیایا
یا اُخی من ربک کون تیہا رب آیا
پُچھیا باپ میرے رب کیہڑا پھر نمرود سنایا
چپ ہوئی پھر مائی سُن کے کجھ جواب نہ آیا
نمرود تائیں بھی پُوجا کردے پُوجا رب نہ کائے
ایہہ رب ستارہ میرا حضرت دیکھ چمکارے
کدے دستے کدے غائب ہوندا لیں تھیں رب اوجیرا
چند پُوجاریاں دیکھ حضرت نے سمجھیا ایہہ رب آیا
دکھلائے جے رب راہ نہ سدھا قوم رہاں گمراہی
پُوجاریاں سُورج دیکھ کہن پھر ایہہ رب میرا آیا
غروب ہویا پھر کہندے حضرت ایہہ بھی نہ رب آیا
زمین اسماناں جو خالق ہیں ہے اُس پُوجا یا!
نمرود تخت پیتیا ڈٹھا ہتی مشکل سیاہی

صورت خوب غلام کنیزاں حلقہ گرد بنایا
ایہو خداوند ہے سبھناں دا اس نوں سیس جھکاون
ہس کر نبی خلیل الہٰی کہندے مائی تائیں!
قوم میری ہن کراں ہدایت حضرت نے فرمایا
رستہ سدھا سب بیرے نے مینوں ہے دکھلایا
کہن اساں معبوداں نوں غلط کیوں ہیں کردا
حضرت کہن نہیں ڈر تہاں طاقت کیا انہاں میں
آزر نام جو باپ نبی دا بُت اُس بڑا بنایا
قوم اپنی تے باپ اپنے قول حضرت کہن سُنا کے
کوئی جواب معقول نہ آوے آخر ایہ سنایا
حضرت کہن انہاں نے ہرگز راہ توحید نہ پائے
سن جواب حضرت دے پاسوں لگے کہن نکالے
کریں غلط اساڈے تائیں ماہیں سچ بتاندا
زمین اسماناں اندر جو کچھ سب بناون والا
مینوں قسم اُس ذات رب دی کوئی تدبیر کراساں
اک دن مشرک خوشی مناون کرن بُتاں دا میلا
میں بیمار نبی فرمایا پا منجع تے آ دن!
دکھ گندے ہتھیار اُدھرے تے پھیر والی کیاون
بُت خانے دی پوجا والے کرن پوجا جاں آئے
معبود اساڈے توڑ گوائے کس ظالم دا کارا
ابراہیم اسلامیاں بُتاں ہے سی بُرا مندا
عدالت وچ لیجا کر پچھن کیا ایہ ہے کم تیرا!
نہیں اعتبار تے پچھ انہاں وچ توڑن والا

دسیں مائی کون کرنی ایہ مائی آکھ سنایا!
ارد گرد سب بندے اس دے اس نوں سب تجلی
واہ واہ اِس دے بندے شوہ نے آپ سوہنا کیوں کیتی
بُت نہ پوجو پوجو رب نوں جس جہان بنایا
شریک نہ اس دے ساتھ بناؤ ہے اوہ واحد آیا
بہت اینا دیاں تساں تائیں کیوں نہیں تساں ڈردا
دے سکن جے ایہ تکلیفاں علم دیندار سبھا ہیں
دو ہتھاں اُٹھا تو پچھل لگا کے بنا سوار سمجھایا
فائدہ کیا تساں نوں دیندے پوجو آپ بنا کے
دادے باپ پوجیندے ساڈے انہاں دیکھ پوجایا
نقصان نفع ہے جہاں تُساں نیں کیا کسے نے پائے
تُوں کوئی سچا راہ لیاندا ہو حیران پکار دے
حضرت آکھن حق کلام میں تساں سناندا
عبادت لایق دیاں گواہی اُوہو اللہ تعالیٰ
جد دل انہاں نقص غافل ہو سو بُتاں توڑ گراساں
باپ کہے چل ایہا ایہا منہا پیا کمایا!
سٹھ ہتھیار توڑے بُت چھوٹے سبھناں دے پیر ودھان
کیتی سوچ دے وچ حضرت شاید نصیحت پاون
دیکھ لیے عزتی سختی انہاں ندی ہو حیران سنائے
بُت توڑن دی قسم جہل نے سنی پہن الکانا
پیش کر دائس وچ عدالت ہر کوئی بول سناندا
فرمایا ایہ توڑے جس نے ہے وچ وڈیرا
کر دو ٹلی سہجے خود دس گزریا اپنا حالا

شرم کنوں سر نیواں کر کے کہن حضرت دیتائیں
نہ نفع نقصان پہنچاون فائیدہ کیا توں جاون
سمجھ گئے بُت اس نے توڑے تاں پھر بول سنایا
ہو شرمندے آپس اندر کہن صلاح بنائیے
وچ میدان چو طرف دیواراں کر مضبوط بناون
اگ جلاون کر تدبیراں حضرت نوں وچ پاون
اے اگ ٹھنڈی ہو سلامت الله نے فرمایا!
حکم رب دے تھیں جلدی اوہ بنیاں باغ بہاراں
بندھاں زنجیر جو سڑ گئے بدن سلامت تازہ
چشمہ نکل ٹھنڈا پانی پاس حضرت دے آیا
جیہڑا اندر ست دیہاڑے نبی رہے اُس جائیں
قربانی نذر دیاں رب تیرے کہہ نمرود دنگایاں!
کہن حضرت نمرود ظالم نوں رب قبول نہ کردا
قوت دیکھ نبی دی پھر بھی نہ ایمان لیائے!
بیٹی سی نمرود شاہی دی دیکھ ایمان لیائی
نیک نصیب جنہاندے ہے سن کجھ ایمان لیائے
سواہ جینے پھول حضرت چھوڑ وطن ٹُر آئے
جنابین الوجہ شہر اک آیا بندے نظری آون
اعلیٰ کپڑے پہن خلائق ہے اک طرف نہ جاندی
ناؤ نعلی سر پیروں پچڑے اُتوں جاون سامنے
بے نقاب چہرے شہزادی خاوند نوں لین آئی

توں خود جانے بول نہ سکن تاں پچھیئے کیا انہاں نیں
کرو عبادت واحد خالق پھر حضرت فرماون
بے انصاف نہیں شک کوئی ہیں حضرت تسلی فرمایا
معبوداں اپنیاں کہیئے مدد ابراہیم جلائیے
نمرودی قوم اتفاقوں اُس نوں بالن نال جلاون
دیکھ ایہہ حالت کل ملائک سجدو رب کراون
اُپر ابراہیم نبی دے حکم الٰہی آیا!
حضرت بیٹھے جنت اندر گل کپڑے گلزاراں
کس نوں طاقت آتی رحمت لکھے کر اندازہ
نہ گھبراون پاس فرشتہ حکم رب پہنچایا!
ہو حیران بیٹھے سب کافر ڈٹھا شان جدائیں
چار ہزار گنیں ریوڑ سب نے اُس نے ذبح کرایا
باطل اپنا مذہب نے چھوڑیں رہیں جہنم سڑدا
بے نصیب ازل دے کافر سمجھن نہ سمجھانے
پڑھایا کلمہ حضرت اُنہوں رحمت نوں نہ سلائی
ہتھ ہدایت پاک رب دے جنہوں راہ دکھلائے
عشق لیے وچ مال تے دولت خویش ہو ویہہ بھلائے
بہت ہجوم کٹھی جاندی اُنہاں طرف سدھاون
پچھیا حضرت کہن لگے دھی شاہی جشن رکھاندی
ل کر حضرت ساتھ اوہناں دے بیٹھے اِکت کنارے
مُنہ حضرت دا دیکھ کے پھر مُڑیاں لوڑ نہ کائی

رسم مطابق شاہنشاہ نے دوہاں عقد پڑھایا
کجھ دن رہ کر حرم سمیتاں حضرت شام سدھایا!

بیان رہائش کرنا حضرت ابراہیم علیہ السلام کا شہر فلسطین میں

مصر شہر دا حاکم ظالم جداُس دی جاں آدن!
شاہ سنیاں جاں حسن بی بی دا مجلس طلب کراندا
پاک خداوند پردہ چاکر حضرت حال دکھایا
چاہیا پھر دوبارہ پکڑاں رب زمین دھسایا
بی بی نوں فرماون لگا تیری عظمت عالی!
ویکھیاں وانگ انگل تُوں سب اُل سجھا لگا ہیں دیتے
تیک بخشی جاں نیت اُس دی بی بی بات بتائی
طلب کیتا حضرت تائیں کہنا بخشن خطائیں
جبرائیل الٰہوں آیا بعد سلام سنایا!
سن کر حکم شاہی چھڈ دیندا رحم نبی نوں آیا
دعا حضرت بخشیں صحت پائی کھڑ کرے شکرانہ
حضرت وچے اِس راہ آون بخشیں شاہ ہزاتیاں پایاں
ہور بھی حکمت حضرت تائیں ملی سی سلطانی
بی بی ہاجرہ سارہ خاتوں حضرت دہاں لیجاون
ابراہیم نبی فرمایا سانوں رب دکھایا!
اک دن خوشیوں حضرت تائیں سارہ خاتون بی بی
فلسطین شہر دے اندر گئے حضرت رہلے
بیت المقدس ہن جس با گھر قبلہ رب بنایا
اے خلیل تیرا ایہہ قبلہ تے قبلہ سب نبیاں
پھر بابل وچ جاکر حضرت رب دا حکم سنایا
بھلا پیغمبر بھیجیا رب دا منوں حکم زبانا

پکڑا سپاہی دوہاں تائیں شاہ دے پاس پہنچاون
گئے علیحدہ حضرت پاسوں خلوت طرف لیجاندا
ہتھ دراز کیتا ول بی بی بازو رب سکایا!
توڑیاں تیک گیا دمن دھرتی الکتیں نور گوایا
میری توبہ کھو واری بخشیں دیوے رب والی
جُھل جاوے میں کر بیٹھا کریں معاف تقصیرے!
خالق میرا دوست رب دا انگاں کہہ کرے دعائی!
حضرت گیتی آئیں ویں میرے ہے شہ الله سائیں
بادشاہی ہیبت لیسے بچے کر کر و معاف بتایا!
ادھی چھوڑ دتی اُس شاہ نوں دخل کدھی پہایا
خدمت سارہ ہاجرہ بخشی جس دیاں عالیشاناں
طفیل بی بی دے ہور حوراتاں اللہ پاک بچایاں
نالے حاجرہ مومن مائی اس راہوں ہتھ آئی
راہ کنعان اندر پھر سارا گزر احال سناون
پردہ جو وچہ تیرے میرے کے فضل اٹھایا!
ہاجرہ بی بی بخشی تینوں کہندی نیک نصیبی!
ہر اک تائیں حکم رب دے سنگے حضرت کہنے!
حکم دے بخشیں جبرائیلے پتھر اک دکھایا!
رب فرمایا کریں ہدایت نمرود کے توں بھیاں
نہیں تو جاسے لائق کوئی با ابھولی سب چھایا
نمرود کہیا نہ حاجت رب دی اسماں پہنچوانا

کراں لڑائی مار تیرے رب تھینے کراں خدائی
طرف اسمانے تیر چلایا تیر واپس پھر آیا!
سمجھیا مطلب پورا ہویا طرف زمین دے آندا
کہن لگا سے ابراہیماں مار لیا رب تیرا!
حضرت کیہا رب میرا نہ ہرگز مرے کدائیں
نمرود کہے کہو رب اپنے نوں سجے کجھ ہے وڈیائی
حضرت کیہا فوج نکالیں زور اپنا ازماویں
سٹھ لکھ فوج اسوار زرہ لا وچ میدانے آون
ہر اسوار اُپر آ مرے مچھر ڈنگ چلاندا
مچھر اک کمزور اپاہج جو سی شاہ سجھاندا
سوا مہینہ دن تے راتیں مغز اُس دے نوں کھاندا
کرن ہدایت ہر ہر تائیں حضرت واپس آئے
کریاں والی رات مبارک نور حضور پیارا
نور المعب دی خواہش بی بی سارہ تائیں آئی
رہندی سی فکر ہر دم میری دولت لُٹی!
نور نبی جس ملیا ناہیں چین کیوں اُس آتے
باجھوں نور نہ سینہ روشن باجھوں نوروں دل انھے
ایہا نور ایمان دلاں وچ عشق حضور لگاندا
غوث قطب اولیا تمامی نوروں باجھ نہ کائے
نور الٰہی چمکے دل وچ دنیا حرص مٹائے
مرشداں دل نال نوراں اُتوں جیہڑی شرع نکالاں
افسوس اُس نوروں سارہ بی بی نہجوں مینہ سایا
نوں نبیئے گزرن پچھوں حضرت اسمٰعیلے

کر تدبیر لگا پھر چڑھنے کرکے مغز کھپائی
خون آلودہ کر کے خالق پھر اُس نوں دکھلایا
کر تدبیر خوشی تھیں اُتے ساجے نہیں سماندا
پھریا تیر اوہدا دیکھیں زور بڑا ہن میرا
دائم قائم باجھ نہ اُس دے رہسی کوئی سدائیں
فوج گھلے دل میریاں فوجاں آکھیں کرے لڑائی
میرے رب دی فوج آوسی تُوں نہ تاب لیاویں
سٹھ لکھ مچھر بھیجیا رب نے اک اک اُپر دھاون
گوشت پوست تے رگ آنتاں ہڈیاں بھی کھا جاندا
ران اُپر نمرود دے بیٹھا پھر نک اندر جاندا
نوکر تیرے مار گریندے ماریدا مر جاندا!
خوشیاں کردی سارہ خاتون اہل سبھے ہمسائے
ہاجرہ دے وچ شکمے آیا جا گیا بخت ستارا
نہ ملنے تھیں رنجی ہوئی ہور نہ بھاوے کائی!
ہاجرہ لئی امانت میری تے میں طالع پُٹی!
گھڑی شگھے کنی سالاں وانگوں جیکوں بی بی بھانائے
جس گھٹ نور نہ ہر ہویا کفر دل لگے جندے
گریہ زاری دے وچ عمراں جاندا وقت دیہاندا
نوروں باجھ نہ صوفی سالک کسے مراتب پائے
نفس امارہ تھیں شیطانوں ایہو نور بچائے
حلے لکھاں پاک نبیاں بناں غلام غلاماں
رہی نہ خالی بہت افسوسوں آخر مقصد پایا
وچ جہان پیدائش پائی پائی خوشی خلیلے

دیکھیا بی بی سارہ خاتون جاں اوہ نور خزانہ ۔ رو دھیرے لگی بی بی میرے بیٹے بھول کر ترشانہ
جھلیا جائے نہ غم ایہہ تینیں حضرت کہے سنا کے ۔ بیبا تے بیٹے دی ماں نوں جنگل چھوڑ دے جا کے
مینوں پھیر ایہہ نظر نہ آئے شاید ہوئے مجبوریاں ۔ رو دن لگے سن نبی خدا دے یارب کیا کریاں
آیا حکم ہے دا مرضی کریو خاتون سارہ ۔ بھول ایدا راضی ایسیں بھی راضی کریو عذر نہ چارہ
من رضا الٰہی حضرت پھیر دو اونٹ منگائے! ۔ اسمٰعیل تے ہاجرہ بی بی اوپر اک چڑھائے!
دوجے اوپر خود چڑھ جاندے تے کچھ خرچ لدائے ۔ ہن جیں جا مکہ خانہ کعبہ ایتھے حضرت آئے!
اسمٰعیل تے ہاجرہ تائیں چھوڑ اس جا گھر آدن ۔ بی بی تھم ہویا جاں پانی پانی کیتے نہ پادن
صفا مروہ پر ڈھونڈن پانی دوڑ دوڑے ست واراں ۔ چھوڑ گیا جنگل اسمٰعیلے وچ آفات ہزاراں
پانی بابجھ تڑفدی رہتی ہے نہ خالی آئے ۔ پاؤں اسمٰعیل نبی دیوں زمزم رب وگائے
لکھ شکرانہ پڑھدی بی بی دیکھ پتر دیاں شاناں ۔ میرے اللہ مینوں بیشک نور خزانہ
اک دن رب سبب بنایا ٹبے سوداگر آئے ۔ قافلہ پانی تکیں ترہا یا زمزم چاہ دسائے
لے اجازت بی بی پاسوں انہاں ڈیرے لائے ۔ نیم منے تے وچ بی بی اپنی گزر کرائے
ہاجرہ اسمٰعیل جدائی کیتا تنگ خلیلے ۔ نے اجازت سارہ پاسوں مل دے اسمٰعیلے
ایسے طور کئی وار تے جاون وقت گزر دے جادن ۔ بطور نمونے لکھیا جانن جو جدائیاں پاون
پاک نبیاں تھوڑا تھوڑا ذکر کراں دل کردا ۔ حب ہے دل گل نبیاں دی ہر ہر دا ایں بردا

بیان قربانی حضرت اسمٰعیل علیہ السلام کا اور فضیلت قربانی

وچ حدیث آیا تن راتیں ڈٹھی خواب خلیلے ۔ کر قربانی کہندا کوئی سانقو آواز رسیلے
ہر دن دو سو تناں دناں وچ سو شتر پچھائی ۔ آنا مال خلیل نبی نے کر دتا قربانی!
چوتھی شب فرزند اشارہ خوابوں حضرت پاون ۔ اسمٰعیل تے ہاجرہ بی بی طرفے پھیر کے آدن
نواں سالاں دی عمر مبارک اسمٰعیلے آہی ۔ دنگ ہوئے جد دیکھ فلک ادا واہ واہ رب الٰہی
حاجرہ بی بی نوں فرمایا حضرت نبی خلیلے ۔ عنبر مشک لگا خوشبوئی بیٹے اسمٰعیلے
اکتیں اس دی سر ہو یا نوں ہک پوشاک پہناوئیں ۔ کھاون جائیے دعوت لکڑ توڑیں دیہنہ لا نہ سما!

بی بی حکموں عمل کریندی ٹور دیا اسمٰعیلے
چھری رسی وچہ بغل چھپا کر نبی خلیل لیاندی!
شیطان کہیا باپ بیٹے نوں بی بی ذبح کرائے
پچھلی عمرے اکو بیٹا ترس دیاں جس پایا!
تے ہن اس نوں باجھ گناہوں کیہوں کر ذبح کرائے
کہیا بی بی جے حکم رب دا میرا عذر نہ کائی
رضا اوہدی وچہ راضی ہر سال صبر دیسی گا مینوں
ضیافت کھانواں سمجھیا ہوسیں شیطان آکھ سنایا
اسمٰعیل کہیا پیو میرا کسے کدائیں آوے!
نہ اعتبار رہو باجھوں میلوں تیں پر چھری چلاوے
شیطان کہیا رب دے حکموں بیشک ذبح کراسی
اسمٰعیل کہیا سبھ حکموں ہو دن جے لکھ جاناں!
لتا جاندا مگر پیو دے اسمٰعیل پیارا!
تینوں ذبح کراں رب حکموں راہیں سفنے آیا
اسمٰعیل کہے اے بابل کر جیہوں حکم ربانا
صبر کماون والیاں وچہ انشاءاللہ پاویں!
فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ دو ہویں خوشی رضا نوں
امر الاہوں ڈھل نہ لاویں بابل عمل کمانا
پیرا تھمیں میرے کنوں بابل کہیا اسمٰعیلے
ٹھنی جان کنداں کھیں بل کر کپڑے داغ نہ لاواں
کسکے ذبح جاں میرے تائیں حضرت کمر نوں لائیں
کر مضبوط لے نوں حضرت ہتھ اتساں پیراں
گردوں تانبے دانگ ہوئی دکھی حکم الاہی

کھندی کھان ضیافت جاویں اپنے باپ دے بیلے
ہاجرہ بی بی پاسوں لنگھیے شوقوں دھیاں ملکاندی
معاذ اللہ کتنا یہ ہو سکے سن بی بی فرمائے
ہر دم وچہ جدائی رہندا شوقوں دیکھن آیا!
کہے شیطان خلیل نبی نوں حکم اللہ فرمائے
آہو دیسے اوہو لیوے ہوراں دخل نہ رائی
اسمٰعیل طرف پھر آیا آکھے آکھاں تینوں!
ذبح کرے پیو تیرا تینوں ایہا سانوں آیا
وچہ جدائی میری ہر دم غم تھیں نیر وہاوے
میرے باجھوں دوجا بیٹا پھر کس نوں گل لاوے
بھالویں ہیچ نہ ملیں میرا وقت صبر دے پر آسی
واری واری گھول گھماواں کراں مذہب نال
کہے خلیل میں اسمٰعیلا ڈٹھا خواب اشارہ
اس سفنے دی سمجھ حقیقت دیر جواب بتایا
جیہوں ڈٹھا تینوں پاسیں بابل جلدی ذبح کرانا
وسواس شیطانوں بچنا بابل حکموں عمل کماویں
ویں طرف منہ کیتا بیٹے رحم نہ لوے وفاؤں
رکھیں یاد ایہہ میریاں عرضاں جلدی حکم بجانا
کسکے مشہ زمیں دل میرا پھیر چھری کمر حیلے
بے ادبی بدنامیوں بابل خوف تساہی کھاواں
ماں میری پیراہن دینا میرا سلام سناویں
گردن چھری چلاوے زور دل حضرت کئی کئی ویلاں
جیہوں جیہوں کٹے تیوں تیوں ثابت حکمت رب پرواہلے

ایہ کم ابراہیم نبی دا پسند اللہ فرمایا!
اندر خواب نشان اوہدا جیوں کر نظر آیا
رب کہیا اے مانش میری مخلص تدھ بنانواں!
دنبہ لے حضرت جبریلے چھری دے ہیٹھ کرایا
کیوں جے حضرت نبی محمد نسلے اُس دے تھیں آنا
ختم نبیاں سرور عالم صلے اللہ دے تائیں!
اصحاباں نوں حضرت کہندے نبی خلیل الٰہی!
بہت فضیلت قربانی دی پاک نبی فرمائے
اک اک والوں اک اک نیکی اجر ثواباں پائے
طاقت ہندیاں جو نہ کرسی سرور حکم سنایا
دس تاریخوں باراں تائیں جائز ہے قربانی!
گوشت کھل پیشاب گوبر لٹکیا نوچہ تلا دن!
عید پڑھن تھیں پہلے کھانا ناہیں چاہئیے کھانا
پاک پوشاک غسل کر جائے جتنے قدم اٹھائے
ہر کلمہ جو خطبے سنیا خاطر عمل کماون
بھینس گاں سنے تے بیل دو سالا جائز ہے قربانی
شتر بلے تاں چھ ماہ جائز کتب اسلام لکھایا!
دند کن سنگ نہ ٹٹا ہووے نہ لاغر بیماری
قربانی دے چمڑے دا حق جو حقدار دکھاتاں!
طالب علم مدرسے عربی ایہ بھی حق رکھاون
ایہ قربانی جانوراں دی سبق ہے اہل ایماناں!
وقت اداشی سر زہرہ جانے بولے بول رسیلے
کر کر دیداں سب شہیداں لاشاں تھیں چایاں!

خواب ہو کر کے سچ دکھائی ڈٹھا جیوں کرایا
تے سچ ذبح کران دیویلے خون نہ رب دکھایا
حکم قبول کران دا بدلہ تینوں اجر دیواواں
بیٹے باپ بلند مراتب دے کر قدر بڑھایا
واہ سبحان اللہ کیا فضلوں عالی درجہ پاتا
اصحاباں نے عرض سنائی قربانی حکم سنائیں
یادگاری ایہ سنت اُس دی ساڈے کارن آہی
جانور جو قربانی والا بال جو اُس پر آئے
قربانی کر دے طاقت ہووے حضور تاکید کرائے
عیدگاہ آون حق دا اُس دا سنت امر بھلایا!
عید مبارک دے دن افضل کیہا نبی رحمانی
محشر اندر وچ حساباں عملاں ساتھ لکھاون
ستر برس دی بندگی جتنا ہے اُس درجہ پاتا!
اک اک قدموں دے نیکی اجر خدا تھیں پائے
غلام آزاد کراون جتنے اُس درجے تھیں آون
دنبہ چھترا بھیڑ جو تازہ ہے تندرست پچھانی
بکرا بکری سال پورے دا جائز ہے فرمایا
انھا کانا تے جو لنگاں منظور نہیں رب باری
مسکین یتیم اندھے تے لولے بیوہ عوراتاں
حق دار انہاں دے حق نہ بھلو پاک نبی فرماون
تن من دھن کر پیش رب دے ہو ذبح انساناں!
پت بھرا بھتیجیاں لاشاں تے ہور یار رنگیلے
خود بھی جان پیاری واری لائیاں توڑ چڑھایاں

بیان حضرت ابراہیم علیہ السلام کے کعبہ بنانے کا

بالفرض قربانی بکیں شکر خداوند کر دے
اک دن جبرائیل الامین آن سلام سنایا
تدل ساتھ نظر جو آوے اُس ہمراہ سدھاؤ
جبرائیل لیاوے پتھر خلیل الٰہی لاون!
پتھر لاون لگے حضرت دونویں کرن دعائیں
ویلہ کر جبرائیل بتایا تویں تعمیر کرایا!
ٹھیک ہوا تاکر اساں ٹھکاناں ایہ گھر پاک رکھاناں
قیام رکوع تے سجدے والیاں خاطر ایہ گھر آیا
باپ بیٹا پھر کرن دعائیں اگے اللہ تائیں
یارب اپنے فضل کرم تھیں میوے رزق کھلائیں
رب فرمایا جو کوئی منکر نفع دیاں دن تھوڑے
فرمایا تُہن کریں آوازہ آؤ حج ایتھائیں!
رب فرمایا ہر اک جائی ایہ آواز پہنچاساں
خلیل آواز کرے اوہ جاندی خلق جتھوں تک ساجی
اک دن کہن خلیل الٰہی الٰہی من دعائیں
کیہا رب یقین نہ تینوں پھر حضرت فرمایا
اُنڈے چار جناور پکڑیں حکم الٰہی آیا
پھر مار آواز بلاویں انہاں دیکھیں حکمت قادر
کوا کبوتر مور مرغ نوں ذبح خلیل کراندا!
اک اک نوں پھر پاس بلاوے واہ قدرت رب سائیں
اُٹھ کر پاس نبی دے آون جس نوں آپ بلاون

آکھیں بی بی سارہ طرفوں نتے حکم امر دے
تیار کرو جا خانہ کعبہ اللہ نے فرمایا!
تدل کھڑا ہوئے تیں جا گھر جا گھر اُس بناؤ
مدد کرن ذبیح اللہ بھی متبرک جگہ بناون
کریں قبول قول سننے والا احوال جانے رب سائیں
بن چکا تاں حضرت تائیں حکم الٰہی آیا!
میرے ساتھ شریک نہ کرنا تے طواف کرانا
بہت آداب حضرت بیٹے اُس دا اللہ نے فرمایا
ارحم اکرم خالق رازق امنوں شہر سائیں
جو ایمان لیاوے تیں پر اُہو روز جزائیں
پھر بُری جگہ وچہ دوزخ پاسال حکم جہانوں ٹُٹے
کہے خلیل آواز میری ایہ پہنچے کس جائیں
پہنچاوے دی لکھے ماواں رحماں پہنچاساں
اللہ فرض کیتا حج آکھے لبیک کہن سن حاجی!
مُردے کیویں زندہ کریں فرمایا رب سائیں
سچ تیرا ایہ حق حکم ہے دیکھاں دل وچہ آیا
کر کے ذبح جو ہر اک ٹکڑا رکھ پہاڑ سنایا
آون دوڑدے پاس تیرے اوہ دیکھ کریں جھوڑ دا
سر چہ اندار کھیا اک جا اعضا الگ رکھاندا
کھڑا ہوئے سر چہ ہوا دے جُتن ملے ناسب جائیں!
حقیقت زندیاں ہوون ڈٹھی تسکین بیلیاں پاون!

مال اسباب جداوے نامول حضرت بہت لٹاون　　مسکین یتیم مسافر بیوہ تائیں بہت کھواون
مہمان بناں نہ کھائی حضرت تب تک روزہ رکھن　　جاں تک ملے مسافر نائیں تے کلے کھانا نہ سکن
زیادہ عمر ہو ڈیری پر نہ ہو سی اولاد خلیلے　　بچہ سارہ تائیں دتا نہ سی رب جلیلے
گائے بچھڑا بیٹے وانگوں شوقوں بی بی پالے　　بچے وانگ پیار کریندی تیتیں آپ نہالے
ست دن رات مسافر نائیں ملیا نبی خلیلے　　روزہ رکھن کھان نہ حضرت نال تیں رب جلیلے
حکم اللہ تھیں یاراں بندے بڈے جوان دسائے　　سلام علیکم کہن جنہاں وعلیکم نبی سنائے
اوہ موٹا بچھڑا ذبح کریندے تہیں کباب لیائے　　مگر اوہ کھان مسافر نائیں حضرت نال بٹھائے
کہن مسافر قیمت ایہدی تینوں دے کر کھانا کھانواں　　حضرت کہیا او ہو قیمت نہ انکار کراواں
کہن مسافر کی ہے قیمت حضرت نے فرمایا　　پڑھ بسم اللہ کھانا کھاؤ بعد الحمد سنایا
سن کر جبرائیل کہیا پھر حضرت نبی خلیلے!　　ملک ایس خوش خبر لیائے بھیجیا رب جلیلے
فرزند ہوسی گھر تیرے حضرت نام اسحاق رکھانا!　　تے یعقوب ہوسی پت اس دا جیہے حد شان بنایا
وانگ مسافر بن کر آئے کھانا مڈر کھوائیے　　تساں شہر پھر لوطی ول حکم رب دے تھیں جائیے
قوم کفار دل انہاں تائیں ایس نجات دلائیے　　تے اس ظالم لشکر تائیں نام نشان مٹائیے
سن خوشخبری پت پوتے دی سارہ خاتون ہسی　　ہیں ضعیف جہاں گی بیٹا بات حیرانی دسی
خاوند بڈھا بہت میرا ایہہ جی بات سنائے　　کہے فرشتہ حیران نہ ہو رب جو چاہے ہو جائے
برکت رحمت اس گھر اپر اللہ پاک پہنچائی　　بی بی سارہ کہیا مینوں دس نشانی کائی
بچھڑے ہڈیاں جمع کرا کے جبرائیل پکارے　　قم باذن اللہ الٰہ حکموں زندہ ہو دوبارے
گھر حضرت اک نم خشک سی پر جبرائیل لگایا　　سرسبز ہوئی اوہ حکم رب دے تھیں ٹہنی پھل دسایا!
جبرائیل کہیا کھائی بی بی نے پھل کھایا!　　دے فرزند تساں رب کریسی جس نے جگت بنایا

بیان حضرت لوط علیہ السلام

اس دے بعد اک نوری شہر ستاں سدھائے　　لوطی دے گھر نوں آئے السلام سنائے
آکھن ایسا ہے کوئی بندہ جو اساں رات رکھائے　　ساتھ حفاظت لئے ساڈی کھانا آج کھوائے

حضرت لوط تکن دل جہرے واہ عجائب شکلاں!
معطر کپڑے پہنے ہوئے اک تھیں اک کمالاں
قوم کرے دی بدی نہاں تھیں سیدل کر رب فرمایا
سنت ٹھادن ہے اج والا کیویں نہاں تھوں کھاں
آخر اندر گھر دے لے گئے کرن مہمان نوازی!
حسن جوانی جہاں تاندی ڈٹھی قوم کنساراں
اُنہاں نوں سمجھاون حضرت کیہا منزل میرا!
جو رب بھیجیا حکم سنا نواں نیا تھا امانت سارا
شہرستان جوار والا دیا اجہد سدوم شہر دے
بے غوثی کران سوداگر راہنیاں کرنے دور جفایا
حضرت کیہا بیزار تساں تھیں ہر اِک کاری بار ل
چھوں تے جو ساتھی میرے بخش نجات غفارا
دروازہ توڑن رنشہ موڑن کہن ہیں شمس تر سانوں
حضرت کہن مہمان میرے نے بدیاں بچھ لینا ہیں
حاکم دا ٹگول رعب جے کماون کہن نبی دے تائیں
مدد کریں تہ مول! نہاں دی رحمتیں یاد پکاراں
مرشی نفس بھلائے ظالم اثر نہ بات نبی دا!
ترم جواب کریندے حضرت لڑکیاں عقد پڑھاؤ
عُمر محمد سرور والی الله قسم اُٹھائے
حضرت نیت کرن نہ من مہماناں پیو دھاون
ہتھیلی والگ مہیا منہ سبھناں کجھ نہ نظری آئے
حضرت تائیں کریندے طعنے مہمان جو تیرے
اکھن لوڑ کیں مہماناں صحت دیں اسانوں!

اجے نہ ریش کیسے نوں آئی دیکھ ہوئی تنگ عقلاں
پیا اندیشہ حضرت تائیں دیکھ مہماں حوالاں دا
ملنے نوں ملے گئے جہاں بھیجے دل فکراں وچہ پایا
گھرکیاں نوں مونشہ ہوندا دشمن کافر لکھاں
حضرت دے گھر کافر چوری خبر کرے جا تازی
حضرت دے گھر خوش فعل آئے کم ہوئے بدکاراں
مدیاں چھوڑ دو ڈر دھیا جیں اُس دا حسنب ڈیرا
لمی زیادہ کراں نہ ہرگز سر تھیں لاہ سواں بھارا
شہوت جیں دل مرطل بدشن نظر زبان کرے
ظلم انہاں تھیں تنگی خلقت کر دے بیحیا یاں
بددعا کراں میں رب تساں نوں لگے قہر تہا دعل
ہردم فضل تیرے تھیں یاں آساں کرتا رحم ستارا
حضرت کہن جے طاقت ہوندی لیندا موڑ تسانوں
بے عزتی نہ کرو ساڈی ٹور شعا دیندے سائیں
تینوں منع کیتا کئی واری کہیں نہ کجھا سائیں
تینوں کی جو ساڈی مرضی کرساں ہم جو کام نال
بد فعلی پر پختہ قائم گندے بہت عقیدے
کرو قبول جو کہاں تسانوں جہاناں بدل لے جاؤ
قوم جو لوط پیغمبر والی راہ گمراہی پائے
تاں حضرت جبریل آکھاں پر لک اشارہ پاون
کہن حضرت نوں ساتھ جاودے تُوں ایدکاں گرائے
جادوگر ان ایہاں پائے کرساں تنگ سویرے
نور کرساں فعل ہمیں تھیں آ کہاں تو سچ تسانوں

مُنہ اُپر پرلا جبریلے پہلے مُوافق کیتے
بدن اُنہاں دا خشک ہویا پھیر توبہ تائب کردے
دروازے شہر کسان بند آکھن راتیں نکل نہ جاون
حضرت جبرائیل فرشتے حضرت نوں فرمایا
پچھے مُڑ کر دیکھن تائیں نفضلو رب بچائے
تھوڑی رات گئی لے جائے حضرت اہل ایماناں نوں
ساتھ نبی دا گیا دوراڈا دن چڑھیا جس ویلے
بدکاراں دیاں وستیاں سیتھوں پُٹ زمین اُٹھاون
اسماناں تھیں اُپر اُنہاں نے اُلٹ پتھر برساون
پھر تخت زمیں اُلٹا کر رکھیا جیوں اللہ فرمایا
جتن اُس جا گھر پانی وسنے بھرے لوط پکارن
دنیا دا اساکی بھرواسہ پل وچہ وقت گوائے
اک اک ساس جو قیمت والا ہن رحم لیائے
سر توں لے لگ پیراں تائیں گل لعضا جو آئے
اک اک وال جو جسم تیرے دا کس دی یاد پکائے
کس کارن تُدھ پیدا کیتا تُوں کی کار کمائے
کس دی خوبی جیہاں اندر کس نے رزق پہنچائے
سجن دُشمن دنیا اندر ہوون سب ازمائے
جمن مرن تیرا ہتھ کس دے کس نے لیکھ لکھائے
نفس شیطانی شراں پاسوں فضلوں کون بچائے
نظر والی پہ پاک سبے دی مطلب نیت پائے
کفروں گنہگار لا اندھا ضائع عمر گوائے
سمجھ ظلموں ظالم تو ہاں کیوں کر ملن سزائے

پھر بکھن دا قصد کرے بند وقت سُگے گل بیتے
پر جبریل ہوئے راتی طرف مُڑے پھر گھوڑے
صبح ہوئی تاں بدلیاں اُہناں نوں لوط سناون
لے جانیے اہلاں تائیں حکم خدا دا آیا
شام یا مصر لکھے جانا حضرت حکم بجائے
مری گناہاں دے رنگ ہوئی بن عملوں کیا مانان
جبرائیل آواز دل بھڑے لگے پیتے کوئیلے
ملائیک ہر کسی کئی کروڑاں تک طرف اسمان لیجاون
ہر ہر اٹ اُپر تل ہر دا ہر ہر اُپر جیا دلی
حساب عذاب خداوند جانے یا جہاں پیا پایا
رب موجود نشانی رکھی عبرت بندیاں کارن
خالق خلقت پیدا کر کے اپنے حکم سنانے
ذرا ذرا دا لیکھا ہوسی دم کتھے نہ جائے
تک اکھیں کن مُنہ کی پڑھیا پیر ہتھ کٹ جائے
طلب دیدار یا دنیا عقبے کیا دل حرص رکھائے
آون جاون وچہ دنیا دے سار کیا تدھ پائے
امر نہی جو حکم قرآنی کس دے کہے بھلائے
تندرستی تھیں دن تے راتیں کس نے عیش کرائے
نزع قبر پل حشر دہاڑے کیہڑا رحم کمائے
اُو گنہگاراں پر تقصیراں پھیر کیہڑا بخشائے
اپنا عشق سچا ہے جیں لائے قرب حضور دکھائے
نور الٰہی مُردہ دل ول کر کے فضل جو آئے
سُن نصیحت ہے اج ویلا ضائع عمر نہ جائے

لکھے تھوڑے نوں بہتا سمجھیں چھوڑیں حرص ہوائے   از ماون کارن بھیجیا خالق مینوں امانت آئے

بیان حضرت اسمٰعیل علیہ السلام

یعقوب نبی تے نبی خلیلے ربّ نے ذکر سنایا   وقت نزع دے بیٹیاں پوتیاں بہت تاکید کرایا
جن کر دین وتار بیٹوں اس نوں چھوڑ دینا ہیں   مرنا دین اسلام ایسے پر مینوں سب رضائیں
حضرت اسمٰعیل پیو نوں خدمت عرض کراندا   کس کم ہارون نبی خلیفہ اللہ تساں بناندا!
فرمایا رب سانوں تاں تھیں مینوں یار بنایا   فکر دکھیاں کی گل کھاساں کھایا تے ورتایا
دوجا ہا بھیج مہمان اکیلے کدی نہیں ہیں کھاندال   تیجا جو کم دنیا دے پہلاں دین کرانوال
بعد وفات خلیل نبی دی اسمٰعیل کہاٹے   بھائی اسحاق وراثت پیو تھیں ہنر کر دیہہ اشانے
پاس نشانی رہے پدر دی شوق لینوں آٹھڑے   کہن حضرت اسحاق برابر توں ناہیں ہیں ساڈے
ذبیح اللہ تُن رتبی ہونی وحی حکم لے آیا   اسحاق نبی توں کہے لرشتہ سب تساں فرمایا
اسمٰعیل نبی تھیں بڑھ کر اپنا قدر نہ جانے   سردار دو عالم نبی محمد نسل اس دی تھیں آگے
اس دی مچتول مومن ہوسن جنہاں حد نہ شانے   لونڈیاں عقد بناں ہی جائز ہویاں انہاں نوں جانے
اسحاق نبی سن کر دے زاری نور حضور نہ پایا   وچہ افسوس نا مینے ہوئے حکم ربے دا آیا
چار ہزار پیغمبر پشتوں تیریں ہوسن عالی!   حضرت موسیٰ دے وچہ جنہاں سنگ کلام ربّ والی
جیہا ہو رب اکھیں دیدے یا ایسا ہی رکھن   قیامت نال وچہ جنت کھکن دیدا الٰہی تکن!
حضرت اکھن اکھیں ترسن نور الٰہی کارن   اکو قرب حضوری منگن سب کجھ ہور وساران
حضرت اسمٰعیل پیو دی قبر زیارت آدن   نکے تھوڑ نقول ہر ہر سالے شام بھیرا دن
پیٹے باراں ہوئے انہاں دے آیا حکم الٰہی   زمین مغرب جا کر وہدایت بت پرستی آہی
برس پنجاہاں انہاں تائیں نصیحت حضرت کردے   تتاں تُوڑ ہوئے سب مومن حضرت ختم الفضل دے
اسمٰعیل وعدے دا سچا شان قرآنے آیا   اہلاں حکم زکوٰۃ نمازاں کر دا ربّ فرمایا

سمیہ ناموں بیٹی حضرت عیص دی سنگ شادی
آخر اک دن ہوگئے بقا نوں فانی چھوڑ آبادی

بیان حضرت اسحاق و یعقوب علیہ السلام

رب اسحاق پیغمبر کر کے طرف بھیجے کنعانے
حضرت عیص یعقوب دو بیٹے بزرگ شانواں آہے
اسحاق پیغمبر عیص ولی تھیں بہت محبت رکھن
نبی اسحاق ضعیفی حالت عیص تائیں فرمایا!
کھاو ماکراں حق تیرے پیغمبر رب بنائے!
نبی یعقوب پیارے ماں نوں کہندی برخوردارا
اپنے باپ کھلانویں جا کریں حق کیسے دعائے
اسحاق نبی معذور اکھیں تھیں تو کباباں پائی
کباب لیایا بیٹا تیرا حضرت کھاون لگے
کباب تساں نوں جس کھوائے اُس حق کرو دعائیں
اُس نوں تے اولاد اُس دی اُچہ کریں پیغمبر عالی
سمجھ گئے اسحاق پیغمبر محرم میرے دا حیلہ
ساتھ یعقوب محبت اُس دی دعا اُس حق کرائی
دعا تیری یعقوب گیا لے عیص سُنے رنج آیا
دعا کراں حق تیرے اندر کثرت ہوگ اولاداں
کیتا کوچ جہانوں حضرت نبی اسحاق پیارے
روٹھے بی بی سارہ نیڑے دفن نبی نوں کردے
اک دن نبی یعقوبے تائیں مائی نے فرمایا!
پُتر اپنے دی من وصیت کدی نہ دلوں بھلانویں
کہے مائی دے راتو راتیں یعقوب نبی ٹر جاون
پکڑ بھائی دے قدم جمن تھیں نام یعقوب رکھایا

کنعانی سردار اک لڑکی دیوے نبی یگانے
حضرت اسمٰعیل نبی گھر حضرت عیص بیاہے
عیص بہادر شوق شکاروں کھیڈن ناہیں اکن
جا شکار کباب لیاویں کھانواں دل وچہ آیا
عیص بہادر ساتھ خوشی دے طرف شکار سدھائے
کر ذبح اک بکری جلدی کباب بنا مُڑے دارا
حضرت ذبح کران اک بکری پیش کباب لگائے
پچھن کون کباب لیایا کہے یعقوب دی مائی
خوشی ہوئے کھا نبی الله دے کہنی بیہو لگے
حضرت کہن کباب کھوائے جس منوں رب سائیں
پھر آ عیص بھی پیش کریندا جس کباباں تھالی
کباب کھوائے اُس یعقوبوں بن کر آپ وسیلہ
عیص بہادر پیلے تائیں حضرت بات بتائی
یعقوب تائیں ہیں مار دیاں سُن پیغمبر فرمایا
مغرب روم اولاد تیری سب ہوگ چوفیر آبادل
وچہ فراق رووں گل ایلاں پیش نہ جاون چارے
یعقوب نبی اک سال لکھایا چھپ کر عیصو ڈردے
مامے پاس جا ایں وچہ شامے بہت غنی آوہ آیا
بیاہیاں لڑکیاں اُس دی تنوں جانویں جال بچانویں
چھڈ کنعان گئے ول شامے پاس ماماں دے آون
رات آ دن تھیں نام اپنا ندا اسرائیل بلایا

اُسے بہت تسلّی دے کر اپنے پاس رکھایا
لڑکیاں دو راحیل تے لیاہ سن ماسے جایاں
وڈی بھلیں سی چھوٹی سوہنی دوویں مومن ماتاں
لبن بیاہ اساں مامے دے گھر من اُتھا اِتلا کہنا
اُسے کہیا باپ تیرے دا پاس تیرے کجھ نا ہیں
حضرت کہیا حق مہر دے بکریاں میں چاراں
ست برس دے عہد نبھاں تے آپس امر کیتے
یعقوب نبی دے عقد اندر پھر بی بی لیا آئی
کہیا کی کیتو لوکائی بڑی رکھی وچ گھر دے
بے چاہیں راحیل اوہ نوں پھر بکریاں تُوں چاریں
پھر ست برس میعاداں پچھے یعقوب نبی دے تائیں
بی بی لیا تھیں چھ بیٹے دتے خالق سائیں
راحیل بھی اپنی لونڈی بخشی نبی یعقوبے تائیں
فرزند راحیل بی بی تھیں جو پُرشاناں والے
اکیس برساں پھیر حضرت طرف مڑے کنعانے
اُسے ماما میں جاں کنعانے نہ دل لگ دا شامے
چار قبیلے تے لے بیٹے وانگ سوداگر آون
کنعان جیوں جیوں نیڑے آندے تیوں تیوں دل گھبرائے
اتفاقاً کنعان میدانے عیدان عیص شکاراں
حضرت نفراں نوں سمجھایا جے کوئی تساں نوں پچھائے
کہیو غلام اک عیص ولی دا نام یعقوب سدایا
مال غلام اسباب قبیلے کہنا اُس دے سارے
بکریاں دے سائیں بانے پہنچے عیص پچھا دن!

بیٹیاں وانگ رکھانگا تینوں بھین پھیری دا جایا
لیا بڑی راحیل چھوٹیری حسنوں وافر آیا لی
کہن یعقوب نبی اے ماما بیاہ اساں امر سناواں
سنگ راحیل کرو میں شادی سخن وسار نہ بہنا
کیوں جیٹھی دیواں تینوں بیاہ بہنوں پھر آدائیں
اِس وعدے تے سال گئی میں کوسل ایہو کاراں
عبادت لگے ریاضت اندر وقت میعاداں بیتے
مامے تائیں حضرت کہندے شرط راحیل کرائی
چھوٹی دی کیوں شادی کیتی وچار پورے چھ ترے
سکیاں بھیناں نال اک خاوند جائز نا دوہاں چاریں
راحیل بی بی دی شادی کیتی مامے ساتھ رضائیں
لونڈی اپنی لیا بخشی خوشیوں حضرت تائیں
انہاں دوہاں تھیں چار پتر سن بخشے اللہ سائیں
شیخ یوسف تے حسنوں فاخر شکل ترنگاں جالے
مائی بھائی بھین جدائی سنگتے جس نوں جانے
دے کر مال اسباب زیادہ اجازت بخشی مامے
بنیامین نہ سن اُس ویلے کنعان پیدائش پاون
شاید اجے بھی شفقے بھائی نہ میں مار ن آسنے
لیا پچھان یعقوب نبی نے دوروں ہی للا اسال
مال اسباب ہیں نوکر کس دے کس طلب نوں آئے
شاہ ملک تھیں طرفے مالک حاضر خدمت آیا
سمجھا کرامات تساں چھپ چھپ کے خدمت بھائی دا مارے
بکری خانہ ہے ایہ کس دا خادم ہم کہہ بتادن

غلام اک عیص ولی دا دیوں طرفے شام سدھایا
نام یعقوب اساڈا مالک طرفے آیا!

عیص ولی سن نام یعقوبوں گریہ زاری کردے
آکھن عیص یعقوب بھائی نے بھائی ہون نہ بردے

جانوں ودھ پیارا اُس نوں بیشک بھائی آیا
کہن غلام اُس شام اندر بھی عیص غلام سدایا

یعقوب نبی جاں عیص ولی نوں ویکھیا زاری کردا
آملیا گل باہیں پا کر ہنجوں دا مینہ وردے دا

رات گزاری سی اُس جائی دن دوجے گھر آئے
خوشیاں ہویاں سب قبیلے دعا سلام سنائے

نیامین پچھوں اک سالوں راحیل بی بی نے جایا
بعد جنیدے مرگئی بی بی جنت ڈیرہ لایا!

پالیا نیامین ولی نوں بی بی لیّا مائی!
بیٹیاں تھیں ودھ شفقت اُسنوں اوہدے ساتھ سی آئی

یعقوب نبی دی وعظ کلاموں بہت ایمان لیائے
لے اجازت عیص ولی پھر روم شہر وچ آئے

عیص اولاد وچوں پیغمبر ہوئے ایوب اکلے
اولاد یعقوبوں مرسل نامی ہوئے تھلے بھلے

بیان حضرت یوسف علیہ السلام

احسن القصص قرآن دے اندر پاک اللہ فرمایا
حضرت یوسف دا سب حالا سرور نبی بتایا

عمر ولی تھیں ست یہوداں جھگڑا آن مچایا
کتاب توراتوں قرآنوں بہتر یوسف حال لکھایا

خدمت وچہ رسول اللہ دی حضرت عرض گزاری
پاک خداوند پھر ایہہ سورت یوسف تدّں اوتاری

نیامین ولی دی مائی فوت ہوئی جس ویلے
حضرت یوسف پنج برس دے ہوئے سن اُس ویلے

گیاراں بھائیاں تھیں سن سوہنے کردا باپ پیاراں
اک دن پھوپھی حضرت یوسف ڈِٹھے کرے گفتاراں

ہمیں کہے یعقوب نبی نوں دیہہ یوسف میں پالاں
ہمین تائیں دے دتا یوسف لے گئی خوش حالاں

جدائی وچہ یعقوب نبی دا دل تڑفدا رہندا
گھر ہمشیرہ جا دیکھن سب دن اوتھے بہندا

روز بروز محبت بڑھ گئی ہمین تائیں فرمایا
بغیر یوسف نہ ساعت گزرے ہمیں لیون آیا

ہمین کہے میں اس دے باجھوں اک گھڑی نہ گھاتوں
حضرت کہیا ہفتہ ہفتہ وار دوار رکھاں نوں

ہمین کہیا ایہہ بہتر میں گھر دیویں رہن پیارے
قبول لیا کر نبی خدا دے ہمین سوچے کجھ چارے

کمربند خلیل نبی دا بی بی جتھے آیا!
اسمعیل ویلے قربانی جس دے ساتھ بندھایا

اوہ کمربند ہیٹھاں کرتے بی بی بنھ چھپایا!
نہ چاہے جو یوسف جلدے جیلہ رکھن بنایا

چور بنا کر پھر لے آواں ست دن کول لنگھائے
ست دن پچھوں گھر حضرت دے یوسف نوں لے آندا
ہمرہ یوسف شب بُلاوے کرے تلاشی ہر دی
نیند نہ پئے بس بس میری وچہ کری خدمت میری
پھیر دو برساں پچھوں گذری یوسف نوں گھر آندا
اِک دن یوسف بابل تائیں شب دی خواب سنائے
سُن حضرت فرماون بیٹا دسیں خواب نہ بھایاں
کرم کرے رب تیرے اُپر خواب تعبیر سکھائے
یوسف دانے دا عالم سنایا اپنا نہیں بتایا!
خواب تعبیر سُنی جاں بھایاں حسد دِل کرن لگائے
طاقت مند اسیں نال سبھے کردا باپ خطائے
بھائی آپس وچہ کرن صلاحیں مار دیو یوسف تائیں
کر توبہ پھیر نیک ہوواں گے پیو دا حکم بجاساں
بھائی یہودا کہے نہ مارو کھوہے وچ سُٹ گواؤ
کرن صلاحیں کیویں لے جائیے پیو تھیں دور اُجال
بھیج یوسف نوں ساتھ اساڈے باطرف میدانے
کہن پیار یوسف نوں کیکے تدا کیہو باپ پیارے
حضرت یوسف کہندے ابا بھیجیں ساتھ بھراواں
بات یوسف دی پیو نوں موڑن ہوئی مشکل بھاری
خیر چاہ نال تب دیر کھیڈی ساتھ اساڈے لوڑیں
بھلکے ٹھریاں کھلے کھیڈن پھر حضرت فرمائے
اس تقدیر تیں بے خبر ہو گئے کیہا ایہ اس کارن
کہن بیٹے اسیں صاحب واقف بگھیاڑ کیہ جا کھائے

شریعت اُس وچہ مالی والا بھیرا بیچ غلام رکھائے
پیو میرے دا بی آکھے بند کر گم ہو بندا
کھولیا آن یوسف دی کمر دوں چوری دا دانہ کردی
شریعت جکوں بھیا حضرت پیو دل غصہ گھنیری
سب فرزنداں تھیں ودھ حضرت اس نوں پیار رکھاندا
تک پیاراں آکھن رسوج میتوں سیں جھکائے
فریب کرن مت تیرے کارن شیطان تیرے جیا یا
انعام دیوے گا او دن جیدن گرلیے واہ دے پاسے
عالی شان عہد ربانی دی عجز دِل نہ جتلایا
کہن یوسف تے بھائی اس دا پیو نوں بہتا پیار کرے
ایس وقت پکم آواں گے ایہ خیال ہو دور لائے
کرو پیوطن باپ نہ دیکھے کرے پیار اسائیں
گناہ معاف کرے رب سانوں عاجز ہو پچھتاسا
نے جاوے کوئی کتھے مسافر نہ سِر خون چڑھاؤ
دل دا مقصد کر سٹھا طرچاں کرن ہزاراں
کھیڈیئے دل پرچائیے اس دا باپ نہ کیہا نے
بھیجے تینوں ساتھ اساڈے کریئے سیر شکارے
تُریے بخش دو دھلیاں سیر کرسن نال بھراواں
بھائی بھی آپ نوں کہندے کیوں ہیں بے اعتباری
اسیں جیہناں ملت دی کرساں کیہا تاہیں موڑیں
جیویں ڈنگ لے جاوے یوسف بھیڑیا دکھا جائے!
بگھیاڑ سنے جدھر سُنے یوسف تاں ایہ بات پکارن
رب کچھ فکر نہ آگیا ساتھوں ڈٹے عیب لگائے

پیو نے گود یوسف نوں لے کر بہت پیار کرایا
بے چلے ہو مشفق آکھن اس نوں مار گوایئے
ظلموں تھما اٹھا اک بھائی منہ طمانچہ لایا
تساں شیر دکیتا پیو مینوں نصیحت یاد رکھاؤ
بات یوسف دی کوئی نہ سندا مارن آکھ سناون
حکم تلے توں رہسیں ساڈوں ہوسی مطلب تیرا
سُن کر باتاں حضرت یوسف پاس بہودے آیا
ہے اقرار کھوہے وچ پاون پھر کھوہ اُپر لیاون
یوسف رو وسلاح نہ کوئی پیو نوں خبر پہنچائے
بھایاں کھوہ وچہ اندھے راہوں رسا ڈول کٹایا
پانیوں اُپر پتھر اُتے حضرت نوں بہلایا
ہُن اسیں خدمت پیو دی کرساں لیساں منگ معافی
حضرت یوسف کھوہ دے اندر رووں بہت زیادے
کہن بھائی پیو پچھے یوسف کیا جواب بتاساں
کر بکری ذبح یوسف دے کرتے اُپر خون لگاندے
کہن لگے اے باپ اسیں سب اگے نکل نسیئے
یقین نہ ساڈے کہنے کریں بھاویں ہیگے سچے
قمیصوں خون یوسف دی مینوں نہ خوشبوئی آوے
بگھیاڑ تساں تھیں بہتا سچن جاؤ گرگ لیانا
حضرت گرگ نوں پچھیا تُوں ہی کھادا یوسف میرا
بولیا گرگ خدا دے حکموں قسم خدا دی کھانواں
نبی شہید صدیق جو صالح جسم انہاں دا کھانا
گرگ کیہا میں وچہ غمی دے حضرت حال بتانواں

بیٹیاں تائیں سو نبی پیغمبر مڑ لیو جلد سنایا
خوشیاں کردا یوسف جاوے آکھن شہر کھڈایئے
یوسف رو فریاد کریندا میں کیا عیب کمایا!
بھائیو مینوں ماردنا ہیں ستک پدر رحم کماؤ
جھوٹھ بتانویں پیو نوں خواباں تارے سیس نواون
آئی موت چھوڑ لئے کیہڑا دردی اج وڈیرا
کیہے بیہودا ماردے تائیں کیوں کر عہد بھلایا
تنہج تجھو پیر بیٹھا وچہ ڈوہلے ننگا کر لمکاون
آکے ویکھے پئی مصیبت باہجھ گناہ کمائے
بھیجیا جبرائیل خداوند راہوں پکڑا اُٹھایا
سمجھے بھائی مر گیا ہوسی مطلب دل دا پایا
کرے قبول خداوند توبہ دعا پیو دی کافی
ایہ کم بھایاں یاد کراسیں آئے حکم خدا دے
کہن کہیئے اُس بھیڑیئے کھادا پائی خبر جاں جاساں
آون شامیں پاس پیو دے گریہ زاری کراندے
چھوڑ ریا یوسف پاس اسباباں بگھیاڑ گیا کھا سیئے
دیکھ نشانی کرتا حضرت سمجھے جھوٹھے نیچے
پاڑیا کرتا مول نہ گرگے یوسف نوں کھا جاوے
خون لگا منہ گرگ اُنہاں نے لیاندا پکڑ نمانا!
تن نازک پر رحم نہ آیا سچ ایہا کم تیرا
میں نہ تیرا یوسف کھادا حضرت سچ سنانواں
کیتا رب حرام اساں تے بلکہ اجڑ وچہ جانا!
کتنی دناں توں بھائی میرا ہویا جدا سنانواں

ترِن دن دا ایں ٹھکانا اس نوں ڈھونڈن آیا
پچھلی گراں انہاں دی نائیں ایہہ ہاں بالجھ گناہے
فرزنداں نوں کیہا حضرت صبر جمیل کراواں
منگاں مدد پاک اللہ تھیں تساں جو بات بنائی
تِن نا پچھے ہو گئے حضرت پاسوں وحی پچھایا
سوہنیا یوسف بیٹیاں تھیں پاک اللہ فرمایا
عزرائیل خدا دے حکموں حضرت ولے دل آیا
زندہ سن کر ہوئی تسلی درد جدائیوں رووَن
جاں یوسف ڈِٹھے جھوں بھایاں پکڑ پوشاک اتاری
حریر پیراہن جنت وچوں حضرت نوں پہنایا
طرف مصر دی جاں سوداگر اسباب تجارت کرتے
کھوہ دا پانی شور تلخ سی سپ بچھو دی زہروں
سردار سوداگر مالک ناموں بیٹا زغربتا دن
حکم خدا دے تیں جبریلے یوسف ڈول بٹھایا
صورت یوسف دیکھ سوداگر آکھن خوب کمالاں
حضرت کیہا حال ہیں بندہ تدھ نوں بھائی آئے
جدوں کلام سنی جاں حضرت چاہن جواب کرانواں
خوف بھایاں چپ رہندے حضرت آہن لگے بھر بھائی
درم اٹھاراں ہین مصر دے چن ہن اس طرفے
لے کر درم حوالے کیتا بھایاں یوسف تائیں!
نوں درم کنعان حسابوں سے فروخت کر دے
نیچ دتا لے ناقص ٹکوں کوڑیاں گھٹ گنایاں
نہ ہیر دے حصہ لیا باقیاں ونڈ ونڈ ایا

ماہر ادھے پکڑاں منتوں پاس حضور پہنچایا
کھلایا کھانا نبی گرگ نوں دسے اجازت جائیے
تساں نوں نفس تساڈے اک گل دتی بنا بنا نواں
حجرے جا عبادت کر دے رو دن وچ جدائی
مینوں یوسف کتھے مل سی جبرائیل بتایا
رحم کریں میں بھلا یا رب حضرت عرض کرایا
صحیح سلامت یوسف تیرا ایں نہ قبض کرایا
نظر نہ آوے تے دل چاہے پاس پیارے ہوون
کرزنگا وچ کھوہ دے سٹیا وحی کیتی دلداری
ترِن دن رات رہے وچ کھوہے رب سبب بنایا
قافلہ اوہ مدینوں آیا پانی چاہن بھر نے
برکت حضرت ہویا شیریں رب سچے دی مہروں
بشرا نام غلام اُس دا کھوہ لگا ڈول وہاون
کھچیا ڈول ڈٹھا وچ لڑکا ہو حیران سدایا
پچھن آدم یا ملائیک پتہ دیویں خود حالاں
کہن غلام ایہہ ساڈے گھر دا دوڑ کھوہے پیے جلے
کہن بھائی وچ بولی عربی بولیوں ہار منگانواں
دسیاں اسیں غلام خرید و مالک بات سنائی
اُوہ جا ہر تے لے کر تکھو بیعنا مے دے حسنے
درم مصر دا اک کنعانی برابر مل ابنھا ئیں
غرض اُنہاں دی باپ یوسف نکے تاں نظر دے
ہوئے بیزار یوسف تھیں جگے گھراں ونڈایاں
حکمت رب دی وچ چھپی اندر راز پیغمبر آیا

اک دن شیشے اندر یوسف اپنا آپ تکایا ۔ دیکھ جمال کمال کہن جے غلام منڈا فرمایا
نہ دے سکدا قیمت کوئی میری دل وچ آیا ۔ نہ پسندا ایہ بات نہ رب نوں اللہ پاک وکایا
مالک ابن زعر ویچنا سی کر تحریر لکھائی ۔ فرزند یعقوب اسحاق پیغمبر بن خلیل الٰہی
اُنہاں دے فرزنداں بردہ خرید لیا عبرانی ۔ درم اٹھاراں قیمت دے کر ساتھ گواہ نشانی
مالک پیڑیاں لاکر قدمیں اُیہہ اونٹ چڑھایا ۔ ہیٹھے دی مونی ماں حضرت اُپر اوڑھایا
کتنی دور گئے جاں راہوں قبر مائی دی آئی ۔ اتر اونٹوں حضرت یوسف قبر زیارت پائی
لے بغل وچ رو فریاد آکھن میرے مائے ۔ حسد وں بھائیاں میرے اُپر بہت ظلم کمائے
پاس سوداگر ویکھیا میوں قدم زنجیر پوایا ۔ خدمت باپ تسال زیارت تیتوں دور کرایا
اتنے عرصے کر وانال دا دور گیا کجھ ڈیرا ۔ اک انہاں تھیں دوڑیا آیا غصہ کیتے وڈیرا
اوہ کہے غلام اجے کول ایتھے سچ بھگوڑا ہویوں ۔ کمایہ بات چپیڑ لگائی تڑکیوں اک لویوں
رو رو منہ ول کر اسمانے حضرت کہن خدایا ۔ ہمایہ کراں نہیں جھل سکاں ذات تینوں سبب آیا
ٹٹر غلام تیتیں بخش بنا ہیں بھیڑوں سنیں دے جائیں ۔ تا ملے اندر سال نے نال ایہ بھیاں آپ سترائیں
بدلاں گرج کڑکے بجلی چمکے اک پل لگا تا ہیں ! ۔ مرن قریب ہر نے کر وانی کہن تصور اسا ہیں
چپیڑ لگاون والا کہندا اس بد عاکرائی ۔ ایسے بار ول جو کجھ ہویا تے تکلیف اٹھائی
سن دیاں سارا آئے ول حضرت کہن معافی چاہیے ۔ حضرت دعا کراں حق اُنہاں یارب تھر ہٹلیے
ہوئے یا آرام تماہی رب عذاب ہٹایا ۔ چلے مصر گیاں اقرایں غلام اک مالک لیایا
اُس عبرانی کولی نہ ثانی اپر زینے ساری ۔ اہل مصر سُن دیکھن آئے کر کے خواہش بھاری

لے جانا اور بیچنا یوسف علیہ السلام کو مالک سوداگر کا مصر میں اور خریدنا عزیز مصر نے

شنبیاں عفقاں تھیں ودھ پایاں والدواہ دیکھ بنائے ۔ سن کے مالک گھر اپنے نوں روی فرش بچھائے
حضرت یوسف کپڑے اُجلے مالک جو پہنائے ۔ پیرں جوڑا قیمت والا سر تے تاج رکھائے
منادی شہر کرائی سارے غلام حسین ویچانواں ۔ عورش خلق جمال شہزادہ قربا ہر بازار سنانواں
عزیز مصر تے خواہش جس نوں اٹھے وقت حاضر آئے ۔ اہل مصر سن ... آئے ...

حضرت یوسف دیکھی خلقت غلاماں دے وچہ آیا
ایتھے ہیرا کڑی نہ واقف مالک درم نہ بیچا ہوں
حضرت یوسف قیمت اپنی جااں اس قدر گھٹائی
فخر اس یار دل قیمت گھٹ گئی اج توں عجز سنایا
کہہ دلال قیمت اس بردے کر وانداز نظر ے
بدرہ معنے تھیلی ہی تے بدرہ درم ہزار ے
عقد ہزار جواہر دا اریدل عوروں قبلہ دس سو
اُونٹ ہزار ہودے بغدادی ہزار کنیزاں رومی
ہزار غلام خطائی چاہیئے ہزار قبضہ شمشیر ے
شرح قیمت جیب گاہک ہوئے نہ سرمایہ پلے
اس تھیں دگنی قیمت دے کے لیا حضرت تائیں
عزت ساتھ رکھیں ایہ شاید کم اساڈے آوے
اک دم پتر اپنا اکھ کول کرے ہر دم خدمت کردی
پاکیزہ نعمت جو دنیا دی بی بی آپ کھلائے
بیٹھا کر مسند حضرت یوسف بی بی کردی داری
وچے وچہ جانی عشقے باہر نہ کوئی دیکھے
غرض اپنی تھیں ساتھ حضرت دے باتاں بی بی کردی
ویسے علم کرے جو مٹھے باتاں سُنے سنائے
ہمسائی اک عورت بڈھی پاس بی بی دے آئی
کہے بی بی عبرانی خادم دا ہیں عشق جلائے
بڈھی کہندی لگے ہچھے کرنے سُت بنا لویں
تیری دل لنظر نہ پاوے جیکر اس غلامے دے جبالیں
شرینہ الیمی ہولے صورت ہی اُنہ تیں دل ہوگئے!

توں میری نوں بھائی جانن نوں رماں مُل پایا!
ویکھے عاجز ہوکر کہیا نفع اوّل دے بھاؤں
الہام کیتا رب شیشے اندر قیمت شکل بڑھائی
دیکھ قیمت کس قدر بڑھا نواں کرکے فضل سوایا
دس سو بدرہ اشرفیاں دا روپیہ دس سو بدرے
دس ہزار درم بھی بدرہ گندے کرد شمار ے
اطلس ردمیل جامہ دس سوا تنا مصری بھی ہر
ہزار گھوڑا معہ زین لگا مول زریں کرد معلومی
ہور ہزار کھچرا بھی چاہیئے سستا کٹو ودھیرے
شاہ مختار عزیز لقب سی آیا مالک وکے
کرے حوالے آ بیوی دے جیٹیاں عاتک کھائیں
بیوی اُس دی نام زلیخا دیکھ بچین سدا دے
دل اُس نوں لُٹے بیدل ہوئی خبر نہ باہر گھر دی
فاخرہ خلعت تاج مرصع ہر دن نیا پہنائے
گزر گئے ست برس ایویں ہیر دل طاقت ہاری
پر جتنی دلداری کردی نہ حضرت دے لیکھے
جواب نہ دیون حضرت نیویں رکھن اکھ نظر دی
بی بی مقصد پاون خاطر چلے بہت بنائے
کہے بیٹی کی ہویا تینوں کس غم جان جلائی!
تے اوہ ایسا سنگ دل ڈٹھا ہیں دل لنظر پائے
تھوڑا اُو بدی تے اپنی ہر جا اس ڈوجہ کھچا نویں
بیٹھاں اُپنا گرے بیچے تُوں ہی نظری آویں
آخر ایں مکر دے بیجس سی کدھرے نکل نہ سکے

کیہا بڈھی دا فیاں بی بی کیتا جو اُس کیہا
حضرت بولے ڈراں خُدا تھیں جیدوں قیامت آئے
دُدھ جا حق عزیز جو میں نوں ساتھ آرام رکھائے
رب رحیم کریم تیرا ہے کرساں خرچ خزانہ
فرمایا رب لوے نہ رشوت نہ ہر عزیز کھلا ندیں!
حضرت یوسف پاک سی تے دل دل دھیان لگایا
دوڑے حضرت لوہے مرتے لوہے کھُل سدھائے
پھٹ گُرڑتہ ستھر رہیا بی بی دے حضرت باہر جائے
زلیخا بی بی کہے خاوند نوں دیہہ سزا اس بردے
عزیز مصر سُن کہے یوسف نوں دیہہ گواہ اعتباری
کھوٹے اندر رہ گیا ہیسی بی بی دا نزدیکی!
پھٹیا کُرڑتہ حضرت اگوں پھر بی بی ہے سچی
جیکر پھٹیا کُرڑتہ پچھوں جھوٹھی بی بی ہوئی!
دیکھیا کُرڑتہ پچھوں پھٹیا کرے عزیز پکارا
ہے فریب تسا ڈا بھارا بول عزیز سنایا
یقیناً تُوں ہیں ادگنہاری جا نظری آیا
اک ملکہ دی ساتھن دُوجی خاص باورچن آئی
پنجویں عورت نحوان برادر اتہاں بات کھلاری
بی بی دعوت کردی اُنہاں سبھناں گھریں بلایا
رنگین مٹھا کئی قسماں کھانا ہر اک پیش ٹکایا
جیدوں زناں نے حضرت ڈٹھا سب نوں دہشت آئی
بی بی کہندی نی ایہ اُدھو جس دا طعن کرایا
جو میں کہاں جے ایہ کرسی کٹے گا پھر قیداں

دے گئی حضرت نوں اُس جائی کہندی ہیں دکھ سہیا
ہووے سزا زناہ دے پار دل دُکھ جھلیا جائے
بی بی کہے نہ ڈریں عزیز دل نہ ہر دیاں مرجائے
گُناہ خوش ہو کر فضلوں بخشے جان دیساں نذرانہ
کہے شیطان نفس دے لگ کے نہ سر خون چڑھانویں
رب بُرہان دکھایا یوسف جلوہ نظری آیا
ستویں دے وچ کُٹھتے تائیں بی بی چھپائے
بچہ اتفاقاً چلیا آوے دُدھ نہاں نظری آئے
تیں گھر جو بُریائی چاہے قید پوے وچ دردے
چھ ماہ لڑکا وچ پنگھوڑے حکمت تھیں رب باری
کہے حضرت دے بولیا لڑکا گواہی دین صدیقی
تاں پھر جھوٹھے حضرت یوسف کرساں بات نہ کچی
پھر سچے ہیں حضرت یوسف کُرڑتہ دیکھو کوئی
بیشک تساں عورتاں دا ایہ ہے فریبی کارا
یوسف جان دیویں گل گُوری بیوی معاف کرایا
پنج عورتاں سن ہمرازاں بی بی طعن کرایا
سد بلاون والی تیجی چوتھی تائین سائی
سُن کر باتاں کرن ملامت مست زلیخا ماری
ہر اک کارن تخت علیحدہ میویاں طبق رکھایا
اک لیموں اک چھُری پھڑا کر حضرت سد منگایا!
کٹ لئے ہتھ کہن نہ بندہ ایہ فرشتہ کائی
کرے محبت خواہش میں نوں پر ایہ ہتھ نہ آیا
سُن کر حضرت کہن خدایا میں نوں بہت اُمیداں

قید پسندا ہن باتوں جدھر مینوں ایہ بلاون!
ہو جاں نہ بے عقل خدایا کریں قبول دعائیں
کر اتفاق بیوی تھیں کہندا یوسف قید کرائیے
حضرت دے سر تاج مکلل خوب لباس پہنایا
حکم بی بی تھیں جیل خانے دی بہت صفائی کردے
مرصع تخت جڑاؤ سونے اُتھے اک رکھایا
خوشبو گونال گون لگا کر حضرت تخت بٹھاون
ساقی اک باورچی دو جا منزا خطا قول پاون
اک دوجے تھیں واقف ہوئے تن دن گزر سدھائے
کہے باورچی روٹیاں کھاون سر دن پرندے میرے
خواب تعبیر بتاویں سانوں نیک بندہ توں آیا
سکھایا علم میرے رب مینوں چھوڑاں مذہب غیراندا
کون خدا تیرا اوہ پچھن کہیا جو رب جہاناں
دین اسلام جو ہیودا ہے دا کہن اُنہاں کی ناواں
کم اساڈا ساتھ اللہ دے نہ شریک بناواں
لیکن اکثر شکر نہ کردے ہیں حق دین سکھاواں
بھلا معبود علیحدہ علیحدہ کتنی بہتر یا اک!
تسیں پجاری بتاں دے بُوٹے دے نام رکھائے
فرمایا اُس ترمیرے بابھوں پوجا ہر سال کر لو
بندی خانے دیو رفیقو خواب انگور دسائے
دوجا سولی اُپر چڑھسی مغز جنا ورکھاون
ساقی نوں پھر کہیا حضرت اپنے خاوند اگے
یا بجھ گناہوں قید اک بندہ اُسنوں آکھیں بھائی
پچھانویں جے نہ مکرانہاں تھیں شاید ایہ بھلاون
پتر عزیز لگاؤ یہ خلقت پھیل گیاں افوائیں
ایہ بدنامی خلقت والی سر اپنے تھیں لاہیئے
زریں کمر بند بنھ کمر نوں حضرت قید کرایا
عالی شان مکان بنا کر پھیر سونے تھیں بھردے
نفیس دیبائے اپنے بچھائے عنبر عود جلایا
دو غلام قریبی شاہ دے اندر قیدے آون
ڈٹھا جانا حضرت والا ہو حیران سناون
انگور نچوڑاں خوابے اندر ساقی آکھ سنائے
میں ایہ خواب ڈٹھی اج راتیں آئے حضرت تیرے
کھانا کھانیوں بیاں کہساں حضرت نے فرمایا!
رب قیامت تھیں جو منکر نہیں یقین جنہاں دا
پچھن مذہب کیا ہے تیرا پھر حضرت فرمانان
باپ یعقوب اسحاق بابا ہن ابراہیم بتانواں
پاک اللہ دا فضل اساں پر تے جمہور سنانواں
بندی خانے دیو رفیقو پاسوں تساں نے پچھانواں
ہے رب غالب سب دے اُتے کیا وڈا کیا نکا!
سندر نہ اُنہاں رب اُوتاری حاکم اوس سوائے
راہ اُسے چھوڑ دسائے نظر اوہدے ول دھر لیو
صحیح سلامت خاوند تائیں جا شراب پلائے
خواب تعبیر بتائی دوہاں جو تساں طلب پچھاون
میرا ذکر کریں جس ویلے نشہ بیون اوہ لگے
بات حضرت دی پاک خداوند نہ پسند ایہ آئی

بھُل گیا اج ساڈے تائیں مدد شاہوں چاہی
قید رہیا ست برس حضرت وحی پیغام لیایا
حضرت کیہا رضا رب اُپر کر سال شکر سنایا
قید پیند قریب عوراں نوں خود زباناں کیہا
حضرت کیہا باپ میرے دی ہے کجھ خبر بتایا
دن تے رات عبادت کردا ہور نہیں کجھ کاراں
صرف محبت تیری یاروں جبرائیل بتائے
شہید اک درجہ ہر ہر دن وچہ جبرائیل بتایا
خواب تعبیر موافق ہویا جیوں حضرت فرمایا
باورچی چڑھیا سُولی اُپر کھا گئے ماس جناور
ست یا نو برس وچہ قید دل حضرت وقت گزارے
زلیخا بی بی دن تے راتیں گریۂ زار کرادے
رات اک شاہنشاہ نوں خواب گایاں نظری پیاں
بالاں تلے نظری آیاں ست خشک ست ہریاں
ہو حیران بُلا نجومی شاہ تعبیر پچھاوے
خواب شاہنشاہ ساقی سُن کے کہندا شاہنشاہا
اینا لمے باورچی والا ہوسی خواب حوالا!
حکم ہووے تے اُس نوں آکھاں کیسی خواب تعبیراں
آیا محلوں پاس حضرت دے عجزوں کردا زاری
کیہا حضرت میری قسمت لکھی اللہ والی
خواب شاہنشاہ والی ساقی حضرت پیش گزارے
ست کمزور جو ست فربہ نوں کھا گئیاں ہیں گلاں
سچ تعبیر دلوں تدر حلق نوں شاید ہووے تیرا

بات شیطان بھلائی ساقی رب دی بے پرواہی
کیوں مخلوقاں مدد منگی خالق یاد نہ آیا
گناہ کس یاروں قید ہویا میں جبرائیل بتایا
دعا قبول کرے رب عالم کوئی قریب نہ رہیا
وحی کیہا گھر غم سوں میٹھا اردو نظر گوایا
پچھیا کیوں ہے پکڑیا اُس نوں اللہ پاک غفاراں
حضرت پچھیا غم تھیں درجہ باپ میرے تھے آئے
کیہا حضرت نہیں مضائقہ جس تھیں ایہ سوایا
خلعت بخشی ساقی تائیں درجہ اپنا پایا
ساقی بھُلا کون چھڈاوے پیغمبر اللہ کس یارو
کران کروان عبادت رب دی مسلم ہوون ہزارے
آوے جاوے مینوں کھاوے قید کرا پچھتاوے
ست کمزور جو ست فربہ نوں ویکھدیاں کھا گئیاں
خشک گیاں کھاہریاں تائیں رہیا نشان نہ ذریاں
خواب نجومی سُن کر آکھن شاہا سمجھ نہ آوے
یا بجھ گناہ اک قیدی بندہ بندہ پاک الٰہا
سارا شاہنشاہ نوں کہندا یوسف مرد کمالا
کر بل آزادی مردیا نوں قیدی پچ تقصیراں
بھُل گیا پیغام تساڈا ہو گئی غلطی بھاری
دوس نہیں ہے تیرے کوئی بات نہ رازوں خالی
کہندا خواب تعبیر جو سچی مینوں آکھ پیارے
خشک بالیں ست ہریاں تاں کھاون نظری آیاں
حضرت کیہا ست برس فصلوں ہوسی دانا تے جو دھیرا

پچھوں قحط پوے ست برساں خلقت علی جناتے
سو سب عمروں جمع رکھایا کھاوے صبر بناوے
پھر فرمایا ہتی محنت برساں ست کراؤ
جمع اناجوں کتنی خرچو برساں ست نگھاؤ
سمیت سٹے دے دانے رکھو گلے نہ کیڑا کھائے
تعبیر جو حضرت یوسف دسی ساقی جا سنائے
شاہ ریان تے مصری لوکاں سن حیرانی آئی
اثر ہویا اس باتاں شاہ نوں یوسف خبر سجھائی
کہن لگا سچ خواب میری دا راز کیویں اُس پایا
ساقی گزریا حال مکمل شاہنشاہ سے سنایا
شاہنشاہ کہیا کڈھ قیدوں پاس میرے لے آؤ
ساقی آن کہیا چل حضرت عزت دا فر پاؤ
حضرت کہیا عزیز رضاؤں باجھ نہ ہرگز جانواں
کس گناہوں قیدی ہویا تحقیقات کرانواں
ساقی واپس آ کر شاہ نوں باتاں آن سنایاں
زلیخا بی بی ہمراہ زناں سب شاہ نے سد منگایاں
پچھیا شاہ نے کیا حقیقت تساں یوسف پھسلایا
کہن عورتاں حاشا للہ اس وچ عیب نہ آیا
سمجھ بی بی حق ظاہر ہویا کہندی یوسف سچا
دیکھ اس نوں دل ٹھگ لیا میرا پر ایہ رہیا پکا
عزیز زلیخا دی گل سن کے ہو شرمندہ چھڈے
نرت ہویا وچہ ایسے غم دے رہیا زندہ دل تھوڑے
حضرت کہیا تحقیق اس کارن کیتی خاوند جانے
خیانت خفیہ ہیں نہ کیتی خاوند راز پچھانے
خیانت کرے جو الله اُس دی کدی نہ پوری پائی
خود نوں پاک نہ کہاں امارہ نفسے کم برائی
رحم کرے رب میرا ایں پہ مہر دن بخشن والا
ملک ریان کہیا تد عہدہ چہ والیاں بہت سکالا
مختاری ملک سارے دی غلیاں دے کر پھیر فرمایا
ہنجو بی کم انجام پہنچا سمک دل میرے وچہ آیا
حضرت کہیا میاں شاہ نے غلہ جمع کرایا
تھوڑا اک سال عبادت شوقوں شاہ شاہیوں حسنت جایا
تاج شاہی رکھ حضرت دے سر مریدوں تخت بٹھایا
کاروبار تمام مصر دا حضرت دے ہتھ آیا

بیان بی بی زلیخا ضعیفی سے دعا حضرت یوسف سے عمر جوانی پا کر نکاح میں آنا اور برادران حضرت کا واسطے غلہ کے آنا اور بنیامین کو منگوانا اور ملنا

ست برس جالی گزر رہ سد جلنے قحط مصیبت آئی
شہر دل کل خلائق تے آ حضرت عرض سنائی
چکاراں الجوع الجوع سن کر حضرت دیوان دانے
جان بچی پھر موتی تیں من لگے جاں کمانے

اکثر لوکیں بات یوسف دی پاس زلیخا کر دے
دولت ساری بی بی والی حضرت یوسف نامل
دن تے رات کریندی زاری ہو گئے نین نابینے
فراق آتش وچہ جلدی رہندی حضرت دے وچہ راہیں
سائیہ شاہی حضرت یوسف گلی وچہ نہ آئے
چالی ہزار جوان سلح پوش ساتھ حضرت دے چل دے
اک دن حضرت سیر کریندا اُس طرف نوں آیا!
توبہ کر دی رب تھیں ڈردی سُن کر دوڑی آئی
تصدق مائیں ضعیفوں تے پھر کریں دعائیں
کہن زلیخا ملال کیا اے کتھے حسن جوانی!
فرمایا عشق موجود اجے بھی بی بی عرض گذاری
آتش گرمی پہنچی چابک ہتھ حضرت تھیں جھڑیا
عشق میرے دے شعلے آتش اندر تیرے پہ پایا
دن تے راتیں عشق تیرے وچہ پئی غمائے کھانوں
جیہڑے عشق نہ کسے نبیڑے وچہ اس گُمن گھیرے
رب سکھول حضرت یوسف گھوڑے تھیں لہہ آئے
دین اسلاموں ہوئی مشرف ہر مومن دی مائی!
بولی درگاہ عرض سناویں دقت گیا ہتھ آئے
باقی عمر تیری وچہ خدمت میری سب دیہاڑے
سُن حضرت سر نیواں کیتا وحی حکم لے آیا
دو رکعت پڑھن شکرانہ سجدے کرن دعائیں
جو چاہیا سو مطلب پایا سر سجدے تھیں چائیں
اٹھا سر سجدے ڈٹھا حضرت دا فر حسن سوایا

مال لیا ون وکت گھاون کھاون بنگلے مرجے
ہوئی محتاج ضعیفی حالوں ریہا نشان نہ داہوں
بدن ہوئی کمزوری بھاری غم عشق دا سینے
دلدی اکھیوں ہر دم یوسف تکے ساتھ نگاہیں
باہر نکلن گھوڑے اُپر لوک ہو دن ہمراہے
چار ہزار لکر پند زریں ہزار عقلمند رل دے
زلیخا بی بی جیں جا گھر پوجسا بُت توڑ ایا
کہے کریم ذرا رُک جانا عجز دل بات سنائی
گھوڑا کھڑا لیا کر حضرت سکیاں جد دل نمائیں
برباد ہوئی وچہ عشق تیرے دے پھر بی بی فرمائی
دیہہ چابک پھر حضرت دیکھ آ بی بی نے ماری
بی بی بولی اس آتش تھیں دل میرا ہے سڑیا
ریہا نہ چابک تاب تھیں خود نساں از مایا
سب ظہور تیرا ہی دیکھاں اپنا آپ نہ بانوں
انہہ جان جو پئے جاون رو دن رات سویرے
ایمان لیا نویں رب میرے پر پھر حضرت فرمائے
کہن حضرت منگ جو کچھ منگیں دیسی ذات خدائی
اوہ عمر جوانی منگاں رو برو آکھ سنائے
کراں عبادت پاک ربیدی نہ دم مفائع جانے
اہر دو دست جو کہنا چاہیں پاک اللہ فرمایا
اجے نہ سی سر سجدے لیوں چایا بی بی کرے ندائیں
کرے قبول لانندیاں عرضاں پاک خداوند سائیں
دیکھ صورت خود بی بی اپنی رب دا شکر بجایا

ایمان ترقی اتنی پائی حضرت تجل سدایا — جل چھوڑ حضرت نوں پاسے حضرت نیر بلایا
کہندی بی بی چھوڑی دنیا غیراں تھیں منہ موڑاں — دل وچہ حب خدا دی آئی ہور نہ رہ گیاں لوڑاں
عشق بی بی دا دھائی کرکے حضرت دے دل آیا — حکمت رب دی راز اس دے وچہ حضرت آکھ سنایا
دن چالی وچہ اس فرقت دے حضرت وقت لنگھایا — چالی برس نردر بی بی نے ہیسی اتنا پایا
پھر رب حب یوسف دی بخشی تے پھر عقد پڑھایا — ہوئی محبت اکو جیہی نیک اولاد بھی جایا
حضرت یوسف خلق اللہ دل دھیان بڑا ہی دھرے — قدر موافق حاجت منداں فروخت غلہ کردے
فقیر محتاجاں صدقہ دیون پاک سبے تھیں ڈردے — اک من غلہ دیں دیناریں مل قحط تھیں بڑھدے
ملک سارے وچہ پاس کسے دے درم نہیں تھم آمان — دوجے سال لعوض غلے دے مویشی بھی وک جادن
تیجے سال غلام کنیزاں غلے پار دل جادن — چوتھے سال سامان گھر اندا حضرت پاس وکادن
پنجویں سال مکان زمینوں ہر بے دخل سداون — چھیویں سال اولاد ہبہ کرکے کردا لے کھادن
ستویں سال لعوض کھانے دے آہوئی سب بردے — باجھ فروخت کوئی نہ ایسا جو رہیا ورج گھر دے
ہو حیران کہن شاہ ایسا سنیا تے نہ تکیا — عاجز خلقت حضرت ڈٹھی آخر نہ رہ سکیا!
بسے صد کر شکر خدا دا آزاد کرے سب تائیں — ہر بوہل کسے دا ہیسی دتا فیر انہائیں!
قحط اندر کدی نبی خدا دے کھانا رج کھادن — رج کھاواں تاں میرے تائیں بھل مسکین نہ جادن
ستویں سالوں دن باقی چالی غلہ رہ گیا تھوڑا — نالوں تنگی خلقت آئی صبر نہ رہ گیا بھورا
پچھلی راتیں زاری کردے حضرت کہن الاہا — بندے تیرے فاقیں مردے میریا شاہنشاہا
آیا حکم خداوند عالم توں اے یار پیارے — رج غم کھائیں شکل دکھائیں رج جادن گے سارے
حکم رب دے تھیں حضرت یوسف سب نوں پیش بلایا — برکت والے چہرے اپر ذرا نقاب اٹھایا
پاک جمال جو حضرت یوسف تکھ پیاس بھلائی — گزر گئے دن چالی اوویں ہوش کسے نہ پائی
قحط گیا وچہ ارض سارے اللہ کرم کمائے — بے شمار اناج ہویا پھر ہر کوئی رج رج کھائے

شاہ عمر وچہ قحط سیبوں خلقت چار چوفیروں
غلہ لین مصر وچہ آون ہر دم شام سویروں

بھائیوں کا مصر میں آنا اور واپس جا کر بنیامین کا لانا پھر معہ کنبہ باپ بولانا وغیرہ

حضرت یوسف یا آکھیوں غلر کتے نہ ہورس جائے
بنیامین یعقوب نبی نے رکھیا خدمت کارے
بھائی حضرت یوسف مصرے داخل سارے ہوئن
حضرت یوسف تائیں بھایاں ہرگز نہیں پچھاتا
حضرت پچھیا کون کوئی ہو کم کیا کیوں آئے
بولے ہاں کنعانوں آئے نے ہاں قحط ستائے
حضرت کیہا جاسوس تسیں ہو مینوں نظری آؤ
کہن بھائی ایہہ کار نہ ساڈی فرزند یعقوب نبی دے
حضرت پچھیا کتنے بھائی تسیں پیؤ تھیں سارے
تے اک عمر چھوٹی دے اندر کھا لیا بگھیاڑے
کہن بھائی بیوطن مسافر کیا ثبوت گزاراں
بھائی آکھن باپ نہ اُس نوں کہے اساڈے گھلے
حضرت کیہا اک قید تساں تھیں رکھاں گا اس جائے
بھائی رکھ لیا اک حضرت باقی گھر نوں آئے
کیہا اک اک بوجھ شتر دے مل سی بھائی لیاؤ
ملک مصر تھیں بھائی چل کر وچ کنعانے آئے
جو کجھ گزری سب حقیقت بیٹیاں باپ سنائی
اک اک بوجھ شتر دا غلے ملے زیادہ ساڈوں
جے نہ بنیامین جاوسے گا ملے نہیں اک دانہ
بھیجیں بھائی بنیامینے حفاظت ساتھ رکھاں سال
سپرد ربیدی حافظ اُوہو بات نبی فرمائی!

باپ حکم تھیں بھائی یوسف دانے لیون آئے
باقی دے دس لے کر وچہ ٹرپئے مصر دربارے
حضرت لوے پچھان سبھانوں جاں آ پار کھلودن
شاہ عزیز مصر دا والی ہو رسا اُنہاں نے جاتا
شکل تمہاری بہت پیاری دل میرے نوں بھائے
خواہش اناج خریدن ساڈی مطلب ہور نہ کائے
دریافت کر سو حال ایتھے دا دشمن خبر بتاؤ
دوست رب دا باپ اساڈا ساڈے نیک عقیدے
آکھن باراں ہے اک پچھے پیؤ دی خدمت کارے
حضرت کیہا کی سند گواہی بات نہیں اعتبارے
فرمایا چھوٹا بھائی لیاؤ اُس تھیں سچ نتاراں
کرساں کوشش جے اوہ بھیجے شاید تیرے دتے
جاؤ اس نوں لے کر آؤ پورا بستر تباتے
بوجھ شتر دا اک اک دتا تے حضرت فرمائے
غلام تائیں فرمایا حضرت پونجی بوجھ چھپاؤ
پچھیا باپ مصر دا حالا بیٹیاں حال بتائے
خواہش بنیامین عزیز نے طلب دیکھن دی آئی
جے کر بنیامین لے جائیے کیتی عرض تسانوں
ہے عزیز تاکید کرائی خالی گھر نوں جانا
باپ کیہا اعتبار تساں نہ وانگ یوسف گھتاں
کھو سے بھار جو قیمت لے گئے بھار دل نکل آئی

آکھن بیٹے آبا پونجی آگئی واپس مُڑ کے!
اک اک بوجھا دتوں ددھ پائیے بنیامین بجائیے
عہد خدا دا دے فرزنداں حضرت ہاں کرایا
جاون لگیاں نبی اللہ دا فرزنداں فرماندا
پونجی واپس لے کر جاؤ شائد بھل کر آئی
فرزنداں نوں ٹور پیغمبر کردے گریہ زاری
کٹ مسافت بعد دناں کجھ وچہ مصر دے آ دن
جھک بھایاں نے ادب بجایا حضرت یوسف اگے
چھپیا حضرت جو پونجی بھیجی بھایاں پیش لگائی!
ذکر کھانے قسم قسم دے دستر خوان رکھادن
بنیامین اکیلا بیٹھا کردا گریہ زاری
بنیامین کہیا اک بھائی ماں میری دی جایا!
یوسف نامی بھایاں کہیا کھا لیا بگھیاڑے
بھایاں پاسوں لے اجازت آکھن آپ کھائیے
لقمہ ہتھ اٹھا کر حضرت جاں منہ اندر پایا
پھر ٹک گلاب اٹھایا حضرت کہیا مرگی تینوں
دیکھ تساں بیہوش ہویا میں دسیوں وا لگوں بھائی
بنیامین آکھیا نوں میں بھائی بھایاں کار کمائی
سُن حضرت تھیں بنیامینے فیر بیہوشی آئی
بنیامین کہیا وچہ ہجر دل تیر لیوں کردا زاری
روندیاں نین نابینے ہوئے تلخ ہوئی زندگانی
پھیر حضرت سب بات بھایاں دی بنیامین سنادن
تے پھر یا دن کھوہے اندر لٹکا لیا پھر کردا ناں

طرف مصر دی غلے کارن چلے جائیے پھر ٹُرکے
کیہا یعقوب نبی نہ بھیجاں جے نہ قول کرائیے
اللہ حافظ بنیامینے یعقوب نبی فرمایا
اکٹھے نہ دروازہ لنگھیو متفرق ہو ویسنا ہرا
ایہہ نہ رکھن ردا اساں نوں توکلت وعلی اللہ فرمائی
اہل کنعانی بھی سب رودن ٹل ٹل واروواری
لیاں خبراں حضرت یوسف خوشیوں بول سنادن
دستار خلیل اللہ دی دے کر باتاں کرنے لگے
غلاموں خورش کھلاؤ اعلےٰ حضرت بات سنائی
مائی جائے دو دو مل کر گئے حکموں کھادن
حضرت پچھیا توں کیوں رونویں دس حقیقت ساری
مینوں یاد رہے ہر ویلے اُس دے ہجر رلایا
جے اج ہوندا ل کر کھاندے غم جدائی سارے
کھان بہانے ہور رس غلے کہندے ڈیرا لائیے
بنیامین دنداں دی جھکوں ہو بیہوش سدایا
بنیامین کہیا مٹ بنیاں مرگی لوے نہ مینوں
نام یوسف گم ہویا میں تھیں روواں وچہ جدائی
چھوڑ غماں نوں گئی جدائی ہُن رب خوشی دکھائی
ہوش آئی تاں حضرت یوسف پیو دی خبر پچھائی
بیت الحزان عبادت اندر اُس نے عمر گزاری
حضرت یوسف کردا زاری سُن کر درد کہانی
لے جاون جاں پیو تھیں مینوں ٹاہڈی مار کرادن
بھایاں دیکھ رتا ہتھ اُس دے ملیا مصر دکاناں

دے مصیبت تخت بہایا میرے الله مینوں را
پاس رکھاں کر حیلہ تینوں موج خوشی دی مانی
اک اک شتر لدا کر غلیوں رخصت حکم کرایا
اک منزل جاں گئے اگیرے مگر غلام دوڑایا!
صاحبزادے کہن پیالہ ناہیں اساں چھپایا
دیوا اساں غلہ ضامن ہو پھر کہن نبی دے جائے
ایتھے چوری کرن نہ آئے پہلے چور نہ ہیساں
کہن سزا اُس پکڑے جاوُ جس دے بوجھوں پاؤ
حضرت یوسف ہوتھیں چوری دیکھ تاسی بھائیاں
شریعت نبی یعقوبوں چور دے رکھاں سال سنایا
پھر اوہ بھار اٹھاندے دیکھے مینا نے اگوں!
پیالہ شاہی نکل آیا سارے واپس آندے
کہندے شاہ عزیزا تیرا احسان اساں پر بھارا
لے جائیے اس پاس پدر دے سن شاہ فرمایا
کیتا خود اقرار تساں نے چور جو پکڑیا جائے
تساں کیہا پیغمبر زادے مرد بھلے اکھواؤ
کہن شاہا سچ کہنا تیرا عجب نہیں اس چوری
حضرت یوسف دل وچ کیہا ظاہر نہ آکھ سنایا
کہن لگے اے شاہ عزیزا اس دا بڈھا آیا
دیکھئے اسیں احسان کریں توں پھر حضرت فرمایا
بابھوں چور جے پکڑاں ہوراں ہے انصاف کہاں دا
کہن لگا اک بابا اساں تیتھیں عہد الله دا لیا
میں نہ جاساں تاپیر کرے چھڑ کرے لکھیا باپ نہ میرے

بات نہ بھایاں ظاہر کرنی کراں تاکیداں تینوں
کھانا کھا کے دل بھایاں ترن دن رات دہائی
پیالہ چاندیوں جڑت جواہر بھار بھائی دے پایا
آکھیں دس شاہی چور تسیں ہو پیالہ تساں چھپایا
کیہے پیالہ دیہو جے غلیوں ملسی شتر لدایا
معلوم تساں نوں قسم الله دی شرارت کرن آئے
کیہا غلام سزا کیا ئے ہوئے جے چھوٹے کہساں
شریعت ساڈی اس غلطاوُں ایہا خبر رکھاؤ
بھائی رکھ لیا بھائی نے ڈھکے لا غلطا یاں
قانوں مصر ایھایاں تائیں حضرت نہ مبتلا یا
بنیا مینے بھار ڈٹھا پھر ہیسی سب دے پھوں
حاضر ہو دربار حضرت دے پھر اوہ آکھ سناندے
ہن بھی ساتوں بخش معافی کر ساڈا چھٹکارا
حکم شریعت دین تساں پر ہیں ہے عمل کرایا
پاس اُوہ صاحب مال رہے گا سال اک قید سزائے
پھر کیوں چوری کر واساڈی کیا جواب بتاؤ
پہلے چوری کردا رہیا اس بھائی اک ہوری
ہمسے تسیں خود الله جانے چور ہے تساں بنایا
اس دے بابھوں رکھ کسے نوں اسیں جو ہے سیکھیا
حکم شریعت دین تساڈا اس پر عمل کمایا
نا امید ہوئے پھر بھائی کہن صلاح بتانواں
گناہ پہلا جو ہو کر چکے حال یوسف دا کیہا
یا حکم کرے رب میرا جس دا بہتر حکم چو فیر سے

رہ گیا اوہ وچ مصر دے بھایاں رخصت کر دا
بنیامین اساں دے کیہے ہے توں چھوڑیا ناہیں
ہوئے تیار لڑائی کارن یہودا نعرہ مارے
باقی بھایاں رہندیاں تائیں دے شکست ڈرائے
معجزات نبی دا ڈٹھا ہو کمزور کھلوئے
حضرت یوسف کیہا بھایاں نوں سمجھیا تساں ہوا توں
صاحبزادیاں کیہا بیشک ایہو رب دی مرضی
پیغمبر دے بیٹے کر کے چھوڑاں حضرت کہندے
ریہا یہودا تے نوں جاندے کہنا پیؤ نوں کہنا
صاحبزادے آئے گھر نوں پیؤ نوں حال سنایا
اُس چھوڑاون کارن لڑیاں فتح نصیب نہ ہوئی
اس بستی دیاں لوکاں پوچھیں ایس جیہدے وچ ہیساں
فرزنداں تھیں سن کر حضرت کہن نہیں ایہ بھاوے
لے آئے گا شاید سب نوں پاس میرے حق تعالےٰ
پھیر یا منہ اُنہاں دی طرفوں کہن یوسف افسوسوں
فرزنداں سن آکھ سنایا قسم رب دی کھائیے
ہلاک ہو لویں گا یاد کریندا اُنہاں درداں تائیں
بے قراری غم میرے دی پاک خداوند جانے
نبی یعقوب کیہا فرزنداں محروم نہیں ہو جاؤ
فضل رب تے تھیں نا اُمیدی کافر لوکاں تائیں
یعقوب نبی پھر بیٹیاں دے ہتھ اک لکھ خط پچائے
حضرت یوسف نوں خط پیو دا اُس بھائی پہنچاندے
حضرت یوسف پیؤ دے خط دا موڑ جواب پچاندے

اک روایت بھایاں کیہا شاہ عزیزہا مردا
لے جانواں گے جیہڑا تیں تھیں زور دتا رب سائیں
چالیس ہزار بہادر جنگیاں سن کر ہوش وسالے
خیل العدوی پکڑی حضرت یوسف پاس دکھائے
حضرت یوسف پکڑے تیہیں ٹاہڈے عاجز اُٹھے
اساں مقابل وانہ کوئی ہے ہُن زوروں شانوں
پکڑے گئے تہ تیرے اندر سُن لے ساڈی عرضی
ہیں تے ایس دلیری پاروں ایتھے قیدی ہندے
بیٹے تیرے چوری کیتی پے گیا ایتھے رہنا
قید ہے بنیامین مصر وچ شاہی جام چھپایا
پکڑیا ساتوں شاہ عزیزے پیش نہ گیا کوئی
تے ایہ قافلہ جس ہمراہے آئے ہاں سچ کہساں
تساں بنائی بات دلوں ہی ہُن صبروں رہ آوے
حکمت خبراں والا مالک جس معلم سب حالا
سفید ہویاں غم جس دیوں انکھیں خوشیاں گئیاں کوسوں
ہمیشہ یاد رہے گا کر دا یوسف آکھ سنائیے
کیہا یعقوب نبی فرزنداں کراں شکایت ناہیں
میں جاناں جو رب دی طرفوں بھید تساں نہ پائے
یوسف تے بھائی اس دے نوں جا تلاش کراؤ
مؤمن ہردم رحمت آساں رکھن ہر ہر جائیں
پھر ہو رخصت پیؤ دے پاسوں وچ مصر دے آئے
حضرت یوسف پڑھ کر خط نوں گریہ زار کریندے
یعقوب نبی پڑھ خط دے وچلا اثر یوسف پاہندے

گھلیا پھر خط قاصد دے ہتھ لکھیا اسے زندان
دے خط بھائی کہن حضرت نوں غریب اسیں پردیسی
اسیں اتے گھر والے ساڈے تکلیفاں وِل بڑیاں
ظلم پورا دیہ نہرایت شاہا عجز سنایا
حضرت یوسف نے فرمایا جاں تساں سمجھ نہ آئی
کیہا انہاں کیا سچ توں نہیں ہیں بھائی یوسف آیا
تحقیق خداوند اُیہ اساڈے بڑا احسان کرایا
حضرت یوسف تیں سُن بھائی کہندے قسم غفاری
ہے تقصیر گیا ہو ساتھیں بخش تقصیر اساڈے
بخش دیوے رب پاک مہرباں مہربان سبھاں تیں
کس باعث تیں پیو دیاں اکھیں چھوڑ گیا بینائی
حضرت یوسف کہن بھرانواں نوں کُرتہ لے جاؤ
باپ آوے خود بینا ہو کر تے سب کنبہ آئے
بھائی چھوڑ مصر ول وطناں خوشیوں قدم چلائے
کیہو نہ بڈھا بہک گیا اے یوسف دی پانواں
بعد خبر دے آیا قاصد کُرتہ منہ پہ لایا!
فرزند نبی کنعان دے آئے آ پیغام سنائے
اہل البیت نبی دے سارے طرف مصر دی جاون
رستے وچ یعقوب نبی نوں جو ملے فرماون
سننے والے کہن اسیں ہاں سارے اسدے بردے
حضرت یوسف اس تیں پچھوں ہمراہ لشکر آئے
رل مل وچ مصر دے آئے لگے ماں پیو تائیں
سجدہ کردے سارے بھائی حضرت یوسف اگے

کرو منت جا شاہ عزیزے بھائی چھوڑاؤ بندیاں
کر کریا دہیر وچ اس دے بڈھا باپ پردیسی
تکھاں ہدیہ پیش جو کیتا دیویں جنساں کھریاں
ہنک کرن نہرایت جیہڑے پاون اجر سوایا
تساں کی کیتا سانُھ یوسف دے نال اس دے بھائی
حضرت یوسف کیہا میں یوسف بھائی پاس بٹھایا
جو پرہیز صبر تیں کردا کرے نہیں رب ضائع
رب پسند کیتا ہے تینوں اُوپر ساڈے سرداری
حضرت کیہا الزام نہیں کجھ اُپر اج تساڈے
ہیں قصور تساڈے بخشے ملاؤ باپ اساں تھیں
اکھیں کُرتہ تک تک تیرا رو رو نظر گوائی
آوے نور نظر وچ اُس دی جا اکھیں پہ لاؤ
اعلیٰ قسماں کپڑے کھانے دے رخصت کروائے
تے یعقوب نبی گھر اپنے اہلاں آکھ سنائے
سُن اولاد کہے توں ڈھہی رب دی قسم اُٹھانواں
ہو بینا کیہا جو میں جاناں ساڈ تساں نہ آیا
پیو جی حضرت یوسف سب نوں اپنے پاس بلائے
ہمراہ سب لشکر حضرت یوسف راہ وچ ملنے آون
وچ تساڈے یوسف میرا ہے یا نہیں سناون
سوار ہاتھی اوٹھاں پر گز کے احوال نوں ہر کردے
باپ بیٹا پھر ملے جدائیوں ہنجوں مینہ برسائے
بٹھایا اُپر تخت دوہاں نوں کیتے فرض اداں ایں
حضرت یوسف کہے پدر توں بنے خواب اج لگے

اوہ خواب میری رب سچ کرائی بہت احسان کمائے
کر کے فضل ملایا تینوں میرے پاک خدائے
رب میرا تدبیروں کردا جو کجھ کرنا چاہے
ہدیئے اہل مصر تھیں پائے بھائیاں باجھ شمارے
بھائی حضرت یوسفؑ سندے کہندے باپ پیارے
کیہا باپ قریب وقت اوہ میں رب تھیں بخشا ساں
یعقوب نبی پھر حضرت یوسفؑ کیہا برخوردارا
میرا پکڑ وسیلہ منگن معافی تیرے کولوں !!
حضرت یوسفؑ کیہا آبا میں بھائیاں پر راضی
بخش گناہ اولاد میری دے توں ہیں بخشنہارا
اس تھیں پچھوں حکم خدا تھیں نبی یعقوبے تائیں
حضرت یوسف کیہا خدایا توہیں میرے تائیں
زمین آسمان دا خالق توں ہی توں ہی دوست میرا
نیک بختاں وچہ ماریں ملیں تینوں اے میرے سائیں
بلدہ دفنا توں برس چوری جاں حضرت یوسفؑ گزرے

کر کے فضل نکالیا قیدوں شاہی تخت دوائے
میرے تے درج بھائیاں شیطان جھگڑے بہت کمائے
تہبر دار اوہ حکمت والا جو شاہاں دا شاہ ہے
دین اسلام ترقی پائی برکت نبیاں پاندوں
تقصیر معاف کراؤ ساڈی گناہ کماے بھارے
مہربانی تے بخشش والا اسدے وردیاں آساں
راضی ہیں یا نہیں بھائیاں پر حال سناویں سارا
خطرہ پیا انہاندے تائیں خوف قیامت ہولوں
دعا یعقوبؑ نبی پھر کیتی لے میرے رب تاضی
کراں دعائیں فضل کریں توں اے ستار غفارا
فانی ملکوں طرف بقا دی لے گیا خالق سائیں
بخشیا علم تعبیر خواباں دا تے حکومت جائیں
دنیا اتے قیامت ہر جا فضل چاہی دا تیرا
ستر سالاں عمر ہوئی سی پتیاں قبول دعائیں
حکم خدا تھیں دنیا توں چلے گئے بے عذرے

بیان اصحاب کہف

شاہ اک روم ولایت اندر دقیانوس سدایا
اک دن اس نے خبراں پایاں شاہ اک لڑنے آیا
جو شاہ لڑنے کارن آیا موت لڑائیوں آئی
نیچ بیٹھے اس شاہ دے چھین خدمت وچہ رکھائے
کہف اصحاب ایہا شاہزادے فضل نبیاں دچہ آیا
قائم دین اسلام اپر رکھ کرن جوان دعائیں

شاہ بڑا تے لشکر بھارے رعب دبدبہ بڑھایا
سن کر دقیانوس لڑائی لشکر حکم چڑھایا
دقیانوس فتح ہتھ آئی اولاد اس قید کرائی
دقیانوس خدا خود بن کر پوجا پیا کرائے
رب العالم سرور تائیں وچہ قرآن بتایا
کریں خلاص خدایا قیدوں کرتیاں کرم نگائیں

آپس اندر اک دن انہاں ایہ صلاح بنائی
کر جلہ کجھ نکلیئے ایتھوں جایئے ہور مسن جائی
وچہ چوگان جائے شاہ کھیڈن ساتھ اساں لیجائے
ملیا وقت گئے جاں کھیڈن راتو راتیں جاندے
بعد ملن تھیں پھر اوہ پچھن جا ڈکیت عزیز و!
کہن عیالی کون خدا اوہ جس دی طلب تساڈی
جس نے ملک عدم تھیں سب نوں ملک وجود آندا
ہمراہ چلے بکریاں چھیڈر ساتھ کتا بھی آئے
پاسبانی پھر بکریاں دے مارن کتے تائیں
کرے دعائیں یارب سائیں طاقت دیہہ گفتاراں
مت مارو ہیں عاجز تائیں میں کھردوں بیزاری
بات سکتے دی کہف اصحاباں اثر دلاں پر پایا
ہا آپہا ڈاندر اک غار دے کہن ذرا دم لائیے
کہف اصحاب گئے وچ نیندر پاک ربے فرمایا
رب فرمایا پھیر اٹھا کر انہاں خبر بتائی
جتنی مدت نیندر رہے اوہ سمجھ آپس وچہ جاون
جس جگہ اوہ خواب کریندے غار موہنہیں پر آئے
آکھن ایہہ تنہاں چوتھا کتا لکھیا وچہ قرآنے
ست بندے اک کتا انہاں ایویں لکھیا پایا
پچھے اک انہاں تھیں انہاں ٹھہرے مدت کتنی
پچھن والا کہے تساڈا جانے اللہ تعالےٰ
ہن بھیجو اک شخص شہر نوں لے دنیہ جائے
اک انہاں تھیں کھانا لیون جاندا وچہ بازارے

شاہ ملعون ستاوے سانوں دعویٰ کرے خدائی
رب جو ہے زمین آسمان دا کریئے پوجا بھائی
شام قریب اسیں اس جاؤں جایئے متے پکائے
صبح ہوئی چند بندے ڈٹھے بکریاں چرواندے
کہف اصحاف کہن راہ رہندے جایئے اہل تمیز د
کہن اصحاب جو سب دا خالق وے ہدایت سانوں
تدوں عیالی سن خوش ہوئے سچا سخن انہاندا
کہن کتے نوں دور ہٹاؤ بھونک متاں پکڑائے
زخمیوں زخمی کتا کیتا مرے نہ اوہ پچھائیں
طاقت بات کرن رب دتی کتا کہندا یاداں
جس خالق دی طلب تساڈی مینوں بھی حب بھاری
کر کے رحم اٹھایا کاندے ساتھ پیار رکھایا
کر کے سفر تھکے ہاں یارو نیندر گھڑی پل پائیے
پردہ گوش انہاں پر پایا تے کئی برس سلایا
کرن معلوم جو کس فرقے نے رب دی یاد رکھائی
دقیانوسی لشکر انہاں ہر ہر طرف ڈھونڈاون
قفل رہے تھیں غار اس دا منہ سوراخ کیڑی ہو جائے
کہن ایہہ بھی پنج چھیواں کتا کون خدا بن جانے
تن سو برس بندے پھر پچھیوں خوابوں رب اٹھایا
لگے آکھن گھٹ اک دن تھیں یا رہے دن جتنی
جتنی دیر رہے وچہ خوابے ہو کی جانے حالا
ایسا جائے کوئی خبر نہ پائے لے کر کھانا آئے
دقیانوسی دے نہ پیہ روٹیاں جیہڑا پکیندے

ویکھ روپیہ نان بائی نے اس نوں آکھ سنایا
دیر بڑی کتھیں دقیانوسی گیا گذر زمانہ
نہیں تے شاہ دے وچہ حضور سے میں تینوں لیجاواں
کہف اصحاب ہویاسن حیراں اپنا حال سنایا
بادشاہ نے منگا کر اس نوں کیہا سنا توں بیں حالا
کہے اسیں چند بندے دوڑے چھپ وڑ وچ غار سے
تھکیاں نیندر پئی اسانوں ہاں اج اٹھے سارے
ڈردے مارے چھپ چھپ کے میں کھانا لین آیا
اصل حقیقت اللہ جانے مینوں سمجھ نہ آئے
حیراں ہویاسن شاہ گل اسدی کہے دینی علماواں
جہاں پناہ شاہا ایہہ سچا عرض علماواں کیتی
زمانے پچھلے گذریا اوہ شاہ کتاب تاریخے پڑھیا
اسوار باشوکت ساتھی ہو کر ساتھ اس کہف اصحاب
جاں نزدیک آئے سب غار کے کہف اصحاب پکارے
دیکھ تساں نوں نہ غم کھاون جا پہلے سمجھاواں
کہف اصحاباں پاس گیا پھر کہف اصحاب پیارا
مریا دقیانوس مدت دا دنیا چھوڑ لیا را
کہندا ہمیں دل جوئی کرساں کرساں قدر تمہارا
کہف اصحاب کہن دل سارے خواہش نہ دلجوئی
اکو خواہش پاک خدا دی دل اس دیوں لایا
ظاہر مینہ تکن دل اللہ تیکے قیامت تائیں
بادشاہ باہر کھڑا اڈیکے کہف اصحاب نہ آیا
واپس آ افسوسوں کہندا نظر نہ پیئے پیارے

دفن زمینوں دقیانوسی تدھ خزانہ پایا
دیہہ حصہ مینوں بھی اس کتھیں لبھا جو خزانہ
تیں کتھیں چھپنے گل خزانہ منیں سچ بتاواں
جمع ہوئے سن ایہہ گل بندے شاہ نے خبر پچایا
کہف اصحاب سنایا حالا گزریا اپنے والا
ظالم دقیانوس شاہ نے کتھیں ہو عاجز بیچارے
اٹھدیاں ساریں گئی بھکھ ایپر خوف ظالم دا مارے
لے کھانا میں دیاں روپیہ انہاں شور مچایا
اک گھڑی کی نیندر قادر قدرت کھیل بنائے
دقیانوس زمانے کس وچہ ہویا تساں پچھانواں
ظالم دقیانوس کہلائے خدا خود ہی بدبختی
اصحاب کہف دی بات شاہ نے لوں اثر بڑا ہی کریا
ویکھن آیا انہاں تائیں رہے مدت جو خوابے
ٹھہر وندا جو باد ہمارے ویکھ نہ کرن گناہ رے
خوب تسلی کر کے انہاں فیر تساں لے جاواں
کہے شاہنشاہ ملنے آیا حال بتایا سارا
بادشاہ مسلم عادل ہے ہن جو غمخوار ہمارا
کر وصلاح کیا ہے مرضی ویکھن آیا یار ا
ویہی نہ حاجت کھاون پیوں غرض نہ دنیا کوئی
کہہ ایہہ بات پئے وچہ نیندر غیراں کتھیں پتہ نہ پایا
گم ہوئے وچ نور الٰہی ہو رہ نہ دہیان چاہیں
ویکھن غار سے جانا چاہیا نہ کدھر سے راہ پایا
عبادت گاہ اک بستی اندر پاس بنائی غار سے

سرور عالم نوں رب العالم خبر قرآن بتائے
دیکھیں توں دھپ غار اس کولوں داہنی طرفوں جائے

ڈھلدے سورج دی دھپ غاروں بائیں جانب دگے
گرمی نہ سردی انہاں کسے بہارے لگے

امن امان وچ غار میدانے قدرت رب وکھائی
جس راہ دیوے حق تعالیٰ اس نے ہی راہ پائی

جس گمراہ کرے نہ کوئی اس نوں راہ دکھائے
پاک خداوند جس پہ راضی اس نے رتبے پائے

بیان حضرت شعیب علیہ السلام

شہر مدائیں دے وچ آئے نبی شعیب پیارے
صفت جنہاندی وچ اصحاباں کردے نبی ہمارے

خلق آواز نہایت شیریں صورت خوب اجالی
حکم سناون خاص رہا نا حضرت وصف کمالی

حضرت صالح دی اولادوں نبی خدا دے آئے
وچ قرآن مبارک جس دے اللہ حال سنائے

قوم انہاندی تولن اندر بڑا اندھیر مچایا
تکڑی وٹے دی ہتھ پھیری خدا دا خوف بھلایا

حضرت ساتھ زبان رسیلی روز بروز ہٹاون
حکم خداوند جیونکر آوے ساتھ تاکید سناون

جھگڑن ساتھ نبی دے آکھن تیرا دخل کیا ئی
جنس ہماری لوے بپاری تیرا کیا گیا ئی

واحد ذات مدبلے پر انہاں نہ ایمان لیاندا
ہاسے ٹھٹھے وقت لنگھاندے تنگ نبی نوں آندا

تنگ ہوکے پھر نبی اللہ دے رب نوں عرض سنایا
مارہ عذابوں انہاں تائیں جنہاں ظلم کمایا

حضرت جبرائیل فرشتہ آیا حکم جتیا دول
دن دوجے نوں وقت فجر دے ہوسی قہر نیاروں

لے جا اہل ایماناں تائیں حکم خدا دا آیا
دوہیں جہانیں اہل ایماناں کراں کرم دا سایہ

امت لے کر نبی اللہ دے شہروں باہر سدھاندے
ہس ہس کافر کہن نبی نوں چھوڑ گھراں کیوں جاندے

غضب اللہ دا پوے تساں پر کہندے نبی غفاری
نافرمانوں ویکھو جلدی مرسو ساتھ خواری

لے پیغمبر اہل ایماناں جدوں شہر تھیں جاندا
آیا جبرائیل الاہوں سخت آواز سناندا

سن آواز قہر کھاداں جاناں نکل سدھایاں
اگ لگی سب مال اسباباں چیزاں سب جلایاں

کل اجے ہسن کرن مخولاں اج کیا سر پڑ ماتی
پاک قرآن بتاوے خبراں کی دنیا زندگانی

ان کیا پھر اس زندگانی کرلو نیک کمایاں
موت انہاں دیوں سبھاں پادسیاں غیب سنایاں

اوہو فائدہ پاون والے جو سمجھے سمجھایاں
توبہ کرو معافی منگو مشکل سہن سزایاں

کہن تھوڑے نوں سمجھو بہتا کن دلیدے لاکے ۔ اپنا آپ سنبھال یوسب عاجز کہے سنا کے
حکم خدا تھیں لے کے مومن نبی شہر سٹڑ آیا ۔ حیوان اسباب تے فصل مکاناں کوئی نشان نہ پایا
چیز کسے نہ رہی حیاتی مردے نظری آون ۔ واہ سبحان اللہ دے نعرے مومن دیکھ لگاون
کیے دعا پیغمبر پاکر کجھ گلیہ سازی ۔ پالیں ساتوں پالنہارا سے کریں غریب نوازی
کتھے رہئیے باہجھ مکاناں کھائیے کیا کمائیے ۔ دیہہ حیاتی باہجھ کفاراں سب چیزاں پھر پائیے
دعا نبی تھیں پاک خداوند زندہ کرے تماماں ۔ کھیتیاں باغ مکان اسباباں پاون پھر انعاماں
اپنی وچ زندگانی حضرت کرسے رہندے زاری ۔ دنیا دل نوں مول نہ بھاوے لگی عشق بیماری
وصل الٰہی باہجھ دلے نوں ہووے نہ ہرگز بھاوے ۔ بل مینوں بل مینوں یارب ہر دم عرض سناوے
اکھیں نوں کیتا قربانی خاطر دید پیارے ۔ غیراں دیکھن طلب نہ حاجت باہجھوں حق نظارے
پاک خداوند پھیر دوبارہ نور اکھیں وچ پایا ۔ اوہ بھی پہلے وانگر عشقوں رو رو ذمے لایا
ٹیکھی زاری نوں الٰہی کیتی بخشش عطائی ۔ دیدے اندھے روشن ہوئے نظر سبھا شئے آئی
پھر بھی زاری کرکے حضرت کیتے نین نابینے ۔ اے رب باہجھ دیدار تیرے بن نہ پکڑن تسکینے
جتنی واری کریں عنایت ہو جاسن قربانی ۔ تیرے پاک جمال بغیروں مزہ نہیں زندگانی
ملے دیدار جنت وچ تینوں حکم الٰہی آیا! ۔ خوش خبری وچ دنیا دلوال صبروں اجر سوایا
طاقت صبر نہ اکھیاں دکھن باہجھوں دید حضوری ۔ ترس ترس کے دیکھن کارن عمر گئی ہو پوری

بیان حضرت یونس علیہ السلام

موصل ساتھ تعلق بستی نینوا اک وساون ۔ آباد بستی دیاں لوکوں دیول حضرت یونس آون
بھیجیا پاک خداوند عالم حکم پیغمبر تائیں ۔ قوم اس اندر حکم میرے نوں ہر ہر جا سنائیں
نبی الٰہی حکم الٰہوں نصیحت کرن ہزاراں ۔ بالکل اثر ہدایت نہ پاون ہر حکموں انکاراں
ہو آزردہ نبی الٰہی عرض خدا نوں کردے ۔ بھیج عذاب ایہہ قوم انکاری ہرگز ناہیں ڈردے
قوم اس تائیں نبی خدا دے عذاب آوے فرمایا ۔ سمجھے رب عذاب کریگا انہاں چھوڑ سدھایا
رب العالم انہاں تائیں عذاب نشان دکھایا ۔ مالک نام فرشتہ دوزخ اللہ حکم سنایا

سموم دوزخ دی جاد کھانویں ملک حکم تھیں آیا
نبی اللہ دا حضرت یونس سمجھی قوم سچا تواں
عاقل حاکم دیکھ عذاباں کہے نبی نوں لیاؤ
ہر ہر جا ڈھو ڈیندے پھردے نبی نہ نظری آیا
شاہ کہے جس رب دی طرفے یونس نبی بلاندا
رو رو عجزوں سجدے پئے کے ہر کوئی معافی چاہندا
شاہی کپڑے شاہ اتارے بھوڑا لیا دوالے
ایسے طور رعایا ساری حال عاجز ہمراہی
حکم تیرے جو حضرت یونس سانوں گل سنائے
سچ نبی برحق خداوند چھوڈیا کفر عقیدا
چند چڑھے بقر عیدوں لے کر دس محرم تائیں
دیہہ آزادی تیرے بردے اے رب پاک توانا
ہاں مسکین اسیں رب ساڈے فضلوں رحم کمانویں
کہے کوئی پیغمبر کیہا ظلم ذرا در کردا
اساں جاناں پر ظلم کمایا کر در گزر خدایا
اسیں سوالی منگاں معافی موڑیں نہیں درباروں
رحمت رب دی پھیرا پایا اکھ دوں مینہ برسایا
محرم دسویں عرض دعائیں قبول ہویاں درگاہے
توبہ طاقت قوم کفاراں بخشی نہ رب باری
وعدہ عذاب نہ کیتا اللہ ساتھ یونس پیغمبر
ہٹ گیا جدوں عذاب آون تھیں جنگل تھیں گھر آون
ہن کجھ حالہ حضرت یونس واپس مڑن سنایا
خوشی بخوشی آرام توکلی کردی کار کمایاں

آخر تینے قوم انکاری جد ملک عذاب دکھایا
درج دربار شاہنشاہ تائیں آکھن حال سناتواں
ڈھونڈو کوشش ساتھ ہزاراں دولت ایمان لیاؤ
آکھن شاہا نظر نہ آیا یونس نبی خدایا
لیاڈ ایمان اسی تے رب پر سب نوں حکم کراندا
جانن والا سننے والا مالک رب دلاں دا
پیر ننگے سر ننگا تاہوں جنگل گئے اس حالے
مرد عورتاں آکھن یارب بخش نہ کریں تباہی
کراں یقین معافی چاہاں اسیں ایمان لیائے
رحمت ساتھ بچا عذابوں اے رب پاک حمیدا
رو رو عرضاں روز گزارن کر کر صفت ثنائیں
آکھن کیہا نبی اساڑں مسکیناں رحم کمانا
کریم رحیمی صفت اپنی تھیں قہروں اساں بچادیں
درگذری تھیں وقت گذارو منوں حکم امردا
منگن والیاں رد نہ کرتا ایہہ بھی نبی سنایا
چھوڑ تیرا در کدھر جائیے خیر ملے سرکاروں
اس دے دروں سوالی عاجز خالی کدھی نہ آیا
کالے بدل دھوتواں والے ہٹ گئے فضل الاہے
نبی یونس دی قوم توبہ تھیں بخشی رب غفاری
تاں دعا قبول ہوئی سی گنجائش سی اس اندر
آپو اپنے کسب کریندے واحد رب پوجاون
عذاب نشان ہٹن تھیں بعداں قدم شہر نوں چایا
رحمت بدلے رحمت ڈٹھی دل حضرت دے آیاں

جے میں پاس انہاندے جاساں مینوں جھوٹھا جانن
بہتر پاس نہ جالواں اتہاں دل حضرت دے آیا
میں عذاب الٰہیوں اتہاں روز بروز ڈراندا
رنج نبی وچ حکمت رب دی نہ کوئی حکم پچھایا
دریا آیہ جاں حضرت یونس شہر دلیوں سی آیا
دریا پتن تھیں چند سوداگر کشتی دیو وچ بہندے
دریا وچکار نہ ٹردی کشتی نہ اُرار نہ پاروں
نسیا میں ہی کہیا حضرت خود ہی کرن پکارے
چہرہ تیرا دسے نوروں ہر خوبی تھیں پاکی!
نبی الٰہی کہن اتہاں نوں کہنا میرا مانوں
ملاح حضرت دی بات نہ منن قرعہ نجوم لگاون
تن دفعہ آزمائش کیتی نام نبی دا آیا
وحی کرے رب مچھی تائیں نکل حکم تھیں جاندی
کرے ملامت نفس اپنے نوں یونس نبی دیانا
بھیجیا حکم مچھی نوں خالق کھالئیں سمجھ نہ کھانا
ذرہ جتنا ضعف نہ پہنچے صورت اسدے تائیں
مچھی حکم خداوندوالا پورے طور بجایا
پیٹ اندر دودھ ماں بیٹے تھیں کرے حفاظت تردی
نازک صاف شیشے دے وانگوں پیٹ مچھی رب کردا
یاد الٰہیوں نہ دم غافل کیتا نبی خدا دے
وچ قرآن خدا فرمایا تسبیح ذکر پکارے
سبحانک توں پاکیزہ اے رب پاک جہاناں
رب فرمایا پیٹ مچھی تھیں پہلاں بھی اوہ میری

ہول عذاب نہ پایا انہاں ایہہ تاں خوشیاں مانن
اس تو بہ تھیں راز خداوند نہیں سی سال بتایا
آیا رنج نبی دے دل نوں واپس چلیا جاندا
پاک معصوم پیغمبر اپنا وچہ آزمائش پایا
سورۃ الصفٰت دے اندر اللہ ذکر سنایا
چڑھیا نبی اللہ دا کشتی ملاح اسواراں کہندے
خاوند اپنے تھیں کوئی نسا کشتی گھمن گھاروں
کہن ملاح ہے قسم خدا دی ناہیں ظن تمہارے
اللہ تیں پر فضل کمائے بات نہ تینوں آکھی
خاوند تھیں میں نسیا ہویا سچ ایہ بات پچھانوں
کشتی آیہ جتنے بندے سب دے نام لکھاون
یونس نبی پیارے تائیں وچ دریا سٹایا
پیٹ نبی دے آون پاروں رتبہ اعلےٰ پاندی
اے نفسا کر غلطی دیکھی ملیا کیا ٹھکانا!
قید خانہ ہے پیٹ تیرا ایہہ حفاظت ساتھ رکھانا
خوف خدا دے پاسوں مچھی امن دکھے ہر جائیں
غور دل سوچیں اے انسانوں قدر حیواناں پایا
کدی نہ غوطہ پانی لاوے سر آپ امانت کردی
نبی اللہ دا وچ دریا دے شان دکھے دلبر دا
صابر شاکر وچ رضا دے پڑھدا حمد ثنائے
لا الٰہ الا انت توں معبود ہمارے
انی کنت من الظٰلمین ظالم خود نوں جاناں
پڑھے نماز عبادت ذکروں کردا عجز گھمبری

تابعدار حکم دا بندہ ہر حالت آزمایا — پیٹ مچھی دیوں پہلوں پچھوں میرا حکم بجایا
جے نہ صابر ذاکر ہوندا قید دوں نہیں نکالاں — پیٹ مچھی دے وچ تیک قیامت رہندا ایسے حالاں
برکت شکر عبادت پاروں بخشی جلد رہائی — رب فرمایا آ گیا مچھی جاں اساں مرضی آئی
رہے مچھی دے وچ تن دن آکھن بعضے ست سنادن — ہے مشہور چالی دن پورے وچ مچھی لنگھ جاون
اصل تعداد خداوند جانے جس دے قبضے جاناں — تبی مچھی تھیں باہر آیا کہہ پڑھے شکراناں
کدو بیل دسیلے کارن فضلوں رب اگائے — سردی گرمی مکھیاں پاسوں امن امان دکھائے
گوشت پوست تے تندرستی پائی نبی حقانی — لکھ بندے تھیں بھی زیادہ وحدت جا سکھائی
حکم سنا لوہیں کریں ہدایت اللہ وحی کرائے — نینوا شہر ہویاں جا خبراں سبھے ملنے آئے
ایمان لیا سے لوئیں سر دں پھر ربدی رحمت ہوئی — دوہیں بھائیں نائب دے پکے غمی نہ رہ گئی کوئی

بیان حضرت ایوب علیہ السلام

اللہ اپنی قدرت سیتی نبی ایوب پیا دے — دنیا مال تے عزت بیٹے اجڑ حیواناں سارے
کھیتی باغ مجھیں تے گائیں ہین اوٹھ قطاراں — غلام کنیزاں مال اسباباں دتے باجھ شماراں
نبی اللہ دے دنیا طرفے کدے خیال نہ پایا — دن تے رات عبادت اندر نہ دم غافل آیا
محتاج یتیم مسافر بیوہ اپنا مال کھواندے — کھوہ مسجد تے لنگر خانے بہت جگہ بنواندے
نبی اللہ دا کرے عبادت حسدوں شیطان لڑدا — کردا عرض جناب اللہ دی ایہہ جو نبی جو پڑھدا
ایوب نبی نوں دنیا تے بہت کیتا خوش حالاں — مال دولت دی کمی نہ کائی عزت عیش کمالاں
کی ہویا جے کرے خیرات تنگی اس نوں نائیں — کی ہویا جے کرے عبادت زور دتا رب سائیں
پاک خداوند شیطان تائیں تاں پھر سخن سنائے — ہر حالت ایوب پیغمبر میرا شکر بجائے
دشمن شیطان عرض کریندا ایہہ مینوں مختاری — آزمائش کرساں نبی تیرے دی دے مصیبت بھاری
رب العالم نے فرمایا جا جیوں کرچا ہیں! — ظاہر والی نعمت ہر پھر دیکھ لویں آزمائیں
دشمن دے ہتھ دے آزمایا واہ خداوند باری — واہ آزمائش دیون والے نبی ایوب غفاری
بڑی خوشی دے وچ شیطان آیا تابعدار بلائے — ہر ہر طرح دیہو تکلیفاں ربدی یاد بھلائے

نفس شیطانے دشمن پاسوں منگن نبی پناہاں
دشمن دے ہتھ قابو اوناں ایوبؑ سمجھ نہ آوے
لوڑ نبوت اللہ رکھا دخل شیطان نہ پایا
پھر بھی حافظ ناصر خالق رکھے نبی دیاں شرماں
رب دے بندے صابر شاکر دکھن بہت دلیری
دکھ دیاں خبراں دکھنے جانن بے درداں دا ہاسہ
اونٹ نبی دے اکسے واری بجلی مار مکائے
کھیت باغیچے گرم ہوا نے جل کر خاک کرائے
کی کی دساں سب چیزاں نوں موت حکم تھیں آئے
حضرت آکھن رب نے دتا اوہو مارن والا
سخت بیماری غالب ہوئی طاقت بدن نہ کھودا
پئے گئے کیڑے بدبو آوے پاس نہ بیٹھے کوئی
قائم رہے نہ دین نبی پر بدظن ہوئے سارے
گھر دے حرم اجازت لے کر ماپیاں دے ٹر جاون
سنیاں نبی اجازت دتی کسناری چھوڑ نہ جاساں
تندرستی وچ تساں سیبوں کیتے عیش سناواں
خدمت کرساں جتنی ہووے ہون نہ حق لوایاں
واہ سبحان اللہ کیا بی بی حرم ایوب نبی دا
محلے والے نفرت کردے آکھن سخت بیماری
وچ گماندے رہن نہ دتا کڈھن حضرت تائیں
انویں اوہ بھی ہو تنگ آکھن بی بی انہوں لیجاتوں
دن سارا مزدوری کر کے آپ کھلاوے کھانا
کیڑا جوڑ آخر رج گھراں دا ہوندا نہ ایہہ تھوڑا

دشمن ہتھیں دے رب آپے آپ کرے خیر خواہاں
سر تے آیاں بھجن سارے فضلوں رب بچاوے
ظاہر مال تے جسم نبی دا ہتھ اس دے وچ آیا
ایہہ تکلیفاں تکھیاں ہویاں وچ انہاندیاں کرماں
کیا سناواں درد نبی دا نہ ایہہ طاقت میری
اوہ جانے خود قتل ہویا جو قاتل ترس نہ ماسہ
اجڑ مالاں دھس کر جلھن سارا ہی مر جائے
لڑکے لڑکیاں کوٹھے ڈگ کر نیچے گئے دبائے
نبی اللہ دا صابر شاکر نہ دل غمی لیائے !
لا تحزن تے حکم اسے دا غالب اللہ تعالٰے
جسم مبارک حضرت اندر پیپ لہو دا ندا
بدبو پاروں تنگ لوکائی کیا دساں کیا ہوئی
آکھن شہروں باہر جا تو ہمیں ساڈوں بدبو مارے
راحیما بی بی حضرت یوسف رہ گئی اک بتادن
خدمت کرساں تے دکھ جرساں محنت کر کے کھواساں
دنیا دین طفیل تیرے سب دکھ دیکھے کیوں جاواں
جے تو راضی تے رب راضی گھولی ہمیں تھیں سایاں
افضل دادے دی اوہ پوتی واہ واہ نیک عقیدہ
اگر نہ ساڈے ایہہ پادے اس دی ایہہ ازاری
ٹاٹ لپیٹے نبی نوں بی بی لے جائے ہور گرائیں
اٹھا بی بی پھر باہر لیجاندی رکھے ڈکھدی چھپاویں
آپ کھاوے پھر فارغ ہو کر عاجز حال سنانا
سب دن گذرے وچ مزدوری ملے آرام نہ کھودا

کیسی کھکی ماندی ہووے اپنا آپ نہ یاداں
صدقے تے قربانی جاوے منگے نت دعاواں
اک دن حضرت بیٹھے ویکھن کیڑے جھڑ مٹ پاسے
کیڑا اک بدن دے وچوں جھڑ زمین پر آیا!
مرضی لہنی سالہ نبی جاں کیڑا بدن ٹکایا!
اک دن بی بی وچ گراندے محنت کرنے آئے
شام ویلے اک شخص پکارے جے زلفاں کٹ دیویں
مجبوری بی بی سمجھی حضرت فاقہ نہیں ستائے
دشمن شیطاں آنبی لوں بدظن بات بتائے
نشانی زلفاں کٹن والی پیا یقین دلائے
ہور روایت شیطان کیہا بھیس بدل انسانے
جلد شفا اد مرضوں پاوے موافق بہت دوائی
جھلی گئی نہ بات نبی تھیں جوش بدن نوں آیا
غیرت بات گئی دل اُپر خدمت بھل سدائی
اج مرداں غیرت والے تھوڑے نظری آئے
ہن جے درد سینے وچ ہووے لیا پلوں ٹرایاں
صحت بیماری موت سمجھ حکم لیے تھیں آوے
ہور لکھن جاں بدن نبی دا کیڑے کرن اضاعیں
خاص محبت تیری کارن دل میرا فرمایا
ہور لکھن شیطان نبی لوں ایہہ بھی آکھ سنایاں
دو شاگرد وقر یبی حضرت اک وجے لوں کہندا
بے انصاف نہ حق تعالے پکڑے باجھوں عیبوں
بعضے تیراں بعض اٹھاراں کہندے سال وہایا

خدمت نبی عبادت اللہ کردی ہو دل شاداں
لے اللہ دیہہ صحت بیماراں تیرا نبی سچا لوواں
ہیٹاں اوپر اک میمے دے پڑھ چڑھ گوشت کھاندا
گوشت میرا کھاون تیرا نبی بدن مسڈ پایا
ایسا کٹ کٹ کھاون لگا سخت نبی گھبرایا
کوئی نہ کار کراوے اس نوں پیش نہ کوئی جاوے
زلفاں بدلے لے مزدوری میں تھیں کھانا لیویں
کٹ زلفاں دو کرے حوالے کھانا نبی کھوائے
قہر قہاروں ڈرے نہ ظالم نیکاں تہمت لائے
پاک گن ہوں بی بی اُپر نبی غصے ہو جائے
دیہہ شراب بیمار خاوند لوں گوشت سوئر کھائے
بات بی بی ایہہ حضرت تائیں آکر جدوں بتائی
درد سو لگا سال تیہوں جاں تندرست سدایا
ٹھر ٹھر کنبے بدن مبارک رب دی قسم اٹھائی
حال زمانہ دیکھو غوروں مرد لوں بھو کھائے
حکم قرآن حرام بتاوے آکھن دیہہ شتاباں
ایمان وسنجاون کارن دشمن شیطان سبق سکھاوے
زبان دلے لوں رکھ خدایا حضرت کرن دعائیں
ورد زبان کریندی تیرا کیڑے کرن نہ ضائع
سجدہ کریں جے میرے تائیں جلدی طلن شفایاں
جے کجھ نبی گناہ نہ کردا ایہہ تکلیف نہ سہندا
سن کر حضرت کر دے زاری توں جانے رب غیبوں
نبی اللہ دا صابر شاکر عبادت فرق نہ پایا!

ہتھ اٹھا کر رو رو عجز دل چھم چھم مینہ برسایا — اسے اللہ دے صحت میں نوں عرض حضور سنایا
دعا قبول ہوئی درگاہے آہیں سوز سنایاں — لڑی زمین کرے سرسبزی رحمت جھڑیاں لایاں
سورۃ ص اندر رب عالم وچ قرآن بتایا! — جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
ماریں پیر زمین پر حضرت اللہ نے فرمایا — ماریا پیر دو قسماں پانی حضرت نظری آیا
ماریا جوش پانی نے اکدم گرم اتے اک ٹھنڈا — گرم اندر اک غوطہ لایا پیندے ٹھنڈے سندا
نہاون کارن گرم ہوئے اور ٹھنڈا پیون کارن — اک چشمے وچ ایہہ دو صفتاں بعضے ایہہ فرماون
فضل الٰہوں ملن مراداں کل شفائیں پایاں — ظاہر باطن مرضاں سبھے جاندیاں نظر نہ آیاں
رحیماں بی بی حرم نبی دی کر محنت جاں آئی — دیکھے چہرہ چند چمکدا بلکہ ودھ روشنائی
حال صحت دا نبی بتایا ہویا فضل خدائی — بی بی شکر خدا دا کردی سب تینوں وڈیائی
مال اولاد جو ہوئے مردہ زندہ رب کرائے — دو حصے ودھ ساریاں چیزاں پہلاں نالوں پائے
رحیماں بی بی تائیں حضرت آکھن قسم اتاراں — بی بی آکھے عذر نہ کائی نہ حکموں انکاراں
مارن لگے وحی کیہا پھر رب دیاں خبراں پائیں — بدلے سو دُرے سو تیلا کٹھا کر کے لائیں
وخذ بیدک ضغثاً پکڑ مٹھا لے تیلے! — فاضرب بہٖ ولا تحنث مار قسم لہہ گن کے
بہاری تیلے سو دی حضرت ماری قسم اتاری — سبحان اللہ کیا شان بی بی دا رحم کیتا رب باری
دم دم حمد سناون والا نبی ایوب سیانا — رضا میری وچ صابر شاکر آکھے رب توانا

بیان اسکندر ذوالقرنین کا پوچھنا رسول اکرمؐ سے

شاہنشاہ سکندر تائیں ذوالقرنین بلاون — کرن روایت راوی اسدے معنے ایہہ بتلاون
تاؤں ترک قاف گئے سن یعنی چڑھدیوں لہندے — روئے زمین پر ہر اک جاگہہ شاہی اسدی کہندے
تبہہ اسّی یا اکسو دیہہ دا یا سو برس بتاون — قرن جہان گوشہ اک مشرق دوجا غرب سناون
ابن عباس روایت کیتی لکھے دیاں کھالاں — رسالت نبی محمدؐ ایہہ ایمانوں انکالاں
پیغمبری آزماون کارن بھیجن اوہ اک بندے — پاس علما یہودیاں جا لویں یثرب ملک دے سندے
کہیں انہاں اک ساڈے وچوں کرے نبوت دعوے — سچا جھوٹھا پتہ نہ لگے تے نہ دل نوں کہاوے

تسیں ہو واقف علم تواں نوں گزر چکے جو حالے
توریت زبوروں مشکل مسئلے علما یہوداں گھلے
اصحاب کہف تے روح کیفیت ذوالقرنیوں حالے
انہاں وانگ بیان لیائے جیویں اوہ لیائے
کیہا بھیجسے پاک رب دے جبرائیل پچائے
انشاء اللہ کہنے ویلے حضرت یاد نہ آیا
گذر گئے دن یاراں ایویں کافر شور مچاون
سن حضرت غمناکی ہوئی آکھن یاد بسایاں
نہ کہو گل کوئی کم کرساں آیا حکم ربا تاں
والضحیٰ واللیل خداوند قسم کرے دن راتاں
فرمایا روح حقیقت پچھن رب دا حکم بتاویں
سوال جو ذوالقرنین کریندے اسدا حال سناویں
ہر اک چیزوں راہ دکھایا اک راہے پر ہویا
قوم ڈٹھی اک پاس اوہدے پھر اللہ نے فرمایا
یا بھلیائی پکڑ انہاں وچ ذوالقرنین بتایا
رب اپنے ول پھیرے جاسن کرے عذاب وڈیرا
اچھا اجر دیسے رب اسنوں کم آسانی کردا
قوم اک ایہدوں نکلیا سورج انہاں سورج پردا
پہنچ گیا دیوار میانے قوم اک باجھ دیواروں
پہاڑ دوہاں دے وچوں ستہ قوم یاجوج ماجوجاں
بے شمار گروہ دو بھارے گنتی اللہ تائیں
حضرت نوح دے بعد طوفانوں ایہہ بے اس جائی
ظلم انہاں تھیں تنگ ہو خلقت ناہد حکیماں کیہا

چند مسئلے لکھ بھیجو پچھیئے جو نہ اس خیالے
کافر مسئلے پچھن کارن آئے حضرت والے
کتاب کلیم اللہ دے جیسی تدھ کتاب کمالے
حضرت کیہا کل بتاساں جو سوال پچھائے
تے ایہہ گزریا پچھلا حال اب مینوں سمجھائے
بھیت ایہی کوئی پاک خداوند کجھ حکم پچایا
چھوڑ دتا رب تیرے تینوں حضرت نوں فرماون
اپنے فضل کرم تھیں مہربان کریں قبول دعایاں
انشاء اللہ کہنا بھلوں کر کے یاد پڑھانان
چھوڑیا تیرے رب نہ تینوں نہ رجی دیاں باتاں
زندگی وچ تھیں باجھوں وعدے فانی آکھ سناویں
اللہ اسنوں طاقت دتی وچ زمین بتاویں
ڈٹھا سورج اتھمن لگا دلدل ندی ڈبویا
ذوالقرنین انہاں دے تائیں کریں عذاب سنایا
عذاب کراں گا انہاں تائیں جنہاں ظلم کمایا
پر جے کوئی ایمان لیایا کرسی عمل چنگیرا
پھر لگا اسباب اک پچھے ڈٹھا سورج چڑھدا
پاک خداوند نے فرمایا پھر رستہ طے کردا
ہرگز سمجھ نہ پاسے کوئی انہاں دی گفتاروں
اس رستے آکھن مارو کرن نہ سمجھاں بوجھاں
یافث ہے بن حضرت نوح کی ایہہ اولادوں پائیں
رب رسول نہ جاتن ایہہ سب مذہب دین نہ کائی
ذوالقرنین سکندر شاہا دکھ ڈاہڈے سیہا

قوم یاجوج ماجوج زمین پر کردے بہت فساداں
مال دیسئے کجھ خرچ جن کارن بابت اس دیوالے
ندروں مدد کریو میری پھر میں وچ تمہارے
میرے پاس لوہے دے تختے لے آؤ کرچا دے
اگ جلا کر تختیاں تائیں کر دو انگ انگارے
رکھن طاقت نہ چڑھنے دی اُپر اس دیوارے
جاں وعدہ رب میرے آوے دیوار کریسی ٹکڑے
نزدیک قیامت بھاڑ دیوارے حکموں نکل آسن
حضرت علی روایت کردے سد سکندر تائیں
ہتھیار نہ کوئی پاس انہاندے جیٹن ساتھ زباناں
پوست بیضے وانگ ہو جاسے او سد لوہے والی
انشاء اللہ کہن نہ موہنوں تاں او ڈھے نائیں
حشر قریب اک کہے انہاں کھیں پڑھ بسم اللہ جیتو
حکم خدا الحقیں سد سکندر توڑ آواں گے باہر
ذوالقرنین سکندر ایتھوں مشرق طرفے جاندا
اک حکیم علما لے کیہا عرض کراں اے شاہا
پاک خداوند نے اک چشمہ آب حیات بنایا
سفید پانی او بڑھ کر شیروں برفوں سرد لکھایا
او پانی جو پیوے زندہ رہے قیامت تائیں
علما حکیماں نوں فرمایا چلو ساتھ اساڈے
ظلمات آفات مصیبت دنیا نہ تنہا سر چاڑواں
تازی جست دتے جن سب نوں ہو اسوار سدھایا
وچ ظلمات اندھیرے کارن گوہر لعل شہوا لما

اساں انہاں وچ کریں دیواراں رہنے امن آباداں
جو مقدور دتا رب بہتر ذوالقرنین پکارے
تے وچ قوم یاجوج ماجوج پختہ کراں دیوالے
تختے پکڑ پہاڑاں دے سنگ کرے برابر سارے
پاوں پگھلیا تانبا میں ول پاواں اُپر دیوارے
کر سکن سوراخ نہ اس وچ رحم میرے رب کہالے
ہے وعدہ سچ رب میرے دا یا جھوٹے یا جگڑے
وچ زمین ہر جگہ پھر سن جو ملے کھا جاسن
یاجوج ماجوج کریندے کوشش او سد ڈھے نائیں
ہر دن شام تلک انہاں نے ایہو کار کمانا ل
آکھن کل نوں توڑ جاواں او جاٹے وانگوں جالی
ہر ہر رات دیوار مکمل کر دیوے رب سائیں
کل ایہہ سد سکندر والی انشاء اللہ کٹھو
کھا جاون گے سب چیزاں نوں دیکھن جو کجھ ظاہر
عمر دراز ہوئے کس چیز دی علما نوں فرماندا
وصیت نامہ حضرت آدم پڑھیا عالی جاہا
وچ ظلمات کوہ کافے اندر جس وچ خوبی پایا
نرم مکھن کھیں مٹھا شہدوں مشکوں خوشبو آیا
ذوالقرنینے شوق ہویا من پیواں پہنچ اوتھائیں
کیہا نہ جاساں علما نواں نے ہر گز ساتھ تساڈے
ذوالقرنین کیہا نہ چھوڑاں ساتھ ضرور لے جاواں
لشکر اگے ذوالقرنینے حضرت خضر لگایا
حضرت خضر تائیں پکڑایا چمکے وانگ انگارا

سپرد دزیر کیتی شاہ شاہی وعدہ برساں بالاں
آب حیات تلاش کریندیاں دستہ بھل گیا اسے
حضرت خضر اکلے رہ گئے اندر سخت اندھیرے
فضل خداؤں آب بقاؤں چشمہ نظری آیا
بخشی عمر درازی رب لے پھر اک طرفے جاون
برکت لعل ہوئی روشنائی سب حضرت دل آئے
نظر پیا اک بالاخانہ شاہنشا ہے تائیں
چھوڑ آبادی وچ ظلماتے کی کرنے نوں آیا
بادشاہ مرغاں آکھن لگا وقت اجیہے اسن
ہاسے ٹھٹھے عیشاں کرسن دنیا حب پیاری
جواہراں نوں سب بالاخانہ بنیا نظری آیا
ایہہ کہہ کر پر جھاڑیا مرغے پھر اوہ بالاخانہ
مرغ پرند تماشہ کیتا ڈر کر شاہ لرزایا
ہسن فساد ہوے گا ظاہر پھر شاہ مرغ بتایا
ذوالقرنین کیہا ہے باقی اسم خداوند سائیں
ہے دیانت خلقت اندر ذوالقرنین بتاندا
مرغ کہے چڑھ اپر محلے دیکھ جو نظری آئے
کھڑا ہویا اک پاؤں اپر نرسنگا منہ لا کے
کہے فرشتہ ذوالقرنینا کیوں ظلماتے آیا!
جے پیواں تے ہر دم جیواں کرساں حمد ربانا
کہے فرشتہ غفلت چھوڑیں ہو ہوشیار بتا لواں
ذوالقرنین شہنشا ونے جاں آب حیات نہ پایا
پھر سب کٹھے ہو کر چلدے جیہڑ ظلمات اندھیرے

کھاون پیون چیز ضروری لے ٹریا وچہ غاراں
اک برس تک پھرن آوارہ ہرگز راہ نہ پائے
لعل چراغ نکالیا جیوں ہو گئی لو چوفیرے
ہتھ منہ دھو کے پیتا حضرت رب دا شکر بجایا
پھر اندھیرے وچہ دوجے لعل زمین دکھاون
ذوالقرنین جد الشکر تھیں ہو اس طرف سدھائے
مرغ پرندا وکھے دسے آکھن بات تنہاں سن جائیں
آب حیات پیون دی خاطر ذوالقرنین بتایا
مرد لباس حریر پہن گے اچھے محل بناسن
ایہہ کہہ کر پر جھاڑیا اپنا نظر شہنشاہ بادی
چنگ طنبور وجن دا ویلا آیا مرغ بتایا
بن گیا لعل یاقوتاں دا پھر تکنیا شاہ جہانہ
ہے ایہہ کارخانہ ابلیسی نہ ڈر مرغ بتایا
لا الٰہ الا اللہ ہے یا ہے نہیں سنایا!
مرغ کہے وچ خلق دیانت ہے یا نہیں بتائیں
دوجے کوٹھے محل اس اپر مرغ چلا پھر جانا
چڑھیا ذوالقرنین محلے بندہ اک دسائے
کہن ایہہ اسرافیل فرشتہ فلک تکے اکھ چا کے
آب حیات پیون نوں آیا ذوالقرنین بتایا
بلی سر جیہا پتھر دے کے کہے فرشتہ جانا
نہ کر اتنی طمع زیادہ میں تینوں سمجھا لواں
یا ہجھ نصیبوں کیویں ملدا مڑ لشکر وچ آیا
لعل مثال پتھر دے ریزے کرنے چمک چوفیرے

ذوالقرنین پچھے لقمانا ایہہ کیا چیز بتانا
لقمان حکیم کیہا ایہہ پتھر جس پکڑے پچھتانا

جے نہ پکڑے تے ظلماتوں نکل تاں بھی پچھتائے
کوئی پکڑے کوئی ناہیں پکڑے غاروں باہر آئے

دیکھن آ ظلماتوں باہر اوہ سنگ ریزیاں حالا
جواہر لعل فروز یاقوتی بنے زمرد اعلیٰ

جو نہ پکڑ لیائے ہیں گر یہ زار کراندے
کہن لیاون دلے کیوں نہ بہت اٹھا لیاندے

لقمان حکیموں ذوالقرنینے پھر ایہہ حال پچھایا
اسرافیل جو میرے تائیں پتھر ہے پکڑایا

کی پکڑاون اندر حکمت اے لقمان بتاؤ
لقمان کہے ظلماتی پتھر ترکڑ وزن کراؤ

اسرافیل جو دتا پتھر دوجی طرف رکھاؤ
دیکھو وزن زیادہ کس دا اے شاہا ازماؤ

وزن کیتا تاں پتھر شاہ دا سب پتھراں تھیں بھارا
ذوالقرنین کیہا لقمانے ایہہ کیا راز نیارا

لقمان حکیم کہے ظلماتی پتھر باہر کراؤ !
سنگ اپنے سنگ مٹھ مٹی دی شاہا وزن کراؤ

مٹھ مٹی دے ساتھ برابر پتھر رکھ ٹکایا
مٹھ مٹی نے وزن پتھر دا اک برابر آیا

ذوالقرنین کیہا اس اندر راز کیا لقماناں
لقمان حکیم کیہا توں شاہا شاہنشاہ جہاناں

پھر بھی پیٹ نہ بھریا حرصوں پھر کت بنج کریں گا
خاک قبر تھیں پیٹ اپنے نوں شاہا سمجھ بھریں گا

ذوالقرنین سکندر سن کر خوف خدا تھیں ڈردا
شاہنشاہی لشکر چھوڑے بیٹھ عبادت کردا

کوئی دن گزارا اس جگہ چھوڑی دنیا فانی
ذوالقرنین سکندر شاہ دی اوتھے قبر نشانی

ذوالقرنین کیہا نہ ڈھکیو ہتھ کفن دے اندر
دیکھن عالی ہتھیں جاندا ذوالقرنین سکندر

وقت نزع دے کرے وصیت مال اپنی دیتا میں
پھیر فوت ہویا اس دے پچھوں لیا میں حق کریں دعائیں

مسکین یتیم اسیر بیوہ نوں کھانے خوب کھلانا
مائی عمل کیہے پر کیتا کیتا شکر نہ بانا

جاں لقمان حقیقت کھولی کھولیا راز قلندر
کل دنیا دی شاہی چھوڑی ذوالقرنین سکندر

عشق خریدن عاشق لوکیں دے کر جان پیاری
دم دم وقت نزع دا گزرے سچ جنہاں دی یاری

دوہیں جہانی خواہش اکو طلب پیارے والی
نور الٰہی ہر جا ویکھن ہر پتر ہر ڈالی !

بیان حضرت موسےٰ علیہ السلام

فرعون ناموں اک شاہ مصر دا بے حد ظلم کمائے
نبی یعقوبوں اسرائیلی اس توں عاجز آئے

رات اک خواب اندر اس تائیں ودّھت دسائے
شاہ نجومیاں پاس بلا کر خواب تعبیر پچھائے
اسرائیلیوں ہوسے لڑکا جس دے عالی پائے
سن فرعون ہوئی حیرانی کہے نجومیاں تائیں
کہن نجومی تن دن تائیں پیٹ مائی دے آئے
اسے پر حکم الٰہی اندر دخل کسے نہ پائے
تن دن بعد نجومیاں تائیں پھر اس حال پچھایا
شاہ کہے پھر چوکیداراں قوم جو اسرائیلے
لڑکے کھولوں ماں پیو تائیں دیہو ستر دیناراں
ذکر کراں جیوں حضرت موسےٰ نبی پیدائش پائی
نام خاتون جو ماں حضرت دی تندورے وٹیاں لائے
حضرت موسےٰ پیدا ہوئے سب گھر روشن ہویا
فرعونی لوک آئے تاں بی بی خوف دلے وچ پایا
مارن سگے فرعونی ظالم بیٹا کیت چھپا لواں
کپڑے وچ لپیٹ بی بی نے گرم تنورے پایا
چوکیدار گئے فرعونی واقف دا نہ ہوئے
چک تنوروں بھانڈا ڈٹھا بیٹا صحیح سلامت
پاک محمدؐ نوں حق تعالےٰ وچ قرآن بتایا
دودھ پلانویں بیٹے تائیں خوف جدوں کجھ کھانویں
تیری طرف پچا ساں اسنوں دیوں کراں رسولاں
ماں حضرت دی دشمن خوفوں اک ترکھان منگایا
پچھیر اکھائی فرعونے دا نام حزقیل بتاون
فرعون تائیں حزقیل بتاون کردا دلے ارادہ

زیر جہاں سبھاں نے لے پریں انہاں دے سائے
کیہا انہاں ایہہ حال کتابوں ساڈوں نظری آئے
ملک میراث تیری ایہہ شاہی سب سدے ہتھ آئے
کداوہ لڑکا پیدا ہوسی جس دیاں کرو آواہیں
سن شاہ اسرائیلیاں تائیں مجامعت منع کرائے
ہوگئی بات اوہ ہوون والی چلے گئے نہ کالے
کہن نجومی ہن اوہ لڑکا پیٹ ماواں دے آیا
لڑکیاں چھوڑو لڑکے مارو بچن نہیں کر حیلے
حکم شاہے تھیں چوکیداراں کیتے خون ہزاراں
یارب لکھ مبارک میں تھیں کلیم اللہ جو مائی
ذرہ دا دود بی بی نوں ہویا نبی پیدائش پائے
جس جس ڈٹھا اوہ موہٹھا دل جاندا سی کھویا
کرے دعائیں پاک خدایا توں اس حافظ آیا
دیہہ پناہ انہاں تھیں ڈردی گرم تنورے پانواں
اپر دے کر بھانڈا اسدے موسےٰ نبی چھپایا
اوہ گئے تاں ماں ہجر تھیں غم بیٹے وچ روئے
کھیلے سب ہتھاں جیہکے رکھی رب امانت
حضرت موسیٰ دی ماں تائیں حکم اساں پہنچایا
دریا نیل روڑھانویں اسنوں نہ کجھ فکر دکھانویں
حضرت دی ماں سن خوش ہوندی ہی بدی مقبولاں
باپ حضرت دا واقف سی اوہ جس صندوق بنایا
دل وچ سمجھ گیا ایہہ لڑکا وچ صندوق چھپاون
رہے گنگا ڈولا کیتا سمجھیا اجر سزا دا!

واپس آوے صحت پاوے پھر بتلاون جاتے
ایسے طرح ہوئی ست واری آخر توبہ کمدا
کہے نجومیوں خبر سنی جو ایہو لڑکا جمیا ناں
ماں حضرت دی ساتھ تسلی حضرت دودھ پلایا
بند صندوق کرے لاجندرہ دریا وچہ رڑھایا
پھر اوہ تکدی رہی صندوقے ہنجو کردا اکھوں غیراں
ترے صندوق پانی دے اُپر حکمت پاک خدا دے
حوض اک محل اندر فرعونے صندوق گیا اُس جائے
اسرائیلاں کتھیں ہووی بی جہندی شان کمالاں
شاہ فرعون ڈٹھا جاں لڑکا سوہنا اُس صندوقوں
گھر فرعونے لونڈ بنی کتیں روشن ہوگیا سارا
کہندی بیوی فرعونے لوں ساں دہاندے تائیں
سن فرعون نبی دے تائیں گودی پکڑ اٹھایا
کسے دائی دا حضرت موسیٰ ناہیں شیر چنگھایا
حضرت موسیٰ دی ہمشیرہ موجود ہی اس جائے
حق تساڈے نے وچہ اسدے خیر خواہی جو چاہیے
آکھ مائی تائیں کہندی مہر خدا دے ند کیتی
نمو دیلاوے شاہ تساں لوں پتہ نہ بیٹا تیرا
دودھ نہ پیندا دیر کسے دا اچل نامحرم بن کے
گھر فرعون آئی مائی حضرت جمع دائیاں لوں پایا
پچھان نکو بہن حضرت موسیٰ پین لگے دودھ مائی
الہام رب دی طرفوں ہویا رکھیں راز چھپایا
ماں حضرت دی ساتھ دلیری اسنوں آکھ سنایا

گنگا ڈورا اندھا ہووے پھر اوہ واپس آئے
یارب ظاہر کرساں ناہیں رودو کہندا ڈرہدا
بن دیکھے ایمان لیایا ظاہر ہویاں شاناں
کپڑے وچہ لپیٹ نبی لوں وچہ صندوقے پایا
بھین حضرت لوں کہیا اسدے پچھے جا کجھایا
اسدی خبر نہ ہوئی کسے توں منگدی دیسے خیراں
طرلے نہر پیا دریاؤں گھر فرعونے دائے
آسیہ بیوی فرعونے دی دیکھ اس چک لیائے
پڑھ بسم اللہ کھول صندوقے ویکھ ہوئی خوشحالاں
ولے محبت گولی وچی صورت دی بندوقوں
جو کوئی تکے جھل نہ سکے صورت دا چمکارا
ٹھنڈا اکھیں دی لڑکا سوہنا پالیئے اسنوں سائیں
دائیاں دودھ پلاون کارن اس نے حکم سنایا
اساں حرام کیتا دودھ غیراں آپ اللہ فرمایا
کہے بتا لواں میں تساں توں جو اس دودھ پلائے
فرعون کہے اس لے آنکے وڈی وا ہودا ہے
صندوق پکڑن تے کھولن والی بات سنائی بیٹی
آون دایاں دودھ پلاون لاون تدبیر بتیرا
حضرت دی ماں خوش ہو جاندی کہیا بیٹی منگے
غیراں دا انگ نہا وچہ پل کے بیٹا گود اٹھایا
فرعون نے گھر والیاں آکھاں بیٹا میرا دل آئی
فرعون شبے تھیں کہن لگا لوں ایہہ بیٹا جایا
دودھ صفا تے مٹھا میرا بچے سمجھ چنگھایا

فرعون کہیا دودھ لڑکے عوضوں دینا دیاں ہر روزوں
سب فرمایا اساں پہنچایا حضرت موسےٰ تائیں
غم نہ کھائے تے سچ جانے وعدہ پاک ربانا ں
اک دن گودا ندر حضرت نوں شاہ فرعون اٹھایا
ہتھ دوجے کتیں منہ فرعونے اک طماچہ لایا
کہندا شاید ایہو لڑکا جس کتیں ہیں بربادی
ہامن کا دن حضرت تائیں فرعونے حکم سنایا
ہاماں وزیر کہیا ازمالو اسانیں کر کے کجھ حیلے
حضرت موسیٰ پکڑن کارن لعلاں تے دل آیا
پکڑ انگارا حضرت موسےٰ منہ اپنے وچہ پائی
آسیہ خاتون کہندی شاہا ایہہ بچہ کی جانے
کہندا ہن نہ ماراں اس نوں پیا جیہڑا شبہہ ہٹایا
جوان ہویا جاں حضرت موسےٰ نوکر خدمت کردے
فرعون پکڑ ہتھ وقت نوں تی بات حضرت کتیں کردا
ویہہ برساں تک عمر مبارک حضرت موسےٰ بیتی
بلقانے حرنوں دو بیٹے قصص الانبیا آیا

کتھیں دتیں دکھایا کرنا جلاں جدائی سوزوں
ناں اسدی دی طرف لکھے تک اکھیں ٹھنڈ سدائیں
لے پر اکثر لوک نہ جانن کم ہی کرن پہچاناں
داہڑی وچہ اس لعل جڑے سن کلیم اللہ ہتھ پایا
دیکھ ایہہ حال حضرت دا فرعون غصے وچہ آیا
ناں اس ایڈ دلیری کر کے کیتی بات نیادی
آسیہ کہندی بال کی جانے دودھ چنگھیندا آیا
انگیار تے لعل رکھے دوہنہ تھالیں دشمن اسرائیلے
جبرائیل خدا دے حکموں انگیار ہیں ہتھ پایا
جلی زبان نہ بات کریندی پوری ساتھ صفائی
سخت افسوس لگا ہے مینوں جلی زبان نیانے
حضرت موسیٰ دی ماں تائیں پھر حضرت پکڑایا
کہن ایہہ لڑکا شاہ فرعونے اس کارن سب رکھے
منہ حضرت کتیں شیریں سخناں سن کر ہوندا بردا
فرعون شہنشاہ پھر حضرت دی خوشیوں شادی کیتی
تیس برس دے بعد خداوند وچہ مدین پہنچایا

حضرت موسےٰ علیہ السلام کا مصر سے مدائین کو جانا حضرت شعیب علیہ السلام پاس

آئے حضرت وچہ شہر دے اک دن وقت دوپہروں
فریاد کرے اوہ اسرائیلی حضرت موسےٰ تائیں
حضرت کہیا قبطی تائیں چھین نہ بالن اس دا
باورچی خانے فرعونے دے لکڑیاں لے جاواں

اک قبطی اک اسرائیلی دوتویں جھگڑن قہروں
لیں کتھیں لکڑیاں ایہہ چھینے کردا ظلم چھوڑائیں
کہے قبطی میں ہاں باورچی حکم چلے اج جس دا
حضرت موسیٰ کہے دوبارہ چھوڑ اس تیں سمجھاواں

بادرچی پھر بھی چھوڑے ناہیں حضرت ماریا مُکّا
ویکھ اس مُردہ حضرت کیہا تاں اس اسرائیلے
پھر پچھتاون حضرت موسےٰ کردے گریہ زاری
شیطان دشمن بندے سندا راہ دسے بدراہی
خون اس پالعدن بخشیں مینوں یارب کریں کرم ہی
اس بھتیں چھپورل قبطی مُردہ قبطیاں لے جاں ڈٹھا
صبح دوجی اٹھ حضرت موسےٰ شہر اندر پھر جاون
اسرائیلی اوہ کل والا مددی جس منگی !
حضرت کیہا توں بدچلن چاہیں مجھ لڑانا !
اسرائیلی سمجھیا موسےٰ ہیں پر غصے ہویا !
چاہیں کرن توں زوراوریاں وچہ ملکدے کرنے
اسرائیلی بھتیں سن قبطی فرعون گیا دربارے
حضرت دلوچہ سمجھے قبطی خون کرے گا ظاہر
اتنے وچہ حزقیل اوہ جس نے سی صندوق بنایا
آیا دوڑ کہے دربارے موسےٰ کرن صلاحاں
سن حضرت چھڈ شہر مصر تے مائی بھین پھرالواں
ہے نزدیک کہن رب میرا اسدھا راہ دکھائے
مویشیاں اپنیاں کڈھ کھوہے بھتیں پانی سب پلاون
حضرت موسےٰ کیہا انہاں نوں کی ہے کم تساڈا
جاں تک آون نہ چرواہے تاں تک مال روکایا
سائے تلے آیا ہو فارغ کیہا اللہ دل آیاں
لڑکیاں دہلومیں جاں گھر گیاں پیو نوں حال سنایا
کہن نبی دیاں جایاں آیا ہو واج اک جوانے

مر گر پیا زمین دے اُپر مُکا جھگڑا آکا !
جاہن دو ڈٹھے ویکھن قبطی مارن کر کے حیلے
ظلم کیتا میں جان اپنی پر اے میرے رب باری
دے وسواس کرایا میں بھتیں جو اس مرضی چاہی
بخش دتا رب بخشنہارا کر کے رحم رحیمی
پتہ نہ لگا کیوں مریا فرعونے تا دن چٹھا
خون عوض نہ پکڑن مینوں خوف دلے وچہ کھاون
لڑدا قبطی ہور کسے نال چھوڑا موسیٰ کہے تنگی
کر کے بات ایہہ قبطی پاسوں چاہے اس چھوڑانا
کہے ماریں اج مینوں جیونکر ماریا جو کل ہویا
نہ چاہیں جو صلح کرانویں خون ناحقے بھرنے
خون جو کل دا ظاہر کرساں کہاں ہوئی دیکھائیے
حضرت اگھر حال سنایا جو کجھ ہویا باہر !
جیونکر مومن ہویا پچھے اس دا ذکر بتایا
جا ایتھوں تدھ ماردیون گے میں تدھ خیراں چاہاں
جالواں طرف مدین خدایا کریں قبول دعا لواں
گئے مدائن ڈٹھا کھوہ پر جمع بندے کجھ پائے
سوا انہاں دو کڑیاں اپنے مویشی پیاں رکادن
کہن پلا نہ سکاں پانی بڈھا باپ اساڈا
سن انہاں بھتیں نال انہاں دے حضرت آپ پلایا
جو بھلیائیوں جینر میرے ول اتاری منگاں سایاں
پیو شعیب پیغمبر انہاں جس دا عالی پایہ
ڈول نکال کھوہے بھتیں پانی پلایا اساں جیدا نے

سن تعریف شعیب نبی اس کہے بیٹی لے آویں
کہیں اس میرا باپ بلاوے تاں اجرت لے جاویں

عوض پانی جو مال ساڈے ہے توں اج پلایا
گئی حضرت ول اک دونہاں تھیں ٹُرموں قدم اٹھایا

آکر حضرت موسیٰ کہندی میرا باپ بلائے
اس پانی دی دسے مزدوری جو توں اج پلائے

حضرت موسیٰ مصروں ٹریاں ست دن لنگھے لگے
انہاں دناں دا فاقہ ہے سی ساتھ بی بی اٹھ وگے

دھی صفورہ نبی شعیبے ٹری اگے لگ کے پرے
حضرت موسیٰ کہن اس تائیں پچھے چلیں میرے

ہے گناہ نامحرم عورت جے کوئی دیکھے پاؤں
توں ہو واقف کیہا بی بی گھر ساڈے دے راہوں

حضرت موسے کہن پچھوں ہی چلیں راہ بتاندی
بات حضرت دی سن کر بی بی ہو پچھے پھر جاندی

لماں پچھوں راہ بتاندی قدم گھراں وچ پائے
شعیب نبی نوں حضرت موسے سلام علیک سنائے

شعیب نبی واعلیکم کہہ کے موسے نبی بٹھایا
کتھوں آئیوں کتھے جانا سارا حال پچھایا

حضرت موسے جیوں کر مصروں آئے حال بتایا
شعیب نبی نے کیہا ڈر توں ظلموں قوم سنایا

ملی نجات انہاں تھیں تینوں چاہیے رکھے رب جسنوں
دھی اک کہے شعیب نبی نوں رکھیں نوکر اسنوں

زور آور تے بہتر ہے ایہہ اتے امانت داراں
نبی شعیب کیہا لے بیٹی کیویں تینوں اعتباراں

بیٹی کیہا چالی بندے کھوہ تھیں کڈھن پانی
ایس اوہ ڈول نکالیا کلے آپا ساتھ آسانی

امانت دار ڈٹھا اس تائیں ساتھ میرے جاں آیا
مینوں اگے ٹرن نہ دتا تے مسئلہ سمجھایا

کہندا نامحرم تھیں ڈردا نظر نہ پیریں پاندا
کہے بچاں میں ایس گناہوں رب منع فرماندا

شعیب نبی کھانا منگوا کر حضرت پیش رکھایا
اٹھ دناں دا فاقہ حضرت کھانے ہتھ نہ لایا

مال جو تساں پلایا پانی بخشیا آکھ سنایا
نیت روٹی کھاون کارن پانی نہیں پلایا

نہ احسان نہ بدلہ پانی نبی شعیب بتایا
سمجھ مسافر دیواں کھانا حکم خدا دا آیا

پڑھ بسم اللہ حضرت موسے لگے کھانا کھاون
کھا کھانا الحمد وللہ موسے نبی پڑھاون

نبی شعیب کیہا میں موسے بیٹی تدھ بیاہاں
مال چر اٹھ برساں میرا ایہہ اسہے وچ چاہاں

جے دس برس کریں توں پورے اوہ ہے مرضی تیری
تکلیف پچاون تیرے تائیں ایہہ نہیں خواہش میری

نیک بختاں تھیں مینوں پاویں توں انگوں رب چاہے
موسے نبی شعیب کہے ایہہ عہد جو ہو چکا ہے

میں تہیں اندر اٹھ دس برساں مدت کراں جو پوری
زیادتی ہووے نہ میرے اُپر جو ہووے مجبوری

کراں بھروسہ اللہ اُپر میں اندر ہر کارے
پھر نبی شعیب دتا اک عاصا مال جو اس تھیں چاہے

مال چرایا حضرت موسےٰ جاں گذرے دس برسے
نبی شعیب کہے حق مہروں ہو گئے پورے عرصے

دہی صفورہ مال متاع گھر گونیاں سنے تہادا
لے جاوید مصر مرضی چاہئیں نہ کچھ عذر ہمارا

حضرت موسیٰ علیہ السلام کا شہر مدین سے مصر کو جانا اور عطا ہونا نبوت کا اور فرعون کو معہ قوم ہدایت کرنا خداوند کریم کے حکم سے

دہندی حب وطن دی لگی حضرت موسیٰ تائیں
مائی بھائی خویش پیارے بھلن نہ کدائیں

شعیب نبی تھیں رخصت لیکر طرف مصر دی جاون
لونڈیاں مالاں اہل عیالاں سب اسباب لیاون

چھوڑ مدین گئے اک منزل پے گئی رات سیاہی
زِہ دادرد بی بی نوں ہویا مرضی پاک الٰہی

لایا ڈیرا رستے اندر جھڑی سخت اندھیری
بارش برسے بدّل گجے سردی ہوئی گھنیری

چقماق جھاڑن نے اگ نکالن حضرت قصد کرایا
حکمت ربدی اگ نہ نکلی زور بہتیرا لایا!

فکروں وکھن چارہ چوفیرے دیکھی اگ پہاڑے
گھر والیاں نوں آکھن ٹھہرو لیانواں شاید نارے

اگ انگاروں جے ہتھ آیا سیک لیئو بہہ سارے
اگ دے پاس گئے جاں حضرت پیچھے آواز پکارے

میدان کناروں سبھی طرفوں زمین اوہ برکت والی
درخت جہندے وچہ نوروں چمکے بات کہے ربّ عالی

اے موسیٰ ہاں میں ہی اللہ تے ربّ کل جہاناں
فیر کہیا تحقیق ہاں میں ہی تیرا رب تواناں

اتار جوڑا دوہنہ پیراں اتوں تینوں آکھ سنایا
پاک میدان طوٰی ہے ناموں تینوں جسدے لوچہ آیا

پسند کیتا میں تیرے تائیں کراں وحی سمجھا لواں
سچ میں اللہ ہور نہ کوئی ہے معبود بتا لواں

یاد میری دی خاطر قائم رکھ نماز عبادت
ہتھ تیجے وچ چیز کیائی پکڑن جس دی عادت

کہیا حضرت عاصا میرا کم دیوے کئی مینوں
بکریاں کٹی پتے جھاڑاں لے ربّ آکھاں تینوں

سٹ ہتھوں رب کیہا موسےٰ حضرت زمین گرایا
گر دیاں عاصا ہو سپ ٹریا حضرت نظری آیا

پکڑ لویں سپ عاصا کرساں نہ ڈر رب فرمایا
پکڑ لیا سپ حضرت موسےٰ عاصا ہتھ دسیایا

گریبان اپنے ہتھ پھیر بن اللہ حکم سنایا
بن تکلیفوں چمک پوے گا حضرت ہتھ پھیرایا

چمک ہتھیلی وچوں نکلی فیر کیہا رب بادی
ہٹ گئی چمک ملاسے باز و حضرت حکموں سائیں
جا موسےٰ فرعون طرف اس سر مغرور اٹھایا
تینوں تیرے رب دی طرفے راہ دساں ڈھیو دسے
وقت پیدائش بیوی اگے تے ہور مال اسباباں
پاس نہاندے ہور نہ کوئی جھوڑ کیویں میں جاواں
بکریاں بگھیاڑ حفاظت کرسن تے خود چادن
زبان ہارون بھائی دی ہن تھیں چلے ساتھ صفائی
ڈراں میں مینوں کرن نہ جھوٹھا اے رب عرض سنائی
غلبہ کراں تساڈا اوہ نہ پہنچن تیک تساڈے
کہن حضرت میں سینہ کھولیں اے رب پاک جہانوں
وزیر ہارون بھائی کر میرا مضبوط قوت کر میری
کریئے تیری یاد بہتایت توں اساں ویکھن والا
جا ہن توں تے بھائی تیرا نشانیاں لیکے میری
سر اٹھایا ہے فرعون نے نرمی تھیں سمجھاؤ!
حضرت موسےٰ ہارون دونویں کہن اے پروردگارا
فرمایا رب ساتھ تساں میں نہ ڈر رکھنا کائی!
بھیج اساں سنگ اسرائیلی نہ دیہہ انہاں ایذائیں
پیروی کرے ہدایت تھیں جو سلامت اوہ رہ جاوے
ہے بہتر ایمان لیاویں چھوڑیں باطل تائیں
آ صفورہ طرفے حضرت ویکھی شان کمالاں
صفورہ بی بی تائیں حالہ حضرت کل سنایا
سن کر بات صفورہ کہندی حکم خدا سن جاناں

ملا بازو توں طرف اپنی لوں چمک ہٹے گی ساری
دو دلیلاں رب تیرے تھیں فرعون تے قوم کھائیں
کہیں جے اچھا بنناچاہیں ہے تیرے دل آیا
کیونکر جاواں مصر خدایا عذر نبی نے ڈھوئے
بیابانے وچ کرن اڈیکاں نہیں جدائی تاباں
ہوئی بندا میں پاس صفورہ خدمت خود پچھانواں
کہن حضرت اک خون کیتا میں ڈراں جو یا رب ازن
کرے مدد اس بھیج میرے سنگ ہووے ظاہر سچائی
فرمایا رب زور دیاں میں ساتھی کر کے بھائی
رہسو اوہ سن ہمراہیاں نشانیاں ساتھ اساڈے
مشکل کار آساں کر میری کھولیں گرہ زباں نوں
شریک کریں اس کم میرے توحید بتایئے تیری
کراں قبول دعائیں موسےٰ کیہا حق تعالےٰ
یاد میری وچہ جاؤ جلدی کریو ناہیں دیری
شاید ڈرے نصیحت پکڑے جا اسنوں ازماؤ
زور تے جوش نہ کرے اساں پر خوف اسانوں بھارا
میں دیکھاں تے سناں کہو اس اسیں رسول خدائی
اسیں لیائے رب تیرے تھیں سچ نشانیوں پائیں
وحی کیتی گئی طرف اسادے عذاب جو اس جھٹلاوے
عمر جوان دراز شہنشاہ ہوسیں ہر اک جائیں
لڑکا گود تے خدمت حوراں بھیاڑ چرا دن مالاں
کرماتاں رب کرسی پیغمبر ہدایت کریں بتایا
چھوڑ حضرت پھر اہلاں تاں طرفے مصر سدھاناں

اک دن وقت عشاء دے حضرت گھر اپنے وچہ آئے
بعد اس کتھیں جو حکم خدا دا حضرت آکھ بتایا
پڑھ کر فجر گئے پھر دوویں فرعونے گھر آئے
سن فرعون کہے اے موسے پالیوں منگ پتاندے
میں توں ناشکراندے وچوں پاس میرے اج آیا
ڈر کر چلا گیا اس جاؤں پھر ہیں حق تعالے
فرعون کیہا رب کیہڑا تیرا بھیجا تدھ پچھانواں
ہمراہیاں فرعون کیہا کی سنو موسے بتلایا
کہے فرعون تساڈا لوکو پیغام لیا دن والا
حضرت کیہا پیغام ایہہ لیدا المبق جو چودا ملک
کہن حضرت اک پاس تیرے میں ظاہر چیز لیانواں
کیہا پھر فرعون لیا توں جے سچیاں تحقیں آیا
حضرت موسے نے پھر بغلوں کچھ کر ہتھ دکھایا
آسے پاسے دے سرداراں فرعون کہے پھر چالے
ایہہ تے تساں تساڈے وطنوں چاہے باہر نکالے
دوہاں بھائیاں نا تیں ایہہ ڈھل دیہو سنج کھوڑی
فرعون مہلت چھ ماہ دے اندر جمع جادوگر کردا
عزت دولت دیاں تسانوں سن جادوگر بولے
کراں تیار طلسم تاں پھر فرعون دیوے سب چیزاں
میدان اک بارہ کوہ دے اندر جمع خلائق ہوئی
توں کجھ ڈال اسیں یا ڈالاں جادوگراں سنایا
لاٹھیاں رسیاں سب جادو کتھیں تہاں ڈولن لگیاں
رب فرمایا اساں کیہا پھر اے موسے نہ ڈرنا

ماں بھائی ملیں دو دن گزرے حال سنائے
تینوں مینوں کر پیغمبر ہدایت کرو سنایا
جو احکام خداوندوالے اسنوں آکھ سنائے
پاس رہیوں کئی برس میرے توں خون کیتا پھر جاندے
کہن حضرت میں جہلے بے خبری جاں دا خون کرایا
کر کے فضل پیغمبر کیتا بخشیا حکم کمالا !
کیہا حضرت رب طبق چوداں کریں یقین بتانواں
حضرت کہن تساں پیو دادیاں دا وہی رب آیا
طرف تساڈے بھیجیا ہے جو سمجھو اسنوں باؤلا
ہے کر عقلاں ہیں تسانوں ہے اوہائی خالق
پیغمبر میرے ہو دن ایہہ لیا یقین بتاں والی
حضرت موسے سٹیا عاصا ظاہر سپ دسایا
سفید اوہ ویکھن والیاں تائیں ہیسی نظری آیا
ایہہ کوئی جادو پڑھیا ہویا جادو دل والا ڈالے
ہن کی حکم دیہو پھر تسیں سن کر کہن دانا لے
بھیج نقیب لیا دن شہروں بڑے جادوگر جوڑی
کہے موسے لوں رد کو ملکوں نکلے ایتھوں ڈردا
دیہہ آلات جادو دے کارن ساڈے ہر اک ٹولے
طلسم چار ہزار بنایا کر کر کے تجویزاں !
پیلا موسے ہاندوں لوں کہندے نشان دکھاؤ کوئی
ڈالو تسیں کیہا پھر حضرت انہاں کجھ سٹایا
دیکھ ڈرے دل اندر حضرت جاں سپ بن کر دگیاں
رہیں ایہہ توں انہاں سبھاندے حکم دیاں جو کرنا

دہنے ہتھ اندر جو تیرے اے موسیٰ اس ڈالیں
حضرت موسیٰ ڈالیا عاصا بن سپ کھا گیا سپاں
ہوئے ذلیل اس جگہ اندر تمام جادوگر ہارے
ڈالے گئے حق اگھوں سجدے اوہ جادوگر سارے
نسے رب ہوئے ہارون دا جو برحق نبی ہمارے
جادو کفر تے برحق اللہ بخشے اساں خطاواں
پیر کھبا ہتھ سجا کٹاں سولی اُپر چڑھاں واں
کون جانو جو ساڈے وچوں ہے اشد عذاباں
اختیار نہ اس تے دیساں چیز آئی جو سانوں
اس اُپر جو پیدا کیتا اس نے ساڈے تائیں
حکم کریں گا وچہ زندگانی دنیا وچہ اکھائیں
لذت نور ایماں نوں پائی تیرا خوف نہ کائی
جان ہزاراں باجھ شماراں عاشق کرن نثاراں
عشق سچے دی برکت پاؤں کھلا کھنڈ نورانی
کوئی نہ سجن دشمن دسدا اکو اک یگانواں
کھا کر قسم خداوند آکھاں لوڑ نہ دولت مالاں
ویکھ تجلی نور الٰہی خود ی خودوں اٹھ نسی
فرعون بلا جلادا تہاندے پاؤں ہتھ کٹائے
لاش مبارک پاک شہیداں کر آواز سنائی
غرض اساڈی بخش دیوے رب کل گناہ اسانوں
اے رب حضرت موسے کیہا سردار فرعون ہامانی
گمراہ کرن راہ تیریوں تاہنیں میرے پروردگارا
نہ ایمان لیاون جاں تک کھدیاں ویکھن ماراں

جادوگری فریب تہاندا نکل جاوے جو بھالیں
ظاہر حق ہویا گم ہویاں سب باطل دیاں گیاں
سپ اپنا پھر پکڑیا حضرت عاصا ہویا دوبارے
کہن ایمان لیائے اس پر جہاں جو پروردگارے
آکھن توں فرعون ساں پر کیتے جبر اکارے
جادوگراں فرعون کہے میں پیر ہتھ تساں کٹاواں
مجبور اُپر لٹکا تساں نوں ہوراں تو ں دکھلاساں
باقی رہنے والا جو ہن ساحر کرن جواباں
اوہ ساتھ دلیلوں پاس آئی ہے کہئے اسیں تسانوں
کر جو حکم توں کرنا چاہیں سوا اسدے کجھ ناہیں
آخر دنیا عشرت فناہی جاوے نہیں اگاہیں
جادوگراں تھیں مومن ہوئے ہوئے فضل خدائی
دلبر او یکھ پتنگ نہ مڑدے سڑ دھڑ دیون وارا ں
اپنا آپ نہ نظری آوے ہر جا یار دھمائی
مرن جیون غم خوشی نہ کائی سچی بات سناواں
پتہ لگا ہن غیر نہ کوئی ہے اوہو ہر حالاں
نہ آنگ دیوانیاں تک خلائق ویکھ انہاں نوں ہسی
بعد اس کتھیں پھر مرد عشاقاں سولی اُپر چڑھائے
پھر جانا اساں رب اپنے ول نہ سانوں غم کائی
اس کارن اسیں پہلاں ہوئے مومن دلوں زبانوں
دتا مال آرائش انہاں وچہ دنیا زندگانی
اے رب دل کر سخت انہاندے مال مٹادے سارا
فرمایا رب ثابت رہنا ایہو کرساں کارا ں

دعا قبول تساڈی ہوئی منوں حکم اساڈے
حکم اڈیکو وعدہ باقی جو تت اجے کجھ رہندے
فرعون تے قوم اسدی نوں حضرت ہارون موسیٰ سمجھاندے
اے ہامان اک محل اچیرا بنا فرعون بتایا!
کراں گمان جھوٹھا رب موسےٰ طرف اوہدی جا جھاکاں
بہت بلند منار بنایا بہت دولت خرچائی
مزدور معمار دباں ہیٹھاں دب کر مر گئے سارے
اک دن بی بی آسیہ خاتون کنگھی سر نوں کردی
فرعون کہے موسےٰ دے رب پرتوں ایمان لیائی
ماڑ دتا کر ظاہر ایس اج سن فرعون سنایا
کہے بی بی رب میرا منوں جنت دے گھر عالی
سن فرعون کہیا میں تیرے تائیں سخت عذابوں مارں
فرعون ظالم پھیر دِن بی بی تھیں پاک پوشاک تارے
درد جگر نوں سہنچلی بی کردی عرض خدایا
فرعونے دی عورت بولی ذکر قرآنے آیا
بچا نکالیں ظالم قوموں بی بی کرے دعائیں
شوق لقاء الٰہی اندر دتی جان پیاری
عاشق موتوں پہلے مردے موت انہاں تھیں نسے
عشق شہادت اکبر والی تیغ عشاقاں وچے
صدقت عشق دی عاشق جاتن پر جہاندے گردے
مڑ ہن ذکر کراں ہارون تے حضرت موسےٰ والا
فرعون کہے ارکان دولت نوں چھوڑ دیو موں سارے
خرابی ملک نکالے سادا دین مٹا دسے اگا

گمراہاندے راہے چلنا لائق نہیں تساڈے
کرو نہ جلدی حضرت تائیں پاک خداوند کہندے
لاشریک خدا تباہ ندیاں چالی برس دیہاندے
پہنچ جاواں میں اس دے تے تھیں اپر اسمان سنایا
بنوا دسے اٹ ہامان حکم تھیں تر کر کے پھر خاکاں
حکم خدا تھیں آجبریلے بنیاد مینار گرائی
سمجھیا نہ فرعون اجے نہیں دیکھ رب دے کارے
چھٹ کنگھی گر گئی ہتھاں تھیں پڑھ بسم اللہ پھڑ دی
جالی برساں دی میں مومن بی بی بات سنائی
چھوڑ موسےٰ دا دین دیاں ندھ گھر سونے تلایا
بخش دیوے گا میرے تائیں جو ہے میرا والی
کہے بی بی کر جوتوں مرضی دین موسیٰ نہ ہاراں
اپر زمین لٹا ہتھ پیریں لوہے میخاں مارے
موسےٰ دین چھوڑاون کارن ہے فرعون ستایا
جنت اندر میرے تائیں بخش مکان خدایا
اٹھا حجاب خداوند عالم دکھایاں جنت جائیں
نظری آیا نور الٰہی آخر جاندی واری
عاشق زندہ رہن ہمیشہ پیتے خداوند دسے
اگے تیغ کرن سر نیواں ہرگز نہ ڈر کھچے
امام حسین سنے فرزنداں سر دتے بے عذرے
فرعون ہدایت چالی برسوں نہ منیا منہ کالا
ماردیاں میں موسیٰ تائیں اپنے رب پکارے
حضرت کہیا میں متکبروں پناہ ربوں منگ چکا

پھر اک مومن بندے کیہا قوم میری میں ڈردا
نوح تے عاد ثموری قوماں پچھے انہاں جو آئے
ڈردا ہاں میں اُپر تساڈے پکارن دے دن کولوں
کوئی تسانوں اللہ پاسوں نہیں بچانے والا
چھوڑ دیوین نوں قوم موسے نوں تے موسیٰ دیتا ائیں
فرعون کہے انہاں بیٹے ماراں رہن دیاں عورتاں
حضرت موسے قوم اپنی نوں آکھن پاک الاہوں
خود زمین دا مالک ہے یا چاہے جس بناۓ
قوم حضرت دی کہندی حضرت تکلیفاں پہلے ہنیاں
کیہا حضرت جلدی دشمن رب تساڈا مارے
نوں نشانیاں رب فرمایا دتیاں موسے تائیں
قوم تیری سنگ تیرے ٹوراں ایمان تیرے تے لیا نواں
ٹلے عذاب تاں پہلے وانگوں کردے پھر انکاراں
فرعون والے اساں قحطوں مارے اللہ نے فرمایا
جاں انہاں بھلیائی پہنچے کہن اساڈے شرفوں
ٹڈی جھجڑی طوفان بارش حکم رب لے تھیں وسے
منکر کہن نشانیوں موسیٰ کریں اساں پر جادو
اک عاصا ید بیضا دوجا طوفاں تریجا آیا
ستواں مینڈک لہو اٹھواں نانواں طمس تینا یا
پاک خداوند کیہا موسے امت راتیں لے جائیں
دریا پار تسانوں کرساں انہاں غرق کراساں

پہلے فرقیاں وانگ تساں پر آوسے دن قہر دا
رب بندیاں پر ظلم کرندا نہ آزادہ چاہئے
تسیں جاؤ پھر مڑ کر پچھے خوف خدا دے کولوں
سردار جو قوم کہن فرعون نہ کر ٹال مٹالا
ختم تینوں تے بتاں کرسن دھم پاون ہر جائیں
اسیں انہاں پر زوردا ذرہاں کہاں تسانوں پاتاں
رہو ثابت تے مدد منگوا دے شاہنشاہ ہوں
آخر بھلا جو اس تھیں ڈرسی حضرت سخن سنائے
تیرے آیاں کبھی نہ ہٹیاں بلکہ بہتیاں سہیاں
ملک دا نائب کرے تسانوں تساں دیکھے پھر کالے
ڈالن کفاراں جدوں عذابوں آکھن ساں بچائیں
ٹالے رب عذاب نہاں تھیں حضرت کرن دعاواں
اک تھیں اک نشانی وڈی رب دسے اسراراں
نقصان زراعت میویاں کر کے انہاں نوں ازمایا
کہن بدائیوں قومی موسے نے اس ساتھیاں طرفوں
لوک وداوگنہالے ہیسن رہے تکبر کردے
اسیں نہ مناں تیرے تائیں کدی نہ آئیے قابو
چوتھا قحط تے پنجواں ٹڈی چھیواں جوواں ستواں
پھر بھی نہ ایمان لیائے دیکھ عذاب سوایا
ہمراہ لشکر فرعون چلے گا پیچھے اُپر پانی
میرے فضل کرم دیاں موسے ہر دم رکھو آسار

حضرت موسے کا خداوند کریم کے حکم سے راتوں رات امت کو مصر

سے لے جانا اور فرعون کا بمعہ لشکروں کے پیچھے جانا اور اللہ تعالیٰ ان کو غرق کرنا!

اسرائیلیاں لے دن دوجے پاسوں قوم کفاراں
عاقل بالغ مرد جو راتاں گنتی چھ لکھ سارے
کجھ بندے وچہ قبطی موتوں بھیج دیا رب مارے
دن دوجے شاہ فرعونے نوں معلم ہوئے حالے
اسرائیلیاں فوج کفاراں ست لکھ جیہدی دساتی
ہویاں مقابل جاں اوہ فوجاں لوک حضرت تے بولے
حضرت موسےٰ کیہا میرا رب میرا ہمراہی
بھیجیا حکم اساں موسےٰ نوں پاک اللہ فرمایا
پھٹ دریا ہر جا لگ گئی ودھ ونگ بلند پہاڑے
موسےٰ تے جو ساتھی موسےٰ انہاں اساں بچایا
دریا چھوڑ خشک لے موسےٰ اللہ نے فرمایا
کھڑا پانی جو اپر ہوائے وانگ دیوار دساندا
اسرائیلیاں تے موسےٰ پہلیں ایمان لیایا
نافرمان فسادیاں تھیں توں اس تھیں پہلاں ہیا
تیرا بدن نشانی رکھاں پچھلیاں لوکاں کالن
فرعونی قوم ہمراہ فرعونے نکالیا جتھیوں باغوں
وارث انہاندی ہو گئے آپ اسرائیلے کیتے
وعدہ دتا اساں موسےٰ تائیں ترینہہ دن آناوالا
حضرت کیہا قوم اپنی نوں بیٹھوں حق تعالےٰ

کپڑا زیور سونا چاندی کر کے لیا وہاراں
پہنچ گئے سب لاتو راتیں دریا نیل کنارے
زندے دفن کفن وچہ دتے جبن نہ کجھ چارے
لشکر قوم لے ترپا پچھے پکڑن چالو چالے
پچھے دشمن اگے دریا پیش نہ چلے کائی
پکڑے گئے اسیں ہن حضرت آئے کافر لوے
راہ بناسی نہ ڈرساواں اسدی مدد چاہی
لاپانی دریا پہ عاصا حکموں حضرت لایا
نزدیک دتا کر قوم کفاراں کیہا رب جبارے
فرعون تے ساتھی فرعونے دے سارے غرق کرایا
غرق ہوئے ہیں ایہہ لشکر تحقیق اساں بتلایا
چل پانی گروقت نزع پر شاہ فرعون سنایا
ہن توں کیہا ایمان لیاویں اللہ نے فرمایا
بچا دیاں اج جسم تیرا میں پاک خداوند کیہا
قدرت میری اکثر لوکیں غور نہ کرن وسارن
اساں بھجوائے محل خزانے گیا کفر دے داغوں
اکثر اسرائیلیاں نوں بھی بھل گئے دن بیتے
ترینہہ راتاں دن بھی روزے موسےٰ نبی کمالا
رات کتاب اتار سکھاسی حکم شریعت والا

حضرت موسےٰ ستر بندے لے گئے چن کوہ طور نے
رب فرمایا کیہا تساں جاں حضرت موسےٰ تائیں
رہے وہندے تساں بجلی لیا اللہ نے فرمایا
اسمان دکھایا کھڑے فرشتے ہوا دیو چہ دساون
رَبِّ اَرِنِیْ منہ دکھلاویں حضرت کہیا خدایا
طرف پہاڑ نظر کر جیکر قائم رہیا ٹکانے
اُپر پہاڑ تجلی ذرہ اللہ پاک دکھایا
ہوش آئی تاں کہیا حضرت توں ہیں پاک صدایا
پسند کیتا فرمایا اللہ تینوں سب تھیں جانی
ہوش کریں جو کرسن اس تھیں تختیاں اُپر لکھیا
قوم اپنی نوں حکم کریں توں عمل کتاب کراون
اسرائیلی قوم میں اندر زرگر سی اک آیا
اسرائیلیاں نوں جاں حضرت مصروں کڈھ لیچلے
جبرائیل خدا دے حکموں لے فرشتے آئے
سامری جبرائیل سمجھ کر سم گھوڑے دے تلیوں
خوب سنبھال رکھی اوہ مٹی کنے کدی انہاساں
سونیوں بچھڑا شکل بنا کر منہ وچہ خاک دکھائی
بنایا جسم اک انہاں کان بولیا دانگوں گائیں
بھل چلا گیا حضرت موسےٰ ہور دس کسے جائی
اکثر اسرائیلی بچھڑے لگے کرنے پوجا
تورات مبارک لے کر حضرت جاں چہ قوم میں آیا
ہیرے چھپوں تساں خدا دی جلدی پوجا چھوڑی
حضرت ہارون کیہا بھائی ماں میری دیا جایا

ہور آکھن دس وتے کیہا اللہ پاک غفور ہے
ایمان نہ لیائیے تاں تک نئیں پردیکھئے اللہ سائیں
ہر لوں پچھوں فیر جلایا کرنا شکر سنایا
عرش عظیم خداوند تعالیٰ لے حضرت نوں دکھلاون
دیکھ سکیں نہ ہرگز مینوں کُنْ تَرَانِیْ فرمایا
توں بھی مینوں دیکھ سکیں گا حضرت لگے تکانے
پہاڑ ہویا جل ریزہ ریزہ نبی بیہوشی آیا
کراں توبہ میں سب تھیں پہلاں ہاں ایمان لیایا
اپنی بات پیغام بھیجن تھیں دیاں کتاب سکھائی
تفصیل نصیحت ہر چیز اندی کر توں تھیں سکھیا
فاسقاں نوں گھر جلد دکھاساں پاک اللہ فرماون
بعضے کہن بھنیواں حضرت سامری نام سدایا
قبطی قوم فرعون سمیتاں پئے پچھے کر ملے
گھوڑیاں دی اسواری سبھناں قبطی ملیں چڑھائے
متبرک سمجھ بھری مٹھ مٹی ہووے شاید کھیلوں
لین تورات گئے جاں حضرت دیکھے مٹی خواصاں
حکمت دیدی بچھڑے ہوہنوں گائے آواز سنائی
انہاں کہیا خدا ہے ایہو موسےٰ اتے تساہیں
پاک محمد سرور نوں رب خبر قرآن بتائی
جو مومن اوہ کہن خدا اک ہرگز ناہیں دوجا
دیکھ کہن ایہہ بات بُری ہے بچھڑا تساں پوجایا
پٹے داڑھی پٹے بھائی دے کیوں کل قوم ہوڑی
میرا نہیں گناہ میں تینوں بہت انہاں سمجھایا

چھوڑ ہاروں نوں حضرت پچھے بچھڑا کس بنایا   سامری دا ایہہ کارا سارا انہاں آکھ سنایا
سامری نوں سد پچھیا حضرت توں کیوں رب بھلایا   بنا گئو سالہ قوم اپنی نوں گمراہی وچ پایا
سامری کہندا موسے تکیا میں جبریلے تائیں   ہور کسے نہ تکیا اس نوں بھیجیا جاں رب سائیں
اسدے گھوڑے دے سنب ہیٹھوں مٹی مٹھ اٹھائی   گئو سالہ دے منہ وچ رکھی اس آواز کرائی
صلاح ایہا جی میرے مینوں لے موسے سکھلائی   حضرت موسے کہے خدایا توں ایہہ قوم ازمائی
گمراہ کریں یا راہ دکھائیں توں جس تائیں چاہیں   توں اساڈا دوست ساڈوں بخشیں رحم کمائیں
سامری نوں پھر کیہا حضرت جیسی دکھ اٹھانا   کہندا رہسیں جس نوں دیکھیں میرے پاس نہ آنا
اس دن توں اوہ کہندا رہندا دور ہو میں ماہوں   پاس اتفاقاً جے کوئی جاوے چڑھے بخار ہر اسوں
دوہاں تاپ چڑھے پھر کوئی ڈردا پاس نہ جائے   رہے اکیلا جنگل اندر ایویں عمر لنگھائے
حضرت کیہا اوہ ذبح جاویں مر توں بعد ستاواں   توں جس بچھڑے رب بنایا اس وچ اگ جلاواں
اگ وچ ساڑ سواہ بنا کر وچ دریا اڈایا   وتا رہن نشان نہ اس دا فتنہ کل مکایا
اللہ بہتر بخشش والا عجز دل عرض کرایا   بچھڑا پوجن والیاں تائیں حکم خدا فرمایا
توبہ انہاں دی اکدوجے نوں مارن ایہہ تلواروں   حضرت موسے کیہا انہاں جو آیا حکم ستاروں
بچھڑا پوجن والے گھروں باہر نکلن سارے   بیٹا باپ تے باپ بیٹے توں بھائی بھائی نوں مارے
مر گئے بچھڑا پوجن والے گنتی ستر ہزاراں   توبہ ہوئی قبول انہاں دی یار ملے جاں یاراں
امت نبی محمد سرور توبہ گریہ زاروں !   نور الٰہی معافی دیندا برکت شاہ ابراروں
مینوں تے بھائی میرے مینوں موسے عرض گزاری   کر داخل وچ رحمت اپنی توں رحیم ستاری
حضرت گئو سالہ دا غصہ لتھا تے فرمایا   ایہہ تورات ہدایت رحمت خوف الٰہی جس کھایا
اسرائیلی کہن نبیا تورات عمل دشواری   ایہہ احکام قبول نہ کرساں حکم کرو جو جاری

پہاڑ سراں پر انہاں دی تھیں اللہ پاک دکھایا !
پکڑو کر مضبوط جو اس وچ حکم تساں نوں آیا !
ویکھ پہاڑ گئے من ڈر دے نہ گر اوپر جائے
پہاڑ انہاں دے سر دے اوپر دوں اللہ پاک ہٹائے

بیان قارون اور اس کے ہلاک ہونے کا

حضرت موسے قوم اپنی نوں کیہا کتاب توراتوں — تختیاں لکھیں کر نقل پڑھو تے عمل کرو سب باتوں

نقل کتاباں کیتیاں تاں پھر آیا حکم خدائی — کرن کتاباں اُپر زینت دکھن ساتھ صفائی

حضرت موسے کیہا خدایا نذد پاس اساڈے — کیویں کتاباں زینت کریئے مناں حکم تساڈے

جبرائیل خدا دے حکموں گھاس دو قسم بتاوے — بلا اسلیوں جے تانبے لا سو سونا پھر بن جاوے

پتیل اُپر جے کر رکھو چاندی ہوگ بتایا — کالوت یوشع قارون تناں نوں حضرت علم سنایا

سِکھی کیمیا گری قارون نے گھاس جدوں ہتھ آیا — حفظ تورات آئی اس تائیں سونا خوب بنایا

چچیرا بھائی حضرت موسے سی قارون دنالہ — بے حد دولت جمع کرائی کسے نہ معلم حالا

عامل ایہہ تورات کتابوں پہلے مالوں آیا — ہوئی محبت ساتھ جہاں دولت صندقیوں لکھ بھوایا

خزانیاں کنجیاں رب فرمایا ستر اونٹ اٹھاون — نافرمان ہویا متکبر لگا فساد کراون

قوموں بندے کہن قارون نوں نالوں خوش ہوویں — دنیا مال اُتے خوش ہویاں نہ رب تائیں سوہنویں

مال جو اللہ دتا تینوں خرچیں عقبے کارن — مسکین یتیماں دیہہ خیراتاں نیک نہ کم وسارن

تیں پر پاک خدا دنذ جیسی کیتی ہے بھلیائی — کر بھلیائی توں بھی خلقیں ملے اگے وڈیائی

کیہا قارون اے موسے میں ایہہ دولت آپ بنائی — اس وچہ کی حق رب تیرے دا کراں زکوٰۃ ادائی

کیا نہ جانیا اس نے پہلیاں جو سن قوم کفاراں — رب فرمایا کیتاں انہاں ساں دکھاں دیاں ماراں

اس تھیں زور زیادہ رکھدے ضائع عمل کرائے — دے تکلیفاں طرح طرح دیاں دوزخ وچہ چلائے

دو گمنڈ بنے کجھ حضرت موسے دے سن ساتھی — کجھ بندے قارون ہمراہے جان کفر وچہ پھاتھی

اپنی قوم طرف جاں قارون نکلے زینت کرکے — کر دو طرف غلام چلیندا تاج سرے پر دھر کے

دیکھ اسنوں جو طالب دنیا بات افسوس کردے — لے اساں ایہہ عزت دولت حرص دلاں وچہ دھردے

عاقل بندے اہل ایماناں کہن جو یوشع جیسے — کم بختو افسوس تساں پر دنیا طالب کیسے

بدلے عقبے ملن ایماناں اعلیٰ عزت پاؤ — قارون دی عزت کسے نہ لیکھے نہ دل دیکھ ڈُلاؤ

حسد دے حضرت موسے تائیں قارون بہت ستائے — ہر ہر باتیں کرے عداوت ظالم ظلم کمائے

وڈ گتوڑی کر نبی اللہ دا اپنا وقت لنگھاندے
قارونوں تیں پچھیا کتنا حصہ ربدے نام نکالاں
مسکین یتیماں دیہہ راہ ربدے حصہ ایہہ زکوٰتاں
قارون حساباں غوطے جاندا جیوں نتو ماندے چالے
کہندا ہوسے لالچ کردا منگے مال اساں تھیں
تیرے پچھے ہاں اوہ کہندے کریھوں تیں بھلائے
آکھے جھوٹھ بہتان بنا کے کراں موسے رسوائی
اک دن حضرت جرم زناہ دی حد سزا سنائی
پناہ خدا دی حضرت کہیا ظاہر کریں سنایا
ربدی قسم کرادن حضرت جس تورات اتاری
اس ربدی کھا قسم سنائیں فاحشہ نوں فرمایا
پایا خوف خداوند عالم کنبی عورت ڈردی
قارون ندی تھیلی دتی کہیا دوجی دیساں
کرا یہہ بات سٹی اوہ تھیلی پھیر قارون نے دالی
پئے سجدے رب اگے حضرت پھیر بددعا کرائی
آیا حکم خداوند عالم تیرے زمین تختا دی
سجدے تھیں سر چانبی نے یاداں نوں فرمایا
دوست اسدے ساتھ اسدے اج اپنا کرن ٹکانا
باہجھ دو جنیاں کوئی نہ رہیا سب نبی ول آئے
پکڑے گلیاں تیک کیہا پھر ذرا لیتھے اٹکائیں
گوڈیاں تیک گئے دھس دھرتی فیر کمر تک جاندے
بند ہویا توبہ دروازہ عذاب تمہادے پاسے
اسرائیلیاں تھیں کجھ بندے آلیں وچہ وچارن

حکم زکوٰۃ خداوند آیا قارون حکم سناندے
حضرت کیہا دس سو تھیں اک کڈھ حسابوں ٹالاں
دعا کراں بخشانواں تینوں یاد رکھیں حق باتاں
ندھالاں دی بہت محبت کردے ٹال مٹالے
ساتھ یاراں دے کردا باتاں کرلاں صلاح تساں تھیں
توں سردار عقل دا پورا کر تدبیر جو آئے !
دے زرمالاں عورت فاحشہ تہمت کرن منائی
کہے قارون خود توں کیوں کردا اج چاکرے لوکائی
فاحشہ عورت سد بلائی سی جس نوں سکھلایا
لشکر غرق کیتا فرعونے جس رب پاک جبّاری
اصل حقیقت آکھ سنائیں کی تیرے دل آیا
بولی ہاں بدکار نہ پھر بھی گناہ تساں پدھر دی
لاہتاں موسے پر کہندا اینوں خوشی کریساں
ایمانداراں قارون شرارت ہوئی دیکھ ملالی
قارون ستایا میرے تائیں اسنوں دیہو سزائی
جیوں چاہیں کر مرضی اپنی مرضی اوہ ہماری
زمین تھیں رب فرعون ڈوبایا ہن ایہہ بھی ہتھ آیا
میرے ساتھی حالت انہاں دیکھ پڑھن شکرانا
حکم ربے تھیں پکڑ زمینے حضرت حکم کرائے
فیر زمین نوں کیہا حضرت انہاں ہور دھسائیں
چھاتی فیر گلے تک جاندے عجز ہزار ستاندے
غصہ نبی نہ ٹھنڈیا رائی غائب زمین کرائے
خزانیوں حرص قارون دھسایا سن حضرت فرمادن

قارون خزانیاں لوڑ نہ ساانوں حضرت عرض کمائے
رب فرمایا سب گھر مالاں خزلے زمین دبائے
دیکھ ایہہ حال قارون دسن آکھن جو طمع دکھاندے
کتنا یش رزق یا تنگی رکھے رب دے بھید نہ آندے
اسیں بھی چاہندے نال خزانے فضلوں رب بچائے
نہیں تے زندے وانگ قارون دے جاندے زمین دھسائے

بیان عامیل کا

اسرائیلیاں وچیں اک بندہ نام عامیل بتاون
مال دولت اس پاس بہتیرا نہ فرزند ستاون
غریب بھتیجا مال او دا پیر بہتی حرص دکھاندا
مارا چاچے نوں اوہ اک راتیں باہر لاش سٹاندا
دولت مال آپ کر قبضہ مکروں ڈھونڈے قاتل
لاتہمت پنڈ والیاں تائیں پکڑے انہاں باطل
پنڈ والے پھر شکو تسکی لان ذمے اک دوجے
وچہ قرآن رب خبر سنائی جیکوئی چاہیے بوجھے
ذمے لاؤ اکدوجے دے مار بندہ رب کیہا
جو چھپاؤ ظاہر کرساں میرا سنتوں سنیہا
موسے نبی دعا کر بندے لے ہیرے رب باری
خونی کیویں پچھانیاں جائے پئی خرابی بھاری
جناب الاہوں حکم آیا جو نبی موسے فرمایا
قوم میری لے پاک خدایا مینوں عرض کرایا
فرمایا رب مردے اپر گوشت گائے لاؤ
ہو زندہ خود قاتل دسے میرا حکم بجاؤ
قوم کہے پھر حضرت موسے ٹھٹھا اساں کراویں
مردے لایاں گائیں گوشت ہوگ زندہ فرماویں
ڈٹھا سنیا ناہیں کدائیں کی مطلب اس گل دا
حضرت کیہا پناہ خدا دی ٹھٹھا کم جاہل دا
قوم کیہا جے حکم رب دے دا گائے عمر بتائے
حضرت کیہا حکم اللہ دا جیوں کر دسیا جائے
نکی بڈھی جوان نہ بہتی بڑھیپے میان جوانی
کرو جیویں کم رب سنایا اویں اس نوں بھانی
کہن لگے پچھ رنگ گائے دا کرے بیان بتائے
کیہا حضرت گھری زردی رنگ سوہنا دل بھائے
قوم کیہا پچھ اللہ تائیں کی کم کردی گا دے
سبھے اندر نہ ہو دلیائے نشان بتاؤ سارے
چاہے رب اسیں راہ پائیے مرضی جو اس گائے
حضرت کیہا رب فرمایا محنت کرے نہ کائے
کھوہ پانی ہل زمین نہ واہے بدن سلامت سارا
اندر دنگت وچہ داغ نہ کوئی اکو رنگ پیارا
اس وصف دی گائیں تائیں لگے کرن تلاشاں
بن انسانی شکل فرشتے دسیاں گائیں شناساں
چاندیوں چمڑا بھر دے گائے دا قیمت اسدی ایہا
سی گائے وچہ وچن حکمت تاں ایہہ قیمت کیہا

اسرائیلیوں مرد اک صالح جنگل اندر رہندا
وقت مرن دے اکو بیٹا اوہ پتر داں کہندا

میری گائیں اس لڑکے نوں دیویں وقت جوانی
بیٹا ماں دی خدمت کردا بعد پیو لنگائی

ڈھونڈیندے گائیں اسرائیلی پاس بڈھی اس آئے
جو منگیا سودے کر قیمت گائیں خرید لیائے

گائے ذبح کرا کر حضرت اس زبان لگا لی
جس دم مردے اپڑائی جان خداوند ڈالی

لاکھوں خون ہویا پھر جاری پیل عامیل سنایا
بھتریجے میرے ماریا مینوں مالوں حرص دکھایا

دو ہوگیا ادا اس خون میرے دے پتہ بتا کر مریا
کم نہ آیا مال دنی دا عوض قصاصوں پھڑیا

قصہ عوج بن عنق کا!

شام زمین مقدس اندر وسے قوم جباراں
وحی کیتی رب حضرت موسے بنا باراں سرداراں

کرو جہاد جباراں دے سنگ اپنی قوم سناویں
دیساں فتح تساڈے تائیں وعدہ سچ سچاویں

حضرت موسے وچ کنعانے قوم اپنی لے جاندے
بھیج نقیب حالات ملک دے دریافت کرن گھلاندے

نقیب باراں سرداں گئے جہاں قوم حضرت کتیں بھیجے
طرفے شام جباراں دیکھن ہیں چنگے یا مندے

عوج نامی بن عنق نوں ملے تے ہو حیران لگایا
بہت زیادہ جثہ اوس قد نظر وچہ آیا!

نوح نبی دے وقت طوفانوں اسنوں رب بچایا
پاک خداوند کئی سو سالاں اسدی عمر لکھایا

حضرت آدم دے پتہ تھوں وقت موسے تک آیا
نکاح اسدا وچہ بھی اک عورت قصص الانبیا لکھایا

بعضے آکھن باپ عنق سی مائی نام صفورا
معارج النبوۃ قصص الانبیا کتیں لکھیا ہے مذکورا

حضرت موسے دے سرداراں عوج پکڑیند اجالے
کتھوں آئے کتھے جانا انہاں پتے دسالے

سن کر عوج پکڑ گھر آندے چھوڑ دتے پھر سارے
دیکھ حقیقت جباراں دی دل وچہ خوف گزارے

ڈٹھا جو وچہ قوم نہ آکھن بھید چھپا سیئے
کھا کر خوف نہ قوم لڑے گی موسے نبی بنا سیئے

آنحضرت ہارون موسے نوں جباراں حال سنائے
دساں نقیباں راز پوشیدہ کھولے لوک ڈرائے

کالوت یوشع دوہنہ ظاہر نہ کیتے عالی دے سچے پائے
قوم اپنی نوں حضرت موسے آکھن نبی خدائے

نہ ڈرو دوستو اللہ ساتوں وعدے فتح بتائے
قوم کیہا نہ جاسیئے اوہ تاں لوک زورآور آئے

شکل جہاں دی جانک دکھوں تانتک ہول نہ جاساں
کہن یوشع کالوت انہاں نوں اساں فتح دیاں آساں

حضرت موسےٰ کہن فتح دا وعدہ حق تعالےٰ
قوم کیہا اسے حضرت موسےٰ ادھر قدم نہ چاساں
حضرت موسےٰ کہن خدایا کریں جدائی انہاں
اوہ زمین خداوند کیہا کراں حرام انہاں تے
اسرائیلی چاہن مڑ کے ملک مصر توں جانا
فتح ہووَن لئی دیر لگی پھر عرصہ چالی سالاں
عاصا لے کر حضرت موسےٰ ہالدن دلوں جاون
حضرت موسےٰ مارِیا عاصا اللہ اکبر کہہ کے
قوم ابھی وچ حضرت آئے حال انہاں دے تکے
دیکھ انہاں دی حالت موسےٰ نبی دعا فرمائے
سایہ کیتا لری کاون پتھروں دتا پانی :
کیہا انہاں نوں حضرت موسےٰ من سلوا دے تائیں
باذنا آون جمع رکھاون کہن ملے یا نا ہیں
من سلوا کھا کہن گئے اک ہونا شکر پکارے
اس اک کھانے پر نہ رہیئے کہہ اپنے رب تائیں
حضرت موسےٰ پاک خدا دا انہاں حکم سنایا
شہر اندر جا داخل ہوئے ملے جو تساں چاہیے
ایتھے ہیں انہاں نوں جنگل اندر سال کئی رہیایاں
حضرت موسےٰ پچھوں یوشع اللہ نبی بنایا

جیوں فرعون قارون مرد لئے یاد کرو اُدہ حالاں
توں جا تے رب تیرا دو لوئیں لڑو اسیں نہ جاساں
اپنا تے بھائی دا ذمہ مالک بناں نہ تہاں
نہ داخل ہون دیہا اُن تھیں چالی برس تہاں تے
اس تقصیر ول دیہا جنگل وچہ چالی برس ٹکانا
کالوت یوشع رب فتح دتی پھر دو لوئیں مرد کالاں
ملیا عوج شہر وچہ انہاں چاہندا سی پکڑاون
عوج گیا مر کھا کر عاصا پیا زمین پر ڈھکے
نالے گرمی جنگل اندر ٹرٹرا ہیں تھکے !
سلوا کھیجیا سی رب گوشت تے من وانگ گڑا ہے
اپنا اپنا قوم تمامی چشمہ خوب پچھانی
دن دوجے لئی جمع نہ کریو دیسی رب سدائیں
جمع کھانا رب باسی کر دا تازہ دے انہائیں
کد تک کھاساں من سلوا نوں ہوئے موسےٰ کر چا ہے
ساگ پیاز مسر تے گندم دیوے لسن اسائیں
اعلیٰ چیزاں بدلے ادلے منگو شرم نہ آیا
غضبوں رب محتاج کرے تے دسو پھر کی دا ہے
حضرت موسےٰ ہالدن رہیاں باتاں بہت سنایاں
اس تھیں بعد کالوت نبی ہو رب دا حکم سنایا

حضرت بن یامین اولاددوں یوشع نبی بتاون
کالوت نبی اولادِ یہودے باپ یعقوب سناون
اسرائیلیاں چالیں برسیں جنگلوں ملی رہائی
جا بسے وچہ شہر گرامیں خبر قرآن سنائی

بیان حضرت موسیٰ اور خضر علیہ السلام

مجلس اندر حضرت موسے کردے وعظ کلاماں
قوم وچوں سردار اک خواہشوں حضرت عرض گذاری
تیں کتھیں علم عمل وچ کوئی ہوگ نہ ہور زیادہ
حضرت جبرائیل نبی دل آیا حکم سنادن
دو دریا ملن جس جگہ اوتھے نظری آوے
موسے نبی کیہا اے یوشع چل خضر دل جائیے
حضرت موسے دے سنگ یوشع خدمت کرن غلامی
دو دریا ملن جس جگہ چل کر اوتھے آئے
تھکے ہیسن حضرت موسے اکھیں نیند آیاں
کباب مچھی پر قطرہ پانی گرم وضو کتھیں آیا!
حضرت یوشع حیران ہوئے حکمت دیکھ ربانی
خوابوں اٹھ ٹرے پھر حضرت منزل کرن سفر دی
تھک سفر کتھیں حضرت موسے کہن ذرا دم لئیے
مچھی زندہ ہوون والا خیال یوشع نوں آیا
بازاوہ سنا بھل گیا میتوں تینوں حال سنانا
زندہ مچھی ہو دریا جاندی دیکھ حیرانی آئی
جیوں جیوں چلے وچ دریا دے پانی ہٹدا جائے
حضرت موسے سن فرمایا جاوہ ڈھونڈن آئے
حضرت خضر ملے اس جائی بات خداوند پوری
سُرنگ پانی ناہ مچھی اوہدا پیچ ولاویں آندے
حضرت موسے یوشع دونہاں ملیا خضر پیارا

فرعونی قوم ڈبن دے پچھوں مسلم سنن تماماں
میں سن شیریں سخنوں حضرت نیلے ایہہ بات سمجھادی
حضرت آکھیا میں نہ جاناں اللہ پاک ارادہ
خاص علم نوں جانن والا ہے اک یار جاون
مل کر علم سکھیں اس پاسوں اللہ حکم سنادے
ملیاں پاہچھ نہ اسنوں مڑنا بھاویں سال لنگھائیے
بھن مچھی لے دریا حضرت ٹرپئے سفر ہدامی
دریا کنارے پتھر اُپر حضرت قدم ٹکائے
وضو کریندے حضرت یوشع روٹیاں پاس کھایاں
ہو زندہ وچ دریا مچھی جلدی غوطہ لایا
واننگ سرنگ وچہ خشکی چلے دیوار بنیدا پانی
یوشع بھلا ذکر مچھی دا جیوں زندہ ہو ندی
کہن یوشع نوں بھکھ لگی ہے دیہہ کھانا ہن کھائیے
اے حضرت جت سو گئے شو واند عجیب دسایا
شیطان بھلایا میرے تائیں دساں حالی ویہانا
دریا ستہ دتا اسنوں خشک زمین دسائی
دریا اندر سرنگ پانی دی میتوں نظری آئے
مچھی راہ وکھایا جتھے اللہ حکم سنائے
پیڑ کھرا مڑ پچھلی قدمیں آئے جا منزل دی
راہ خشکی سی وچ دریا دے پئے راہے گھر جاندے
رب فرمایا نیکاں کتھیں سی بندہ نیک ہمارا

اپنے پاسوں علم سکھایا بخشیاں عقل دانایاں — اس دیاں کاراں ہوواں تائیں ناہیں سمجھاں آیاں
خضر نبی سن لیٹے ہوئے منہ پر چادر پائی — موسے نبی سلام علیکم انہاں آکھ سنائی
منہ نکال چادر تھیں باہر دین جواب سلاماں — کون کوئی ہو کیہڑے آئے دسو کرو کلاماں
سکھن آیا علم تساں تھیں نبی موسے فرمایا — خاص خدا دے حکموں آکر درشن تیرا پایا
حضرت موسے کہن خضر نوں تابعدار بنا لواں — علم سکھا تیں اپنا جو تیں کیتیاں رب عطاواں
کیہا خضر توں ساتھ رہن تھیں طاقت صبر نہ پاویں — موسے کیہا صبر نہ ہاراں بیشک توں ازماویں
خضر کیہا تاں راز نہ سمجھیں صبر کیویں کر سکیں — بھلے برے دا بھید نہ لگے بات کیویں جر سکیں
ظاہر کم برائی والا میرا نظری آئے ؛ — باطن وچ بھلیائی ہووے ہوواں دا نہ پائے
شروع کراں کم جیہڑے لوں ہیں توں وچ دخل نہ پانا — جاں تک خود میں ناہیں دساں بالکل یاد رکھانا
کرے قبول خضر دیاں باتاں موسے کر اقرارے — ہو کٹھے پل سفر کریندے پہنچے ندی کنارے
چڑھ کشتی دریا وچکارے جسدم سامنے آئے — کر حکمت اس کشتی تائیں چھیک خضر لے پائے
چھیک کریندیاں حضرت موسیٰ جسدم نظری آئے — حضرت موسے کیہا نہ کشتی توڑ ڈبایاں دریائے
خضر کیہا لکھ یاد قراراں موسے نوں فرمایا — صبر نہ کر سیں کم میرے وچ پہلاں تدھ بتایا
یاد آیا اقرار موسے نوں گیا بھل تسا ہندے — کشتی جدوں کنارے لگی اتر گراں وچ جاندے
پکڑ خضر اک بال کھڈیندا بچے کر دیوارے — مار دتا اس لڑکے تائیں موسے دکھ پکارے
ناحق خون نہ جائز کرنا ایہہ معصوم بچارا — یاد خضر اقرار کرایا بھل گیوں کس کارا
مخفی رمز جو خاصاں والی عام نہ سمجھاں پاون — دل دے وچہ یاد الٰہی موہنوں ہس دکھاون
قم باذن اللہ کیہا ہس لے مویا نہ رب جوایا — قم باذنی کیہاں جوایا سمجھو راز کی آیا ؛
جبروتوں ملکوت لاہوتوں جیہڑے واقف ناہیں — عمل ناسوت انہاں نوں مشکل جے لکھ لائق ہائیں
سر خدا دے عاشق واقف جو مر زندہ ہوئے — جنت دوزخ دے غم خوشیوں اوہ ہو دور کھلوئے
پڑھنے سننے والیو کھایو موسے شان بلنداں — بہت اشارے نبی اللہ دے وانگ دست دلبنداں
خاص الخاص ایہہ عام سمجھ کر الٹ نہیں کر لیتا — عیسیٰ موسے خضر دوہاں دا اکو حرف جو سینا
علیحدہ علیحدہ کم انہاں نوں اللہ نے بتلائے — ایسے کارن اکھدے جے دل مطلب کارن آئے

خضر کیہا لے موسے وعدے کر کے کیوں بھلائے
وعدہ یاد آیا پھر موسے حضرت سن پچھتائے

کیہا موسے ہن جے میں پچھاں دخل دیاں کجھ تینوں
ساتھ دھن دا عذر نہ کرساں کریں علیحدہ میلوں

کیہے تیرے پر عمل فرض سی پر میں بھل سدایا
اگے جاندے ویلے شاماں گراں اگوں اک آیا

اس گراں دچہ شاموں پہلوں کل مسافر آدن
بعد آیاں نوں کوئی نہ پچھے بوہا بند کرادن

موسے یوشع خضر تنے بھی شاموں پچھوں آئے
نہ دروازہ کھولے کوئی کھانا نہیں کھوائے

بہت آوازاں مادیاں ایہہ کجھ جواب نہ پادن
نہ کوئی منجی بستر ملیا باہر ڈیرا لادن !

اک دیوار گرن نوں پھردی سی نزدیک پرانی
ڈھاہ اسنوں پھر نئی بنائی حضرت خضر جانی

حضرت موسے آکھے خضر نوں محنت مفت کرائی
مزدوری لیندوں کھانا کھاندے بھکھیاں رات دہائی

حضرت خضر کیہا ہن تیری میری پئی جدائی
تنے قول گئے ہو پورے بھل اقرار گیا ای !

تن باتاں دے معنے ظاہر باطن تن سمجھاواں
دیکھ جنہاں نوں صبر نہ ہویا ہن میں آکھ سناواں

دو بھرا ملاح غریباں کشتی چھیک کرایا
کرن مزدوری وچہ دریائے حیلہ رب بنایا

پنج بندے بیمار انہاندے دو کماون والے
دو ٹبر انہوں پاک خداوند کشتی جیلوں پالے

کشتی اندر حکم خدا تھیں میں سی چھیک کرایا
کیوں جے کشتی ثابت پکڑن شاہ لیے گا سنایا

اتنے عیب پاوندوں نہ پکڑن تے ایہہ رزق کماسن
چھوٹے وڈے جی انہاں دے ایس حیلوں کھاسن

اوہ معصوم خداوند حکموں جو میں مار دکھایا
مومن ماں پیو اس لڑکے دے کھیڈ لال لکانہ چھپایا

محبت لڑکے پاوندوں ماں پیو محبت رب بھلاون
مروا اسنوں پھر بیٹی دیساں رب اس عوض تاں دن

اس لڑکی تھیں ہون پیغمبر شان جنہاندے بھارے
ہر کم اندر حکمت رب دی حضرت خضر پکارے

دیوار پیانی کرنے والی جو پھر نئیں بنائی
دو یتیم سی پیو جنہاں دا ایسی مرد خدائی

دفن خزانہ ہیٹھ دیوار دے گریاں ہوندا ظاہر
حاکم یا کوئی ہور لے جاندا لڑکیاں حقوں باہر

سی منظور ربے نوں ایویں لڑکیاں ملے خزانہ
مہربانی بخشش رب والی جیہدیاں عالیشاناں
حضرت خضر تے حضرت موسے کردے فیر جدائی
پچھلی علمی خبر خداوند سرور دنبی سنائی !

ذکر وفات حضرت موسیٰ وہارون علیہ السلام

جنگل تیہ وچہ تیس برس جاں ہویا گذرن والا
اس دن حضرت موسےٰ اکھول ہارون نوں فرمایا
بھایاں دو نہاں جاندیاں تائیں باغ اگوں اک آیا
حضرت ہارون بیٹھ تخت پر آکھن موسےٰ بھائی
حکم خدا تھیں تخت اوسے پر فرشتے جان نکالی
بعض کہن وچہ گیا زمین دے بعض کہن آسمانی
کیہا قوم یقین نہ جاں تک لاش نہ دیکھاں اکھیں
قوم کیہا ایہہ کیویں مریا ساڈی سمجھ نہ آیا!
بہت پیار ہارون نبی تھیں آہا انہاں تائیں
حکم رب تھیں زندہ ہو کر حضرت ہارون بولے
بعد برس تن حضرت اپر موت فرشتہ آیا
ملک الموت کیہا اے حضرت اجل پیغام لیایا
مرضی تھیں رب پاک خداوند خود تینوں فرمایا
ملک الموت کیہا منہ رستے حضرت جان نکالاں
کیہا فرشتے جان کڈھاں میں حضرت اکھاں اہوں
ملک الموت کیہا یا حضرت کڈھاں پیراں طرفوں
میرے تائیں اللہ میرے بخشے ہیں انعامال
ہور کلاماں کرنیاں چاہاں حضرت سخن سنایا
آکر پاک خداوند تائیں ملک الموت بتایا
راز دلاں دے اللہ جانے حضرت نوں فرمایا
حضرت موسےٰ کیہا راضی ڈاہڈا شوق دکھاواں

بھیجیا حکم خداوند عالم موت ہارون نوں حالا
اے بھائی چل قوموں باہر حکم الٰہی آیا!
وگدی نہر دسیٰ وچہ باغے کنڈھے تخت دسایا
خوب جگہ ایہہ ایتھے رہیئے مرضی میری آئی
حضرت موسےٰ نظروں غائب تخت ہویا اوہ عالی
موت ہارون دی حضرت موسےٰ آکر قوم سنائی
دعا کیتی سن حضرت ربا لاش ہارون دی دسیں
شاید تو ہی خود ماراس تائیں سچا ہونے پایا
تاں موسےٰ نوں ایہہ گل آکھی موسےٰ کرن دعائیں
میں مریا ہاں حکم خداوں ایہہ کہہ ہوئے اوہلے
زیارت آیا کہ جان نکالیں موسےٰ نبی پچھایا
حکم رب دا جے توں زندہ رہنا ہے دل آیا
نکالیں جان میری کس راہوں حضرت آکھ سنایا
رب سنگ موہوں کراں کلاماں کیہا کریں خیالاں
حضرت کیہا جلوہ رب دی تکیا ساتھ نگاہوں
حضرت کیہا انہاں تھیں ٹر کے طور جاواں میں ٹرکوں
باجھ وسیلے آپ فضل تھیں میں تھیں کرے کلاماں
جے نہ چاہاں موت فرشتہ سن کر واپس آیا
جو کجھ کیہا حضرت موسےٰ سارا حال سنایا
موسےٰ میری طرف آون نوں راضی نہیں پچھایا
سخن آخیری کرنے چاہواں تیرا شکر بجاواں

جان ہزار ہو وقف اجے میری حکم کنوں گل دا اں
طور اُپر جا حکموں حضرت موسے عرض گذاری
بچالویں راہ حراموں اہناں رکھیں وچہ رضائیں
موسے مار زمین پر عاصا پاک اللہ فرمایا
مار عاصا دریا پر موسے کیہا ذات الہی !
ماریا عاصا سنگ اُپر موسے حضرت حکموں مارے
منہ وچہ سبز پتر اوہ کھاندا تے تسبیح پڑھاندا
جگہ ہن میرے دی جانے سندا ئیں میریاں باتاں
رب فرمایا تلے زمین دے چل دا ڈٹھا پانی
تیری امت موسے میتوں بھل کیویں پھر جائے
چلدیاں راہ وچہ قبر کھدیندے بندے نظری آئے
کیہا اہناں اک ربدا دوست جسدی قبر نکالاں
ساتھ اہناندے حضرت موسے قبر تیار کرائی
تیرے قد برابر حضرت جس دی قبر ایہا ئی
لحد وچ کھین لوں لیٹے حضرت بہت دلے لوں بھائی
اوسے وقت فرشتے حکموں جنتی سیب سونگھایا
نوری ملکاں کڈھ قبر تھیں حضرت لوں نہلایا
نماز جنازہ پڑھ کر اوسے قبر اندر دفنایا
روضہ اقدس حضرت موسے دا نہ کوئی جانے
امت پاک محمد والی جس لوں بہت پیاری
موسیٰ نبی طفیل نمازاں ہویاں وچ پنجا ہوں
ایہہ احسان نہاں سر ساڈے عدوں وددھ چڑھایا
اک سو سال پنجاہ ہو لاتے عمر نبی نے پائی

اللہ پاک کیہا آ طور سے دل دیاں کر اظہاراں
امت آل اولاد تسانوں سوہنی یا رب باری
رزق حلال کھلاویں عاجز میری امت تائیں
ماریا عاصا حضرت موسے دریا تلے وسایا
ماریا عاصا حضرت موسے ڈٹھا سنگ سیاہی
ٹٹا سنگ ڈٹھا وچہ کیڑا رب دی حمد پکارے
میرے رب رکھیں توں میتوں سنگو وچہ رزق کھواندا
کسے نہ رکھیں بھکھا خلقوں اندر دن تے راتاں
پانی مٹھا پتھر وچہ کیڑا نہ میں بھلا جانی
باب لبے تھیں سن کر حضرت ہو خوش واپس آئے
کس دی قبر نکالو اس جا دیکھ حضرت فرمائے
ملے ثواب توں بھی دل کڈھیں حضرت کریں خیالاں
حضرت موسے تائیں کہندے دیکھ جو لحد بنائی
ہووراندر کھو وچہ اسدے کھلے جے تنگ آئی
کہن افسوس ایہہ ہوندی میری ہے کیا سوہنی جائی
جان بحق تسلیم ہوئی پھر روح وجودوں دھایا
سوہنے بدن مبارک اُپر جنتی کفن پہنایا !
روضہ حضرت موسے دا رب حکمت کنوں چھپایا
کلام اللہ دی پڑھ پڑھ بخشو موسیٰ نبی ربانے
کر معراج چلے جاں مرسل موڑ گھلے کئی واری
کوشش اسدی تھیں اک ماہ نمدے لبے ہوئے چھ ماہوں
ایہہ بھی تھوڑا تھوڑے کردے جو رب حکم لرایا
مرضی تھیں پھر عشق الٰہوں خلقوں کرن جدائی

ذکر حضرت یوشع علیہ السلام و بنی اسرائیل کا ملک جباروں کا فتح کرنا و قصہ بلعم بعور کا

نبی موسے دی کھین جو مریم یوشع بیٹے اسدے — پیغمبر کیتا پاک خدا نے فضل بڑے تے جسدے
قوم اپنی نوں حضرت یوشع کیہا شامے چلو — کرو لڑائی مار جباراں ملک انہاں دا ملو
حِطۃٌ غنا خطایانا پڑھو یوشع فرمایا — اے رب بخش گناہ اساڈے جس دا مطلب آیا
بعض مخولاں حنطۃ پڑھدے مطلب گندم چاہیئے — متقی سجدہ کرن مخولی قرآن جیتر بل جایئے
سالہا ہزاراں ہسدے ہوئے بلق شہر وچ آئے — ستر ہزار اندازاً مارے اللہ بھیج دبائے
بعض کہن وچ زندگی موسے وقتاں دے ایہنامے — سجدہ کردے حطۃ پڑھدے داخل ہوئے شامے
جا جہاد حکم تھیں کیتا کیتے قتل ہزاراں ! — منگ پناہ جنہیں قبولن چھوڑے نیکوکاراں
یا فتح وچ ایلیا شہرے آئو من پھر وڈ دے — شاہ بالق بلقا شہر پر پھر حملہ کر چڑھ دے
بالق شاہ دیاں کثرت فوجاں اسدے جیوں لڑیاں — پہاوہ مسلم فوجاں اگے آخر ناہیں اڑیاں
بلعم بعور شہر بلقا وچ ولی اللہ اک ہویا — کہن انہوں کر مدد ساڈی وقت مصیبت ہویا
توں مقبول خدا دا ایں حق ساڈے کریں دعائیں — فتح اساڈی ہووے انہاں پر کہیں خداوند تائیں
بلعم کیہا حضرت یوشع نبی خداوند تعالے — فوج اسدی وچ ولی خدا دے اک تھیں اک نرالا
بری دعا حق انہاں کرنی مینوں طاقت ناہیں — نبی موسے دا دین قبولو لائق ایہہ ہے تساہیں
انہاں کیہا نہ دین قبولاں تے اپنا نہ ہاراں — جے نہ دعا کریں حق ساڈے دے کر سولی ماراں
ابن عباس کیہا گل سن کے خوف بلعم نوں آیا — ایپر کجھ دعا نہ کیتی انہاں عذر سنایا !
بلعم اپنی عورت اپر عاشق دلوں بجانوں — کجھ عورت اندر ولی دا لدی خودی گمانوں
بادشاہ اسدی عورت تائیں خوش کیتا دے مالاں — کہنا شاہ دا بلعم منا دے عورت کرے سوالاں
بادشاہ تے عورت خاطر رب دا خوف بھلایا — مسلم فوج اندر عورتاں بھیجو آکھ سنایا
کرن زنا تے فتح نہ پاسن ہارن مسلم بازی ! — جیونکہ بلعم کیہا کیتا رب بچائے غازی
عورت بلعم کیہا بلعم نوں سہے نہ لگیں میرے — دیہہ طلاق جانواں ہیں کدھرے ہاں نہیں گھر تیرے
ہو عورت تھیں تنگ ارادہ بلعم کرے بد عائے — اس پر حملہ کرنے خاطر جھڑیاں شہر دساتے

عورت نوں سمجھاوے بلعم سمجھی نہ سمجھائے
عورت تائیں بلعم کہندا کر توں خوف خدائے
بلعم بعور گیا تنگ ہو کے کر گدھے اسواری
گدھے کیہا مڑ گھر دی طرفے وچ تفسیر لکھایا!
بات گدھے تھیں سن کر بلعم خوف خدا تھیں آیا
بات گدھے تھیں کیوں سن ڈریوں اوہ آواز شیطانی
جیہنوں عزت تے سرداری دیوے شاہ دربارے
بالق شاہ نے قوم اوس دی پھر رب دا حکم سنائیں
بلعم تائیں شیطان دشمن جاں ایہ بات بتائی
مسلماناں نوں اوس بدعاؤں ہانا اسی دن آئی
حکم تیرے تھیں فتح میداں میں لایاں سن بیاں
اک مقبول بندہ وچ انہاں اللہ نے فرمایا!
اوس بندے نے حق تساڈے کیتی بری دعائے
رکھ سجدے سر حضرت یوشع عرض کیتی دربارے
دعا منظور ہوئی اسے یوشع حکم اللہ فرمایا
قوم اپنی نوں کیہا حضرت ہمت کر کے مارو
دن ودھے سی روز جمعہ دا غازی کر دے ملے
فکر پیا دل حضرت یوشع حکم نہ ہفتے لڑنا!
دعا کرن اے پروردگارا سورج نوں اٹکائیں
دو گھڑیاں دن ڈھے دعا تھیں اللہ فضل کمائے
حکم انہاں نوں مال غنیمت کھان حلال نہ آیا
بلعم بن باعور سے آکے حضرت یوشع تائیں
بلعم بعور تائیں پھر حضرت یوشع نے فرمایا

بد دعا کراں وچ طلوت جیکر تپ ٹٹنے توں آئے
کہے عورت جے نہیں نائیں جاناں گھر دل سنائے
پنج جنگل وچ گدھا چلن تھیں ہو جاندا انکاری
بری بد دعا حق کریں نہ مسلم دوزخ جلیں سنایا
اوسے ویلے بھیس بدل کے شیطان سخن سنایا
بالق شاہ حق کریں دعائیں سبھے قائم سلطانی
سبھے عورت تیں تھیں تیری ٹھیک ہوون کم سارے
اوہ تن تاں ہو نویں پیغمبر وچ رب تھیں پائویں
وچ پہاڑ چڑھ جت کردا جا بد دعا کرائی!
ہو متحیر حضرت یوشع رب نوں عرض سنائی
ہوئی شکست کی حکمت اس وچ باتاں سمجھ نہ آیاں
اسم اعظم اندر بندہ پڑھدا یوشع ہو سنایا
تساں شکست ہوئی اس کارن لیس وچہ رازا ہائے
چھین بزرگی اس دی جس دی اسیں مقبول ہارے
اسم اعظم مع تقوی جامہ اوس تھیں اساں لہایا
بد دعا کیتی گل بلعم اساں پہ ہوئی شکست وچارو
لرزے زمیں خدا دے حکموں شام پئی دن ڈھلے
ہے ممنوع کم کار دنی دے صرف عبادت کرنا
اج ہی فتح اساڈی ہووے لے پھر رب سائیں
فتح جباراں آپ پائی غازیاں شکر بجائے
اس کارن سب مال غنیمت اندر نار جلایا
کیہا اسلام علیکم تینوں فتح دتی رب سائیں
بد دعا میری تھیں تیں بزرگی چھینی رب بنایا

دیاں بشارت پوریاں ہوسن تیریاں تن دعائیں
حضرت تئیں سن حکم خدا دا غم پیا اُس جائیں

رب العالم کہے جے جا منہدے درجے کراں بلنداں
ساتھ نشانیاں بانہیاں دے بلعم بعور دوچنداں

رغبت دل دی دُنیا اُس نوں بہت پسندی آہی
نفس اپنے دی مرضی منی چائی سر گمراہی!

حرص حکومت کہے عورت دے رب دے حکم بھلائے
باہر دہان موہنہیں تھیں نکل گئے وانگ دسائے

آگھر عورت تلاش کہندا اس بدبختی تیری
کہے تیرے پر لگیاں رب نے کھسی عظمت میری

عورت آکھدی بندگی تیری ہے کئی برساں والی
کجھ نہ کجھ دیوے گا تینوں کیوں کرسی رب خالی

کہندا صرف دعاواں تناں باجھوں نہ کجھ پلے
کہے عورت اک میں حق کر توں حسن دیوے تھلے

بلعم کہندا روز جزا نوں رکھاں تن دعاواں
اگ دوزخ تھیں جے رب فضلوں دیکے بخش بچاواں

کہے عورت دو کافی تینوں منگیں جتھے مرضی
میں حق کر اک سوہنی ہو دواں من ضروری عرضی

ہو مجبور بلعم نے کیہا بخش اس حسن خدایا
دعا قبول ہوئی حق عورت صورت رنگ بدلایا

حسن اُس دے تھیں وانگ شمع دے لگ گئی شنائی
بلعم صورت غضب لے تھیں بدلیا رنگ سیاہی

بلعم عورت مرد بیگانہ تک کے یار بنائے
من مرضی تھیں عیش کریندی دیکھ بلعم ٹہلائے

بددعا کریندا غیرت غضبوں کہندا پاک الاہا
صورت میری عورت بدلیں ہووے رنگ سیاہا

سیاہ گئی رب حکموں ہوئی دیکھ بچیاں مدوندے
بلعم پئی مصیبت بچے نہ کر صبر کھلوندے

عورت گئی شکلوں عاجز بلعم پیراں سر دھری
خلقت حالت دیکھ ایہہ اُس دی طعن الاہمے کری

ہو مجبور بلعم در رب دے عجزوں عرض کرائی
بدل شکل مڑ عورت میری پہلے جیوں کر آئی

سی جیسی اُوہ ویسی ہوئی بیوی بلعم مجبور ہے
ختم دعائیں تینے ہو یاں حکمت رب غفور ہے

حضرت یوشع پھر لے فوجاں عماد عیصوں ول جاندے
طرفے شام شہر ایہہ دو تریں اُتھاں دین سکھاندے

اُدھروں جا کوہ ارد دی طرفے شاہ مار تے تائیں
مدد ایسے تھیں نبی موسٰے نا سکھایا دین اُنہاں ہیں

اُدھروں مغرب طرف گئے نیج شہر اگوں پھر آئے
فوج اسلامی پھرے سنگ لٹے پچھے حاکم دھائے

فتح اُنہاں پر پائی حضرت یوشع حکم غفار دل
مار کفار جہنم گھلے حاکم چاہڑے دار دل

ست برساں وچ شاہ اکتی مسلم فوجاں نارے
احکام تورات دے کر جاری ہر اک شہر بازارے

کالوت نبی نوں حضرت یوشع دے کر پھر خلفائے
چھوڑ حکم تھیں دُنیا فانی جاندے طرف بقائے

وصیت موجب حضرت یوشع کالب نبی کم کردے
یوسا دش بیٹھے کرن خلیفہ فاینوں کر گئے پردے

ذکر حضرت حزقیل علیہ السلام

ذالکفل بھی نام انہاں دا رب قرآن بلایا
فرمایا کریا دجیہا بندہ مخلص آیا
ہدایت اسرائیلیاں کارن پیغمبر رب بنایا
حکم جہاد حزقیل نبی نے انہاں کر دسنایا
خوف مرن تھیں قوم نبی دی ہو جاندی انکاری
بھیج طاعون خداوند عالم مارے ساتھ قہاری
کجھ مرے کجھ ڈر کر دوڑے کئی کوہاں پر جاندے
سن کر اک آواز گئے مر ڈاہڈی ہیبت کھاندے
اٹھ کاں نوں ست روز لاں پچھوں حزقیل نبی نے ڈٹھا
رحم آیا دل کہیا خدایا عرض کراں من چٹھا
ایہ مردے کر زندہ مڑ کے حکم الٰہی آیا
نکل گھروں گئے ڈر کر موتوں کئی ہزار سنایا
فضل الوالے پاک خداوند مردیاں فیر اٹھایا
وچہ دنیا دے اکثر لوکاں نائیں شکر بجایا
وراثت اپنی آسنبھالن گھر وچہ آ کر سارے
کجھ قبولن حکم ربانا تے کجھ مکھول ہارے
کلیم اللہ دے دین توراتوں انہاں مکھ بھوائے
حزقیل نبی وچہ شہر بابل دے شام ملک وچہ آئے
دنیا فانی چھوڑ پیغمبر عقبے طرف سدھایا
دجلہ کوفے دے وچکاراں حزقیل نبی دفنایا

ذکر حضرت الیاس علیہ السلام!

الیاس نبی نام یاسین پیو دا اوہ بیٹا فنحاس دا
اوہ فنحاس بیٹی عیزار دل باپ ہارون نبی سا
قوم الٰہی نوں حکم ربانا حضرت ہبت سناندے
کیوں نہیں ڈردو عذاب رب تھیں کوشش عیش کماندے
تساڈے دادے باپ تے خلقاں پیدا رب کیتیاں
اس خالق دی کرو عبادت جس نوں سب وڈیاں
شام ولایت اندر ایہ بت بعلبک مشہوری
انہاں ہدایت بھیجیا رب نے نبی الیاس منظوری
بادشاہ نام رجیب اس قومیں شروع مسلماں آیا
کیہے اربیل عورت اپنی دے بت لوا اس پوجایا
نبی ہٹاندے پوجا بعل نوں مول نہ ہٹن ہٹایاں
سخت ناراض انہاں پر ہو کے عرض خدا رب سنیاں
قحط پیا ترن برساں ڈاہڈا ڈاہڈی سختی آئی
قوم الیاس نبی نوں کہندی اساں مصیبت پائی
حضرت کہے ایمان لیاؤ برسن رحمت باراں
اقرار کرو توحید اللہ پہ کرسی بخشش کاراں

حق باطل سچ جھوٹھ نتارن چاہو فرق کرانواں — تیں دعا کر بت اگے میں رب پاک سنانواں
کون ہے بندگی لائق سمجھو سمجھ تسانوں آئے — ہور راضی من بات نبی دی بت نوں عجز سنائے
بت نوں ہار سنگار پہنا کر تعریف سناندے — پیش ہو سانوں عرضاں کردے مول مراد نہ پاندے
الیاس نبی نے رب اپنے تھیں منگی جدوں دعائے — وچ درگاہ منظوری ہوئی چھم چھم بارش آئے
نصیحت ہوئے گمراہ زیادہ پہلے تھیں بھی ہوئے — الیاس نبی جھٹلایا اُنہاں رب عذابیں ٹھوئے
تنگ اُنہاں تھیں آ کر آخر دعا نبی فرمائی ! — بچا انہاں تھیں اے رب میرے اللہ وحی کرائی
ہویا حکم فلانے دن نوں جگہ کسے پر جانا ! — جو کجھ ظاہر کرساں تیں پر ہو اسوار سدھانا
وقت مقرر حکم الٰہی اُس مقامے آئے — قہر دی صورت ناروں نکلی ہو اسوار سدھائے
نبی الیسع خلیفہ کر کے حضرت ہوئے غائب — سب خواہشاں تھیں پاک کرے رب کر دتے سیر عجائب
فرشتیاں ساتھ کرن پروازاں چھٹے پینے کھانے — ہو کر آدم وانگ فرشتیاں سیر زمین اسمانے
دیہ تعینات جنگل دے اپر خضر نبی در ملئے — وچ عرفوں آپس وچ مل دے رب دے امر بجائے
بیت المقدس وچ رمضانے مل کر روزہ کھولن — ولی جو اُمت سرور عالم ساتھ اُنہاں دے بولن
فرمانبردار الیاس نبی پر بھیجے رب سلاماں — میکال تے میکائیل انہاں دا آکھن نام کلاماں !
ایمان والاں دا تھوڑا حال اکھاں کجھ وڈیایاں — خاص عبادت رب دی کر کے چھپیاں فرشتہ لایاں
ظاہر باطن ہووے صفائی جو کوئی حکم قبولے — ہر حالت رہے صابر شاکر راضی رب رسولے
عاملاں تھیں رب خاص کریندا ساتھ اپنے انعاماں — ہر عالم وچ رتبہ ملدا انبیاں دیاں غلاماں
فانی زینت دنیا والی نظر عشاقاں آوے — رہے خیال نہ دوزخ جنت یار جدوں گل لاوے
دنیا تائیں عاشق سمجھن مکر دا جال لگایا — قید جسم تھیں نکل پکارن اِکو اِکّ خدایا

صفت عشق دی بات لمیری واگ لیندی موڑاں
تھوڑا تھوڑا لکھاں ضرورت ساتھ طبیعت نہ دراں

ہونا پاک پاکاندیاں باتاں حرفوں جوڑ لکھایاں
برکت نور طفیل انہاں دے اللہ کرے صفایاں

ذکر حضرت حنظلہ علیہ السلام

حنظلہ نبی خدا دی طرفوں کرن ہدایت آئے — حکم اللہ دے اسرائیلیاں سن کر اثر نہ پائے

نبی اللہ دا دن تے راتیں بام قصر پر چڑھ کے — اللہ دی توحید سناوے اُچی اُچی کھڑ کے

نہ سووں نہ سون دیندے دسّن خوف ربانا — جے نہ چھوڑ دبت پرستی قہر تساں پہ آنا

غضب الاہوں وقت دوپہرے ہوئے فوت ہزاراں — خبر مویاں دی سن کر شاہ نوں پئیاں مرگ چاراں

بادشاہ نام طیفورس اُنہاں وچہ اُس زمانے آیا — بارہ ہزار غلام اُدہا سی لشکر بہت رکھایا

بادشاہ خوف مرن تھیں ڈر کے گھر لوہے بنوایا — اردے گردے اُس دے اُسنے محکم پہرہ لایا

کہندا اس جا کوئی نہ آوے جے آوے تے مارو — رہو قائم ہتھیار پکڑ کے دلوں نہ حکم وسارو

اُس دی موتوں اک دن پہلاں موت فرشتہ آیا — دیکھ کیہا شاہ کدن کئی توں کتھوں لنگھ سدھایا

ملک الموت کیہا میں اُدہو حکموں مارن والا — شاہ کیہا من منت جا من اگوں کراں سنبھالا

عزرائیل گیا تے شاہ لے چوکیدار بلائے — ملک الموت کیویں لنگھ آیا دیند اسخت سزائے

پہرے دار کہن اے شاہا اساں نہ دیکھیا کوئی — پنچھی خوف اساں تھیں کھاندا ہور کسے کد ڈھوئی

سوراخ دیوار لوہے دی اندر شاہ نوں نظری آیا — ملک الموت اتھوں دی آیا بند سوراخ کرایا

بے غم موتوں ہو کے بیٹھا جاں دن ڈُدھا چڑھیا — عزرائیل اُدسے جا آکے جان اُدہدی کڈھ کھڑیا

غضب ربانے دریا چشمے پانی خشک کرائے — قسم قسم عذاب اُنہاں پر نافرمانیوں آئے

حضرت حنظلہ حکم ربے تھیں دنیا فانی چھوڑی — درت گئی تقدیر اللہ دی ناہیں جاندی موڑی

عمالقہ شاموں اسرائیلیاں انعام طبے سن پائے — عمالقہ والے اس جگہ تھیں مغرب طرفے سدھائے

بعد اک مدت قصد کرادن اسرائیلیاں طرفے — ملک چھوڑادن کارن لٹیئے کردنہ جاناں طرفے

اسرائیلیاں بدبختی تھیں غفلت وقت دبایا — عمالقہ والیاں کر کے غلبہ اُنہاں زیر کرایا

دولت مال لیا لٹ اُنہاں کر کے قتل ہزاراں

مغرب طرفے آئے دل اہل کر دے خوش گفتاراں

ذکر حضرت شموئیل علیہ السّلام

شموئیل نبی وچ اسرائیلیاں اللہ پاک کرائے
شموئیل نبی نوں کہندے حضرت سردار مقرر کرنا
شموئیل نبی نے کہیا توقع ہے تساں تھیں سانوں
کہن کیوں نہ حکم اللہ تھیں کرساں اسیں لڑائی
جاں رب حکم جہاد کرایا پھر گئے رہ تھوڑے
شموئیل نبی نے کہیا اُنہاں نوں ہے طالوت حمایتی
کہن اوہ کیوں کر اپر ساڈے کرسکے سرداری
حضرت کہیا تساں سبھاں تھیں پسند کیتا رب اُس نوں
ملک اپنا جس نوں چاہے دیوے اللہ مالک سائیں
اسرائیلی کہن طالوت تے نشان کیہا بادشاہی
برکت جس دی فتح تساں نوں ہوندی آہی پہلوں
تساڈی نافرمانی یاردل دتا رب کفار اں
حکم ربے تھیں نا کوراہیں تابوت سکینہ آیا
تابوت سکینہ کرن بے ادبی لے گئے وچ کفاری
ہور روایت عاصاسی اک حکموں ملک لیا یا!
اسرائیلاں دیکھ ایہ حالت شاہ طالوت بنایا
طالوت خدا دا شکر بجایا حکم جہاد کرایا
طالوت کہیا سب لشکر تائیں تساں لمدا زمائے
اُس دا پانی جس نے پیتا اوہ ناہیں ہے میرا
اک چلو تھیں دل کارن صرف اجازت ہوئی
جو کوئی رہیا حکم اللہ پر اُس تکلیف نہ پائی

نیک نصیب جنہاں دے آہے اوہ ایمان لیائے
بادشاہ دی تابع ہو کے حکم خدا تھیں لڑنا
نہ لڑدے گئے جے رب مالک بھیجیا حکم تساں نوں
اُنہاں مال اولاد گھراں تھیں کیتی اساں جدائی
حال معلوم دلاندے اللہ حکم جنہاں نے موڑے
شاہ مقرر کیتا اللہ تُوں حکم تمامی!
بادشاہی حق اُس تھیں زیادہ روزی کھلی ہماری
کثرت زیادہ علم بدن وچ دتی ہے رب جس نوں
کثرت والا سب کجھ جانے سمجھ تساں نوں ناہیں
چھینا ہویا صندوق لیا دے کہیا نبی الٰہی
فیا مریاں اقیانوں جس وچ تسکین جنہاں دی اہل
پاس طالوت تابوت سکینہ آوے رات لنگھا کے
دروازے طالوت شاہ دے حکموں ملک لیایا
شہر ویران اُنہاں دا کیتا اللہ ساتھ قہاری!
طالوت بغیر نہ ہور کسے دے اوہ بھار آیا
جاں رب اُس دا شان بڑھایا سب نے حکم بجایا
ساتھ اُس لشکر چار ہزاراں کارن لڑن سدھایا
پانی دی اک نہر تساں نوں رستے دے وچ آئے
جو نہ پیوے اوہ ہے میرا بھانویں پیاس گھنیرا
نہر آئی جاں پیون بیٹھے رہیا چلو پر کوئی
جس نفسانی خواہشوں پیتا آ بھر پیٹ گیا ئی

کجھ مرے بیمار تے کجھ رہے نہ وچ لڑائی
ہمراہ داؤد نبی جہد بھائی ستویں والد آ دن
پتھر تن کر بندے باتاں رستے وچ دسا دن
داؤد نبی پڑھ نام اللہ دا سنگ اوہ پکڑ لیائے
مسلم کہن طالوت شاہ نوں جالوت فوج گھنیری
بعض جواناں کیہا اوہناں نوں تھوڑن غالب تھوڑے
صابر لوکاں ساتھ ہے اللہ فکر نہ کوئی کریئے
لشکر دوویں دوہاں طرفاں تھیں لڑن مقابل ہوئے
شاہ جالوت کفار ڈٹھی جاں فوج اسلامی تھوڑی
اپنی فوج تائیں رب اتکا کائی اگے آ
چھاپس مارے اس تھیں اپنی بیٹی عقد کراساں
ایہہ کہہ کر طالوت چلے خود لڑنے کارن جانوں
لباس حریدل عجب تھا جو پہنے ہابیل جاساں
شاہ طالوت کیہا کس قوموں تے کی تیرا ناواں
چھ بھائی تے باپ اساڈا اسلے لڑاں رنائے
شاہ جالوت اس تھیوں مرسی اللہ خبر بتائی
تن پتھر چھپے لکھیا راہوں پکڑ لیائے
رکھ فلاخن اندر پتھر نبی داؤد چلائے
شاہ جالوت لگا اک ٹھیڈا دو لشکر نوں لگے
اک سنگ بھنوں سنگی پیشانی مرے جالوت لعیناں
مار دتا جالوت کفاری نبی داؤد الٰہی!

رہے حکم پر تن سو تیراں گنتی غازیاں آئی
جنگ کرن نوں ساتھ کفاراں رب دا حکم بجا دن
شاہ جالوت مارن کارن لے چل ساتھ بناون
لشکر شاہ جالوت کافر دے پھیر مقابل آئے
جنگ اوہناں تھیں ہو نہ سکے فوج ہے گنتی تیری
بہت جگہ پر بہتیاں اوپر حکموں رب غفور رہے
سب ہے زندہ تاں غازی رب دے شہید ہوئے جے مریئے
کہن مومن دے اللہ مدد طاقت قدم کھلوئے
آئی شرم حیرانی ہوئی کہے اگے کر گھوڑی
شاہ طالوت کہے کوئی مومن لڑن آئے سنگ جاوے
ادھی بادشاہی دا حصہ بھی اس نام لکھاساں
اوسے وقت جوان اک آیا کیہا سلام سناواں
فکر نہ رکھیں حکم رب تے تھیں مار جالوت آساں
کیہا جوان میں اسرائیلی نام داؤد بتاواں
شمویل نبی اک زرہ دتی ایہہ جس نوں پوری آئے
داؤد نبی دے بدن مبارک زرہ اوہ پوری آئی
لوط نبی دی قومیں اوپر اللہ سنگ برسائے
پڑھ کر نام محمد والے طرف جالوت چلائے
گنتی دی لکھ فوج اس خوفوں کجھ مرے کجھ نٹھے
شکست جالوتی قومیں دتی حکموں اسلامیاں
بعد فتح داؤد نبی نے دھی طالوت نکاحی

داؤد نبی نوں بعد طالوت فیر ملی سب شاہی
بخشی نور نبوت اوہناں فضلوں پاک الٰہی!

ذکر نبوت حضرت داؤد علیہ السلام

یہود ابن یعقوب اولاد وں داؤد نبی سن آئے
اتنی قوت بدن مبارک بخشی حق تعالے
الانبیاء نبی محمد تائیں رب فرمایا
صاحب قوت رجوع کریندا یعنی ذکر الٰہی
بھی فرمایا حکمت دتی انصاف کرن نوں باتاں
خلقت وچہ حق حکم کرانویں کہیا نہ من نفسانی
آواز سُریلی پاک خداوند بخشی اُس دے تائیں
جد دآواز تائیں دوں پانی رگ دا انک کھلوندا
مست ہوندے سب سن کر پنچھی کر دگریہ زاری
ہیں عاجز لعل بھی اے اللہ ابویں تن من بھلے
حلقہ بنھ ورندچہ پائے سن ہنجل برساون
پتھر سبز درختاں والے سن کر ہوندے پیلے
اے پہاڑ وجانوروسب الحمد کرے خط لیے
داؤد نبی دے ہتھاں اندر موم لوہا ہو جاوے
داؤد نبی اک روز مہر لیے عبادت ربدی کردے
کہن بندے داؤد نبی نوں اسال تھیں ڈرنا
تساں دوہاں دا کی ہے جھگڑا پچھیا نبی الٰہی
ننانویں دنبیاں پاس بدے دے اک میری
حضرت کہیا جے تیری دنبی زور دوں پکڑ لیا ئے
زیادتی کردے بعض بعضاں پر اکثر شرکت والے
سمجھ لیا داؤد نبی نے رب مینوں ازمایا!

چالی برس جاں گزرے شاہی نبوت ہوئی عطائے
مقابلہ ساتھ اُنہاندے کوئی نہ شاہ کرنے والا
داؤد دا ساڈے بندے تلاش کرنا یاد سنایا
ہور اک جگہ خدا فرمایا دتی قوت شاہی
ہور خلیفہ کہیا زمیں دا حکم کریں دن راتاں
خواہش نفس گمراہ کریندی راہ رب تھیں جانی
بھی کتاب زبور اُتاری اس دا حکم سنائیں
بہتر طرزاں پڑھدے بدلن جد سُن کر روندا
کوئی خیال نہ جان جسم دا ایتھے نہ ترہاں زاری
عشق تیرے دی اگ جلاوے اندروں سینہ کھلے
بجری بھلے شیراں کھانی جدوں زبور پڑھاون
کرن پہاڑ پتھر گل جاون سن کر بلبل دے سیلے
پڑھ زبور جو عمل کریسیاں رل زبور کتابے
زرہ بناون بھی سکھلائی لڑے جو اوہ پہناوے
توڑ دیوار بندے دو آئے دیکھا انہاں نوں ڈر دے
اساں دوہاں دا ہے اک جھگڑا انصاف تساں اوہ کرنا
اک اناں تھیں آکھن لگا ایہہ جو میرا بھائی
ایہہ کہندا ایہہ وی مینوں کر دا زور دلیری
نبے انصاف بڑا وچہ اپنی دنبیاں آن ملائے
تھوڑے لوک ایماناں والے اپنا آپ سنبھالے
کر کر زاری توبہ کیتی گر سجدے وچہ آیا

بخشش منگی رب اپنے تھیں بخشیا رب فرمایا
وچہ عدالت نبی داؤد دے جھگڑا اک دن آیا
قیمت کھیت تے بکریاں دی نبی داؤد دگیا ئی
فصل عوض دلایاں حضرت بکریاں دہقانے
نبی سلیماں رستے دے وچہ ملے عیالی جاندا
نبی سلیماں ست برس دی عمر مبارک آہی
نبی داؤد کیہا اے پتّا کر توں جیوں کرنا چاہیئے
ملی ہدایت ساڈی طرفوں داؤد سلیماں تائیں
عیالیاں بکریاں جو کھیتی کھا گیاں دہقانے
دہقاناں نوں کیہا سلیماں بکریاں دودھ پیو
جیوں کر کھیتی پہلے ایسی ویسی جس دم ہوئی
دیکھیا انصاف داؤد نبی سنے رب دا شکر بجایا
اسرائیلیاں تھیں کجھ کنبے دریا اُپر آئے
خرید فروخت ہفتے دے دن دنیا کار شکاراں
نافرمانی کرنے لگے رب انہاں ازمایا!
مچھیاں ہفتے دن دریائے اُپر کنارے دن
دریا کنارے نہر نکالی مچھیاں ہرے آ دن
اِک کہن کیوں کر دے نصیحت ایسیاں لوکاں تائیں
اوہ کہندے الزام اُتاراں حکم تساڈے رکیوں
سمجھایاں نہ سمجھے بھُلے پاک اللہ فرمایا
پکڑ لیا پھر اوہ گنہاراں دتیاں سخت سزائیں
نافرماناں نافرمانی بدلے ہو دیندر
عمر اخیر داؤد نبی دیاں ملک مندوق لیایا

پاس اساڈے رتبہ اُس دا خوف ملکا نا آیا!
اک کہے اس بکریاں تھیں میرا کھیت چرایا
ڈھ گئی قیمت فصل والے دی پھر ایہ بات سُنائی
گریہ زار عیالی کردا مُڑیا اپنے خانے
حضرت پچھیا کیا حقیقت عیالی آکھ سناندا
مُڑ عیالاں پدر ول آندا انصاف آتا ایہ ناہی
میں دیکھیاں انصاف تیرے نوں جو دل وچہ بتا ہیے
تنا دے کھیتی بکریاں وچہ کیہا خداوند سائیں
سلیمان تائیں انصاف سکھایا کیہا رب رحمانے
عیالی محنت فصل کرداں پالی محنت دیتو
بکریاں مُڑ دیہو عیالی عذر نہ کر لیو کوئی
نبی سلیماں تھیں ہر کاروں فیر صلاح پچھایا
اوتھے رہنے کارن اُنہاں آ مکان بنائے
منع اُنہاں نوں وچہ شریعت ایہو جیاں کاسل
مجھ لتی دیاں لوکاں تائیں اللہ نے فرمایا
ہفتے باجھوں ہور دنا نوچہ ڈوگھے پانی جاولن
دن ہفتے اوہ جال لگا دن پکڑ اتوار لیا دن
ہلاک اُنہاں رب کرنا چاہے یا دیسے سخت سزائیں
شاید کہے اساڈے لگے بچن ایس سببوں
بچایا اُنہاں جو منع کریندے برے کموں بتلایا
بڑھن لگے جال ہر یاتیل حکم کیتا سبھائیں
تن دن زندہ رہ کر مر گئے حکم رب تے تیں اندر
کیہا فرشتے بیٹیاں بچھیں گی اس اندر آیا

تیرا تخت شاہی تیں پچھوں جو دسے سو پاوے
ولی عہد تے نبی ہوے گا حکم خدا دا آیا
کیہا نبی سلیمان آیا حکم ہووے بتلا نواں
نبی سلیمان کیہا صندوقے چیزاں تن رکھایاں
نبی داؤد صندوق کھلا کر نظر اوہدے وچہ پائی
معجزات ایہ چیزاں تنے جبرائیل بتاوے
اس چابک جو مالک ہوسی حفاظت اس دی کرسی
جبرائیل داؤد نبی نوں کیہا بجھ فرزنداں
جو کجھ لکھیا خط دے اندر با بجھ نبی سلیمانے
نبی سلیمان کیہا خط وچہ چیزاں پنج لکھایاں
فیر کیہا داؤد نبی نے بات صحیح بتلائی
کیہا ایمان محبت دل وچہ اکھیں شرم سمائی
ہور روایت وچہ تفسیراں میں نوں نظری آئی
بیٹیاں تیریاں تھیں ایہ مسلے جو کوئی حل کرائے
بیٹھے سب دربار بلا کر نبی سوال پچھانے
سب چیزاں تھیں چیز جو نیڑے اس دا نام بتاؤ
کون دو چیزاں نہ موافق کون جو دو ڈراون
کس برے دا انت زمندا بہت محبت کس دی
بجھ حضرت سلیمان کوئی نہ کجھ جواب سنائے
سب چیزاں تھیں موت ہے نیڑے سلیمان نبی فرمایا
روح تے جثہ دوہاں بہت محبت مردہ بدن ڈراناں
آپس اندر نہ موافق دن تے رات پچھاناں
ذفت غصے تھیں جو کم ہوندا برا آخیر اوسے دا

ہے کیا چیز صندوقے اندر بیٹیاں نبی پچھو
با بجھ سلیمان نبی اللہ دے راز صندوق نہ پ
نبی داؤد کیہا کر ظاہر بیٹیا آکھ سنا نوا
اک انگوٹھی تے خط چابک حکم رب تے تھیں آیا
نبی سلیمان کیہا جو اوہدو دھ گھٹ چیز نہ کا
ایہ انگوٹھی جس دی انگل جو منگے سو پاوے
صاحب چابک تھیں جو باغی جسم اوہدے پر ور
کی خط اندر لکھیا ہویا نبی پچھے دل بندا
سوچ رہے نہ خط دے حلے بن عقلمندا
عقل حیا محبت طاقت ایمان بول سنایا
مقام قرار انہاں چیزاں دا بدن اندر کس جا
قوت ہڈیاں اندر رہندی سر وچہ عقل دکھا
حکم داؤد نبی نوں آیا اوہ بھی لکھاں بھا
تخت تیرے دا اوہو وارث پاک اللہ فرما
ایہہ مسلے جو رب لکھائے دیہو جواب کیا
تے سب چیزاں دور کیہڑی اتے اوہ بھی بول سنا
دو چیزاں جو قائم دسن دو دشمن فرما و
سارے لکھو جواب علیحدہ سمجھ آوے ایہہ بھید
اجازت ساتھ داؤد نبی نوں انہاں جواب بتا
سب تھیں دور عمر جو گزری وقت نہیں تھیا
زمیں اسمان حکم تھیں قائم قیامت تیک رکھا
جیون مرن آپس وچہ دشمن آخیر صبر تھیں پانا
رب دے لکھے جواب مطابق سہے سی سخن نبی

درباری سرداراں کہیا ایہہ لائق سرتاجاں سب شہزادیاں تھیں ایہہ عاقل تخت دیہو اس سنبھال
داؤد نبی سلیمان نبی نوں اُپر تخت بٹھایا! آپ عبادت رب دی اندر بے حد شکر بجایا
کجھ دن پچھوں حکم الٰہی موت نبی نوں آئی دو رکعت نماز پڑھن دی نہ اجازت پائی

ذکر حضرت لقمان کا بیٹے کو نصیحت کرنا

نبی داؤد نبوت اُتری جاں ہویاں تریہہ سالاں حکمت علم دتا لقمانے کر رب فضل کمالاں
لقمان حکیمیں حکمت علموں نبی داؤد الٰہی! فائدے بہت اُٹھائے اُنہاں وچ اپنی بادشاہی
حضرت لقمان حبشی قوموں ہونٹھ موٹے رنگ کالا ایہہ غلام نوبہ دسے آہے وچ کتاب حوالا
غلام دُوجا اک نوبہ داسی چیز چُرا اُس کھادی نوبہ شکوں کہے تساں تھیں کون چوری دا عادی
لقمان کہیا اساں دوہاں نوں تے کرائی جائے پانی گرم پلائے آقا چیز اوہ باہر آئے
نوبہ تے لقمان کرائی نکلی چیز نہ کائی! غلام دوجے پھر تے کرائی نکلی چیز چُرائی
لقمان حکیم دی حکمت نوبہ دیکھ خوشی وچ آیا کہندا اے لقمان میں تینوں جا آزاد کرایا
بعد آزاد ہووندے اُنہاں ملک پیغام لیایا کہیا خلیفہ ہو توں حضرت لقمان جواب سنایا
خلافت مینوں تھیں نہ ہوسکے جے انصاف نہ ہویا شرمندہ ہوساں پاک خدا تھیں جبریل پاس کھلویا
بات حضرت دی خوف درد دی فرشتہ سُن مُڑ آیا سینہ کھولدتا رب عالم حکمت علم سکھایا!
حضرت دا اک چھوٹا بیٹا کہے تجارت جاناں حضرت کہیا عمل کریں توں جو میں بات بتاواں
اللہ تعالےٰ واحد جانیں کریں شریک نہ کوئی نا ہیں شک شریک بنایاں بے انصافی ہوئی
قائم کریں نماز تے کرنیاں حمداں باجھ شماروں ساتھ بھلائی حکم کریں توں نفس روکیں بدکاروں
جو کوئی چیز پہنچے رب طرفوں بیٹا صبر کرانویں معمولی کار نہ جانی اس نوں کار وڈی دل لانویں
سختی نرمی صحت بیماری تنگی تے خوشحالاں بھانی لئے پڑھیئے دیوجیہ رکھیں صبر کمالاں
فخر حسد تھیں منہ نوں موڑیں خلقت خُلق کمانویں اُپر زمیں دے چل نیویں گردن عجز دل قدم ٹکانویں
جاہل طریقے چھوڑ تمامی دل تھیں خودی گوائیں متکبراں رب کرے نہ دوست بھگا جیہیاں طعام کھلانویں
نہ جلدی نہ بہت آہستہ چلیں چال میانی ہر دم خوف الٰہی رکھیں ایہہ اک حکم پچھانی

نرم زباناں شیریں بولیں ہر کسے دے دل بھاویں
نحس کلام آواز خشک تھیں رُوک زبان ہٹاویں

آواز گدھے دی سخت بیہودہ بول کیہا لقمانے
ہے ایہہ محکم قرآنی سارے منّوں بندیانے

ہے حضرت لقمان حکیموں ایہہ نصیحت پاتاں
خداوند عالم پاک نبی نوں بھیجیاں غیب غاتاں

ذکر حضرت سلیمان علیہ السلام

وراثت شاہی بعد داؤد دے اتھے سلیمان آئی
عالیشان پیغمبر ہوئے تے وڈی بادشاہی

کیہا سلیمان نوں کو ساڈوں ہر اک جانور راندی
اللہ پاک سکھائی بولی ماہی اتے پرندی

جنہاں شیطاناں دی دنیا اندر اساں مزدوری آئی
دیوے دتیاں سبھے تائیں میرے پاک الٰہی

ہزاراں منّاں لیا کر ریشم اک بساط بنائی
کوہ اک لمبی کوہ اک چوڑی ہیٹھاں تخت بچھائی

کرسیاں گردے کئی ہزاراں جناں تے انساناں
وزرا امرا جنہاں نوں ملیاں ہین طبراں شاناں

سمیت بساط تمامی چیزاں تخت ہوا اُڑائے
اک مہینے دی راہ اک دن اندر سیر کرائے

تخت اُپر ہر جنس پرندے اُڈدے ساتھ ہوائے
پراں اُپر دھپ جھلن سورج کرن تخت پر سائے

تا جیہے چشمہ گھال وگایا اس کارن رب باری
تقسیم بناون برتن جن تا تخت بھاری

زمین اندر مدفون خزانے کرن آواز پتا دُو
یا حضرت جیوں حکم ہے دا سانوں خرچ کراؤ

جواہر موتی جن نکالن لا غوطے دریاواں
مکان بناون خوف رکھاون بُھلّے کیہڑے پاواں

بادشاہ اتنے اعلیٰ ہو کر خود زنبیل بناون
پیسے جو آندا آمدنی آپ پکا کر کھاون

جا کر بیت مقدس شامیں ساتھ فقیراں کھاون
روزہ کھولن مونہوں بولن ربا شکر مناون

اک دن تخت سلیمان تائیں ہوا اُڈائی جائے
رہائش کیڑیاں دی میدانے تخت نبی دا آئے

ملا کیڑے شاہ کیڑا کہندا چھپیو گھر وچ سارے
کچلے پیراں ہیٹھ سلیمان نے اُس لشکر بھارے

تساڈے کچلے جاون والی اُنہاں خبر نہ ہوسے
بات کیڑے دی سُن کر حضرت اُوتھے آنک کھلوتے

پاس ہنگا شاہ کیڑے تائیں نبی سلیمان نے پُچھے
کیڑیاں نوں کیہا سلیمانی لشکر آئے چھپیو کچھے!

تُوں کی آکھیا تیرے میں ظلم کرندا تے جو لشکر میرا!
کیڑے کیہا حق کہن دا ظلم نہ ڈٹھا تیرا!

شاہ کیڑے نوں پُچھیا حضرت کتنا لشکر تیرا
چالیس ہزار نقیب سنایا اگوں کرے نکھیڑا!

چوداں چالیس ہزاراں زیر نقیب اک اگے
چھپدتا کار قدیم اساڈی شاہ کیڑے نے کہیا
خوشی رعایا خوشی مینوں ہے سُن توں نبی الٰہی
اک کیڑا امر جاوے اوتھوں مُلک اُس گھر پہنچاواں
کہیا تُساں نے رب دے تائیں دیہہ مینوں اوہ شاہی
کُل دُنیا دی شاہی تیری تیں اللہ بنائی!
ہے ہما وچہ قبضے تیرے سمجھیں رب کرائی
معنے نام سلیمان زندگی دُنیا والی آئی
نبی سلیمان سُن کیڑے تھیں کردے گریہ زاری
پئے سجدے پھر کہیا خدایا سب تینوں وڈیائیاں
نور ہدایت بخش دلے نوں حکموں عمل کرانواں
میرے تے ماں باپ میرے تے فضل تیرے نے بھلکے
مہربانی کر بخشیں مینوں نیکاں ساتھ ملائیں
سلیمان نبی اک روز تخت پر کردے سیر ہوائے
پہندا اُپر وچہ گرمی سُورج کردے جاون سائے
کہیا سخت عذاب کراں میں تے جدا اُسنوں کوڑاں
تھوڑی دیر وِچ ہُدہُد آیا عرض سلام سنایا
کہیا ہُدہُد خبر اک جیزے شہر سبا وِچ لیایا
کی توں خبر لیایا ہُدہُد پیس حضرت فرمایا
اُس مینوں میں اُسنوں بھیجے الدو جہید جالے
پھر اُس ہُدہُد شہر سبا دا مینوں حال سنایا
ہے اک تخت عظیم جہدے پر بیٹھی حکم چلاوے
لعل زمرد مُرصع یاقوتوں جڑیا سونے چاندی

نبی سلیمان کہیا کیوں لکیو ظاہر باہر نہ دگے
باہجھ خداوند ہور نہ جانے ساڈا راز اجیہا
غم رعایا غمی مینوں ہے خیر انہاں دی چاہی
عقل دتی رب میرے مینوں میں تدبیرات بچھانوں
جو میں بعد نہ ملے کسے نوں توں تو حسد رکھائی
انگوٹھی تیری دے نگینے نہیں برابر آئی!
وانگ ہوا اُڈ جاسی شاہی بعد مرن فرمائی
کریں بھروسہ نہ دل لانویں موت قریب سنائی
تے فرمایا توں ہیں دانا سچ کہی گل ساری
قدرت بے انداز تیری ہے کسے نہ سمجھاں پایاں
نظر رحم دی بدلیں ناہیں تیرا شکر بجانواں
ظاہر باطن جنہاں ذریعے ملے خزانے سارے
ہر دم راضی رہیں میرے پر لاے میرے رب سائیں
بساط اُپر سب جنّ انس سن اپنے ساتھ بٹھائے
ماری نظر اُنہاں ول حضرت ہُدہُد نظر نہ آئے
یا کوئی خاص دلیل جاوندی پتہ دیوے کے جھگڑال
نبی سلیمان کہیا کتھے گیا سیں ہُن آیا!!
جنیز اُس دانا اگے حضرت پتہ تساں نے پایا
ہُدہُد کہندا اس شہر سبا دا ہُدہُد نظری آیا
حال تساڈا سُن اوہ ہُدہُد کردا خوشی کمائے
بلقیس شہزادی دا اے کہندا راج اوتھائیں آیا
ترییہ گز لمبا تریہہ گز چوڑا جہدا اہر مرصع پاوے
شہزادی تے قدم اُسدی اے سُورج جنوں لُک جاندی

اُس ہُدہُد تھیں سن حضرت دیکھو یا سو دا آکھاں
ہُدہُد بات کہی شہزادی تخت شہر دی ساری
دیکھاں سچا ہیں یا جھوٹھا نے خط میرا ازیں
لکھ خط حضرت مہر لگا کے ہُدہُد نوں پکڑایا!
خلوت گاہ وچہ کھڑکی رستے ہُدہُد اندر جاندا
ہُدہُد چھپ کر نکلیا اوتھوں پتہ کسے نہ پایا
خط پڑھ لیائی وچہ دربارے کہے لیہر وزیراں
ایہ خط نبی سلیماں طرفوں عزت والا آیا
مہربان جو رحم کنندہ لکھاں بعد تسانوں
پھر بلقیس کہیا سردار دجواب دیو کم ساڈے
کہیا انہاں نے زور اور ہاں جنگ بہادر ایسیں
بلقیس کہیا بادشاہ جس ویلے وڑن کسے وچہ بستی!
ایسے طرح کریسن اس نوں ایہہ جو ملک اساڈا
یعنی جے پیغمبر رب دا اساں نہ اس تھیں لڑنا
اہیہ وزیراں کہیا شہزادی کریں جو تیری مرضی
تے سمجھاندی ہے پیغمبر پیش خلق تھیں آسی
بن سو ساتھوں بھیٹرا امتی دتا دھاگا یاوے
پوشاک اکو جیہے مورت اٹھ غلام کنیزاں گھلے
تے اک شیشی خالی بھیجی کہیا پانیوں بھر دے
بچے گھوڑیاں دے جو جھڑ لے بھیجے نال مدیناں
پھر کہیا ہن جاؤ تسیں جلدی خبر لیاؤ
ایلچی ٹریا شہر سبا تھیں طرفے نبی خدائی!
ہُدہُد تھیں بھی پہلاں تد اکھیا آئے پردے

ہزار ہا سال سردار لگے اک فوج اگے اک لکھاں
سورج پوجن دی گل سن کے کہیا نبی غفاری
اُس اگے رکھ پچھے ہٹ کے پتہ جواب لیاویں
ہُدہُد خط وچہ چنج پکڑ کے شہر سبا وچہ آیا
خواب اندر بلقیس شہزادی چھاتی خط رکھاندا
خوابوں اُٹھ شہزادی دیکھے ایہہ خط کھول آیا
اُٹھ خوابوں ایہہ خط ڈٹھا پڑھو کرو تدبیراں
جس وچہ لکھیا نام اللہ تھیں ہے خط شروع کرایا
مقابل میرے زور نہ کریو ملو مسلم ہو سانوں
مقرر کراں نہیں کم کوئی پچھے بناں تساڈے
کم تیرے دی تیں مختاری کراں جو کہو تسیں!
برباد کرن تے وسدیاں تائیں کردیندے پستی
تحفے بھیج انہاں ازماواں ودھے نہ مول لگا دا
ہے تے نہ اس نے لینے تحفے غرض مسلماں کرنا
تاں پھر اوہ سوغاتاں بھیجے ایلچی نوں دے عرضی
تے جے ہو بادشاہ دنیا دا تحفے خرمول چاسی
بہت آداب بجالیا تا شہزادی سمجھاوے
کہیا عورت مرد لکھیڑے جو انہاں وچہ رلنے
نہ زمیں دے پانیوں بھرتی نے نہ مینہ جو ورسے
چالاک مٹھے دیہو چھاٹ اسانوں کہیے دیکھ یقیناں
دربار شاہانے دے نذرانے کہے جو آن بتاؤ
ہُدہُد اگلو اندی آکے ساری بات سنائی
سونے چاندی نوں سب اٹاں تھلے زر انیٹاں پٹے

شہزادی نے کئی قسم دے تساں بھیجے نذرانے
نبی سلیماں اگے اُس نے تحفے آن رکھائے
بہتر اس تھیں رب دتا مینوں واپس لیکر جاؤ
ایہہ جو ہین غلام کنیزاں سب دے ہتھ دھلاؤ
انگلیاں ہتھ اندر باہر دھووے سر دے پچھانے
کیڑے پاسوں موتی تُھڑے اندر چھید کرایا
جنہاں جلدی کھاون کارن اپنا مُنہ بڑھایا
پھر فرمایا نبی سلیماں گھوڑے خوب دوڑاؤ
سوال شہزادی دے کر پورے نبی سلیماں کیہا
ایلچی پاس شہزادی آکر گزریا حال سنایا!
سلیمان نبی دا حکم بجایا کیتی سفر تیاری
نبی سلیماں طرفے ٹُرپئی جس دم شہر سباؤں
بلقیس شہزادی دے آونے دی خبر دیوں جاں پائی
تاہے عقل نہیں شہزادی دیوں اک کہہ سنایا
مچھیاں تے مرغابیاں تیرن شیشیوں چھت بنوائے
نبی سلیماں وچہ دربارے فیر کیہا اُمراؤں
سُن اک جن کیہا میں اَدھے دن تک تخت لیاواں
ہور کیہا اک سُن کر اُس تھیں عمل کتابوں جس دا
آصف بیٹا برخیا دا اوہ کہن وزیر نبی دا
اُمت نبی سلیماں دی جاں ولی ایہہ شان رکھائی
پڑھدیاں خطبہ مسجد جامع حضرت عمر بتاون
عمر ولی دا رقعہ ٹک کے دریا ٹھاٹھیں آئے
نُور عمر دیاں اکھاں والا سو وچ اک دن تکیا

ایلچی کئی دن پچھوں آیا وچہ دربار شہانے
مالوں نذر دیو مینوں دیکھ حضرت فرمائے
ایلچی کیہا سوال شہزادی اساں جواب بتاؤ
ہتھ ہتھیلی جو کوئی دھووے عورت سمجھاں ماؤ
نبی سلیماں اس تدبیروں غلام کنیز سیانے
نیچے گھوڑے گھوڑیاں اگے دانہ گھاس رکھایا
ایہا سُست چالاک دو جنے حضرت نے فرمایا
پسینہ گھوڑیاں تھیں جو نکلے تسبیحی مُشکیں بھراؤ
خلعت دیہو تحفے موڑے جاؤ عذر نہ رہیا
سُن بلقیس کیہا اُمراؤ میں جانواں فرمایا!
رکھ گھر تخت لگا کر جندرہ کیہا رکھو ہوشیاری
نبی سلیماں اوسی ویلے پائی خبر ہواؤں!
کہن نبی نوں بنھ لیاں پر جیت شہزادی آئی
سُن باتاں وچہ رستے اُس دے حوض نبی بنوایا
لنگھے جاں شہزادی ایتھوں ہو دے تخت بچھائے
بلقیس آون تھیں پہلاں اُس دا کوئی تخت لیاؤ
اس کم اُتے زور اور میں لیایا پُر امن دکھاواں
کہندا اکھ جھمکن تھیں پہلاں تخت لیاواں اُس دا
اللہ ذکر قرآن وچہ کیتا جس دا نیک عقیدا
ولی جو پاک محمد اُمت شان انداز کیائی
فوج لڑے کئی کوہاں اُتے ایتھوں ہی سمجھاون
جو لگے نہ پڑھدا ایسی یا جھول خون کرلئے
وچہ اسمان گیا چھپ فوراً ہرگز جھل نہ سکیا

کراں بیان کرامت ولیاں نے گل ٹھدھی نہ ندی
جس نے نور محمدی تکیا خود نہ خود نوں پاندا
آپ معشوق تے آپے عاشق آپ آپے وِل تکے
جاوَن آون عاصف دا ایہہ پتہ کسے نہ پایا!
جھمکدیاں اکھ نبی سلیماں اگے تخت دسایا
کیہا رب میرا ازماوے مینوں ایسی کارول
تبدیل کرو کجھ چیزاں تختوں بلقیس آون تھیں اگے
کارگزار نبی دے ٹکھوں پٹ جواہر جڑدے
اچھال توں پھیر شہزادی پہنچی حوض کنارے
ایہہ پانی سلوار گٹے تھیں تاں پھیر اُپر چائی
حضرت کیہا فرش شیشے دا پانی ہے ایہہ ناہی
دوا نورہ تجویز کیتی پھیر حیث پنڈلی دی کارن
پاس حضرت سلیماں نبی دے بلقیس شہزادی آئی
سمجھے جھوٹھ دیواں دا حضرت پاس شہزادی آئی
کہندی ہے ایہہ اوہو گویا مینوں معلم اگے
حضرت سمجھے بے سمجھ نہ خوب اِس نوں ازمایا
نیز کہے بلقیس شہزادی بیبے پاک خدایا
مطیع ہوئی میں نبی سلیماں کارن اللہ تعالےٰ
بلقیس شہزادی ہو مسلماں رحمت بخشش پائی

شروع والی گل اکھن پا سدل جوش طبیعت کھاندی
بلال زمیں پر ٹرن لگے دا کھڑک اسمانی جاندا
نور رہا کا پر راہبر با مجھول بات ایہہ سمجھ نہ سکے
بلقیسی تخت سلیماں اگے کہندیاں ساز رکھایا
ھٰذَا مِن فَضْلِ رَبِّی موہنوں بول سنایا!
بے حد شکر خدایا تیرا اِس نعمت دے پار دل
نبی سلیماں کہن ازماواں پتہ لگے نہ سکے
سُرخ سبز تے چٹے کالے ہیٹھاں اُپر کردے
سمجھ پانی چھت شیشے دینوں دلے خیال گزارے
دیکھیا نبی سلیماں جی نے پنڈلی[1] جبت نہ کائی
وجہ تفسیر ڈٹھا ایہہ لکھیا جت پنڈلی پر آہی
کیتیاں نقل روتیاں دو نویں مترجم لوک چارن
پچھیا تخت تیرا ہے ایسا نظر شہزادی پائی
پچھیا تخت تیرا ہے ایسا نظر شہزادی پائی
ہو مسلم میں خدمت آئی تیے اصل دے لگے
کہے شہزادی فضل خدا کر علم میرے دل پایا
ظلم کیتا میں جان اپنی پر جد سورج پوجایا
جو پالے کل عالم تائیں ہر اک دا رکھوالا
شوقوں ربے ہی کرے عبادت نکاح نبی وجہ آئی

[1] تفسیر میں لکھا ہے کہ حضرت سلیمان اپنے دیوانخانے میں بیٹھے تھے اس میں شیشے کا فرش تھا بلقیس کو پانی دکھائی دیتا
تو اس نے اپنی پنڈلی کھولی تو حضرت فرمانے لگے شیشے کا فرش ہے پانی نہیں پس اس کی عقل کا قصور اور اس کی عقل کا کمال معلوم ہوا
اور جو دیووں کی بات سنا تھا اس کی پنڈلی پر بال ہیں بکریوں کی طرح معلوم ہوا صحیح ہے دوا تجویز کی جس کو نورہ بولتے اسی کا تھا
دیہاں اختلافات روایت معلوم ہوا ہے کہ بلقیس کی ساق پر بال تھے یا دہ مترجم نے دونوں روایتوں کو نقل کیا ہے ۱۲ مترجم

وچ دمشقے نبی سلیمان کفاراں کرن لڑائی
لیائے گھوڑے پاس نبی دے وہندیاں عصر لنگھائی
نبی سلیمان گھوڑیاں دے پھر پاؤں گردن کٹے
پے سجدے پھر کیہا خدایا وقت گیا مڑ آئے
نبی سلیمان نوں اندمایا اللہ نے فرمایا
رجوع ہویا پھر نبی سلیمان پاک خداوند طرفے
انگوٹھی نبی سلیمان اکدن لونڈی نوں پکڑائی
قضا حاجت نوں باہر جاون حکمت رب دی ہوئی
اس خادم تھیں لے انگوٹھی بیٹھ تخت پر جاندا
قضا حاجت تھیں فارغ ہو کر نبی سلیمان آئے
انگوٹھی والے انگوٹھی چلا گیا دربار دے
گئے کچہری نبی سلیمان نظر تخت پر ماری
نبی سلیمان کہن ہتھیرا میں سلیمان آیا
بیت المقدس جا کر حضرت تن دن کردے زاری
نبی سلیمان کہن کسے جا محنت کجھ کراؤ!
حال نبی پر بات نبی پر نہ کوئی غور کراندا!
چھوڑ شہر دریا پر جا کر ماہی گیراں تائیں
ساتھ رکھیا ماہی گیراں روز مچھی پکڑاون
اس حالت بھی نبی سلیمان نہیں اکیلے کھاون
دلے ریاضت رات عبادت پڑھدے استغفاراں
دیو صخرہ دا راز پوشیدہ سمجھ لیا ہوشیاراں
معلوم ہویا ایہہ ہور کوئی ہے اس دا برا عقیدہ
جا ایہہ حال تحقیق کرایا بیبیاں خبر پچھائی

گھوڑے ملے انہاں نوں اوتھوں قسم جنہاں دریائی
حضرت کیہا مال محبتوں رب دی یاد بھلائی
نماز گئی بھل شوق انہاں وچ کر ذبح پھر ہٹے
سورج رب عصر پر کیتا نبی نماز پڑھائے
دھڑ اک اسدی کرسی رکھیا ذکر قرآن لے آیا
ہویا قریب کیہا رب سائیں پڑھ عجز یدے حرفے
بسم اللہ وچ لکھیا اسدے ادب رکھن ہر جائی
دیو اک بنیا شکل نبی دی نہیں پچھانے کوئی
جیوں مرضی اس دیو صخرہ دی اپنا حکم چلاندا
انگوٹھی طلب گولی تھیں کردے اوہ جواب سنائے
کون کوئی ایہہ تاں پھر گولی لے گئی وچ دچالے
ہر کوئی تابع صخرہ دے وچ کردیہا سرداری
نہ پچھانے نہ کوئی منے حکمت پاک الاہا
بھکھ ستائے عاجز آئے ڈانڈی نبی لاچاری
اس مزدوری تھیں دے اجرت کھانا مجھے کھلائے
اک گھڑی وچ لاہ رب تختوں عاجز کر دکھلاندا
کہن تساں سنگ کام کراساں کھانا دیہو اسائیں
دو مچھیاں نت دین نبی نوں چالی روز رہیاون
دے حصہ مسکین تیماں رب دا شکر بجاون
سن صخرا اوساں حالا کی کریندا کاراں
عاصف ولی وزیر نبی دا اکدن کہندا یاراں
سلیماں نبی دیاں حرماں پاسوں لیساں پتہ نبی دا
کیہلے تہاں دن کتنی ہوئے نہیں زیارت پائی

آصف ولی کہے علماں نوں توریت زبور پڑھاؤ
عامل عامل لوڑ کتاباں لگے کھول پڑھاون
انگوٹھی نبی سلیمان والی سٹ گیا دریا ئے
حکمت رب دی نبی سلیمان اوہ مچھی ہتھ آئی
کھاون کارن پیٹ مچھی دا حضرت جدوں چرائے
تخت ہوا نے حاضر کیتا نبی سلیماں اگے
نذر گزارن آ ملازم جیاں دریا دے آئے
پکڑ لیاؤ دیو صخرہ نوں نبی سلیماں بولے
صخرہ تائیں کرن آ دانے نبی سلیماں موئے
پکڑ دیواں نے قابو کیتا وچہ دربار لیائے
رہسے قیامت تیک شکنجے نافرمان نبی دا
شیش محل وچہ اکدن حضرت عاصے بھار کھلوتے
نبی سلیمان دیکھ کیہا اس کرن زیارت آیا
آیا جان نکالن تیری مینوں حکم الہٰی!
کیہا فرشتے حکم نہ مینوں مہلت دیاں نہ ساعت
یا ہجوں جان وجود مبارک سال رہیا اس حالے
افسوس کرن جن پتہ نہ لگا سال رہے کم کردے
مختصر حالا نبی سلیماں لکھیا قصص الانبیائی

ٹھہر سکسی دیو تخت پر عمل سبھے ازماؤ!
کھا لرزہ دیو صخرہ نٹھا خوف لگا سو آدن
حکم ربے کتھیں مندی تائیں اک مچھی منہ پائے
اس مندی دی برکت پادوں مچھی عظمت پائی
مندی وچوں نکلی ستے رب نے بخت جگائے
جانوراں تے سایہ کیتا چڑھ حضرت گھر وگے
کر دے خوشیاں دیکھ نبی نوں عاشق ہجر جلائے
ڈھونڈن کارن پر عفریتاں اڈنے کارن کھولے
سن کر صخرہ ادسے دیلے چھپیا ظاہر ہوئے
نبی سلیماں اس دے تائیں وچہ شکنجے پائے
چند دن خوشیوں غمی ہمیشہ جنہاں برا عقیدا
حکم ربے کتھیں حاضر ہوئے اوتھے ملک الموتے
یا توں قبض کریں روح میری ملک الموت سنایا
بہت اچھا کہہ نبی اجازت پانی پیون چاہی
ایہہ کہہ جان نکالی اوہیں کھڑے سین جس حالت
بعد اس کتھیں گھن کھا گیا عاصا جسم گیا کرنا لے
بیت المقدس ہوئی مکمل ربدے ساتھ امر دے
ذکر تمامی کتب اسلاموں ڈھونڈھ لکھاں کئی جاویں

ذکر حضرت عزیر علیہ السلام

بادشاہ کا فر بخت نصر اک وڈا ظالم آیا!
مار بندے اس نندیاں تائیں بندی وچہ پوایا
عزیر نبی وچہ قیدیاں پکڑے جدوں رہا ہو آئے

اسرائیلیاں تے آ غالب شہر ویران کرایا
طرح طرح دیاں دے تکلیفاں بہوا خوف بٹھایا
میوے وار درخت نبی نوں بیٹھے شہر وسائے

حضرت تو ڈٹھا ہڈے کجھ ہوئے تے کجھ جمع اٹھائے
گدھا سواری دا اوہ دی دیکھے ہوئے ساتھ ٹنگائے

دیکھ شہر دیاں چھت مکاناں نبی عزیر سنایا
کدے ایہہ وسدا شہر ڈٹھا سی جو ویران دسایا

کر افسوس ہوئے متعجب منہ تھیں سخن سنایا
فیر آباد ہوسے ایہہ کیوں کر میرے پاک خدایا

حکم اللہ تھیں اوسے ویلے موت نبی نوں آئی
اک سو سال پچھوں پھر اللہ جان جسم وچ پائی

جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
کتنی دیر رہیوں اس جائی نبی عزیر بتایا

اک دن یا دن تھیں کجھ تھوڑا اسن جبریل سنایا
توں سو برس رہیوں ایت نبیا کھانا دیکھ ٹنگایا

نہ اوہ خشک ہویا نہ سڑیا دیکھ گدھا سواری
خلق کارن تیں کراں نمونہ کیہا رب غفاری

نبی عزیر گدھے دی طرفے جاں پھیر نظر کرائی
جان بغیر ول پنجر ہڈیاں دیکھ حیرانی آئی!

جسم گدھے وچ پاک خدا ندجان دوبارہ پائی
زبان اپنی وچ اٹھ گدھے نے رب دی حمد پڑھائی

چڑھ کر نبی عزیر اس اُتے طرف شہر دی جاندا
اجڑیا ہویا شہر آباد خلق ڈٹھا نبی وساندا

عمر جوانی حضرت والی کوئی کیا پچھانے
فرزند نبی دے بڈھے ہوئے جھڑے سان نیانے

کتب اسلامی بخت نصر جو اندر اگ جلایاں
وچ شکوک پئے سن مسلم نہ آہیتاں ہتھ آیاں

نبی عزیر تورات انہاں نوں فیر درست کرائی
تد دل یقین کیتا سب خلقت نبی عزیر ایہہ آئی

عزیز نبی ہو ظاہر ہو نہوں حرف زبانی پڑھدا
میں جاناں رب قادر سب پہ جو چاہے سو کردا

ذکر حضرت زکریا علیہ السلام کا

پاک محمد تائیں اللہ وچ قرآن سنایا
رب تیرے دی رحمت دا ہے ایہہ جو ذکر بتایا

اپنے بندے زکریا اُپر دعا جدوں اس کیتی
دل اپنے وچ کیہا اللہ بہت عمر میں بیتی

کمزوری پکڑی میریاں ہڈیاں چٹے ہو گئے وال
منگ تیرے تھیں رہیا نہ خالی کسے اگے وچ حال

میرے مرنے پچھوں مینوں ڈر کنبے دا مارے
عورت میری بانجھ خدایا تے ہے بڈھے والے

دلبیں بیٹا میرے تائیں وارث ہووے میرا
وارث اسرائیلیاں دا کر اس تے فضل دھیرا

دعا قبول کیتی پھر اللہ حضرت نوں فرمایا
خوش خبر دیاں زکریا تینوں لڑکا دیاں سنایا

ہے اس یحییٰ نام بنا لواں نام کسے نہ اگے
پہلاں اس تھیں کسے رکھایا ہے گا سی وچ جگ لگے

حضرت زکریا کیہا اے رب کیوں کر بیٹا ہووے
جبرائیل کیہا رب تیرے سب الوین فرمایا
توں کجھ چیز نہیں سال پہلے سن حضرت نے کیہا
نشانی تیری رب فرمایا بات نہیں کر سکیں
تن دن راتاں بول نہ سکیا زکریا نبی ربانا
حضرت یحییٰ چھوٹی عمرے بانا فقر پہنایا
عمر مبارک ست برس وچہ ہانی لڑکے کہندے
یحییٰ نبی کیہا وچ دنیا کھیلن ناہیں آئے
وچ محبت پاک دے بیدی کردے رہندے زاری
اے میرے رب زلادی اسدی کرے بے چینی بھاری
فرمایا رب صالح بیٹا منگیا میرے پاسوں
ایسے بندے پیارے مینوں کرن جو عشقوں زاری
حضرت زکریا سن خوش ہوئے ایہہ پیغام الٰہی
خلقت تائیں کرے ہدایت زکریا نبی ربانا
ظلم انہاں تھیں نکلے حضرت پناہ درختوں منگی
ماملن والے پچھے پچھے پاس درختے آئے
خشک کریندے باجھ درختوں جانہ چھپن والی
پھر بدبخت لگے دکھ چیرن آرہ سر پر آیا
بے صبری کتھیں نبیاں وچوں باہر رب گراسی
حکم الٰہی سن پیغمبر ہرگز اف نہ کیتی !

میں بڈھا تے عورت میری بانجھ کیا ڈھو ڈھووے
بہت آسان بناون مینوں جیوں کر تدھ بنایا
اے اللہ ٹھہراوے مینوں کجھ نشان ادیہا
چنگا بھلا تن دن راتاں یاد نشانی رکھیں
لوں ہیں مہینے پیدا ہویا یحییٰ نبی یگانا !
عبادت ربدی اندر انہاں دن تے رات لنگھایا
چلو کھیلن ساتھ اساڈے پاس محبت بہندے
پورا عہد کراں جو کیتا کھیلیاں اوہ بھل جائے
دیکھ انہاندی ایہہ محبت زکریا عرض گزاری
جبرائیل خدادے حکموں کیہا نبیا تینوں !
جو اوہ میری کرے اطاعت دتا سچ قیاسوں
میرے باجھ جو ہووے کسے دی مدد انہ دکھن یادی
سجدہ شکر کیتا رب اگے ملی مراد جو چاہی
لے فرمان نہ چاہن ہدایت کرن مارن سمیانا
لیا چھپا درخت نبی نوں بنیا خاصہ سنگی
حضرت زکریا نظر نہ آئے ہو حیران سدائے
ڈالیاں کٹ سٹو لکھ چیر دے وچہ یاد کھ خالی
منہ مبارک تھیں ان نکلی وحی پیغام لیایا
سب نوں رب بچاوے تینوں کیوں کر دکھ بچاسی
نور الٰہی نظری آیا وصل پیالی پیتی

ذکر حضرت یحییٰ علیہ السلام کا

زکریا نبی دی ذات پچھوں بھی یحییٰ نبی الٰہی
عبادت مسجد کرنے باجھوں ہور نہ خواہش چاہی

اسرائیلی قوموں بلکہ عورت نام دے والی !
کئی بندے اس شادی خاطر ساتھ صلاح رلائے
حضرت کیہا ایسی شادی منع اللہ فرمائی
بات نبی یحییٰ دی سن کے عورت غصے ہوئی
عورت اپنی کھیں سن حاکم کہے سپاہیاں تائیں
یحییٰ نبی دبا لے تائیں لے سپاہی آئے
حکم کرو تاں شہر تمامی غرق کرایا جائے
کی تقدیر میری وچ لکھیا حاکم ہتھوں مرساں
رَضِیْتُ بِقَضَآءِ اللّٰہِ لیا نبی دبانا !
حضرت یحییٰ تائیں حاکم فیر شہید کرایا
اپنی عورت دی دھی شاہ لمدا نکاح وچ تائیں
یحییٰ نبی گناہ کس پاروں ہوئے شہید اس حالے
کہن فرشتے یارب دوست ایس طرح مروایا
کیوں جے دشمن پاسوں پھیر نہ خطرہ رہندا کائی
میں ہاں کل جہاناں دا رب مالک دوست تائیں
کجھ فرق خالق مخلوقاں میں ہاں بے پیدا ہا
یحییٰ نبی شہادت پچھوں اوہ ناجائز نکا جا
غضب الٰہی نازل ہویا ناجائز نکاحے والی
خیر دکھی کر بیرا بیرا کھا گیا اسدے تائیں
سبحان اللہ کیا شان نبیاں اللہ نے فرمایا
وقت پیدائش وقت شہادت رب سلام پچایا
نبیاں بندے جو قدم بقدمی عاشق چلن والے
سارے حاصل ہوسن نہانوں جنہاں حکم قبولے

نکاح ہے لڑکی پچھلے خاوند پہلے خا[illegible] ندوالی
نکاح پڑھاون کارن حضرت یحییٰ نبی بلائے
خصم پہلے دی لڑکی دوجے خصم نہ جائز آئی
خاوند اسدا حاکم ہیسی بات بتائی لمدی
جاؤ یحییٰ نوں بنھ لیاؤ حاضر کرو ایتھائیں
آ جبریل خدا دے حکموں حضرت نوں فرمائے
حضرت یحییٰ سن جبریلوں تے پھر سخن سنائے
ہاں جبریل کیہا یحییٰ ہیں عرض لبے تقیں کمرساں
میں تقدیر اللہ پیلا منی مناں اس دا کیہانا
تن تھیں سیس علیحدہ ہویا پھر بھی ایہہ فرمایا
کہن فرشتے پاک خدایا تینوں حمد ثنائیں
میں دوست نوں پاس بلایا کیہا ذوالجلالے
خلقت مارے دشمن تائیں اللہ نے فرمایا
خیر چاہسن نت دوست کارن سدا آس لگائی
پالاں اپنے دشمن تائیں کجھ نہیں خوف اسائیں
میرا بھلا برا کر سکے نہ کوئی شاہنشاہا
کافر عورت دھی خاوند سنگ کردی فیر دیا ہا
بیڑھی محل کسے کم کارن ہوا جنگل وچہ ڈالی
خاوند اس دا سن ہمراہیاں مر گیا دوزخ جائیں
[illegible]ضرت یحییٰ باپ مائی دا خدمت گار رہتا یا
تیجا وقت قیامت اٹھن سلام انہانوں آیا
ناسوتی ملکوتی درجے جبروت لاہوت نرالے
دن تے رات خداوند تائیں کسے حال نہ بھولے

حقی صفتاں حقد سے فضلوں جسم انہاں وچہ آون
دل لونڈائی خودیوں خالی غرق وحدت وچہ ہوئے
محض عدم میں پاک ہستی لوں عجز دی آکھ سناواں

غیر نہ کوئی نظری آوے حق ہی حق بکاون
اوہو واصل ہوئے جیہڑے وچہ جدایاں رہے
ممکن ہو محتاج واجب دا منگاں وصل دعاواں

ذکر حضرت جرجیس علیہ السلام

فلسطین شہر وچہ شامے رہن نبی جرجیسے
جواہر سویوں بت بنا کے اسنوں خوب سجائے
سجدیوں جو انکار کراندا اندر اگ جلائے
بت پرستی چھوڑیں شاہا جرجیس نبی فرمائے
بادشاہے نے ایہہ گل سن کے جرجیس نبی لوں کیہا
نبی کیہا ایہہ دولت دنیا نہیں ہمیشہ رہنا
اوہ کیا چیز جو ملسی لگے پھر شاہ آکھ سنایا
جرجیس نبی دیاں سنکر باتاں شاہ نے حکم سنایا
شاہ کیہا جیوں الویں کیتا اگ وچہ نبی ستایا
لاَ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰه وچہ اگ دے نبی پکارے
چھ میخاں کر گرم لوہے دیاں شاہ کیہا اس مارو
حکم شاہے تھیں نوکر میخاں گرم نبی نوں لاون
جرجیس نبی پھر زندہ ہوئے کہندے پڑھو تمامی
گھی گندھک کر گرم دیگاں وچہ ربدا نبی دکھایا
شاہ کہے کیوں دکھ میرا نہ اثر کرے جرجیسا
زمیناں پانی اپر رکھیاں بن تھماں اسماناں
دادیانہ شاہ ڈریا ایہہ نہ پرستش بت ہٹاوے
ہتھیں پیریں ماریاں میخاں اندر قید پچایا

دادیانہ شاہ اس جگہ دا پوجے بت خبیسے
مشک عنبر تھیں تر کر اسنوں سجدہ پیش کرائے
جرجیس نبی لوں بھیجیا رب نے انہاں راہ بتائے
کر پوجا اس خالق دی جس چوداں طبق بنائے
بت پرست عغنی میں تے توں پوج حق عاجز رہیا
تقبلے رہنیں ہمیش سلامت جے کر منیں کہنا
نبی کیہا اوہ جنت جس وچہ کدی زوال نہ آیا
چڑھا سولی اس مارو پھر جلاؤ اگ بتایا
جرجیس نبی لوں پاک خدا نے کر کے فضل بچایا
پڑھو ایہہ کیہا نبی اللہ دے جو ہوسن وے سارے
چار ہتھ پیریں اک سینے پر سر میراک ہتھ بادو
قبض ہوئی روح ربدے حکموں میخاں پلک پٹاون
لاَ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰه مبارک اسم گرامی !
حکم ربے تھیں اگ نبی لوں فدا نہ اثر پچایا
کیہا نبی بچاون رب لوں مشکل نہیں خبیسا
رازق مالک خالق سب دا جو کوئی وچہ جہاناں
رعایا اپنا دین سکھانہ ہیں کتھیں راج چھوڑا دے
پیٹ نبی جرجیس اپر اس پتھر بڑا رکھایا

ے وقت خداوے حکموں میخاں پلک پٹاون
ن سلام پیغام خدا دا برساں ہت لگماوین
ج ہوئی دربادشاہی وچہ جرجیس نبی پھر جاندا
ت مصیبت قید میری تھیں تینوں کس چھوڈایا
ا مے حکم دتا اس تائیں چیر دو سر دھر آرہ
م شاہے کھیں بدن نبی دا آرے ساتھ چراون
کھ بدن جرجیس نبی دا شیراں ادب سجایا
ت پٹی رب روح نبی نوں وچہ جسم دے پایا
ن فرشتے عید مناسن پھل کے کا فرسارے
ہوئی جرجیس نبی پھر پاس کفاراں جاندے
ن کافر کل چیر آرے تھیں دو ٹکڑے تیں کیتے
ہاشمی نے ایس طرح ہی میرا رب بناندا
زندہ رب بھیجیا میوں پاس تساڈے آیا
ر کہندے کھیل تیرے سب ہیں جادو دے کارے
ادیانہ شاہ ساحر سدے سحر کریسو کہندا
جادو دی کوئی حکمت کرکے جیکر اس نوں مارو
خاطر جمع رکھیں توں شاہا جادوگراں سنایا
کہندے پھر جرجیس لے پیویں ساڈا پانی پڑھیا
ویکھدے متعجب ساحر کہندے ہوئے جے کوئی
ک دن آ اک عورت کہندی جرجیس نبی دیتائیں
لئے اک اوہدا دودھ دیہاں اپنی گزر کراواں
حضرت کیہا عاجا میرا لے لا مردہ گاے
عاجز بڈھی جا کر عاجا گاے ہڈیں لایا!

بیٹ نبی دیوں بھر لاہ کے کھانا فیر کھلاون
صبر کریں تکلیفاں ہوون فیر شہادت پاوین
شاہ کیہا جرجیس کیہا ہاں پھر شاہ آکھ سناندا
نبی کہے اس قید تیری تھیں رب خلاص کرایا
دو ٹکڑے کر شیراں پاؤ ہووے ختم پوارہ
لاش مبارک کر دو ٹکڑے شیراں اگے پاون
قدم چماون صدقے جاون پہرہ لاش رکھایا
فرشتیاں آن سلام سنایا کھانا نبی کھلایا
کریں ہدایت رب فرمایا توں اے نبی ہمارے
چھوڑ دتو جا بت لکا دے منوں لب سناندے
کویں زندہ ہو پھر توں آئیوں حال سناویں بیٹے
عدموں کرے تیار وجوداں وجوداں عدم کراندا
کیوں ایمان لیاؤنا ہیں مے رب سچ سنایا
جیہے اسیں مقابل کرساں بلا جادوگر سارے
مار سکو جرجیس کیویں جے گلوں ساڈیوں لہندا
منصب دولت دیاں تساں نوں دے انگ بہو سو گزارو
جرجیس نبی نوں ماردیاں گے فکر کیا توں لایا
بسم اللہ پڑھ پیتا حضرت کجھ نقصان نہ کرہیا
پیندیاں سارمرے نہ بچدا تینوں خبر نہ ہوئی
یا حضرت حق میرے اندر کریو خیر دعائیں
گاے مرگئی میں عاجز دی زندگی کرو سناواں
کہیں خدا دے حکموں اٹھیں جیوے گی رب چاہے
مردہ گاے زندہ ہوئی بڈھی شکر سجایا

معجزہ ایہہ جرجیس نبی دا خلق ہوئی مشہودی — اک فقیہی بندہ شاہد ادیکھ کرامت پوری

برحق ایہہ جرجیس نبی ہے قوم تائیں اوہ کہندا — تساں ہدایت کارن شاہدیاں ہتھے تکلیفاں سہندا

سنکر کافر آکھن اسدے اثر نہیں ہوسے — بت پرستش بھل گئیں توں ہوش گئے نیں کھوتے

قربی شاہد اکہندا مینوں اللہ دا ہ دکھلائی — ایہہ کہہ کر ایمان لیایا کہندا خوف نہ کائی

چار ہزار بندے ہمراہی ساتھ ایمان لیائے — دادیاں تے شاہ دے تکلیفاں کل شہید کرائے

پھر اک لشکر وچوں کافر جرجیس نبی نوں بولے — معجزہ اوہ جو کھاں کھائیے بت پوجن کتھیں ڈولے

ایہہ کرسی جو بیٹھن والی چار جو اسدے پائے — چار درخت ہوون جو نہ قسموں پھل پختہ لگ جاوے

میوہ اس درختوں کھائیے تے ایمان لیائیے — جے توں سچا نبی رب دا رب اپنے فرمائیے

حضرت کیہا بات معمولی ایہہ میرے رب اگے — دعا کیتی جرجیس نبی نے درخت اگے پھل لگے

دیکھ کفار کہن بدقسمت توں جادوگر بھارا — اسیں نہ مسلم ہوون کارن ہرگز کرساں چارا

دادیاں نے شاہ صورت گائے تانبیوں اک بنائی — عرعر لفظ لدغن تے گندھک پیٹ اوہدے وچ پائی

جرجیس نبی نوں رکھ اوہدے وچ پھر اس اگ لگائی — حکمت لیندی مینہ اندھیری اوسے ویلے آئی

حکم رب کتھیں میکائیلے بجھتی تانبے گائے ! — جرجیس نبی نوں امن سلامت رکھیا پاک خدائے

پھر حضرت دے چہرہ کفاراں کہن ایمان لیاؤ — کہن کفار جو مر گئے ساڈے زندے کر دکھلاؤ

دیکھ ایمان لیا ساں انہاں پھر حضرت فرمایا — کن کہن کتھیں میرے اللہ کل جہان بنایا

مرے تساڈے زندہ کرنے رب نوں مشکل ناہیں — بلکہ بہت آسانی اسنوں منگیاں نبی دعائیں

بارہ ہزاراں مردے اسدن زندہ رب کرائے — نوفل نام اک شخص آکھوں پھر حضرت پتے پچھائے

بابا مینوں مرے ہوئے نوں کتنا عرصہ ہویا — مذہب کیا تے کسدی پوجا کرکے سیں توں مویا

نوفل کہندا مذہب میرا بت پرستی والا — چار ہزار ایہہ مس رہیا مریا حضرت سن لے حالا

جان کندن دا وقت میرے تے ہے ہر ویلے رہندا — میں جاناں یا اللہ جانے عذاب جیہڑا ہاں سہندا

پھر اک بڈھی عورت لڑکا حضرت پاس لیائی — کہندی اندھا لنگا لنگاں کنیں سنیں نہ کائی

کر دعائیں ہون شفائیں منو معجزہ سنایا — جرجیس نبی لب اپنے منہ دا لڑکے اکھیں پایا

اکھیں اندر نور الٰہی لب دی برکت پایا — کناں دے وچہ اسم الٰہی پڑھ کر نبی پھوکایا

لڑکا نئیں سنن لگا تے نبی کیہا رب چاہے
کافر بڈھی صحت بیٹے دی دیکھ ایمان لیائی
جرجیس نبی تے اس بڈھی نوں گھر بڈھی لیجاندے
تھم بڈھی دے گھر لگڑی دا جرجیس نبی دی دعاویں
دادیانے شاہ گھر بڈھی دا کر کے حکم گرایا
لٹا زمین جرجیس نبی نوں دو ہتھاں دو پیراں
دہمن تکنجے پا سر حضرت کافر لوک کھپا دن
غیب آواز اللہ دی طرفوں سنیا کل کفارے
جرجیس نبی دو پاتھیں نکل زندہ باہر آیا
نبی خدا دی مہربانی تھیں آئے ساتھ کفاراں
بت دے نام چڑھادا چاہڑیں تیری عزت کریئے
قبول کیتا جرجیسے سجدہ بت نوں کافر کہندے
دادیانہ شاہ ساتھ خوشی دے جرجیس نبی منگوایا
یارا پاس رہیں اج میرے آرام کرو کھا کھانے
اس دن گھر دادیانے شاہ دے حضرت رات گزاری
کلام ربانی دے سن انہاں شاہ دی عورت روئی
پھر اوہ پچھلے گنگے ٹھکڑے لڑکے حال سناواں
ماں لڑکے دی پاس حضرت دے اوہ لڑکا لے آئی
جرجیس نبی سن اس لڑکے نوں لے کر نام بلایا
پھر فرمایا جا بت خانے میری طرفوں کہنا
لنگڑا رہیا نہ ٹریا لڑکا بتاں پیغام پہچا دن
جرجیس نبی ہے تساں بلاندا لڑکے تہاں کیہا
آ بتاں جرجیس نبی نوں ادبوں سیس جھکائے

پچھوں گنگاں لنگاں راضی کرنا ہے رب شاہے
خبر گئی ہو دادیانے شاہ بڈھی پاس منگائی
کھانا پینا دیون ناہیں بوہا بند کراندے
ہو ہریا لکھ لگے میوے قسم قسم ہر داویں
طرف درخت نظر پھر کیتی اوہ ہو تھم دسایا
آہنی میخاں چار لگا دن دیری لیون دیراں
قبض ہوئی روح لاش جلادن سواہ دریا رڑھا دن
اے دریاواں ساتھ حفاظت لاویں جسم کتائے
کہن اہدے رب سدے تائیں زندہ تیر کرایا
کہن کفار پوجیں بت بنیا کر بن نہیں انکاراں
نبی کیہا بت پوجاں ناہیں رب سچے تھیں ڈریئے
سمجھا انہیں تھیں سمجھیا الٹا خوشیوں تن تن بہندے
چم چھٹماں جرجیس نبی دیاں تے پھر آکھ سنایا
بہت مینوں تکلیف دتی میں وقت نہیں ہتھ آنے
نماز عشا پڑھ ساتھ محبت بڈھی تو بات پیاری
کہے نبی دا میں رب منیا جس شریک نہ کوئی
کن اکھیں لے دتیاں جسنوں کر کے نبی دعاواں
کہے جو رہیا گنگا لنگڑا اس حق کرو دعائی!
لبیک یا نبی اللہ لڑکے بول سنایا!
جرجیس نبی ہے تساں بلاندا چلو ایتھے نہ رہنا
سنتر بت ٹما اک جیں نوں نا قلون بلادن
میرے ساتھ چلو رب جگوں ٹرسے نہ کوئی رہیا
ٹھوکراں مار نبی جرجیسے بت زمین دھسلائے

مومن عورت بادشاہے دی دیکھ کفاراں پولے
نہیں تے بتاں دا تنگ ہین وچہ جا سوٹ دسائے
وادیانہ شاہ کہے بیوی نوں سانوں ستر سالاں
معجزات اکوتیں ڈٹھا دیکھ ایمان لیائی
مومن عورت کہندی شاہا تساں شقاوت ازلوں
سعادت ازلی میری ہے سی ایمان دولت پائی
ہشدی نکلی روح وجود دوں مومن بی بی والی
مینوں گزرگیاں ست برساں مصیبت سہاں کفاراں
جو ایمان لیائے تیں پر کریں انہاں پر رحمت
اسماتوں اتری اگ غضب دی بجلی پئی کفاراں
حملہ کر جرجیس نبی پر دار کرن تلوار دوں !
نہیں تے اگے مرمر زندہ ہوئے سن کئی واراں
دن سرشنبے دے اسماتوں آتش نازل ہوئی
تابعدار نبی جرجیسے مومن تیس ہزاراں

رب جرجیس نبی پر لیا ایمان کفاراں لٹے
اجے ویلا ہے توبہ کرسو تساں نبی بخشائے
معجزات کئی دکھلائے نے جرجیس کمالاں
ہزاراں معجزیاں دا سانوں اثر نہ ہویا کائی
لئے شقی ایمان نہ آندا او دیکھتے رب فضلوں
وادیانہ شاہ سن گل بیوی سولی پکڑ چڑھائی
رو جرجیس نبی نے کیہا اے میرے رب عالی
بخش شہادت صبر نہ طاقت کریں عذاب کفاراں
دعا قبول نبی دی ہوئی کفاراں اتری زحمت
کہندے بری دعا جرجیسوں پایا غضب بلا حالاں
اپنی مرضی ساتھ شہادت نبی ملی غفاروں
قصص الانبیا تے تفسیراں ہین لکھیا احوالاں
کفار آتش تھیں جل کر دوزخ گئے نہ بچیا کوئی
رب دے فضل کرم تھیں بچ گئے کردے شکر ہزاراں

ذکر حضرت شمعون علیہ السلام کا

حق پرست دلاور وڈے شمعون پیغمبر رب دے
بدن انہاں وچہ طاقت بے حد اللہ صاحب پائی
عموزیہ نام شہر اک آباد دریا روم کنارے
وچہ محلاں جشن کریندا وڈا کافر بھارا
کئی ہزار اوہدا سی لشکر لڑائی نبی سنگ کردے
حضرت چار مہینے گھر وچہ کرن عبادت ربدی
کافراں اتے غالب دیکھے اس نوں حق تعالے

کہن زیادہ وال انہاں دے سن عطا رب دے
وقت جہاد مقابل انہاں آوے تاہیں کائی
بادشاہ قوطہ نام اوہدے دا شوقی محل اسارے
سال وچوں اک چار مہینے کرے لڑائی چارا
کئی نبی تھیں زخمی ہو دن کئی روزانہ مردے
چار مہینے کرن ضیافت خلق خدا جو سب دی
کافر انہاں ہتھوں رہندے تنگ سخت بےحالا

شمعون نبی دی بیوی دیوں عورت بھیجن کافر کہندے بنھ نبی نوں ستیاں دیواں دولت وافر

شمعون نبی دی بیوی ستا بنھ لیا پیغمبر بدھا دیکھ اُٹھ پچھیا حضرت کس دا ایڈ نبر

کہے بیوی میں بدھا تینوں نعمد تیرا ازماناواں دسا تو ڈکیہا پیغمبر بیوی نیں سمجھا نواں

فضل الٰہی میرے اُپر کون مینوں بنھ سکے ہر ہر جائی حافظ میرا تاں ہی دشمن جھکے

کافر عورت آ صبح نوں پچھے بی بی تائیں خبر نہ دتی بنھ نبی نوں مینوں خبر سنائیں

کہے نبی دی بیوی بدھا میں اسنوں گل داتیں پاسا موڑ تُرڈیاں دتیاں لسنے کجھ نہ جاتیں

بادشاہ نوں ٹھ تائیں کافر عورت حال سنایا سنکر شاہے سنگل بھیجے بنھ اس تھیں سمجھایا

لیا نبی دی بیوی جتے سنگل اس مکاراں نبی بدھا وچہ نیند بیوی خوب ہوکے ہوشیاراں

شمعون نبی نے پرتیا پاسا ٹٹا سنگل لوہے پچھیا نبی کیہا پھر بیوی بیوی تیری جو ہے

بہت نعمد لعد ہیں تول حضرت میں تینوں ازمایا پر کوئی ایسی چیز کیا جو بنھیں آکھ سنایا

چیز بنھن دی کیوں توں پچھیں حضرت نے فرمایا کہن لگی کوئی اگر تساڈے ہود بھی غالب آیا

شمعون نبی نے کیہا میرے والاں دی وٹ دتی جے کوئی بنھیں توڑ نہ سکاں ہو جاندی بیوسی

سن بیوی وچہ نیند نبی دے وال بدن تھیں کٹے انہاں دے والاں دی اپنی ہتھیں بی بی دتی وٹلے

پیر ہتھ جسم نبی دا بدھا کرکے بہت دلیری مڑے نہ پاسا نبی اللہ دا کوشش کرن بہتری

فرمایا کس بدھا مینوں میں بیوی نے کیہا! دتی وٹ تساڈے والوں توڑ جوان اجیہا

شمعون نبی نے بیوی تائیں کیہا کھولیں مینوں اس دتی نوں توڑ نہ سکاں سچ بتا تواں تینوں

شمعون نبی دی بیوی جا کر کافر عورت تائیں کہندی کہنا بادشاہے نوں بدھا نبی لیجائیں

بادشاہے نوں کافر عورت جا پیغام سنایا اے شاہا اج دشمن تیرا قابو دے وچہ آیا

سندیاں سارا اس مرد نعمدا و جنگی نفر سواراں بھیجے دشمن پکڑ لیا و خوب ہوکے ہوشیاراں

پیر ہتھ نک کٹو کن اسدے اکھیں جیب نکالو کرالویں شمعون نبی نوں مینوں لیا دکھالو

بادشاہے دے حکم مطابق انہاں عمل کرایا لیا دکھلایا بادشاہے نوں پھر اس حکم چڑھایا

محل اچا دریا کنارے اس دے اُپر چڑھاؤ پھر اس اُتوں اسدے تائیں دریا وچہ گراؤ

شاہی حکم مطابق انہاں شمعون نبی دے تائیں دریا وچہ محلوں سٹیا بچا لیا رب سائیں

پیر ہتھ نک زبان اکھیں کن رب لوئیں سر لائے — جبرائیل نبی نوں کیہا اللہ حکم سنائے

بے حد طاقت بخشی تینوں انہاں شہر محلاں — سمیت کفاراں پٹ دیواراں سٹو دوزخ گھلاں

نبی شمعون نے پکڑ ستونے انہاں مکان گرائے — پٹ بنیاداں کل آباداں دریاواں وچہ رڑھائے

پاک خداوند کفاراں دے نام نشان مٹائے — شمعون نبی نے سجدے اندر رب دے شکر بجائے

پھر گھر اپنے جا بیوی نوں ماناں دل وچہ آیا — حکم خدا دا جبرائیلے حضرت نوں بتلایا

بیوی اپنی نوں نہ ماریں نہ تکلیف پہچانوئیں — بے کجھی کتھیں غلطی ہوئی گناہ معاف کرانوئیں

ذکر سیدۃ النساء حضرت مریم علیہ السلام

اسرائیلیاں کتھیں اک عورت حنہ نام بتاون — نام عمران خاوند اسدا ابن لاثان سناون

نبی سلیمان دی اولادوں بی بی حنہ آہی — نام اشیاع اک بیٹی اسدی زکریا نبی بیاہی

بھین حنہ دی گھر زکریا دے بعض صاحب فرماون — آخر عمر حمل وچہ حنہ رب نوں عرض کراون

میرے پیٹ اندر جو لڑکا راہ تیرے وچہ چھوڑاں — بیت المقدس وچہ کرے عبادت کم نہ ہوواں لوڑاں

حکمت ربدی نانہیں ماہ وچہ لڑکی پیدا ہوئی — مریم رکھیا نام نہ دل نوں ہوئی تسلی کوئی !

کہے خدایا بہتر جانے جمی لڑکی میں نوں ! — لڑکی لڑکے جیہی نہ ہووے عرض سناواں تینوں

پناہ تیری وچہ دیواں اسنوں تے جو اس اولادوں — تہاندی خود کریں حفاظت مردود شیطان فسادوں

غیب آواز حنہ نوں آئی مریم اساں قبولی — لڑکے کتھیں ایہہ اچھی لڑکی سمجھ نہ بات معمولی

نبی زکریا کریں حوالے حنہ خبر سنائی ! — حنہ مریم ست برس دی زکریا پاس لیائی

بیت المقدس آ حضرت نوں گزریا حال سنایا — نذر قبول کیتی رب میرے جو میرے دل آیا

بیت المقدس رہنے والیاں نبی زکریا کیہا ! — کون تساں وچوں پالے مریم ہے جو لڑکی ایہا

ہر اک آن کہے میں پالاں پھر حضرت فرماوے — تورات لکھی جس قلم لوہے دی پانی اپر تراوے

پانی برتن رکھ قلم نوں ہر اک پیا ٹکائے — کسے نہ تردی قلم پانی پر ڈب تلے بہہ جائے

پھر اوہ قلم نبی زکریا پانی اپر دکھائی ! — تری پانی پر دیکھ کہن سب تیرے ذمے آئی

حجرہ مسجد ساتھ بنایا زکریا نبی دے باتے — بی بی مریم کرے عبادت بیٹھ اندر اس خانے

بات حضرت گھر نوں لے جاون بی بی مریم تائیں
تن دن راتیں بی بی اندر رہی عبادت کردی
جا دروازہ کھولن پھیرے اندر ویکھن کھانے
لسے مریم ایہہ کتھوں آئے کھانے حضرت کیہا
کہن فرشتے مریم تینوں پاک کیتا رب سائیں
کریں عبادت رب اپنے دی سجدے شکر کرائیں

اک دن خیال نہ آیا وہ گئی جند لے اندر تائیں
آئی یاد ہی دن چوتھے کہن کبھی ہو مردی
رنگ برنگے بے بہا دے میوے سن من بھالے
مریم کیہا اللہ پاسوں جو سبھناں دے دیہا
کل جہان دیاں جو راتوں چنیا تیرے تائیں
کریں رکوع جو کرن رکوعاں ملکر ساتھ انہائیں

ذکر پیدائش حضرت عیسےٰ علیہ السلام

بی بی مریم چوداں پر ساں عمر ہوئی جس ویلے
اپنے چادر چھ فیرے پردہ کر بی بی وچ وڑدی
اجنبی اک مرد بڑا ہی سوہنا نظری آیا
جیوں فرمایا پاک خداوند وچ قرآنے حرفے
صورت خوب جوان نوں دا مریم دیکھ گئی ڈر
پرہیزگار دکھالویں توں آیا سن جبریلے کیہا
اک لڑکا پاکیزہ تینوں اسے مریم دے جانواں
مرد مینوں کسے ہتھ نہ لایا میں بدکار نہ آئی
کیہا ایہہ آسان ہے مینوں میں اس تائیں کرساں
سچ اس تائیں چہرے جانن انہاں رحم کماواں
بی بی مریم دے منہ اندر پھوک دیتی حق نے ماری
مدت حملوں وقت پیدائش بی بی باہر سدھاندی
درد زہ ہویا اس جگہ بی بی مریم کہندی
کیوں ایہہ وقت نہ آوندا میں پر نہ کوئی طعن کراندا
حضرت عیسےٰ پیدا ہوئے چشمہ ہویا جاری

عین السلوٰی چشمے جا کر غسل کرے اسو ویلے
بعد غسل کھیں کپڑے ہتھیں پہنن کارن پھڑدی
جبرائیل خداوے حکموں بن انسان دسایا
اساں اپنی روح صورت کرکے گھلی مریم طرفے
کہندی ساتھ رحمان میں تیں تھیں رہاں پناہ پکڑ
مینوں گھلیا رب تیرے نے آیا دین سنیہا
کیہا بی بی مریم لڑکا ہووے کیہیں سناواں
جبرائیل کیہا سب تیرے بات ایہو ہیں فرمائی
باہجھ پیو بیت پیدا کرکے نشاں لوکاں لئی دساں
دے انعام چلاواں سدھے راہ انہاں بخشاواں
حضرت عیسےٰ پیٹے شکم وچ حکم کنوں رب باری
خشک کھجور پرانی ہیٹھاں بیٹھ جڑھاں دے جاندی
اچھا ہوندا جے پہلوں مردی یاد کسے نہ رہندی
لوڈ الٰہی کرسے جو چاہے جادہ پیش نہ جاندا
خشک کھجور ہوئی پھر تازی بھری پھلاں تھیں ساری

پیراہن پانی حوض کوثر دا حوراں لے کر آون
نہ غم کھائیں بی بی مریم آواز فرشتے کیتی
شاخ کھجور ہلاویں آپے کھا کھجوراں پکیاں
اے مریم تیں ملے جو بندہ روزہ میرا کہتا
گود اندر لے حضرت عیسےٰ بی بی مریم آئی
بدکار نہ مائی باپ تیرا سی کہن ہا لوں ڈیٹے جیسے
اوہ آکھن کی پچھیے اس تھیں بولن نہیں ایانے
کتاب دتی تے نبی بنایا مینوں برکت والا
رب سرکش بدبخت نہ کیتا مائی لوں خوش کھاں
کہن نصارایت رب دے داہتان جھولاں آیا
حضرت عیسےٰ تھیں سن باتاں ہوئے یہود حیرانی
حضرت عیسےٰ بالغ ہوئے وحی نازل رب کیتی
کرن نصیحت حضرت عیسیٰ یہود نکرہ حکم الٰہی
ہو بیزار شہر تھیں چلے عیسےٰ نبی دبانے
کفر شرک دی دل اپنے تھیں دھو کر میل اتارو
حضرت کہیا لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ دے اگے
دل دی میل اتارن کارن ایہہ کلمہ اک والی
دہم جو اپنی ہستی دا الا اللہ وچہ سمایا
حضرت عیسےٰ کامل مرشد سبق توحید پڑھایا
فیر اوہناں تھیں چل دریاوے اپڑ گئے کنارے
رب شاہد برحق نبی میں تسیں ایمان لیاؤ
اَنِّی اَخْلُقُ لَکُمْ مِنَ الطِّیْنِ حضرت نے فرمایا
فتکم مائی تھیں اندھے کوہڑے جیہڑے پیدا ہوئے

حضرت عیسیٰ نوں نہلا کر گلے پیراہن پاون
چشمہ پاس تیرے رب کیتا اپنی قدرت سینی
پی پانی رکھ مٹے اپنے طرفوں ٹھنڈیاں اکھیاں
ہیں لج بات نہ کراں کسے تھیں حکم رب دے وچہ رہنا
دیکھ یہودی کہن ایہہ تحفہ چیز کتھوں توں پائی
مریم انگل کرے عیسیٰ دل پچھاوے تھیں پیئے
نبی عیسےٰ سن کہن انہانوں میں بندہ رحمانے
تاکید نماز زکواتوں مینوں جاں تک زندگی جانی
جمن مرن جیواون مینوں تن سلاماں دسا
لَمْ یَلِدْ وَلَمْ یُوْلَدْ ہاں پاک اللہ فرمایا
کہن تہمت ناحق لگائی پیغمبر ایہہ رحمانی
اسرائیلیاں کہہ ہدایت چھوڑن بریاں دیتی
بدقسمت نہ کیہا منن نہ ہدایت چاہی
دیکھے دھوبی کپڑے دھوون کیہا بنوسیانے
دھوبیاں کیہا دل دھوون دی سانوں سمجھ وچار دو
عیسےٰ اسم اللہ پڑھ لینا کفر شرک سبھ و سے
صدقوں پڑھیا نفس شیطانوں جاندے ٹٹ بیماری
چودھیں طبقیں نور الٰہی غیر نہ اس دا آیا
مرید صادق ہو دھوبیاں پڑھیا راز حقیقت پایا
سکھن ماہی گیر مچھی نوں حضرت دیکھ پکارے
نشان نبوت کیا تساڈا کیہا انہاں بتلاؤ
پرندہ خاکوں میں بنا کے مار دی پھوک اڈایا
حکم اللہ تھیں میرے ہتھوں ہوندے بین نمونے

حکم اللہ تھیں مردیاں تائیں زندہ کر دکھلاواں
میں کیہا اس کا دن ان تھیں حلال کراں کئی چیزاں
میں تساڈے رب دی طرفوں لے نشانیاں آیا
ایہہ راہ سدھا پکڑ عبادت پاک ربدی کریو
حواریاں کیہا عیسے بیٹے مریم دے نوں آکھیں
بیٹے مریم حضرت عیسے کیہا رب اساڈے
اساں پہلیاں پچھلیاں عید ہووے اوہ نشانی تیری طرفوں
رب فرمایا خوان اتاراں کر منظور دعائیں
اوہ عذاب جو ہور کسے نوں کراں نہ وچ جہالے
رہے کھاندے اوہ تین دن راتیں بعض ہن چالی
معجزات ایہہ ویکھ نبی دا بعض ایمان لیاون
منکر سب دی شکل بدل کر بن گئے وچ خنزیراں
حضرت عیسے قوم اپنی وچ اکدن وعظ سناون
صرف عبادت کرنی اسدن حرام ہیسن ہور کاراں
منسوخ ہویا دن ہفتہ اسوچہ اتوار ہے برکت والا
ہن انجیل احکام قبولو منوں میرا آکھنا
اگھن حضرت موسے پچھوں کئی پیغمبر آئے
کرن صلاحیں مارئیے اسنوں ہن موسے ہے جاری
کہن کفار نہ ٹلاں خیالوں فکر مارن دا کرسال
کیہا عیسے جان بن مریم پاک اللہ فرمایا
کراں سچا جو میں تھیں پہلاں توریت کتاب خدائی
اسم مبارک احمد جس دا وچ فرشتیاں آیا
قیامت تیک شریعت قائم رہے انہاں ندی جاری

جو کھاؤ کھ گھر وچ آڈ اوہ بھی تساں بتلاواں
بعض حرام جو آہے تساڈے سمجھو ساتھ تمیزاں
رب تساڈا اوہو ساڈا منوں ڈر دسنا یا
انعام ملے پھر غمی نہ کوئی دو ہیں جہانی تر لیو
رب تیرے تھیں جے ہو سکے خوان اتارے ساتھیں
بھریا خوان اک بھیج اسانوں بندے کہن تساڈے
دیہاڑی نوں بہتر ساانوں نا ان پڑھے ایہہ حرفوں
جو کوئی کھا کر شکر نہ کرسی عذاب کراں اس تائیں
بھیج دتا پھر خوان خدا ندکئی قسم دے کھانے
خوان تائیں سب لوکیں کھاون ہوئے نہ برتن خالی
رحمت ربدی ہوئی انہاں پر بعض انکار کرادن
سخت عذابوں مرسے ناشکرے سہہ کر دکھ سریاں
وچ توریت مبارک ہفتہ دن لکھیا سمجھادن
ہن کتاب انجیل اسانوں بھیجی رب ستاراں
دنیا کم حرام آکھو ادے عبادت کرو حق تعالے
اسرائیلیاں سن کر سکلے کینہ دل وچ بہنا
منسوخ احکام توریت نہ کیتے ایہہ ہن ہور سنائے
مومن کہن نہ کرنا ایسے عذاب کرے رب باری
ہو من ساتھ نبی جے رہندے کہندے پھر نہ کرساں
لے اولاد یعقوبی میں ہاں بھیجیا رب دا آیا
تے خوش خبریاں میں پچھوں آوے رسول الہی
دنیا اندر نام محمد صلے اللہ بتلایا
سن ایہہ نبی عیسے دی مارن کرن تیاری

اگھن عیسے رہیا ہے زندہ موسےٰ دین مٹاسی
سن کر مومن کہندے حضرت حاکم دشمن ہویا
خاطر جمع رکھو دل اندر نبی عیسے فرمائے
دین اپنے پر رہو پکے تے بعد احمد دے دینے
عین السلوک جوایا اندر گھر نبی عیسے پھر جاندے
جبرائیل خدا دے حکموں حضرت عیسے تائیں!
مرداد یہودی نام شیوع اک اُس گھر اندر جاندا
ڈھونڈھدیاں کجھ دیر ہوئی جاں بہت یہودی آئے
یہودی سمجھ شیوع نوں عیسے باہر پکڑ لیا تے
کہن یہودی ہیں توں عیسے شکل شیوع بدلائی
شیوع نوں عیسے سمجھ شبہے وچ پئے یہودی سارے
وما قتلوہ وما صلبوہ اللہ نے فرمایا
معنے ایہہ جو ماریا ناہیں نہ چڑھایا پھاہی
حدیث شریف اندر ہے لکھیا قریب قیامت آسی
بیت المقدس اندر مسلم ہون مہدی سنگ سارے
مشرق مغرب دیاں کفاراں رلمل کر اوہ مارن
کرے قبول جو دین محمد مارن نہیں ضرور بدی
چالیس برس رہے بادشاہی فوت مہدی پھر ہوسی

بادشاہ نوں جا کر کہندے چاہئے عیسے نوں پھاہی
رلمل کافر مارن کارن سب تیار کھلویا!
ڈرو نہ دشمن کی کر سکے حفاظت رب کرائے
رسنا ثابت بخشے جا سو پاس سب خزینے
اُس گھر تائیں جا پہنچے فیر دلیں یہودی گھیرا پاندے
صحبت وچ فرشتیاں رکھیا چوتھے عرش اٹھائیں
نبی عیسے نوں پکڑن کارن پر نہ نظری آندا!
شکل شیوع دی عیسے والی اللہ پاک بنائے
کہے شیوع شیوع ہاں میں تے چھوڈ مجھ سنائے
جے بالفرض شیوع من لیئے عیسے کدھر گیا ئی
نہ شیوع نوں چھوڑن کی اوہ سمجھن رب ہرائے
ولٰکن شُبِّہَ لہم ذکر قصہ آنے آیا!
لیکن اوہ صورت بن کے پیش اٹھاندے آہی
گمراہ دجال کریگا خلقت لعین کافر جاسی
نبی عیسے اسماناں اتر ملے مہدی نوں پیارے
عیسے نبی محمدی امت کلمہ خود پکارن!
ہوسی مسلم کل زمانہ ہووے عدالت پوری
دفن محمدی ساتھ روضے کرہر کوئی غم کھیں ددسی

ذکر نور محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کا پشت در پشت ہوتا بی بی آمنہ پاس آنا!

اول ما خلق اللہ نوری پاک نبی فرمایا
اوسے نوروں کل فرشتے اللہ پاک بنائے
حضرت آدم صفی اللہ نوں پیدا رب کرایا

سب تھیں پہلاں نور میرے نوں پیدا رب کرایا
کرسی عرش قلم لوح جنت چوداں طبق اُوپائے
کرامانت نور محمد جسم اوہدے وچ پایا

پھر اوہ نور محمد حضرت شیث نبی ول آیا
درجہ بدرجہ شامل ہو ہو خلیل نبی نے پایا!
عبدالمناف طرف آ پہنچا پھر ہاشم ول آیا
یہودی عالم دیکھ ہاشم نوں شوقوں قدم چُمیندے
اہل کتاب جو لوک عرب دے عالم خبراں والے
ہرقل شاہ خود دِتی اپنی دا عقد پیغام پچایا
ہاشم تھیں پھر عبدالمطلب اندر نور سما دے
تاریخ الخمیس اندر ہے لکھیا پیدائش مُطلب پہلاں
عبدالمطلب کیہا جیکر ہیں دس لڑکے پاساں
اتھیں حضرت مُطلب ہویا دوبارہ زمزم جاری
باراں بیٹے حضرت مُطلب ناموں قرعہ سٹایا
سب بھایاں تھیں سی عبداللہ سوہنا حد کمالوں
دس شتر ول سے پنج سو تائیں کردتا قربانی
أَنَا ابْنُ الذَّبِيحَيْنِ سرور نے فرمایا
حضرت مُطلب دے پُتر چھوٹے عبداللہ خانے
سال ہجری نوشیرواں شاہ نوں شاہی کرسی آیا
خبر یہوداں دی وچہ ایہہ آہی سفید قمیض رکھایا
کتاب یہوداں دی وچہ لکھیا جیہڑا خون وچ بھاسی
بکل خون ہویا رنگ جِتّا اس دن گُڑتے والا
کہن عبداللہ اے بابل ہیں کن آوازاں پاواں
خشک درخت یا خشک زمینے ہیں بیٹھاں جس جائے
حضرت عبداللہ والد سرور جدّی ننّاں نوں جاون
اے عبداللہ تیرے اندر نور محمد والا

پھر ادریس نبی ول بعد اوں طرفے نوح سدھایا
اس تھیں اسمٰعیل نبی دی نسل ہر نسلے آیا
زرقانی شرح مواہب تھیں اک ہور حوالہ پایا
رُکھ جناور پتھر ہر چیزاں سجدہ ادب کریندے
نکاح دی خاطر بیٹیاں حضرت ہاشم کرن حوالے
اسے پر حضرت ہاشم سب نوں صاف جواب سنایا
مواہب الدنیا دے وچہ لکھیا خوشبو جسموں آندے
خشک ہویا چاہ زمزم پانی مشکل ہوئی اہلاں
زمزم چاہ آباد کراں گا اک قربان کماساں
کیہا ہاتف گل وراثت مُطلب ہوئی تمہاری
نام عبداللہ والد سرور قرعہ نکل آیا!
قربانی دی خاطر مسئلہ حل ہویا اس حالوں
حضرت عبداللہ دی خاطر نذر کیتی رحمانی
ذبح ہو باں دوہنہ وچھل ہیں اوتاں ہی آکھ سنایا
چمکیا نور محمد والا لائی نوجہانے
شام ملک وچہ سب یہوداں ایتھہ پیدائش پایا
نبی یحییٰ دے خون اتھیں لہو رنگ دسایا
نبی محمد باپ عبداللہ تد ول پیدائش پاسی
کرلیو دین قبول محمد اشارت جیہے حالا
امانت نور محمد والے تدھ سلام سُچا دال
گھاس درخت خشک ہو ساری سبزی رنگ وٹانے
لات عزیٰ تے بُت تمامی بول آواز سناون
کرے شکستہ ساڈے تن نوں وستاں تدھ حوالا

نال نور نکل ہیں پشتوں پھر ہر جا پھر آیا
عبدالمناف وہب دا بیٹا اک دن بیوی کہندا
آمنہ بی بی ساتھ عبداللہ نکاح حال خواہش میری
اکسدن حضرت عبداللہ نوں رستے چلدے جاندے
اچانک نظر پئی جاں ڈٹھا اُس نے نور نرالا
عاشق ہو کر عرض کریندی خواہش عقد رکھاواں
کیوں بغیر صلاح ماں باپ نوں ناہیں عقد پڑھاواں
اونٹ نہ اُونٹاں والی عاجز خاطر تلے لیائے
آمنہ بی بی وچہ شرافت زناں اندر سردار ی
جس دے پیٹ مبارک وچوں پیدائش سرسہائی
فاطمہ اک نہ دھی مُرہ دی نوردل حرص لگائی
رحمت عالم نبی محمدؐ پیٹ مائی وچہ آئے
رجب مہینہ رات جمعہ دی رحمت اندازے
خبر زمیں اسمان پہنچاویں کریں بلند آوازہ
برکت والی رات مبارک جس دا شان نرالا
وَجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا اللہ نے فرمایا
جانوراں نے گھر گھر اندر خبر حضور پہنچایا
پیلاں تھملوں شور جہاں وچہ ہے سی تنگی بھاری
وقت اُس حمل عورتاں جنہاں اللہ خوشی دکھائی
شیطاں دا مُنہ کالا ہویا قسمت دتیاں ہاراں
بادشاہاں دے تخت اُلٹائے گونگیاں ہویاں زباناں
آمنہ بی بی خود فرماون خبر حمل نہ مینوں!
بی بی کول کجھ خبر رکھاویں مینوں آکھے کوئی

سُن کر باپ کیہا اوہ ہیں تھیں تیرے وچہ سمایا
عبدالمطلب تائیں جا کہہ جا ملنے دا رہندا
مطلب من نکاح عبداللہ کردا خوشی گنھیری
فاطمہ نام مُرہ دی بیٹی تبیلیوں خثعم سنانے
چہرے حضرت عبداللہ پر بجلی دا چمکارا!
اِک سو اونٹ تے مال اسباب دیوں بال ہتھ دیوے پاواں
دے جواب حضرت عبداللہ جانے چھوڑ پچھاواں
امانت بی بی آمنہ والی کیہڑا ہور لے جائے
ساتھ نکاح حضرت عبداللہ جوڑ دتا رب باری
اُس دی شان بیان کریندی کس نوں طاقت آئی
بلکہ اک تنزل نور حرم وچہ عورت ہوئی سودائی
جنہاں خاطر رب العالم چوداں طبق بنائے
حکم کیتا رب ملک جنت نوں کھول دیوے دروازے
نبی کریم جو بر حق ہادی پیدا ہوگ شہزادہ
سرور حمل آون دے بارں گھر گھر نور اُجالا
جیوں سورج یقیں ہر گھر روشن ساتھ مثال دسایا
حمل مائی وچہ سرور انبیا صلی اللہ ہے آیا
باعث حمل آون وچہ سرور ہٹ گئی اوہ ساری
سال اُس لڑکے پیدا ہوئے طفیل حبیب خدائی
بُت شکستہ ہوئے جہانوں برکت شاہ ایراناں
دل سارا کجھ بول نہ سکے خوف پیا وچہ جاناں
پئی آواز خوابے وچہ مینوں دیاں خبر خوشی تینوں
سردار دو عالم پیٹ تساڈے تینوں خبر نہ ہوئی

پیٹ میرے تھیں ظاہر ہویا پھر اوہ نور حضوری — روشن ہوگیا عالم سارا گیا نیڑے کیا دُوری
حمل دناں وچہ طرف دیاں پیریں دل تھیں چڑھ آوے — ہیٹھاں پیر آدن تھیں پہلاں مُدم ماکنگوں گُھل جاوے
کُھوہ پیر جاواں پانی لیون نکلے آپے پانی — وگ وگ کُھوہ دے کنڈھیاں اُتوں پیر پیر جانی
جتنا مطلب لے کر پانی واپس قدم اُٹھاواں — پھیر پانی مُڑ کُھوہ نوں جاندا دیکھ حیران ہو جاواں
اک نورانی بدل چھاہیں پر کر دا سایہ — رہندی ٹھنڈ طفیل نبی دی جس دا عالی پایہ
حضرت بریدہ کرے روایت آمنہ خواب دسائی — وقت پیدائش ول پہلاں بی بی دسی نور دکھائی
شام ملک تک روشن ہووے ایہ نشانی آئی — رکھیں نام محمدؐ اُس دا جدوں پیدائش پائی

ذکر شب ولادت سرورِ کائنات صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم

ولادت سرور آمنہ بی بی حال بیان سنایا — درد دے درد اندر آواز خوفوں مینوں آیا
لرز یا بدن گئے از غیبوں پیالہ ہتھ پھڑایا — شربت دُودھ سفیدی وانگوں اُس وچہ نظری آیا
جاں میں پیتا اوسے ویلے خوف گیا ہٹ سارا — نہ کوئی زیرہ دا درد رہیا سی فضل کیتا رب بھارا
جنتی کوثر دے فرشتے لوٹے لے کر آون — انتظاری سردار دو عالم آون تے نہلاون
پردا ساٹھ پہ اندے کردے حجرا اُنہاں چھپایا — جن شیطاں بد نظراں پاسوں امن حضور رکھایا
سب فرشتے نوری آئے کارن استقبالاں — طلب دیداراں خدمتگاراں رکھن شوق کمالاں
عثمان بن العاص دی مائی کہندی میں اُس راتیں — آمنہ بی بی دی وچہ خدمت ساں حاضر اُس ساتھیں
جدوں جناب رسول الٰہی سی پیدائش پائی — گھر آمنہ دے چاروں طرفے نور ہوئی روشنائی
پیدا ہوئے سرورِ عالم کہے نبی دی مائی ! — سر سجدے وچہ رکھیا حضرت کردے حمد خدائی
دادا مُطلب کہے نبی دا طواف کعبے میں کردا — پیدائش سرورِ عالم دے دن جو سی نور نظر دا
ابراہیم مقامے طرفے جُھکیا کعبہ خانہ — کر سجدہ پھیر کرے آوازہ اکبر رب یگانہ
شرک نجاست بُتاں پاسوں پاک کیتا رب مینوں — طفیل نبی دی رحمت کیتی سب توفیقاں تینوں
نبی شیبہ دے دروازے تھیں نکل پہاڑے جاواں — منعا سروہ بھی خوفوں لرزن تے میں بھی لرزاواں
آمنہ دے گھر جاون کارن خیال میرے دل آیا — جاں میں آیا گھر اُس دے پر کرن پرندے سایا

پہنچ گیا دروازے حال میں اندر خوشبو سارے
جاگہ نور محمد والی خالی نظری آئی
کرال سوال اوہ نور محمد ابرو واں چمکارے
آمنہ بی بی کہندی حضرت نور محمد والا
مطلب کہندا صبر نہ آوے مینوں جلد دکھاویں
نیپوں شخص اک مینوں کہیا تن دن کوئی نہ دیکھے
کھچ تلوار کہے اوہ سخت قتل کرے جو نور دل
آمنہ کہیا گھر در تیرا دیکھیں آکے اندر
مطلب کہیا حسن محمد دیکھاں ہیگا کیسا
مینوں کہن لگا کٹ جانا ہیں کہیا تاں کا دیکھاں
ہے اجے اس دے پاس فرشتے بیٹھے خدمت لدی
لرزیا بدن سنی گل اس دی تلوار ہتھوں چھٹ جاندی
چاہاں حالا قدم اپنی نوں ہیں ایہ آکھ سناواں
عاشق مطلب نور نبی پر اک ساعت نہ گزرے
طالب صادق تائیں کامل دیکھن نور سکھاوے
ہیں توں کہتا بھل سدا دے ہر جا نور الٰہی
حفظ مراتب سبے ردو نزول نکھاں چلے تنگلے
درد منداں دے سخن ہو دردی سمجھن درد نوالے
روضۃ الحقائق ملک یمن وچ عامر نام بلاون
درخت پہاڑ کریندے سجدہ عامر نظری آئے
کہندا انہیں اڈیکاں جس نوں اج تشریف لیائے
بیٹھ اس تھیں باتاں کرسن جیہڑے وچ پہاڑ اشاراں
اپنے اورت تائیں کہندا توں بھی سنسی ایہ باتاں

آمنہ دی پیشانی دیکھی ابرو واں وچ چمکارے
غم تھیں کپڑے کراں لویراں ہویا دانگ سودائی
آمنہ بی بی کرت گیا اوہ دسین نہ چمکارے
گھر ساڈے اج پیدا ہویا جس دا شان نرالا
آمنہ بی بی کہیا تن دن دیکھن ناہیں پاویں
ایہہ گل سن کے مطلب کہیا ایہہ گل کسے نہ لیکھے
لیا انہوں یا تینوں ماراں دکھائیں نور حضور دل
تناں وچ صفوف حریرے کپڑے لڑکا سندر
لگے مرد ڈر دی صورت ڈٹھا کدی نہ ایسا
کہیے مینوں نہ دیکھ اس ویلے اجے نہ دیکھن لیکھاں
تاں تک منع دیکھن انساناں تینوں خواہش جیہدی
صبر نہ آوے دیکھن باجھوں جان میری گھبراندی
زبان گونگی ہو جائے میری جد وی تاں دن جاواں
عشق محمد جس دل اندر ہو جاندے بے عذرے
وچ ابرو واں نور چمکے خودی خود وں تاں جاوے
وچ زمین اسمان اکو ہی وحدت کثرت آہی
تجی آپ چلے خود چلیاں جاوے ناہیں تنگے
بڑھ بڑھ تیز ہودن اگ لاٹاں تن من سارا جالے
وقت تولد نبی محمد اوہ بت خانے جاون
جس بت نوں اوہ پوجے گریا سجدہ بات سنائے
نبی محمد سرور عالم عالم اندر آئے
عامر سن حیران ہویا سی تھل سن گفتاراں
مردہ بت نیکاں کردا ما تھوں اج ہیا تاں

عورت کہندی میں تاں سُن دی تھیں تُسی اُس تائیں
نام کہا کت پیدا ہویا کیہڑے شہر گرائیں

افضل الانبیا نام محمدؐ بُت نے آکھ سُنایا
مکہ معظم جگہ پیدائش صفتاں انت نہ پایا

عامر دی اک کوٹھڑی لڑکی عاجز بہت بیچاری
ٹُبی رہے اوہ اکتے جا گھر درد دُکھاندی ماری

وقت ولادت سرورِ عالم نُور اُس نظری آیا
برکت نُوروں صحت ہوئی ملیا حُسن سوایا

عامر دیکھ حیرانی ہوئی ٹُر ھیا شوق کمالوں
مکے معظم جا کر ڈھونڈے پچھے مل حوالوں

آمنہ بی بی دے در اُتے عجزوں کرے سوالاں
اپنا صاحب زادہ مینوں دسّو نُور جمالاں!

للہ کرم کریں توں بی بی میں سر چا ٹُرھ لیساناں
حضرت مُطّلب نے دکھلایا سرور دوہاں جہاناں

ابرو دے چمکار عامر دی نظر جدوں سی وگی
فوراً اکھیاں تاڑے لگیاں جان گئی سو ٹھگی

عشق دوکان سِراں سودا پھر بھی سستا کہندے
عام کی خاصاں تائیں جانن جو غم سر پر سہندے

عشق چھُری تھیں وہم ہستی نوں چا پیٹے قتل کرایا
ساقی مست قلندر مُرشد ہے ایہہ سبق پڑھایا

قیامت تیک اِس دُنیا اندر جمال حضور کراسن
عاشق عشق کماندے رہسن جانال گھول گھماسن

بے نصیب ازل دے جیہڑے اندھے داہن جہانی
رحمت نور ورہے دن راتیں پاون نہیں نشانی

ذکر حضور کراں پھر مُڑ مُڑ ایہو پلے میرے
فرض ہوئے اک دُوجے کہنا مُشکل بہت اگیرے

سب تھیں پہلاں پاک نبی دا عامر عشق کمایا
ڈھنڈیاں سار ہویا قُربانی سدا حیات سدایا

ذکر رضاعت مبارک

اُمت سرورِ کارن رب نے راتاں دِتیاں یاں
بہت فضیلت رات ولادت شب قدر سُنایاں

واہ واہ شان رسول محمدؐ بیان نہ کیتا جاوے
شان جنہاں وچ سُنے فرشتے رب درود پڑھاوے

معراج النبوت دے وچ لکھیا کر کے نقل لکھایا
حلیمہ بی بی خود فرماون ایسا قحط ستایا

گھاس بھڑھال کڈھ جنگل وچوں کھاون لُٹی لیا وان
تِن تِن دن کجھ کھان نہ لبھے ایسی عاجز آ دلاں

رِزہ دا درد فاقے دے پاروں مینوں نہ خبر رکھاندی
آخر ہو بیہوش جا لدال میں جان میری گھبراندی

اُوسے حالت پیدا ہویا لڑکا سی گھر میرے
نام ضمیر دتا رکھ اُس دا فاقے اوہ بتیرے

اِتنا اُجنہ لاغر میں نہ دیکھ سکاں اسماں نے
حال ایسے وچ سُتا ایہہ اندر ڈٹھا بزرگ شاہ نے

اُٹھا مینوں اک نہراُپروں سی پانی اُس پلایا
فاقیوں گھاس لیاون کارن ہر کوئی جنگل جائے
قوم قریشوں ہے اُوہ لڑکا بزرگ مکے جایا
بنی سعد دی قوم عورتاں جاں ایہ سُن آوازاں
میں بھی ساتھ اُنہاں دے چلی ہمراہ اپنے سائیں
ڈاچی جو گھر دُودھ دی خاطر اُوہ بھی لاغر بھاری
لڑکا میرا روندا رہندا شیر کمی دے پاروں
ساتھ میرے جو دا بال ہے سن پہلوں مکے آیاں
غیب آوازہ میں اک سُنیا طالع نیک حلیماں
رحمت عالم برکت والا بے حد شان کمالاں
ہور اک شخص درازی قدوں لے برچھا ستھ آیا
پھر بھی مکہ پہنچ نہ سکے رات پئی وچ راہے
سعد قبیلیوں کل عورتاں پاس کبیر نے کھڑیاں
دِن دُو وچے میں مکہ آئی لڑکا پئی ڈھونڈاواں
صرف میرا اک پوتا باقی مینوں مطلب کہندا
میں کیہا اُس ساتھ خوشی دے اپنا شیر پلاساں
سخن میرا ایہ سُن کر مُطلب خوشیاں دے وچ پاوے
آمنہ بی بی نے جاں مینوں نبی حضور دکھایا!
ریشم چادر تلے بچھائی مہک مینوں سی آیا
ہولی ہولی سینے اُپر جاں میں ہتھ لگایا!
مجبرست وچوں چھ دھبیں طبقیں نور اُس چا تن لا یا
لے گودی وچ سنجی طرفوں خوشیوں دُودھ پلایا
پی کر مرضی بھتیں جاں ڈس طرف گئیں میں کردی

دودھوں چِٹا شہدوں مِٹھا سی اُوہ پانی آیا
لیا دُفضیلت والا لڑکا غیب آوازہ آئے
مالا مال دُنی وچ عقبٰے جس اُس شیر پلایا
خاوند نال ساتھ جاون سب مکے واقف ہر کر رازاں
گدھا سواری ساڈا لاغر رہ گئے اسیں پچھائیں
چھڑا خشک دساون ہڈیاں ماری بھکھ بیچاری
نہ سوندا نہ سووں دیندا دن تے رات پکاراں
پکڑن پیچھے زرداراں دے حرصاں مال لگایاں
سینہ تیرا دودھ پلاوے سرور نبی یتیماں
اُس طفیلوں دونہیں جہانیں رہسیں ہو خوشحالاں
گدھا ساڈا اُس دے ہتھیں اپنی خوب ہکایا
درخت کھجور ڈٹھا وچ خوابے شاخوں پھلاں بھرئے
کھجور دانہ اک گریا میں پر کھاواں لذتاں ٹریاں
دایاں کل امیراں لڑکے لے گیاں آکھ سناواں
اُوہ لڑکا جے چاہیں لے جا باپ مویا ہے جیندا
کر دعنائیت دیہہ مینوں انعام جو قسمت پاساں
آمنہ بی بی دے در تے لے کر مینوں آوے
اُونی کپڑا رنگ سفیدی اُپر اُس دے پایا
کیویں جگاواں نیندر وچوں خوف ڈیہنوں پایا
دیکھیا سرور میں دل ہس کے مینوں نور دسایا
محراب الکتیں دا چم نبی دا میں پھر پکڑ اُٹھا یا
مُنہ گن بھتیں خشک چھاتی وچ زور بڑا دودھ پایا
سردار دو عالم جیہدوں ناہیں حکمت رب اکبر دی

جاں تک شِیر رہی پلاندی نہ اس طرفوں پھیندے
کدی نہ پیلے سرور کدے لوں دُودھ بیٹے مُنہ پایا
ہم منہ کہا ساتھ حفاظت میرے پُت رکھا تا!
گود اُٹھا کر پاک نبی نوں لے حلیمہ آئی
ڈاچی دُودھ پلاون والی تاتیوں سخت حالا
جاندی بیٹھ زمین پر جس دم اُٹھن تائیں چاہی
برکت سرور فربہ ہوئی نہ پہچانی جاوے
عاجز گدھا سواری والا گریہ اٹھ نہ سکے
بنی سعد عورتاں دایاں اک دن پہلوں ٹُریاں
ساتھ میرے ہمراہ گھراں تھیں جو آیاں سن دایاں
میں بھی پاک نبی نوں لے کر پچھوں اک دے بھاگے
دیکھ سواری چال نرالی ہو حیران پچھاون
مُردہ جانور اندیاں شکلاں ہو راج نظری آیاں
کھا کر قسم اُوہ گدھا اُنہاں نوں پھر یہ بات سناوے
دل اندر اک وار فاروہ کردے سرور عالم
دودھ پلا کر دچہ پنگھوڑے جاں سرور نوں رکھنا
بچیاں ساتھ نہ بچپن اندر سرور عالم کھیلے
وقت معصومی ہون جے ننگے سون سوون دیندے
دُونہہ پہنیں رڑھدے تیجے ٹردے پیر دیدارے
انسان حیوان بیماریاں والے کہے حلیمہ آون
عُمر چھوٹی وچہ جاون دودھ دیاں بھائے یا ندہم ابے
رضاعی بھائی پاک نبی دے اک دن دوڑے سکے
کہے مائی کی ہویا بیٹا کہن کی دسیئے ماسے

پُت میرے نوں سمجھن بھائی حصّہ شِیر رکھیندے
ادب لحاظ خداوند عالم بیٹے نوں سکھلایا
اے حلیمہ دیکھ کرامت غیروں راز چھپایا
مکہ معظم وچوں باہر خیمے وچہ لیائی
دودھ کمی سے یاروں مڑیا بچہ ڈاچی والا
جاں اُس گود حلیمہ اندر ڈٹھا نبی الٰہی
جنہاں تھناں وچہ دودھ نہ قطرہ برتن کئی بھراوے
ہویا چالاک خوشی تھیں اُچھلے جاں سرور نوں تکے
گود حضور حلیمہ پچھوں ٹردی خوشیاں ٹریاں
چھوڑ اکلی میرے تائیں لڑکے مڑ آیاں
آلی وچہ رستے اُنہاں بھاگ جنہاں دے ماڑے
قدم قدم تے گردی ہے سی جس نوں پکڑا اٹھان
حلیمہ تیری قسمت کھلی کہیں گوشاناں پایاں
برکت نبی محمدؐ والی الدین وچہ طاقت پاوے
کردیاں سار حلیمہ کہندی خشک ہو جائے سالم
پنگھوڑا ملے باہجہ ہلایاں جس ویلے میں تکاں
ذکر الٰہی بیٹھ کنارے کردے سن ہر ویلے
جاں تک کپڑا دیاں نہ اُتے ملے نہ سن ہیندے
اٹھویں ماہ وچہ سرور عالم باتاں کرن پکارے
ہر اک مرضوں صحت پاوں نیچہ سرور راوں
مال چراون ٹل ٹل خوشیوں جنتھ چارن چروے
وقت دوپہراں رد کر آکھن بہت بدن لرزائے
بھائی کی نوں پکڑا دو بندے کرن شہید دساے

کہے حلیمہ سُن سچیاں تھیں میں دیکھن نوں جاواں
پچھیا حال کیہا سرور نے جیویں کر ہویا جیوں
خاوند حلیمہ کیہا اس نوں گھر اس دے چھڈ آئیے
مکہ معظم پہنچ دوویں پھر مطلب کرن حوالے
بعد حلیماں تھیں جاں سرور پاس مائی دے گئے
آمنہ بی بی پاک نبی نوں لے پیکے گھر آندی
ست برس اجے عمر نبی دی فوت ہوئی جاں مائی
اٹھ برس دا چھوڑ نبی نوں فوت گیا ہو دادا
رہندے پاس ابوطالب دے پاک محمد عالی
خویش رسول اللہ دے وچوں خدیجہ بی بی ناموں
دے کر مال اسباب لوکاں نوں کرن تجارت گھلے
ستر کنیزاں خدمت کارن بنھ کر کمر کھلوون
کہن برادر زادہ میرا محمد سرور ناواں
کیہا خدیجہ بی بی رکھاں پاس اپنے اس تائیں
بالا خانے اُپروں اک دن نظر خدیجہ پائی
کہندی میسرہ ساتھ نبی نوں کرن تجارت جاؤ
سرور عالم شام ملک وچ کرن فروخت مالاں
شاموں واپس آیاں تائیں خدیجہ پچھیاں باتاں
بُلا سرور نوں کہے خدیجہ کل مومن دی مائی
حضرت کیہا بابجھ اجازت نہ چچے دی کرساں
سن حضرت تھیں بی بی تحفے ابوطالب ول گھلے
چاچے کیہا سرور تائیں کر لے بیٹا شادی
دولت مال جو سارا اپنا رب دے نام لٹا دیں

سردار دو عالم تائیں اگوں چنگا بھلا پا داں
سینے میرے تھیں دل کڈھ دھوون پا سینے پھر سیون
ملے جو قسمت دے وچ لکھیا تھوں مطلب پائیے
مطلب مال اسباب عوض اُس دتے قیمت والے
تھوڑے ہی دن پاک نبی نوں مائی لاڈ لڈائے
رہ دو برس آئی دل لگے نوت راہے ہو جاندی
چار ماہ شکم مائی وچ پیؤ دی کیتی موت جدائی
سرور سوپیا کیہا ابوطالب کریں نگھاٹا وانڈا
ویہہ سالاں دی عمر گئی ہو سرور عالم والی
بیوہ دولت مند بڑی اوہ کرے تجارت کاموں
وانگ شہزادیاں بیہے تخت پر تخت بڑے حسن بھلے
ابوطالب اک روز حضرت نوں پاس اوہدے لے آون
رکھ نوکر کجھ درم جمع کر شادی کرنی چاہواں
کراں خیال تے مال دیاں کی فکر کرد کجھ ناہیں
پاک نبی پر سایہ بدل دیکھ حیرانی آئی
کُوں مختار پوشاک شوہر میں بدن اپنے پہناؤ
اتنا نفع نہ کدے اُٹھایا پچھلیاں اندر سالاں
میسرہ شاناں کرے بیاناں سرور دیاں صفتاں
نکاح کرن دی میںوں خواہش ہے تیرے سنگ آئی
خود پیغام پچا اس تائیں میں ہر عذر نہ دھرساں
بھتیجے دی کر شادی میں تھیں ہوون کرم ستے
خدیجہ تائیں کیہا سرور چھوڑ عشرت دی وادی
غلام کنیزاں کر آزادی خود فقیر ہو جادیں!

جیوں سردار دو عالم کیہا انوویں خدیجہ کیتا
تن من دھن قربانی کرکے پاک محمد لیتا
منتقل چہار دتا زر سرور اندر مہر خدیجہ
مثلہ جو کوئی مہر نہ ملیسی ہوسی برا نتیجہ!
بے حد بارش برسن بار دل دیوار کعبہ پھٹ جاندی
گرا کے نیاں بناون کارن قریشاں نیت آندی
قرعے چار عرب وچ ہے سن اندر اوس زمانے
بناون اک اک طرف کعبے دی لہے نشان جہانے
حجر الاسود رکھن ویلے جھگڑے گئے چارے
اپنا اپنا حق جتاون کوئی ناہیں ہارے
سرور عالم منصف ہوگئے جھگڑا انہاں مکایا
رکھ چادر وچہ حجر الاسود چا ہاں ہتھیں رکھوایا
چھت دروازیاں کارن لکڑی شاہ نجاشی گھلی
حج بیت اللہ کرن جو شوقوں انہاں قسمت بھلی

حلیہ مبارک آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم بعض خصائل

اندر ذکر حدیث مبارک قد آیا درمیانے
مہر نبوت دا انگ کبوترا انڈا دوہاں وچہ شانے
محمد رسول اللہ وچہ لکھیا مہر نبوت اتے
جس دی قسمت دیکھن ہویا بھاگ جاگے اس ستے
دو تویں بھواں باریک سانبی دیاں تھوڑا فرق وچالے
اس جیا نور جناں تلواراں ہوندا دیکھ حوالے
صفت میں نور مبارک دی کی اک عنبر نال سناولے
محشر کل خلق ہوون سب نیوں پہنچی اتنشہ پالے
والی مبارک کنڈل داراں دلنوں کنڈل پاون
دیکھن ہارے جاندے مارے مگر زندہ ہو جاون
خوشبو مثل کہاں کستوری بے انصاف سداواں
مہر خشبو وچہ خشبو اس دی کس کس نام لکھاواں
نین مبارک اندر سرمہ سر جتھا رے پایا!
نیویں نظر ہمیشہ رکھن جے کر جبل اٹھایا!
حوراں پلکاں واری جاون تک تک اون اسمانوں
چھوڑ شاہی شاہ کرن فقیری اکھ چھپے تیر کمانوں
پتلا نک اچا تے لمال نیرے دا لگوں سُلے
ہونٹ رنگے بن رنگوں رنگے کرن دلاں پر حملے
دند مبارک موتیوں چٹے کدے جے ظاہر ہودن
عرش فرش دی کل خلقت سے اس رول تن من دھن
گھمن گھیری وچہ ٹھوڈی دے دیکھن والیاں گھیرے
سورج تھیں ودھ چمکے چہرہ ہو دسے انھیر چفیرے
گردن دی کر نقل کاریگر بانی گھڑن صراحی
چوڑا سینہ پاک نبی دا جس وچہ نور الہی!
چھاتی تھیں لے ناف تائیں اک دالاں الف لکھایا
ہور نہ چھاتی کندھیاں اپر وال نبی پر آیا
کندھے نال لگے ٹٹ وال قمر پہ رب بنایا
پھرے ہوئے ہتھ پیر گوشت تھیں بہت نرم صفایا

جسم مبارک اطہر نوری رعب نہ جھلیا جائے
پیاس فلقے وچہ سرور عالم کیسے نہال بناون
جوں نہ کپڑے اندر پیندی بدن نہ بیٹھے مکھی

بہت شیریں گفتار نبی دی اثر دلاں پہ پاوے
پچھلیاں چیزاں اگلیاں وانگوں نظر نبی نوں آون
قدر معلوم ہوئی عاشق سرور دید دیدار دل چکھی

ازواج مطہرات وجاریہ واولاد حضور پرنور

پہلا حرم خدیجہ بی بی سرور پاک جمالاں
اس تھیں بعد زمعہ دی بیٹی سودہ نام نکاحی
حضرت ابوبکر دی بیٹی صدیقہ عائشہ آئی
ہو تھی بیٹی عمر ولی دی حفصہ نام بتاون
پنجویں زینب دھی خزیمہ بعد شادی تھیں جلدی
ام سلمہ سہیل دی لڑکی چھیویں عقد کرائی
دھی سفیان حبیبہ اٹھویں جویریہ ناویں آہی
دھی بن اخطاب جیائی سی اوہ بارہاں اولاداں
جاریہ پنج نبی گھر آیاں ماریہ قبطیہ پہلاں
بیٹی زید ریحانہ دوجی گھر وچہ خدمت گاراں
بر صوی سی چہ خدمت پنجویں جامع التواریخ لکھایا
دو بیٹے عبداللہ قاسم سرور نبی سوہارے
خدیجۃ الکبریٰ تھیں ایہ چھ ہین اولاد رسول گرامی
فوت ہوئے چھ بیٹیاں بیٹے حضرت وچہ زندگانی
عبداللہ قاسم قبل رسالت پاک نبی تھیں ہوویں
ابوالعاص ربیع دا بیٹا خدیجہ دا اے بھتیوال
عتبہ بیٹا ابولہب تھیں رقیہ نبی بیاہی!
ابولہب دے عتبہ تھیں پھر ام کلثوم نکاحی!

ہجرت کیتی جاندیں پہلاں فوت ہوئی پنج سالاں
اس دی زندگی اندر صدیقہ عائشہ نبی بیاہی
فوت ہوئی پھر سودہ بی بی جنت البقیع دفنائی
سردار دو عالم ساتھ اوہدے پھر اپنا عقد کراون
دو تن ماہ رہ فوت گئی ہو جنت اندر چلدی
ستویں زینب دھی جحش دی شادی اندر آئی
ایہ حارث دی بیٹی ہیسی دسویں صفیہ بیاہی
گیاراں سنے میمونہ حارث گھر سرور آبادال
۱۰ اسکندریہ حاکم نے بخشی کارن سرور جہلاں
تیجی ام ایمن سی چوتھی سلمی نام پکا سال
کتب اسلاموں قصص الانبیا تھیں ہر ایہ نقل کرایا
فاطمہ ام کلثوم رقیہ زینب بیٹیاں چارے
ماریہ قبطیہ تھیں اک بیٹا ابراہیم جو نامی
فاطمۃ الزہرا بعد حیاتی چھوڑی دنیا فانی!
ابراہیم دو ماہ ہو کر چھوڑی دنیا اودیں!
اس تھیں زینب دھی بیاہی سرور پاک دسیتوال
کم عقلی تھیں چھوڑ دتی اس پھر عثمان نکاحی!
رقیہ فوت ہوئی عثمان گھر مرحمت عتبہ بھی آہی

سرور ام کلثوم عثمان رنگ سی پھر عقد کرایا
زندگی وچہ رسول اللہ دی ہویاں فوت لکھایا
فاطمۃ الزہرا ساکتخدا علی دسے سرور پاک نکاحی
بیٹا ابوطالب دا جس دی وچہ فقراں بادشاہی

سینہ مبارک سردار دو عالم کا چیرنا مرتبہ تیسری اترنا نبوت کا

چھیریا سینہ گھر حلیمہ سرور دا اک واراں
دوجی واری ابوطالب گھر پھر ایہ ہویا کاراں
تیجی وار غوثوں پہلے پاک نبی سرور دے
چھیر سینہ دل دھو رکھ سیوں محکموں رب اکبر دے
اعتکاف مہینہ کرساں کہن سرور اک ڈالے
خدیجۃ الکبریٰ بھی ہمراہ اعتکاف کرن چھ غارے
سی رمضان شریف مہینہ پاک نبی اک راتاں
غار حرا تھیں باہر نکلے مینوں سنیاں باتاں
سلام علیکم کسے بلایا پاک نبی فرمایا!
سمجھیا میں کوئی جن ہوے گا خوفوں غارے آیا
میں سلام علیکم سنیا کہاں خدیجہ تائیں
کیہا خدیجہ فضل کرے رب ہرگز خوف نہ کھائیں
پھیر میں نکلیا غار حرا تھیں کارن کم ضروری
دیکھیا تختے اپر بیٹھا وحی فرشتہ نوری
اک پر مشرق دوجا مغرب خوف مینوں پھر آیا
جاہاں دوڑ چھپاں وچہ غارے ہیبتوں اگے پایا
ساتھ میرے جبریل محبتوں کرے شیریں گفتاراں
وعدہ کر گیا وقت فلانے کریں میرا انتظاراں
صرف اکلے حاضر رہنا تاں میں رہیا اکلا!
جبریل تے میکائیل میرے ول نبی بھیج دتے پھر اللہ
مینوں زمیں لٹا دل کڈھن چھیر کرن سینہ
دھو دل رکھن پھیر مڑ سینے خودی نہ رہیا کینہ
درست کیتا پھر سینہ میرا کجھ تکلیف نہ آئی
مہر ماری پھیر پشت میری پر چوٹ نہ لگی کائی
اوتھوں آپھر بیت اللہ دا طواف کیتا ست واراں
بعد اس تھیں گھر جا کر اپنے گھر دیاں کیتیاں کاراں
پھر میں غار حرا وچہ آیا عبادت کرن خدائی
شخص نورانی چہرے والا مینوں دسے دکھلائی
آن دیکھے اوہ مینوں سرور پڑھ پڑھاواں
میں کہیا میں صورت حرفاں جاناں ناں نہیں سناواں
پھر کہندا پڑھ میرے تائیں زور دل بھیچ دبایا
تنگ کیتا اس میرے تائیں بہت پسینہ آیا
ایس طرح تن واراں کر کے پھیر مینوں آہندا
اقرأ باسم ربک الذی خلق مجھ پڑھاندا
بعد اس تھیں ہیں کہندا اکھر پیچھے نزول آیا
خدیجہ چچیا میرے تائیں میں سب حال سنایا
ورقہ بن نوفل سی بھائی خدیجہ چاچے جایا!
واقف سی تورات انجیلوں بڑا عالم اوہ آیا

سرور عالم دا گل حالا خدیجہ اُس سُنا یا
جے تدھ سچ کہاں تاں ایہ ہے نبی محمد عربی!
تورات انجیل زبور صحیفے پہلیاں کل کتاباں
جے ایہ دعوت دین اپنے دی ظاہر اعلان کراندا
اِس دے رُتبے نوں نہ اِس دی قوم تمامی جانے
اُس ویلے تک نے زندہ رہندا تاں میں مدد کراندا
تھوڑے روز رہیا اوہ زندہ خیر خواہ سرور والا
خدیجۃ الکبریٰ حرم نبی دا واقف سرور حالوں
سرور پاک نبی سنگ حضرت علی رہے ہر ویلے
صدیق اکبر دی پاک نبی سنگ بہت محبت آ ہی
پاک نبی پر شخص اوہ ثانی سن ایمان لیائے!
پچھے ابو طالب نوں سرور دعوت دین سناون
ابوجہل اک شخص زور آور قوم اندر سی آیا
کہندا پاک محمد اُپر جو ایمان لیا سی
کفار مکہ جو اُس دے ساتھی ظلم بے ادبی کردے
اک دن سرور نبی پیارا مسجد دے اندر آیا
کھچن لگا پاک نبی نوں دیکھ صدیق چھڑایا
حکمت رب دی جیدوں ترقی اہل ایماناں پائی
میں کفار کفاراں مینوں بھیجیا ہے دل تیرے
جے تیں خواہش کسے عورت کریں اُس تھیں شادی
ملک حکومت جیکر چاہیں بادشاہ تساں بنائیے
سُن کر اُس نوں سرور عالم پڑھ قرآن سنایا
عتبہ آ کے کفاراں تائیں ثنایاں سرور باتاں
دیکھ حضرت دا حال کہیا اُس فکر تساں کیوں لا یا
پھیلے گا اسلام انہاں دا وچہ شرقی تے غربی
صفت مبارک لکھی انہاں دی ہر ہر اندر بابل
قبول کراندا دین اسے نوں پہلاں میں فرماندا
دیون گے تکلیف تاں پھیر جاسی چھوڑ ٹکانے
خدمت دے وچہ حاضر رہندا عالی درجہ پاندا
بعد مرن دے خوا ہے سرور ڈٹھا شان کمالا
کہندی میں ایمان لیایاں پہلاں ہی سب حالوں
دین قبول عبادت رب دی کردے شام سویلے
اُس بھی دین قبول لیا سرور کردا درد خدائی
قوم تائیں نہ ظاہر کردے رکھدے راز چھپائے
باپ دادے دا دین نہ چھوڑاں ابو طالب فرماون
راز پوشیدہ دین نبی سن اُس نے شور مچایا!
پتھر مارا اُوہدے سر وچوں مغز نکلیا جاسی
مارن ظلم مسکیناں نوں نہ رب بھیں اوہ ڈردے
ابی معیط دے بیٹے عقبہ گردن پلکا پایا!
ابو جہل اک روز نبی پر ٹوکرا مٹی پایا!
ربیعہ دے پُت عتبہ آ کے سرور عرض سنائی
کہندے مذہب چھوڑ اندا وڈیاں طعنے کرن بتیرے
دولت مال جے چاہیں کھیلے دیئے بہت زیادی
تے جے خلل دماغ حکیموں تساں علاج کرائیے
اِکا خالق پوجو جیں نے مجھ رسول بنایا!
سُن کر دشمن دین ایذائیں اندر دن تے راتاں

سرور دو عالم تھیں لے رخصت صدیق اکبر وڑنل
ساون خطبہ اہل ایماناں ساتھ آہیں تے سوزاں

صدیق اکبر دے بازو اُپر ضرب کفاراں ماری
ہو بیہوش گئے اُس ماروں چوٹ لگی سی کاری

پکڑ اُس جاؤں اہل ایماناں صدیق بیہوش نے نوں
لیا گھر بنی تمیم کراندے دوالے تُرت گئے نوں

سرور دو عالم رحمت بھریا دست مبارک پھیرے
ہوش صدیق اکبر نوں آئی کہن گئے دُکھ میرے

دین اسلام نبی دا بوٹا خون اصحابوں پلیا
دین اسلام نبی دیاں قدراں ہور کوئی عشقوں جلیا

ہجرت سرور عالم دی تھیں پچھوں پنجاں سالاں
عمر خطاب ایمان لیائے پڑھیا دین کمالاں

کیہا عمر نے پاک نبیا ہُن دعوت اسلامی
گلی محلے کہو سنہاں نوں جو کوئی خاص عوامی

کہندے حضرت عمر سنواے سب ٹولے گفتاراں
ایدا مُسلم تے نبی جو دیوے میں اُس تائیں ماراں

سُن عمر دا باپ عمر نوں ہویا تیں کہے دیواناں
جادو کیتا پاک محمد چھوڑ لیو مذہب میرا تاں

حضرت عمر کہے اے بابل نبی محمد عالے
لیا ایمان انہاندے اُپر کہو اگو رب والی

باپ عمر نوں غصے ہو کے کہندا شامت آئی
کہیں سچا توں نبی محمد کریں بُتاں رسوائی

بات بیہودہ نہ کر ایسی میں تدھ جا نوں ماراں
عمر ولی سن بات پیو دی کر سے تینوں واراں

کٹ دتا سر باپ اپنے دا دیکھیا سب کفاراں
سمیت ابوجہل دے دوڑ سے خوفوں مرد ہزاراں

خوشحالی دا وقت آیا پھر اہل ایماناں تائیں
آذان جماعت ہر دل لگی تینے وقت سدائیں

اوسے دن عثمان ولی بھی سی ایمان لیاندا
دن دین پڑھن لگے پھر مُسلم دین ترقی پاندا

دس برس تک بعد نبوت قدم ہدایت کراون
بعد اس تھیں پھر سرور عالم طرف طائف جاون

ہدایت کرن طائف والیاں کجھ ایمان لیائے
اکثر نہ ایمان لیائے فیر احکاظہ آئے

پھر چل منزل احکاظہ تھیں نخلہ رات گزاری
نماز پڑھی پھر ساتھ اصحاباں عبادت کرن غفاری

حکم دتا رب جنّاں تائیں سکھو دین نبی دا
جنت ملسی کر دا طاعت جنہاں نیک عقیدا

نوں شخص اس عرصے اندر قدم جنّاں تھیں آئے
پیدائش سرور دی تھیں چڑھ صندل عرشوں منع کرائے

سرور دو عالم جنّاں تائیں دین اسلام سکھلایا
تے کیہہ سکھلاؤ دوجیاں جیہیں تساں پڑھایا

حال معراج نبی سرور دا ہُن کجھ ذکر لکھاواں
طفیل اُنہاندی دے گنہگار رب تھیں بخشش پاواں

ذکر معراج شریف محمدؐ الرسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

پچاس برس تے ترے مہینے عمر نبی دی ہوئی!
چوتھی واراس شب دے اندر چیر یا سرور سینہ
رات ستائیویں رجب مہینہ جبرائیلے تائیں
کردعذاب نہ قبراں اندر دوزخ اج بجھاؤ
کہو رضوان جنت دے تائیں حوراں غلماں تائیں
لے براق جنت تھیں اُس پر سرور چاہڑھ لیائیں
حطیم اندر ہیں سُتا ہویا پاک نبی فرمایا
زمزم آب ولوں وضو کرایا پھر دو نفل پڑھائے
دیکھ براق نبی سرور نوں یاد اُمت پھر آئی
قیامت دے دن اُمت میری اسے بیر رب سی
قبروں اُٹھدیاں راہ قیامت برس پچاس ہزاراں
مُشکل منزل کیوں کر ٹُریاں ختم ہوسے گی بیریں
سُن کر حکم ربانا سرور لگے کرن سواری!
بہشت براق خداوند عالم کیتے خاطر تیری!
سردار دو عالم کہیا تیں پر روز قیامت چڑھسا
سوار براق ہوئے پھر سرور آقا دوہاں جہاناں
میکائیل سجے تے کھبے جبرائیل وچی سی
محمدؐ سرور کھڑے جے ہوندیں اِک عرض سناداں
خیال آواز نہ کیتا سرور جاندے چلے اگاہاں
اُس دی بھی سردار دو عالم کجھ پرواہ نہ کیتی
آواز یہوداں سجی طرفوں جبرائیل بتایا!

ہویا معراج علی جیہ عزت ہور کی جانے کوئی
دیکھ سکن جو نور الٰہی مخفی ظاہر خزینہ
اج عذاب نہ کرو کسے نوں فرمایا رب سائیں
تے جو دُکھیا کسے قسم دا اج اُس خوشی دکھاؤ
بنا سنگار کرن سبھا پنا خوشیوں چائیں چائیں
کہیں بُلایا ہے رب تینوں محبوب پیارا سائیں
جبرائیل تے میکائیلے ادبوں آن جگایا!
مسجد دے دروازے اُپر پاس براق لیائے
ہنجوں غم تھیں جاری ہوئے تے دعا فرمائی
بوجھ گناہوں جھکیاں تیاں ہوسیگی لاچاری
پُل صراط دوزخ پر بیٹھا تیس ہزار شماراں
رب فرمایا منج براقاں میں لکھا ساں خیر ہیں
کیتی عرض براق نبی نوں غرض مینوں اک بھاری
میرے باہجھ نہ چڑھیں کسے تے عرض مینڈی ایہ میری
کہیا براق جنہوں تک طاقت چڑھ حضرت ہیں کھڑ سالی
ستر ہزار فرشتے الٰہ کیتے ساتھ رواناں
اک لحظے گئے بیت مقدس کسے آواز کہی سی
سجے کھبے دونہہ طرفاں تھیں ایہو اون ہداداں
اگے صورتمند اک عورت کہندی کرو نگاہاں
پھر پچھیا ایہ جبرائیلا بات بتا جو میتی
کھبی طرفوں نصرانیاں دا جد آوازہ آیا

جواب آواز اُنہاندی داجے تُسیں جواب سناندے
بُناں سنگاراں والی عورت دُنیا اگے آندی
اس تھیں دو پھول تن پیالے شیر تے شہد شراب وں
مُراد پیالیوں دین اسلام نے جبرائیل بتایا
چڑھے براق پیدائش حضرت عیسےٰ جا گھر آئی
سردار دو عالم اقصیٰ اندر اُتر براتوں آئے
نبی تمام تے عام فرشتے حکم رب تھیں آون
عجیب عجایب جبراں تکیاں کیسے حساز آئے
آفریں باد رسول اللہ نوں سب فرشتے کہندے
بعد اُنہاں تھیں حضرت آدم اگوں نظری آندے
بل اُنہاں نوں اگے چلے مرغ اک نظری آیا
سرور عالم کہن وحی نوں ایہ کیا بھید ربانا
پچھلی راتیں ایہ پر چھنڈے رب دی حمد پکارے
اس تھیں لنگھ اگیرے ڈٹھا ہور فرشتہ عالی
برفانی جسہ ناری تاہیں سرد نہیں کر سکے
بہت فرشتے سجے کیتے اُس دے نظری آئے
حضرت ایہ ہے رعد فرشتہ جبرائیل بتاندا
سردار دو عالم لنگھ اس پاسوں ڈیکھے بیجن کھیتی
سرور پچھیا جبرائیلا ایہ کیا بھید خدائی!
محتاجاں نوں دیندے ایہن خود تکلیفاں کر کے
دیکھ ایہہ حالت گئے اگیرے پاک محمد عالی
جھنڈ فرشتے آدمیاں دے سر پر پتھر مارن
ایڈیا ایہی ہر وقت کریندے سردار دو عالم کہندے

اُوہ تساڈی اُمت ہوندے جو آواز کراندے
جے تکیندوں اُمت اُپر پھر اُوہ غلبہ پاندی
سردار دو عالم کہن ہیں پیتے لذت دودھ جیا بوں
طور سینا پر پہنچ حضرت پھر دوگانہ ادا کرایا
نماز دوگانہ پڑھیا سرور اقصیٰ دے دکھلائی،
سلاماں اوّل آخر سرور اگوں آواز سنائے
پچھے کھڑے ہوئے سب سرور ہو امام پڑھاون
پہنچ اسمان اوّل تے سرور بوہا جا کھلوائے
اسمٰعیل ذبیح اللہ دے حکم اندر سب ہندے
باغ رضواں تھیں ملنے آئے آفریں لب ساندے
رنگ سفید ڈٹھا قدآور شہر قول مغرب چھایا!
وحی کیہا ایہ ہے فرشتہ اس دا کم جگاناں!
مُرغے جاگن دُنیا والے اس دے ساتھ اشارے
اَدھا برفوں اَدھا ناروں جسم اُس دا اس حالی
تے اگ ساڑ نہ سکے بنے رب سلامت رکھے
کردے ذکر الٰہی ڈٹھے سرور حال پچھائے
ایہ حاکم ہے بدل اُبر رب حکموں برساندا
اک دانے تھیں ست سو دانہ ہووے اوسے سینی
جبرائیل کیہا محمد بندے راہ رب دین کمائی
مسکین یتیماں دیون کھانے اللہ پاسوں ڈر کے
صلے اللہ علیہ وسلم شان بے انت کمالی!
سر پھٹن پھوٹ ہوون سلامت فیر فرشتے پاڑن
جبرائیلا ایہ تکلیفاں ہیں کس باتوں سہندے

جبرائیل کہیا پنج وقتی سستی کرن نمازاں
لگے ہور جماعتاں تائیں جیواں وانگ لیجاون
سرور مرد دو عالم جبرائیلوں انہاں حال پچھایا
گئے اگیرے پاک محمد ڈٹھے مرد عورتاں تاں
نعمت چھوڑ کھاون مرداراں تکے شاہ ابراراں
جبرائیل کہیا ایہ بندے اپنی چھوڑ زنانی
پچھے انہاں تھیں سرور عالم جماعت ہور تکاون
پچھیا سرور جبرائیلا ایہ کیہوں ملدے ناراں
ہور جماعت سرور عالم جا کر اگے تکے
پچھیا سرور ایہ کس کا فعل انہاں بھار چکائے
ہور جماعت ڈٹھی سرور خود خود تائیں کھاندے
چغلی جنہا ایہ کردے بھایاں جبرائیل بتایا
اگ دی قینچی ساتھ فرشتے کٹن ہونٹ زباناں
کیہا جبرائیل ایہ جو مول نہ مسئلہ حق کر دے
فرقہ ہور اک پاک نبی نوں اگے نظری آیا!
نیلیاں اکھیں تے رنگ کالے مونہوں پاک ویکھائے
جبرائیل کہیا اے سرور ایہ شرابی گندے
خنزیراں وانگوں شکل انہاندی تکے جلد اندر ناراں
جھوٹھ گواہی دیون والے جبرائیل بتایا
بڑے بڑے سن پیٹ انہاندے چہرے زرد سگا
سپ بچھو وچہ پیٹ انہاندے باہروں نظری آون
ساڑے اگ انہاں بتائیں سرور دیکھ پچھایا
فیر گروہ عورتاں ڈٹھے پاک نبی فرمائے

جماعت دی پر دلہ دکردے سن آذان آوازاں
فرشتے سیج صنعیع دے کنڈے دوزخ وچہ کھلاون
ذکوتاں مسئلے قرآنی دیون آکھ سنایا
نعمت اکسیر تے دوجی مردہ اگے دھاتاں
سرور پچھیا جبرائیلا کیوں کھاون مرداراں
خواہش نفسوں کرن زناہاں عورت ساتھ بیگانی
انہاں تائیں اگ دی سولی فرشتے پکڑ چڑھاون
جبرائیل کہیا ایہ اہیاں کرن مخولی کاراں
اتنا بوجھا انہاندے سر پر نہ لے دن مڑ تکے
دیکھ امانت کرن خیانت جبرائیل بتائے
سرور پچھیا کیوں انہاں نوں انہاں کٹ کھلاندے
ہور گروہ اک حضرت صاحب اگوں نظری آیا
ثابت ہوون پھر اوہ کٹن پچھے نبی جہاناں!
نہ خود عامل کہن لوکاں نوں تاں تکلیفاں جڑدے
بچلا ہونٹ قدم پر اُتلا سر دے اُپر جایا!
سرور پچھیا جبرائیلا کس گل دُکھ پائے
تُسے اُنہاں تھیں سرور عالم ہور ڈٹھے کجھ بندے
سرور پچھیا جبرائیلا کیا انہاندیاں کاراں
ہور گروہ نبی سرور نوں اگے نظری آیا
جیہیں پیریں آتش سنگل گردن طوق لگائے
کرن ارادہ اُٹھن کارن فیر تلے گر جاون
رشوت خود بیاجی ایہ نے جبرائیل بتایا!
رنگ سیاہ تے نیلیاں اکھیں کپڑے آتش پلے

فرشتے گرزاں اگ دیاں مارن کتیاں والیاں نت نکاون
جبرائیل کیہا ایہ خصماں کر دیاں نا فرمانی
ہور گروہ پھر ڈٹھا سرور ٹنگے وچ ہوائے
سرور پچھیا جبرائیلا کس گناہ ہول مارن
ہور ڈٹھا اک فرقہ سرور جل دے اندر ماریے
سردار دو عالم نے فرمایا جبرائیلے تائیں
نا فرمان ایہ مال یتیم دے نے جبرائیل بتایا
سرور عالم گئے اگیرے سوہنی خوشبو آئی
سرور پچھیا جبرائیلا خوشبو کیہی بتائیں!
الله صاحب جنت تائیں آواز جواب سنائے
گئے اگیرے تے پھر بدبو سرور عالم آئی
وعدہ پورا کریں جو کیتا میرے پاک خدایا
پھر اسمان دوجے دے در تے سرور عالم آئے
سردار دو عالم نبی محمد صلی اللہ ہے آیا
سلام علیکم کہن نبی نوں نبی جواب سنائے
حضرت عیسیٰ یحییٰ دوہاں بہت آداب بجائے
اگے اک فرشتہ ڈٹھا نظر جاں سرور مارے
ہر منہ ستر ہزار زباناں رب دی حمد پکارے
جبرائیل کیہا ایہ قاسم روزی بانٹن والا
اسمان تریجے دا دروازہ سرور اگوں آیا
وعلیکم پھر سرور کیہا اگے قدم بڑھایا!
پھر اگوں اسمان چوتھے پر سرور عالم آیا!
بہت ڈرونی صورت والا ملائک اک دسائے

جبرائیلا حال سناویں پاک نبی فرماون!
مرضی اپنی ساتھ پھرن ایہ وچ دنیا زندگانی
پیر اوپر سر نیچے ہے سن اگ دے گرز لگائے
کیہا وچ منافق ایہ سن مارن ایسے کارن
کوہڑیاں وانگ نہاندیاں خصماں زخم دساون سارے
کوہڑے زخمی جلدے آتش نہاں حال بتائیں
احساناں بدلے دکھ پچائے اس دا بدلہ پایا
وعدہ پورا کریں خدایا تے آواز سنائی
کہندا ایہ آواز جنت دی آون جو بندائیں
بچ شر کول ایمان لیاوے اوہ تیرے پچھ آوے
نالے گریہ زاری والی اک آواز سنائی
سرور پچھیا ایہ کی وچ تیا وچ دوزخ تبلایا
کون بزرگ فرشتے پچھن جبرائیل بتائے
کھول دتا دروازہ ملکاں ادب آداب سجایا
عیسیٰ روح اللہ تے یحییٰ نبی نظر پھر آئے
مرحبا کہن محمد سرور تینوں رب وڈیائے
سر سی ستر ہزار ہر ہر منہ ہے سن ستر ہزارے
جبرائیلا نام کیا اس پچھیا نبی سوہارے
امتی امتی دے سبھناں نوں کہے جیویں حق تعالےٰ
کھول دتا دروازہ ملکاں سلام علیکم سنایا
حضرت یوسف صالح دوہاں ادب سلام سنایا
ادریس نبی تھیں مل کر حضرت قدم اگیرے پایا
ہور ملائک تکے ستے چار منہ سبھناں آئے

وہ وہنہ گھٹیاں پر زیں انبر سن سرور نظری آیا
تخت بڑا اک اُنہاں اگے دیکھ حضور پچھایا
سلام علیکم کہیا سرور ملک الموت تائیں!
حکم خدا دا ملک الموتے اوسے ساعت آیا
جو تجھے بتلاویں اُس نوں میں تیرے کہ سناندا
وعلیکم السلام نبی جی کہہ اوہنوں سٹھلاں دا
کیوں کر ماریں خلقاں تائیں پاک نبی فرمایا
موت قریب جاں ہووے کوئی تے بیلاں دی چالی
طرف ٹنگی دیاں ملکاں مومن دی روح کراں حوالے
منہ کیوں چار تساں نوں لگے پھر سرور فرمایا!
قبض کراں روح اس تھیں مومن سن سرور حالاں
کہیے منہ تھیں روح منافق مشرک پچھلے موہنوں
تینوں میں خوش خبر سناواں اے حبیب خدا دے
تساڈی اُمت جان آسانی نکالیں رب سنایا
عزرائیل کہیا تن وقتوں قدم اس جاؤں چایا
قبض کرن نوں دوجی واری اُس دی روح سدھایا
اسمان پنجم دا پھر دروازہ سرور تائیں آیا
پھر حضرت ہارون ملے سن کرن سلام دعائیں
دَر اسمان فرشتے کھولن بول سلام سنادن
بعد سلاموں حضرت موسےٰ سرور نوں فرمادن
نیر ڈردی صورت اگوں نظر فرشتہ آیا
ڈردی صورت گرد فرشتے اُس دے نظری آئے
مالک نام فرشتہ دوزخ جبرائیل بتاوے

اک ستھو مشرق دوجا مغرب دیکھ تعجب پایا
ایہ ہے ملک الموت فرشتہ جبرائیل بتایا
پر اُوہ کار خیال اپنے وچ لگا سُندا نا ہیں
جواب سلام حبیب میرے نوں دیہہ تیں آکھ سنایا
فرشتہ سُن کر حکم الٰہی نظر نبی دل پاندا!
کہے نہ فرصت جہدا منہوں پیدا رب کراندا
اُس کہیا اس رُکھ دیاں پتیاں سب دا نام لکھایا
پتّا زرد ہووے دل مرنے گِردا تاں نوں ڈالی
کیہی طرف ملائکاں دیواں جو گفتار منہ کالے
منہ نوری جو اگے میرا عزرائیل بتایا!
اُتّے منہ تھیں او گنہگاراں دی میں جان نکالاں
حکم ربے تھیں کراں میں سختی ساتھ انہاندے روحوں
اُمت تیری اُپر رب بیتے فضل زیادے
جیوں لڑکا دودھ پیوے مائی سکے اُس ہنر دا آیا
مٹی لیون حضرت آدم جس دن جسم بنایا!
تیجی وار حکم اللہ دی جان نکالن آیا!
بعد دعا سلام ملائکاں ادب حضور سجایا
پھر اسمان چھیوندے در تے پہنچے سرور سائیں
پھر سرور نوں حضرت موسےٰ اگوں نظری آون
کہنا پاک خداوند تائیں اُمت نوں بخشاون
دوہنہ گندھیا نوجیہ راہ برس دا پاک نبی فرمایا
سردار دو عالم جبرائیلوں اُنہاں پیے پچھائے
حکم اللہ تھیں دوزخیاں نوں ایہہ عذاب پہنچاوے

بعد سلام دعاؤں سرور مالک نوں فرمایا!
سانس ہر سال دوزخ دو واری لیندا ہار سیالے
گرمی سانسوں ہاڑ دو پہراں شد اگنی دی دگّے
بطور نمونہ ہیں کجھ پچھے حال دوزخ لکھ آیا
سردار دو عالم اگے ستویں دے پہنچے دروازے
حضرت ابراہیم پیغمبر آگے نظری آیا!
گئے اُنہاں تھیں سرور عالم فرشتہ ہور دسایا
جبرائیلے تھیں پھر سرور اُس دا حال پچھایا
بعد سلام جواباں رضواں جنت حال سناوے
اِس جائی سردار دو عالم ڈٹھیاں دور کٹوراں
اِک وچ شہد شراب دوجے وچ تیجے پانی آیا
چوتھا ایہیں سوہیں سرور جبرائیل بتایا
پیالہ پانی پیندوں اُمت غرق گناہ ہو جاندی
جے شراب پیالہ پیندوں نشہ اُمت نوں چڑھدا!
ساتھ پیالے جو دودھ پیا گناہ اُمت ایہ رہیا
جبرائیل کیہا اے سرور گزر چکا اوہ ویلا
پھر اگوں جبریل وحی دا سرور نظری آیا
سردار دو عالم تائیں کیہا جبرائیل وکیلے
دعا کرو حق میرے اندر لے سرور سردارا
پچھا پر اپنے اُس پل اُبہ خود تکلیف اُٹھاواں
اسرافیل خدا دے حکموں لیایا تخت نورانی
پنج سو برس راہ پر پردہ پاک نبی فرمایا
اگوں پاک نبی دے تائیں رب نے عرش اٹھایا

حال دوزخ دا ظاہر کرنا مالک آکھ سنایا
سانس سردی تھیں دنیا اندر پیندے حضرت پالے
حال دوزخ سن سرور انبیاء رنگ گئے ہو بگے
تاں اِس جائی فیر دوبارہ ہیں نہ ذکر لکھایا
بوہا کھول ملائک نوری کرن سلام آوازے
بعد سلام دعاؤں دوہاں اک دوجے گل لایا!
کرسی اُپر بیٹھا ہویا چمکے نور سوایا!
ایہہ رضوان داروغہ جنت جبرائیل بتایا
ایہہ بھی ذکر ہیں پچھے لکھیا پڑھے جو شوق رکھاوے
چار طرح دیاں چیزاں پیالیں بھجیاں رب تاں
جد تھا دودھ پیالہ بھریا پاک نبی فرمایا
پیتا دودھ پیالہ سرور پھر جبریل سنایا
جیکر شہد پیالہ پیندوں محبت دنیا چاہندی
تساں پیتا ہے دودھ پیالہ شوق اللہ دوں کھڑدا
نہ دودھ رہن پیالے ڈلیساں سن کر سرور کیہا
ہن پچھیوں تھیں نفع نہ ہوسی ہو یا جدوں کویلا
سدرۃ المنتہیٰ دے اندر قدم مبارک پایا
حکم نہ مینوں اگے جاوں تُسیں سرور وسیلے
ٹھہرا دوزخ دے اُپر ہے مشکل راہ بھارا
اُمت تیری خواہش میری اَمن امان لنگھاواں
پردے ستر ہزار ہویا سرور دل رفرف نور پچھانی
اسرافیل نبی دے تائیں لے گھر اپنے آیا
آگئے سرور عالم اللہ نے فرمایا

نعلین اُتارن چاہے حضرت کنہیا عرش کریانا
عرش الٰہی اُپر سرور نظر مبارک پائی
ممبر اک عظیم جواہر دل بائیں طرف دسایا
داہنے ممبر نیال ہوراں اللہ پاک بنایا
بائیں جانب ممبر تیرا دوزخیاں ول تکیں
سردار دو عالم تائیں سُن کر خوف دلے وچ آیا
رہی نہ دہشت جس دم پیتا سرور پانی تائیں
گھڑے ستر ہزار نورانی ملے سرور جاں کیتے
نور الٰہی ظاہر ہویا سر ٹیکے وچ دھریا
دوست میرا میرے کارن تحفہ کیا لیایا!
حکم ہویا ہیں تیری خاطر چودہ طبق بنائے
سردار دو عالم سر دھر سجدے کہیا اے رب باری
گناہ تہائی اُمت تیری بخشاں کہیا غفارے
آدھے اوگن اُمت تیری بخشے رب فرمایا
جو اکساری صدق قول کلمہ پڑھے کہیا حق تعالےٰ
کافر مشرک کدے نہ بخشاں دوزخ دیاں سزائیں
شفاعت تیری نال روز حشر وچ بخشاں اوگنہاراں
سردار دو عالم کہیا خدایا جے اک اُمتی میرا
قسم ہیں قبول ہے ذات تیری راضی ہوواں ناہیں
نوے ہزار کلام خداوند ساتھ نبی دے کیتی!
پاک خداوند نے فرمایا اپنی اُمت تائیں!
سر رکھ سجدے سرور عالم کرے گریہ زاری
رب العالم نے فرمایا روزے تیں مہینے!

رب فرمایا اُن جوڑیدے عرش اُپر چڑھ آنا
ممبروں تن سو باراں دِتے طرف جو داہنی آئی
پچھیا سرور یا رب خالق راز انہاں کی آیا
جنت بھی ہے ایسے جانب دوزخ بائیں آیا
اوگنہار جو اُمت تیری کر سفارش سکیں!
ٹھنڈا میٹھا پانی اللہ حکمت نال پلایا!
بلکہ اول آخر سارا علم دتا رب سائیں
قاب قوسین دے اندر پہنچے جام محبت پیتے
سردار دو عالم تائیں اللہ فیر آوازہ کریا
سرور کہیا ہاں حاضر میرے بار خدایا
منگ پیارا یا جو تُوں چاہیں مڑ یا ناہیں جانے
مذنب اُمت بخشیں میری عرض ایہا ای بھاری
اے رب بخشیں حضرت صاحب کہیا فیر دو بلے
بخشیں تیجی وار کہیا پھر سرور نے فرمایا
میں اُس بخش لواں گا بھانویں ہوئے گناہاں توالا
محبوبا ایہ دونویں باتاں اُمت نوں سمجھائیں
راضی کرساں تیرے تائیں کہیا نال پیاراں
سالہ گناہوں گیا نہ جنت دوزخ کرے بسیرا
جاں تنگ کر کے فضلوں اُس نوں بخشیں نہیں بناہیں
راز نیاز نے امر نہی دی سب سمجھائی ریتی
پنجاہ نمازاں چھ ماہ روزے ہوئے فرض بنائیں
کمزور اُمت تے عمر تھوڑی فرض نساڈا بھاری
پنجی وقت نماز گزارد خالص نال یقینے!

دِل وِچ سوچیا سرورِ عالم ہو دن پنج نمازاں
پاک منزہ خالق عالم راز دلاں دے جانے
تریہہ روزے جو پنج نمازاں شوقوں پڑھے پڑھاوے
بعض کہن حال پاک محمدؐ سرور نبی گرامی
حضرت موسےٰ کیہا عبادت کیسا حکم بتایا
کیہا مشکل اُمت اُپر اے سید سردارا
سُن کر حضرت پاس خداوند پھر آ عرض سُنائی
کلیم اللہ دے پاس آئے پھر دسیا حکم ربانا
ربّ العالم رحمت عالم کردے آ گفتاراں
کلیم اللہ نوں پاک محمدؐ آ پیغام سُنایا
پاک محمدؐ پاک خداوند اَکٹھے ہوئے
پاک خداوند تے تریہہ روزے نمازاں پنج سُنایاں
حضرت موسےٰ کیہا جانوں پھر مُڑ اللہ پاسال
آ دے شرم کہاں کی مُڑ مُڑ موسےٰ نبی پیارے
بھائیو کرو محبت دِل دی حضرت موسےٰ والی
نور الٰہی نور محمدؐ نوے ہزار کلاماں !
تریہہ ہزار کلام سبھاں نوں کر کے ظاہر بتانی
تریہہ ہزار نہ کریں کسے نوں بھید راز اُدہ تیرا ایہا
کر سجدہ شکرانہ سرور رخصت ہوئے الاہول
کر کے سیر زمین اسماناں گھر تشریف لیائے
اُٹھے وقت صبح دے سرور فجر نماز گزاری
سُن کر کیہا صدیق اکبر نے سچ رسول خدا دے
ابوجہل سُن ذکر معراج دل سمیت اپنے ہمراہیاں

اک مہینہ روزے ہوون رکھیئے نال نمازاں
فرمایا جو دے جینا اساں قبول کرائے
پنجاہ نمازاں چھ ماہ روزے اجرا ساتھیں پاوے
نبی موسےٰ دے پاس ایس وِچ ہوئے آ کلامی
پنجاہ نمازاں چھ ماہ روزے پاک نبی فرمایا
اجے ویلا ہے فیر کہیں جا توجہ خدایا بھارا
ترن مہینے روزے پنجی وقت نماز ادائی
کلیم اللہ نے کیہا مشکل تُوں حضرت پھر جاتا
ڈیڑھ مہینہ روزے ہوئے وقت نمازاں بارال
سُن کر حضرت موسےٰ کیہا جاؤ ہیں پھر فرمایا
اجے بھی مشکل اُمت اُپر حکم تساڈا جوئے
حضرت موسےٰ پاس آئے پھر تے باتاں تلایاں
پاک محمدؐ کیہا حضرت موسےٰ ہن نہ جاساں
کیہا کلیم میں اپنی امت ازمائی مشکل کالے
اس احساں دے پاروں آکھو دے دیجے رب عالی
آپس اندر کیتیاں تے کُل پائے انعاماں
تریہہ ہزار کہیں جس چاہیں خاص الخاص پچھانی
امر قبول کیتا سرور نے جس داشان اُچیرا
رفرف لنگھ کے سدرہ پہنچے تے پھر اُٹھے اول
بستر گرم بُوہے دا کُنڈا ہل دا نظری آئے
اصحاباں نوں ذکر معراج دی کہی حقیقت ساری
برحق منیاں کُل اصحاباں پڑھن درود زیادے
کہن ایہہ جھوٹھ اُٹھاراں برساں کر دے رات گھتاں

کرن سوال جو بیت مقدس ڈٹھی ہے توں کیسی
سردار دو عالم کہندے دیسی ہے سی جیسی جیسی
سن کر پاک نبی دے اُپر بیت ایمان لیائے
اُوہ نہ منیں جنہاں دِلاں پر اللہ مہر لگائے

ذکر جنگ بدر و خیبر کا

مکے شہر یقول وچہ مدینے سردار دو عالم آئے
سالی دُوجے وچہ بدر الکبریٰ جنگ کفاراں نال ہوئے
پنجویں سالوں بدر الصغریٰ ایسے طرح دس برسے
پنجی ۲۵ لڑائیاں ہویاں جیہیں بھی وچہ تھوڑے عرصے
اِنہاں جنگاں وچہ سرور عالم خُود نہ گئے لڑائی
طریقے دین احکام سکھاون جیونکہ حکم خدائی
سبب لڑائی بدر الکبریٰ حکم الٰہی آیا
ہوسی فتح لڑو جنگ کافر لیؤ غنیمت مایہ
جمع ہوئے تو سو مرد مسلماں تیہیں لے ہتھیاراں
اُگے اِک ہزار آہے کٹک لوکا فر گن شماراں
ابوجہل خود لڑنے آیا لے کر فوج کفاراں
سمیت ہمراہیاں مریا کافر سنگ کھاون ہاراں
جنگ اُحد مگر لکھیاں حوالا جیول کر کتبوں پایا
ابوسفیان کفاراں لے کر لڑنے کارن آیا
اسلامی لشکر مسلح ہو کر ہمرکاب نبی دے
ساتھ کفاراں لڑنے آئے جنہاں نیک عقیدے
تیر انداز زبیر عبداللہ ساتھ ہمراہیاں
حفاظت لشکر جبل اُحد پر مُسلم کرن نگاہیاں
دُونہہ طرفاں تھیں لڑنے کارن لشکر کٹھے ہوئے
اکس دُوجے ول تیر چلاون ذرا نہ انگ کھلوئے
بجلی دے چمکارے وانگوں پھیر شمشیر چلاون
اک دُوجے نُوں مارن کارن ذرا دریغ نہ کھاون
مُسلم کافر خویش اِکٹھے سن دِینوں صرف لڑائی
بھائی بھائی نال باپ بیٹے نُوں کردے وانگ قصائی
فوج اسلامی فوج کفاراں اُپر غالب آئی
مدد پاک خداوند کیتی مسلم لوٹی پائی!
ملیا موقع فوج کفاراں اُپر چڑھے پہاڑے
کجھ شہید ہوئے کجھ زخمی مُسلم لوک بچارے
دند مبارک سرور عالم دے پیر پتھر لگا!!
دند شہید گیا ہو نُوری خُون ضرب تھیں وگا
اک صحابی ڈگ پیا اینی تھیں پونچھے خون حضور دل
ایہ اوہ دند جو چوداں طبقاں روشن کردا اُوڑ دل
پئی آواز کفاراں طرفوں ہوئے شہید محمدؐ
سُن اصحاب کباب گئے ہو کارن دید محمدؐ
مُسلم فوج اُپر پھر کافر خوشیوں حملہ کردے
مُومن سُن کر اِس غم اندر مرنوں اگے مردے
غم دی خبر دل قتل ہوئے کجھ تے کجھ غم تھیں دوڑدے
کجھ سُٹے دل سرور عالم کیسے نہیں کجھ اوڑدے

یا انھوں دے پید شہید ہوئے سُن حضرت حمزہ عالی — کفاراں ظلموں ٹکڑے کیتی لاش اُنہاں دے والی
ہور بھی دو اصحاباں والے ٹکڑے کرن منہ کالے — گن گن تک تتھ کٹن اوہ ظالم کافر ننگ رزالے
جانی اصحاباں سرور عالم ظاہر نظری آئے — دل مُردہ پھر زندہ ہوئے سب غم دُور ستائے
وند شہید ڈٹھا جس ویلے جوش پیو پیہ سینے — آکھن بدلہ لواں مُراں یا چھوڑئیے نہیں کمینے
مارے نعرے پیغمبر سارے کیتے قتل کفارے — علی ہٹیالے حمزہ یارے ڈٹھے ٹکڑے جہالے
کیہا پیارے عوض تمہارے دُشمن کرساں ٹالے — کرکے غالے ستر مارے شاہ علی ابھارے
ساتھا شالے ذوالفقارے ٹکڑے کرن ہزارے — دُلدل چالے گرد ابھالے مُنے کافر ہارے
یار پیارے جا دن حالے کہن علی سردارے — نبی ہمارے کرن پکارے بس کریں اے یارے
فتح نصیب ہوئی سرور نوں رب دا شکر بجایا — لاش شہیداں پڑھے جنازے پھر اُنہاں نوں دفنایا
سن ستے ہجری وچ خیبر دا جنگ کیتا ساتھ کفارے — حج تھیں آئے سرور عالم جعفر کیہا طیارے
شاہ سنجاشی ہویا مسلماں صلح پارس تھیں ہوئی — بعد اس تھیں پھر سرور عالم فتح خیبر دل لوئی
کفار خیبر دے کثرت فوجاں لے مقابل آئے — دوہیں طرفاں تھیں صفاں سواراں برچھے تیر چلائے
سردار دو عالم شاہ علی نوں اپنے پاس بلایا — تے اُنہاں دیاں دُکھدیاں اکھیں سرور لعاب لگایا
لب مبارک اکھیں اندر سرور عالم لایا! — صحت ہوئی پھر لڑنے کارن جاؤ حکم سنایا
بہادر نامی فوج اسلامی بہتا زور لگایا! — کافر ڈر کر دوڑے قلعے وچ لوہا بند کرایا
در خیبر نوں شاہ علی نے ہتھیں پکڑ اٹھایا — قلعہ دیواراں کنب گیاں سب لوہا دور سٹایا
داخل ہوئی فوج قلعے وچ فوج اسلامی ساری — دتی فتح اُنہاں نوں اللہ ملی غنیمت بھاری

ذکر وفات سردار دو عالم محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم

ذوالحج دی تاریخ اٹھویں تے نے پاک محمد پیارے — دو رکعت عرفات گزارن ساتھ اصحاب کہارے
دین کمل ہویا تساڈا وحی پیغام لیایا — اَلْیَوْمَ اَکْمَلْتُ لَکُمْ حکم آخیری آیا!
سمجھ گئے سردار دو عالم دُنیا چھوڑ رسدا ہاسال — حج ادا کر کہن آئندہ شاید حج نہ کساں
سن اصحاب کریندے زاری کہن جاناں نال راہاں — اک پل سہن جدائی مشکل کیوں غیر گزاراں

صفر مہینہ دن بدھوارے میمونہ گھر آئے
ہر نوں درد بخار بدن تے اللہ پاک چڑھائے

پھر وچہ حجرے عائشہ بی بی سرور عالم آون
اہل نبی تک حال نبی دا گریہ زاری کراون

سن انہاں دیاں آہیں سرور صبر کرو فرماوے
خالق خلقت ساری تائیں ذائقہ موت چکھاوے

پکڑ کندھے اصحاباں سرور مسجد اندر آئے
ابوبکر صدیق حکم تھیں جمعہ جماعت کرائے

مشتاقاں حالہ دیکھ نبی دا ہنجوں مینہ برسائے
کہندے اجے دسیندے ظاہر پھر کیا میریں بھائے

باہجھ انہاں زندگانی ناہیں جان اساڈی ایہا
نہ کوئی ہویا نہ کوئی ہوسی اس تھیں بعد اجیہا

اس نوں تک تک کدے نہ رجے ہر دم شوق سوایا
ماں پیو خویش قبیلہ سارا اس تھیں گھول گھمایا

جاں ایہ صورت ساڈے تائیں ظاہر نظر نہ آوے
کر کر یاد جدائیوں مرئیے وچہ ایس دیہاوے

نور الہی ایسے خاطر چوداں طبق بنائے
پاس بلا کر ایسے تائیں بھید سارے سمجھائے

اس دی تابعداری باہجوں کوئی نہ بخشش پائے
جنت اس دیاں یاراں خاطر دشمن دوزخ جائے

سردار دو عالم کرن وصیت سب اصحاباں تائیں
حکم بموجب پاک خداوند دیئے کل تساہیں

حلال حرام نیکی بدیوں واقف ہو گئے سارے
میری آل قرآن دوہاں پر جلیو کر کے چارے

حضرت ابوبکر نے کہیا راتیں خواب دسایا!
کپڑا سردا عائشہ بی بی سر دل ہوا اڑ آیا

سردار دو عالم کہیا بیوہ عائشہ خاتوں ہوئے
سن کر خواب تعبیر اصحابی زارو زاری روئے

عاصا عدل گیا ٹٹ خوابے عمر ولی فرمایا
عاصا عدل میں کراں جدائی سرور پاک سنایا

ورق قرآن اڈ بیندے دیکھے خواب عثمان سنائی
ورق قرآن میرا روح اڈسی سرور کہیا بھائی

علی اسد اللہ خواب سنائی ڈھال گئی ٹٹ میری
تعبیر کہی سردار دو عالم ڈھال ہیساں میں تیری

صدیقہ عائشہ خواب کہی پھر اے رسول خدائی
تھم اساڈے گھر دا گریا میں ڈاڈھا گھبرائی

سردار دو عالم کہیا اجیہا شگون جیہں نوں آوے
دار فناہ تھیں خاوند اس دا دار البقا نوں جاوے

اہل البیت غمی تھیں روندے ہوئے پریشاں سارے
اسکوں کیونکر زندہ رہساں ایسیں اس باہجھ دیہاڑے

وچہ بیماری بھاری سرور پاس بلال بلایا
کہیا کہیں آواز اچی تھیں حق لوے جیں آیا

قیامت دے دن حق اپنا کوئی میں تھیں منگے ناہیں
کہے عکاشہ سرور توں حق میرا دے جائیں

جنگ احد وچہ کمر میری پر چابک تساں لگایا
اس چابک دا بدلہ دیہو میرا مطلب آیا

سن اصحابی کہن عکاشہ خاطر سرور پیارے
کیہے عکاشہ بدلہ سرور نہیں کساں تھیں لیواں
سردار دو عالم اپنی ہتھیں خود چابک پکڑایا
اُتار پیراہن سرور عالم کمر ننگی پھر کیتی!!
چابک چھوڑ قدم پیہ گِریا کہندا دیہو معافی
سرور کیہا عکاشہ تیں پر حرام دوزخ دیاں ناراں
دو تاریخ ربیع الاوّل ۱۱ ھ پیر دیہاڑا
شکل اعرابی ساتھ آہستہ بولے نرم کلاموں
فاطمہ بی بی جنت خاتوں کہندی لے اعرابی
اوہ اعرابی کجھ نہ سُن دا اودیں بولی جاندا
حضرت کیہا جنت خاتوں اس نوں گھر بلا دیں
ایہ عورتاں بیوہ کر دا بچیاں کرے یتیماں
عزرائیل پاک نبی نوں آ سلام سُنایا!
سردار دو عالم تیرے تائیں اللہ نے فرمایا!
سرور کیہا عزرائیلا کی مرضی حق تعالےٰ
سنواریا جنت تیری خاطر دوزخ سرد کرائے
کیہا سرور مرضی میری جو مرضی رب والی
جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
پچھیا سرور بعد میرے کوں آدیں گے تائیں
پہلی واری صبر دُوجی پھر شرم اتھوں لیجاواں
برکت پنجویں چھیویں سخاوت ستویں صدق لیجاواں
پھر آثار قیامت ظاہر ہون محبوب الٰہی!
پھر فرمایا جبرائیلا موت میں نوں جاں آوے

چابک مارا ساڈے تائیں حاضر ہوئے سارے
سردار دو عالم کہن یاراں نوں ہر خود بدلہ لیواں
کیہے عکاشہ کمر ننگی میں جاں قساں چابک لایا
عکاشے مہر نبوت چمی صاف دلے دی نیتی
دوزخ تھیں ڈر حیلہ کیتا اے محشر دے ثانی
زیارت مہر نبوت پار دل بخشے رب غفاراں
عزرائیل نبی دے در تے عجز دل کردا ہاڑا
تاں بھی گھر بچوں لنگھدا لرزن کیا چپ کیا خاموں
والد میرے ساتھ بیماری ہے بیہوش بتیابی
آواز اوہدی سُن وچہ بیہوشی ہوش نہیں کجھ آندا
ملک الموت آیا جند لیون بیٹی سنبھال پا دیں
بھائی وچھوڑنے بھایاں نال لوں حکموں رب رحیماں
وانگ غلاماں کھڑا ادب تھیں رب دا حکم بتایا
پیاریا عمر چاہنیں ریا اوناں کیا ارادہ آیا
کیہا ملک الموت تساڈے شوق اُس ملنے والا
حوراں غلماں وچ اڈیکاں ہار شنگار لگائے
اپنی خواہشوں اُس دی مرضی سارے عمر گزارالی
بعد سلام کیہا جو خواہش لوڑیں سخن سنایا
جبرائیل کیہا دس واری آواں کہاں تساہیں
تیجی وار محبت کھڑساں چوتھی عدل اٹھاداں
اٹھویں حلال علم ناویں دس برکت قرآن اٹھاداں
اسرافیل پھوکے کرنا ہے سب خلق ہون فناہی
کون نہاوے کفن پہناوے جنازہ کون پڑھاوے

بکس حجرے وچ دفن ہووں دا حکم کیتا رب سائیں
عائشہ بی بی کفن پہناسی صدیق جنازہ کرسی
وقت اخیری سرور عالم کرن وصیت لگے
نماز زکوٰۃ ادائی کریو نہ یتیم ستائیو!
حاضر مجلس پاک نبی دی سن دردانیاں گلاں
اہل عیال نبی دے روندے دیدیاں ہاں ندگانی
فاطمہ بی بی بیٹی سرور آہی بہت پیاری
اک گھڑی جے ویکھے ناہیں چین نہ دلنوں آوے
سردار دو عالم کیہا بیٹی چھٹے جینے تائیں!
پھر فرمایا عزرائیلا کر کے شکل کادے آیا
آہ بھری سردار دو عالم تے پھر سخن سنایا
ایسی ہی تکلیف مرن دی ہوسی امت میری
فیر کیہا سردار دو عالم عوض امت دے مینوں
میری امت وقت نزع دے نہ تکلیف پچاویں
حکم رب تے تھیں عزرائیلے نوں فرمان سنایا
اس دی ہی ایسی جان نکالاں کراں نشانوں ظاہر
سردار دو عالم رحمت عالم عجزوں عرض سنایا
وقت اخیری کرلو نصیحت کس نوں اے میرے یارو
عرض کرن اصحاب نبی جی کدوں قیامت آوے
انگل اشاراں کرن دچاراں کوئی کہے اک سالاں
کوئی کہے اشارہ انگل اللہ طرف کرایا!
سردار دو عالم شرق الاہل فیر نہ کجھ سنایا
نوری جسموں روح نورانی کیتا فیر کنارا

جبرائیل کیہا اے سرور نہا وے علی تساں نیں
دفن ہوسو وچ عائشہ حجرے درود امت گل پڑھسی
حرام حلال پچھانیوں یارو نہیں تے مشکل کجھ تے
ہمسایاں تے یتیم تائیں ناہیں رنج کرائیو!
گریہ زاری کردے سارے کھاندیاں سلاں
کیہا کراں گے جاں نہ دسے ایہہ چہرہ نورانی
غش اُنے ہن ڈٹھی جاں ہووی ہوش تیاری
کہے حیاتی میری بابل تیں بن کیویں ویہاوے
آکھیں گی میرے تائیں فانی چھوڑ سرائیں!
عزرائیلے اذن حضوروں سینے ہتھ ٹکایا!
معلوم ہویا جیوں سینے میرے اپر پہاڑ رکھایا
عزرائیل کیہا آسانی نکال رہیا روح تیری
تکلیف نزع دی جو سب تائیں دیویں آکھ اوہ مینوں
امت پیاری مینوں جائیں نہ ایہہ بات بھلاویں
آیت الکرسی بعد نمازوں جیں اک وار پڑھایا
جیتن پچے وچ منہ تھیں مائی تھن کڈھ لیندی ہر
خلیفہ امت میری دا اوں سونپاں تدھ خدایا
کینے شرکوں پاک کرو دل نہ ایمانوں ہارو
کجھ جواب نہ دتا حضرت انگل اپر اٹھاوے
کوئی کہندا اک ہزاراں برساں کرن خیالاں
یعنی خبر قیامت والی بھید اللہ نوں آیا
صرف توجہ اللہ طرفے اپنا آپ بھلایا
نور الٰہی طرفے جاندا نور محمد پیارا

ڈٹھیا یاراں رہیاں نہ ساراں کہن کی ہویاں کاراں
ٹُون ہاراں سیں غمخواراں دے گیوں لج ہاراں
پھریاں تاراں شہر بازاراں گیاں نور نظاراں
محمد زاراں کرن ہزاراں ہوئے جان نثاراں
رو دون ظاہراں اندر باہراں جُدائیوں شاہ ابراراں
پایاں واہراں یاراں غاراں صدیق اکبر سچیاراں
کارگزاراں ہوئے بیکاراں غمیاں بے شماراں
بہت کفاراں سمجھ اسراراں چھوڑے کفر انباراں
رنگ اناراں ہوئے وساراں کھچیاں غم تلواراں
لکھ اشعاراں اختصاراں درد نہیں دو چاراں
اِنَّا لِلّٰہِ وَاِنَّا اِلَیْہِ رَاجِعُوْن پکاراں!
ختم کتاب ہوئی رب فضلوں سب اُستوں وڈیائی
اوگنہاریاں پر کر شفقت اپنا عشق لگاوے
میں کوئی بات نہ اپنی طرفوں وچ کتاب لکھائی
کجھ تفسیر قرآنوں حالا کجھ اسلام کتابوں
ہور عرفان کلام نرالی عاماں سمجھ نہ آوے
سمجھو والیو کرو درستی بندہ بھُلن والا
19 ۶۴
سن انی سو چونسٹھ بھائی انگریزی جاریہا
اپنی عقل موافق بعضے لوکیں طعن کرادن
جواب آئندہ تیک قیامت جیں نوں خالق باری
معراج زمانے دی گل کر کے دنیانوں خوش کریئے
پاک محمد سرورا یہا اللہ پاک تعالے!
آئیت حدیثوں اکثر عالم اپنی اپنی وازی

واہ سرداراں ٹورڑ پیاراں کر گئیوں لاچاراں!
کرن پُکاراں جاناں واراں اے ساڈے سرکاراں
رحمت باراں تے گُلزاراں چلے گئے دلداراں
آہاں ماراں کڈھن ساڈاں نکلن جُدائیوں ناراں
پتیاں بیماراں دیاں بلاراں ہوش گئی ہُشیاراں
عثماناں بیماراں عمر جباراں حیدر جیہے اقراراں
جگ مہتاراں اُٹھ اشاراں چلے کہن ہزاراں
شرم ساراں تے ایمانداراں لُکتیاں ہجر کٹاراں
ور دلیاراں کرہ حصاراں غم وچ شاہ اسواراں
وانگ جھلاراں ہنجوں دھاراں غم وچ کرن گُھکاراں
غسل کفن دے پڑھن جنازہ حوالے رب ستاراں
زندگانی تندرستی دے کر عقل دماغی پائی
ایسے دردوں کرد لگے جس ہجروں شعر بناوے
زیادہ قصص الانبیا وچوں ہے ایہہ نقل کرائی
شک پئے تے جن ویکھے مشکل کھول کتاباں بابوں
لکھی پیر قلندر رکیبے جو مینوں فرماوے
معافی منگاں فضلوں بخشے مینوں حق تعالے
نور ہدایت قصص انبیائیں سی تدوں میں کہیا
کہندے بہت کتاباں ایسیاں طاقت نئیں کجھ ہون
طاقت دیوے تے کی لکھے یا ہجھوں حکم غفاری
لائق نہیں دناداں تائیں رب سچے تھیں ڈریئے
اپنی پاک کلام اُتاری گل بتایا عالم
حکم خدا دے لکھے سب نے جو کتاباں جاری

بات ایہا ہور ریات نہ کائی با ہجھ رسول خدائے
وقت اُوہو جیہڑ وقت الست وچہ گزر جائے سوچیکا
علم عقل تندرستی دے کر جس انسان بنایا
اِکو اِکو نور الٰہی دُوجا کتھوں آیا!
ماں پیو شروں نور الٰہی میرا نام رکھایا
لاج رکھیں توں نام اپنے دی تیں بن کمجہ بیوں
غلطی نبیاں ولیاں دی وچہ تیرا راز خدایا
جاں توں بخشے ہوئے بخشے سرور عالم پار سل
وقت نزع دے کلمہ طیبہ زبان لے رکھ جاری
بس کرساں توں نہ دل کر دا ایہا اُوڑک بس ہوئی
بھاویں کُل زمانہ لکھے اس دا انت نہ پلے
بے خبر اہو اپنے آپوں ہو جائے یک رنگا
حکم اودہے وچہ جان جسم توں چاہیے خرچ کرایا
تجلا کر اپنا نور الٰہی وچہ ہردے چمکایا!
سمجھ گیا ہیں نام ایہ اُس دا راز جدوں ہتھ آیا
رحمت تھیں پا پردہ اُوگن جیہیں شرماں تینوں
پاں وسیلہ نبی محمد توں معاف کرایا!
ہیں مذہب دا ہی بن بیلی بخش طفیل اُس یار ول
اپنا آپ نہ یاد رہے ہیں عشقوں جا پڑھ خماری
بس ہو دل جھیں ہو بس پہلاں آخر قلم کھلونی!

خاتمۃ الکتاب بفضل خدا وہاب

لا الٰہ الا اللہ محمد رسول اللہ

چند اشعار و چٹھی یادداشت بغیر دیکھنے دے دوست نور محمد کی

چٹھی دوست نور محمد دی ہیں ساتھ لکھائی
چھوٹی عمروں شوق شعراندے پاک خداوند لائے
جواب شعر اندر چہ دوست بھیجن پڑھ شوق دے لاندے
کراں نہ رنج کسے اُپر میں تیں سارے چنگے
گھبراے تیں بھائی ملنے ہمشیرہ نوں آیا
وچہ اودا سی مینوں اُس نے کہیا شعر بنا دیں
بین نوکر ساں رخصت آیا پچھلی بات لکھاواں
بار اُس دے نوں حال خط اُس دا میں اُس پڑھایا
جواب اُنہاندے خط دے اندر مینوں اس لکھایا
پہلے یار رہے اک پاسے اپنا حال سنایا
نہ اوہ مینوں نہ میں اوہنوں پہلاں اس تھیں جانا
ڈٹھیاں باجھ لگی یاری سینے ہجر جلائے
ہم اُس دے اُس میریاں شعراں پڑھ کر شوق لگایا
کرنا رخصت میں کہنے اُس دے خط لاہور وں پایا
کشمیر سٹیٹ گریز علاقے منشی سال اُس ویلے
اَن ڈٹھے اُس یار میرے نے تے پھر اوسے جائی
شعر میرے پڑھ مینوں اُس نے صرف اِکو خط پایا
عمر اوائل باجھوں شادی کرنی پتر دھیاں
مطلب میرا یار میرے دے سخن جو درداں والے
رہن سلامت شعر اوہدے بھی ہووے لطف خدائی
کئی خطوط شعر اندر چہ لکھ کے ایدھر اودھر پائے
کئی شعر اندر چہ بھیج خطاں نوں طعنے پیچے لکھاندے
سدا نہ رہنا دنیا اندر کیا چنگے کیا مندے
ریگن درد ہویا اُس تائیں علاج حکیم کرایا
یار میرے نوں لکھ خط میرا ساتھ محبت پا دیں
لکھ دتا خط اُس دے تائیں مختصر مکا داں
نور محمد پڑھ کر اُس نوں لکھ جواب پہنچایا
لکھ خط بھیجیں میری طرفے شوق سخن دا آیا
بن دیکھے ہی نور محمد مینوں یار بنایا
دُکھ اُس ہیرا نہیں اُس دا دیکھیا پتہ ٹکانا ں
وقت نہ ملیا ملنے والا نہ رب دید کرائے
ملنے کارن حکمت رب دی نہ کوئی ڈھو ڈھوکائے
کمپنی سینڈنگ دفتر اتھے سی کجھ روز لگایا
لکھ شہیراں پاس کرن دا جاداں جنگل بیلے
لکھ جواب اُس خط میرے دا چٹھی مینوں پائی
جلدی فوت ہویا خط پچھوں میل نہ رب کرایا
چھوٹی عمرے یار میرے نے عشقوں ضرباں سہیاں
قیامت تیک خداوند عالم فضلوں کرے اُجالے

لکھاں شعر اوہدے جو پڑھن ہر کوئی غور کراوے
دوست نور محمد دے حق فاتحہ بخشش پہنچاوے

خط نُور محمّد کا

پہلا صفت رب دی میں لکھاں پیار ریا
خلقت پیدا کیتی اُس گُونا گُون جی
پانی اُتے زمیناں نوں دِتا تار جی
دُوجی نعت بکھتی مَیں رسُول پاک ہے
جہدی آ شفاعت عاصیاں نوں تار دی
شان اعلےٰ اصحاب تے کبار دی
پھیلیا یا دین جنہاں جاناں نثار جی
سلام لکھاں حسن حسین تے
دونوں جنتاں دے سن سردار جی
پیر پیراں دین نالے دا جوایا اے
بس کر نُور محمّد بیچارہ ریا

تھماں با ہجھ جس فلک نوں کھلیا ریا
حکمت نال پال دا اے ہر جُون جی
بکھے کی صفت اُہدی گنہگار جی
جہدے حق وچہ آیا لولاک ہے
بکھے کی صفت اُہدی گنہگار جی!
صدیق عمر عثمان حیدر قرار دی
بکھے کی صفت انہاں گنہگار جی
بی بی فاطمہ دے دونوں نور العین تے
بکھے کی صفت اُنہاں گنہگار جی
کہکے حق باطل مٹایا اے
کی کر سکیں صفت او گنہگار ریا

بطرز دیگرا

وِچہ حویلی کھڑا ہویا سال میں چُپ چاپ نمانا
ہجراں نوں جلال میں نے آ خوشخبر سنائی
میں اُس کیہا سنو بسم اللہ کیتا یاد غریباں
نوازش نامہ کڈھا اُس جلدی ہتھ میرے پکڑایا
بڑی خوشی وِچہ دل دے ہوئی بیان نہ کیتا جاوے
جلدی قلم دوات منگا کے لکھیا خط تسانوں
نام اللہ دے من عرضوں دیویں درس پیارے
فضول نہ سمجھیں زاری میری اے میرے دل جانی

مار او داسی چور کیتے سی ہویا حال نتانا
مُنوں وانگ جو یار تیرا ہے چھٹی اُس تے پائی
دُھن دُھن بھاگ عاجز دے ہو دِتی داد نصیباں
میں پکڑا شتابی اُس دے کولوں سینے نال لگایا
کھلیا پھُل وجود دے والا جامے وِچہ نہ آوے
اے پر چین قرار نہ آوے وِچہ فراق اسانوں
عشق میرا وِچہ ہجر تساڈے دیندا جوش ہُلارے
عشق تیرے نے کیتے کماں نوں ڈاہڈی لائی کانی

اک افسوس رہیا اے دلبر ڈاڈھا لگا مینوں ‏ ساراقصہ وچہ عریضے تحریر کراں میں تینوں
فروری دی تاریخ اٹھائی میں عاجز بے چارا ‏ لاہور شہر وچہ گیا ہیساں اے میرے دلدارا
ضروری کم آہا اک مینوں وچہ کچہری بھائی! ‏ جس کارن میں گیا ہیساں نالے وڈا بھائی
آزاد طبیعت بہت میری سی کی کجھ حال سناواں ‏ ڈاڈھے بھائی کولوں لکھ سے سیر نہ جاواں
آخر کم کچہریوں کر کے گھر لوں واپس آئے ‏ صبح ہوئی جلال دین نے آ پیغام سنائے
نوازش نامہ آیا تیرے محسن تے محرم دا ‏ مینوں بھی خط سنادیں کہندے مخلص یار اکرم دا
نال آواز سریلی عاجز پڑھ کر خط سنایا ‏ خوشی ہوئی سب عقل سن کے نالے حق ہمسایا
مینوں پچھن لوکیں سنجھے ایہ خط کس نے پایا ‏ میں کہیا ایہ یار میرے لے ایڈا احسان چڑھایا
افسوس مذکور یچھے جو لکھیا اوہدا دستاں تینوں ‏ نوازش نامہ تیرا جے کر پہلوں ملدا مینوں
کر کے ڈھونڈ تلاش تیری میں قدم بوسی کریندا ‏ مراد میری کل حاصل تھیندی غم اندوہ ونجیندا
پر منظور خدا کوں ایویں اے میرے دل جانی ‏ بھیڑ ہوسی کوئی رب صاحب دا مولے شکر جانی
منگ ملاپ اللہ دے کولوں ہے میلنہارا ‏ میں بھی دعا کراں رب اگے اے میرے دلدارا
صدقہ پاک محمد ربا جلدی میلیں یاراں! ‏ گل لگ کے ملیے دوویں دلبر کر دے رحمت باراں

دیگر خطوط

یا لوبساڈا یار سیدا اسطائی میرا خط کتے اکھاں دے نوریں ‏ تینوں رب دی قسم ہے من ہاڑا جلدی نال تاکید پچادیویں
لگے جاندیاں نوں مسو منہا ہو کے دفتر باہر آواز کرادیویں ‏ لارنس روڈ نمبر دفتر سنت کوٹھی وچہ شہر لاہور پچادیویں
کتے رستیوں پچھاں پرت آمے سدھا رستہ توں انہوں دکھا دیویں ‏ نور محمد اجیکر ہوتا تلیاں جھس کے انہوں جگادیویں
شکل دیکھی نہیں مول میں سجاندی حلیہ کسطرح دیاں تیا چھٹیے ‏ نال عقل شعور پچھان لینا میرا یار خورشید و ماہ چھٹیے
خوشبو انس دی کدسی دس وچوں بختہ پتہ ایہ دیاں تیا چھٹیے ‏ رلسی نال انہاں کسے یار میرا حسن عاقل تسے دانا چھٹیے
قدم بوسی کریں ہلوں سجاندی فیر کہیں سلام دعا چھٹیے ‏ سنگ دے بار دا حال احوال سارا رو رو کے دیں سنا چھٹیے

لمے گل دا کریں لکانا ہیں تیرا اساں دا ضامن خدا چھٹیے

نور محمد نے کیتی اعرض جیہڑی ستھ بہہ کے دیں سنا چھٹیے

بطرز دیگرا

احقر عباد احقر مسکین ہو کے گل عرض دربار بیار یا اوے — بیمار ہوان کر کے ہوئی دبر آتی سال مینوں نہ ملی سار یا او
صحت شوق وصال دی بہا گئے نت گل دعا دلدار یا اوے — تیرے ہجر دی اگ وچ جگر سڑدا میں دید جلدی غمخوار یا اوے
اک جان آزار نے تنگ کیتی دوجا عشق دا غم ستا رہیا اوے — ملے نور محمد نور الٰہی یا ہجے دید بیہوڑا گھبرا رہیا اوے
اسدی پیڑ دی عید وچہ جان نیواں ہر دم خیال دیدار رہیا اوے — بھاہی پریت دی جس دے گلے اندر سجن کس نہ رہیا اوے

بطرز دیگرا

گزر یا سیال سارا صحت نہیں مول ہوئے ایسا آ کے کیتا مینوں کھانسی ہے لاچار جی !!
ویداں تے حکیماں کتنیاں کول لوں ہاں علاج کردا رہیا قیماں تے گلاباں نال وتا انہاں مار جی
زوفا تے ملٹھی کئی دیوندے ٹکا مینوں ہور شیرے شربت مینوں دیوندے ہزار جی
چاندی تے فولاد کئی کھادنے لوں مار دیندے کھانسی نہیں کوئی کہے ہور ہی آزار جی
سن کے حکیماں دیاں گلاں میری جان جاوے غم نال جاوے میرا چین تے قرار جی
نور محمد نے احوال سارا لکھیا ہے عارضے دا جہدے نال رات دنے رہندا ہے بیمار جی

بطرز دیگر

گھر یالے وچہ رہائش میری اصلی پتہ ٹکانا — ڈاک خانہ بھی وچہ گھر یالے تینوں سچ سنانا
تحصیل قصور لاہور ضلعے وچہ سن اسے میرے پیارے — منشی نور محمد مینوں کہندے لوکیں سارے
اصلی پتہ نشان تساں نوں لکھ دتا میں سارا — دیہو جواب ضروری خط دا ایہہ میرے دلدارا

تمت

کتب خانہ شرف الرشید شاہکوٹ ضلع شیخوپورہ
مغربی پاکستان

(نامی پریس لاہور)

۷

۱۰۶

فاقصص القصص لعلهم يتفكرون

قصص الانبیاءؑ (منظوم)

مصنفہ

مولوی نور الٰہی صاحب چک ۶۵۹ گ ب ضلع لائل پور

ناشر

کتب خانہ شرف الرشید شاہکوٹ

قیمت ۳ روپے ۵۰ پیسے